DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

LIZ
CARLYLE
En dikkatli leydi bile bir
kazanovanın tuzağına düşebilir
KUFLU FORUM
Yalnız
Benim Ol
NERİSSA
PEGASUS

NERISSA

Giriş

İyi geceler felek; bir kez daha gül, çarkını çevir.

LONDRA, ŞUBAT 1830

"Bana arkadaşını söyle sana kim olduğunu söyleyeyim," genellikle söylenen bir şeydir ve muhtemelen, Tristan Talbot, Londra'da, uşağıyla zar atmaya giden tek adamdı. Uşağının bile Three Shovels'ı itibarının altında diyerek küçümsemesi Tristan'ın bazı zamanlar düştüğü seviyeyi biraz olsun aydınlatabilirdi. Hırsızların batakhanesi kadar karanlık olduğu için Shovels'ta umutsuzca bir aydınlanmaya ihtiyaç vardı.

Doğrusu, hırsızların batakhanesiydi. Ve suçluların, keskin nişancıların, muhabbet tellallarının; hatta düşük sınıf gırgırı için dışarı çıkmış rastgele bir centilmenin batakhanesi. Düşük tavanlı birahanenin dibinde bir yerden boğuk bir kahkaha çınladı. Akşam güvercininin tüylerini çabucak, hilebaz bir el ve bir deste işaretli kartla yolan Tristan bu kahkahayı çok coşkun buldu.

Rahatsız olmuş bir şekilde maşrapasını ileri ittirdi ve zarı karşısında oturan adama geçirdi. Odanın çaprazındaki kapı gürültüyle açıldı. Duman kiri ve karanlığın içinden, aniden içeri dalıp kapıyı çarpan kadına baktı. Kadın, eşikteki bir göl-

geden biraz daha fazlası; küskün, cılız lamba ışığı birikintisinde ayaklarının üzerinde sarsak bir şekilde duran sarhoş bir kadındı. Tristan da ayıklık konusunda söz sahibi değildi gerçi.

Tristan, masanın daha öte yanından anlattığı müstehcen fıkrayı dinlemeye çalıştı. Ama kızın duruşundaki bir şey, sarhoş ve dalgın olduğu halde Tristan'a rahat vermedi. Sonra anladı. *Korkuydu*. Omzunun üzerinden sürekli bakışı. Görüş alanından silinebilirmiş gibi sarındığı gri pelerini. Tristan, bunu savaş alanında çok görmüştü. Yüzünü görmediği halde gergin ve solgun olduğunu kestirebiliyordu.

Ama bunun kendisiyle ne alakası vardı? Buraya gelmeyi göze alan kadınların çoğu sıcak bir ocak ve bir yudum cin arayan oyun kuşlarıydı. Diğer yandan kadının mallarını teşhir etmediğini düşündü, ona bir bakış daha atarak. Bunun yerine kız, kirli odayı cehennemin dibiymiş gibi bir bakışla süzdü.

Cehennemin Dibi.

Tristan şimdi bunun bir birahane için mükemmel bir isim olduğunu düşündü. Özellikle şehrin bu kısmında.

Sırf isimlendirme zevki için bunlardan bir tane satın almak gibi ani bir fikir geldi aklına. Ama tutkuyla uzaktan yakından ilgisi olan çoğu şey gibi, bu fikir de sabah Tristan'ın aklında olmayacaktı.

Siyah birasından kalanı tüketti ve kızın barmene yaklaşmasını izledi. Kız ellerini barın köşesine yerleştirip hafifçe yaslandı; o kadar kısık sesle yalvarıyordu ki barmen onu duymak için barın üzerinden eğilmek zorunda kaldı. Kafasını salladı ve arkasını döndü.

Tristan dikkatini oyuna vermeye çalıştı. Foresby zarı itmişti; yüzü içmekten ve memnuniyetsizlikten kırmızıydı. Tristan'ın, adını hatırlamayacak kadar ayyaş olduğu

Clerkenwell'den gelen nalbant, zarları bileğinin ustaca bir hareketiyle kaba tahtadan sehpanın üzerinde gürültüyle yuvarladı. Kalabalık gürledi; Foresby başını ellerinin arasına aldı ve nalbant bozuk para yığınını süpürdü; ağzı, çürük dişlerini gösteren bir sırıtışla kıvrılıyordu.

Oyun devam etti ve Tristan tekrar bahse girdi ama gözlerini masanın üzerinde tutamıyordu; aldatılmaya davetiye çıkardığının farkındaydı. Küstah şey şimdi barmenle tartışıyordu. Paltosunun altında Tristan'ın derisi karıncalandı.

Foresby küfretti ve masadan çekildi. Aniden kalkarak, "Böyle şansın..!" dedi.

Tristan masadaki iki tek noktaya baktı. İkizler bu gece Foresby'nin başına bela kesilmişti; orası kesindi.

Giderken Foresby'nin sırtını yumruklayarak "Üzgünüm, dostum," diyebildi. "Sen de Clerkenwell mahvet onları."

Nalbant zarı tekrar kaptı. Oyun devam ederken bardaki tartışma da kızıştı. Barmen, omuzları dimdik uzaklaştı. Her nasılsa Foresby de katılmıştı. Tristan, başını kaldırıp baktığında onun kızı kolundan yakaladığını gördü. Kız geri çekilip silkindi ama Foresby onu takip ederek bara yapıştırdı.

Tristan ne yapacağını bilmeden sandalyesini iterek ayağa kalktı. "Ben yokum," diye söylendi; "devam edin."

Altı geniş adımda oradaydı. Foresby genç kadına şehvetle bakıyordu.

"Ellerini üzerimden çek." Kızın sesi titredi. "Hemen! Yoksa..."

"Yoksa ne yaparsın?" diye fısıldadı Foresby.

Tristan aralarına girdi. "Dağıtma sırası sende Foresby," dedi dostane bir şekilde. "Zamparalığı bırak da işine dön."

Foresby, Tristan'ın omzu üzerinden gülümsedi: "Ah, sa-

nırım tam arkanda beni oyalayacak bir şey buldum. Şu soslu parça tatlı sohbetin oldukça iyi bir örneği."

Tristan, kızı tamamen göremediği halde korkusunun yükseldiğini hissedebiliyordu. "Sadece kolunu bırak," diye önerdi. "Gençler bekliyor."

"Sen kendi işine bak," dedi Foresby. "Hiç param yok ve biraz ucuz eğlence havasındayım."

Tristan'ın adamı Uglow, sandalyesinden kalkarak kapıya doğru ilerlemişti; iri endamı kapının önünü kesiyordu; kolları amansızca kavuşturulmuştu. Tristan bacağını daha sert itti ve sesini fısıltı haline getirdi. "Sana kadını rahat bırakmanı söyledim," dedi sakince. "Şimdi gerçekten beni karşına mı almak istiyorsun? Bu bok çukurunda?"

"Sarhoşsun Tris," diye hırladı. "Zarına geri dön."

Foresby'nin omzuna elini sertçe yerleştirerek, "Ha evet, bir lord kadar sarhoşum," diye onayladı Tristan. "Ama sarhoş ve sendelerken bile Foresby, senin iki katının. Şimdi dışarı mı çıkalım? Yoksa kadını bırakacak mısın?"

Foresby, kızı biraz bırakarak Tristan'ı ittirdi. "Bas git Şövalye Galahad."

"*Cık cık*, Eton eğitiminin beklenmedik tehlikeleri..." Sözünü burada yarım bırakarak, Foresby'ye öyle bir aparkat çıktı ki, adamın kafası bara çarpacak kadar arkaya savruldu. "...insanın dilini gereğinden fazla uzun yapabilir."

Foresby sarsak koluna dayanarak doğrulup elinin tersiyle kanayan ağzına dokundu. "Soyadını söyle, bayım. Tazminat talep ediyorum."

Tristan sırıttı ve ona eliyle kalkmasını işaret etti. "Gel de al dostum," diye önerdi. "Şafaktaki düellolar bana kesinlikle çok erken geliyor."

Bir an düşündükten sonra, Foresby yerden kalkıp, yumruklarıyla dirseklerini savurarak dövüşmeye başladı. Kısa süreli bir kavgaydı. İkisi de ayık olmamasına rağmen, Foresby yükseklik, ulaşılabilirlik ve intihar eğilimleri açısından dengiyle karşı karşıya değildi. Yine de Tristan'ın gözünü şişirecek ve burnundan kan fışkırmasına yol açacak bir darbe yerleştirmeyi becermişti. Fakat saniyeler sonra kavga bittiğinde, Foresby yerde kırık çeneye benzer bir şey tutuyor ve Tristan'a lanetler yağdırıyordu. Kız ise yok olmuştu.

Tristan burnunu yeniyle sildi ve arkasına döndüğünde onu gölgelere sığınarak sinmiş halde gördü. Barmen, maşrapalarına geri döndü. Uglow korumalık görevini bıraktı. Ve diğer herkes umursamazca, zarına, içeceklerine ve kartlarına döndü.

Foresby kalktı ve kıza kinci bir bakış attı. "Sürtük."

Karanlıkta, kız bir tavşan gibi irkildi. Uglow'un artık kapıyı tutmadığını görerek, koşmak için döndü; ama Tristan onu kolundan yakalayarak, sertçe yanına çekti.

"Benimle geliyorsun," dedi, ona başka seçenek bırakmayarak.

Onu, soluk sarı ışığın altında çekiştirerek nemli, aydınlatılmamış sokağa doğru sürükledi. Kapının yanında, çıplak ayaklı bir çocuk, yoğun sisin içinde bağdaş kurmuş oturuyordu.

Tristan elini cebine sokup çocuğa bir bozuk para fırlattı. "Sen misin, Lem? Atımı buraya kap getir ve çabuk ol."

"Derhal, beyim." Çocuk yerinden fırladı ve sisin içinde kayboldu.

Tristan, sarsak bir şekilde binaya sırtını yasladı ve çok bir şey göremediği halde onu inceledi. Hâlâ elini tutuyor ve onun korkuyla titrediğini hissedebiliyordu. "Şehrin bu kısmında fazla bulunmadın değil mi, hayatım?"

Kız kafasını salladı. "Ben... benim gitmem gerek," dedi. Sesi tuhaf bir biçimde boğuktu.

Gözlerini kadının üzerinde gezdirdi. Bir şey... bir şey vardı; ama kahyetsin keşke ne olduğunu bilecek kadar ayık olsaydı. "Düzgün dur. Seni eve götürüyorum," dedi usulca.

"Hayır!" Geri çekilip fırladı gitti.

Arkasından kaldırım taşlarına atıldı ve onu geri çekti, sis etraflarında dönerken şaşırtıcı bir biçimde ayaklarının üzerinde düzgünce durabiliyordu. "Dur," diye mırıldandı. "Senin evine, hayatım. Aslında Foresby şehrin bu kısmında karşılaşacağın en hoş adamlardan biridir, ne dediğimi anlarsın."

Kızın direnmeyi bıraktığını hissetti. "Ah. S-sağ ol."

Onu görememesine rağmen, yüzünün bulunduğu yöne değer biçen bir bakış attı. "Şimdi, merak ediyorum, neydi seni Shovels'a kaçarcasına yollayan şey? Arkandan şeytan mı kovalıyordu?"

Zorlukla yutkunduğunu duydu. "Öyle hissettim," diye itiraf etti. "Biri... beni buraya kadar takip etti. Sisin içinde ayak seslerini duyabiliyordum ve..." Tekrar korkuyla gerildi.

Callidora. Boğuk ve bedensiz ayak sesleri ile sisten meydana gelen büyük siyah canavar. Lem'in kafası ancak zırhına geliyordu.

Eyere atlarken kızın elini bıraktı, sonra uzanıp elini sundu. Kız, ele baktı, sonra Tristan'a kuşkulu ve çabuk bir bakış fırlattı. "Bak, elimi tutmanı öneririm," dedi Tristan yumuşakça. "Sarhoşum, hay hay, ama en azından kısmen bir beyefendiyim, bu da buralarda alabileceğin en iyi teklif."

Kız, çabuk bir baş sallamayla bakışını indirdi ve onu yukarı çıkarmasına izin verdi.

Callidora'nın yanlarına hafifçe vurarak, "Yani Shovels'ta işin vardı?" diye sordu.

"Sadece birine bakıyordum."

"Hah, pekâlâ, birini buldun," diye belirtti Tristan. "Adın var mı tatlım?"

"Yok."

"İlginç, benim de yok," dedi kaygısızca. "Peki, seni nerede indirmeliyim?"

Kız bir an duraksadı. "Haymarket'te, lütfen," dedi sonunda, "...eğer çok uzak değilse?"

"Tam da benim gittiğim yer," diye yalan söyledi.

Kız tek bir söz bile söylemeden Tristan'ın önünde, yanlamasına oturdu; sırtı bir düşesinki gibi dikti. Tristan kendine hakim olamayarak öne yaslanıp onun kokusunu içine çekti. Aynı bir düşes gibi kokuyordu ve bir ya da iki kere daha kokusunu derin derin içine çekti. En küçük bir ter ya da küf kokusu tenine yapışmamıştı ve saçlarında yoğun bir lavanta kokusu vardı.

Yakınlığını hissetmiş olmalıydı; arkasına bir göz attı; gözleri onaylamaz bir bakışla büyümüştü. Karanlık Tristan'ın yüzünü gizliyordu; bu iyi bir şey, diye düşündü çünkü korkutucu görünüyor olmalıydı. Geri çekildi ve yolculuğun geri kalanını kanı temizleyerek geçirdi.

Fazlasıyla yuvarlak kalçaları birbirine aşırı bitişik olduğundan, ıstıraplı da bir yolculuktu. Sarhoş olmasına rağmen, Tristan Eski Dostunun uyanmaya başladığını hissetti ve bu delişmen kızla geçirebileceği başka türlü bir akşamın görüntüleri kafasında dans etmeye başladı. Callidora'dan etkilenmediğinden değil; zira etkileniyordu. Ama insanın altında bir kuştüyü yatakla yuvarlak kalçalı bir kadın oldu mu, söylenecek çok şey vardı.

Haymarket'te, kadın onu özellikle karanlık bir köşede durdurdu. Tristan ondan önce indi, sonra kızın belini sıkıca kavrayarak onu kaldırıma indirdi. Mesafeyi ayarlamayarak onu gereğinden biraz daha yakına indirince, bir çift olağanüstü iri göğüs paltosunun önüne hafifçe sürtünmüştü.

Tanrı aşkına. Sahiden Eski Dost.

"Teşekkürler," dedi kadın garip boğuk sesiyle.

"Benim için bir zevkti." *Ya da olabilirdi*; kendini aniden geri çekti.

"Bak, herhalde..."

Kız karanlıkta gözlerini ona çevirdi. "Evet?"

"Herhalde minnet duygun bu gece bir adamın yatağını ısıtacak kadar büyük değildir?"

Kız geri çekildi. "Kesinlikle hayır."

"Ah, yazık." Tekrar eyere atladı. "Yakışıklı bir şeytanım, bilirsin gün ışığında... burnum şiş değilken."

"Kana bulandığın için üzgünüm," dedi duraksayarak. "Korkarım ayıldığında acı çekeceksin."

Sesindeki bir merhamet kırıntısı mıydı? Cazibesinin çuvalladığı nadir zamanlarda, bazen bir kadını merhametten dolayı teslim olmaya ikna edebilirdi. "Dinle, gerçekten, *gerçekten* emin misin?" diye sordu, arkasına göz atarak. "Orada son derece cesurdum."

"*Hayır*, dedim," diyerek daha kararlı bir şekilde cevapladı.

Kafasını yana yatırarak kadına biraz hasretle baktı. "Hay hay, pekâlâ. Denemeye değerdi."

"Sanırım." Sisin içine atıldı, sonra geriye, ona baktı. "Ama... yine de teşekkürler, beyefendi. Nezaketiniz için."

Bir şekilde, sırıtmayı başardı ve büyük, coşkulu bir hareketle şapkasını hafifçe yana yatırdı; coşkulu baş eğmeyle

bu arada atından arkaya devrilmemeye çalışıyordu. Bunun üzerine, kadın dönüp tekrar ona doğru yürüdü. "Söylesene, sen böyle mi yaparsın?" diye sordu; sesi alaylıydı. "Böyle... tanıştığın her kadına içkili bir şekilde uygunsuz teklifte mi bulunursun? Peki, *evet*, diyen oluyor mu?"

Tristan atın tepesinde başını salladı, dizginler bir elinden hafifçe sarkıyordu. "Pek çoğu, evet, der; hem de çoğu kez ayık olduğumda."

Açıkçası bu aklına gelmemişti. "Yaşlı? Genç? Çirkin? Bu uygunsuz teklifler için kriterlerin nelerdir?"

Kriter kelimesinin bir hizmetkârın dağarcığına kesinlikle ait olmadığı gerçeği kurşun kadar ağır kafasının tam üzerinde süzülüyordu. "Hoşlandıklarıma sorarım," dedi bunu düşündükten sonra. Ve nihayet, eğer o, evet, demediyse, evet, diyecek yığınla kadın var, diye kendini avuttu. Kız da bunu biliyor gibi görünüyordu. Dalgınca kafasını salladı, sonra tekrar Haymarket'e doğru yola koyuldu.

Evet, *yığınla kadın*.

Ama o lezzetli küçük bir parçaydı diye düşündü uzaklaşmasını somurtkan bir şekilde izlerken. Bu kızda ne olduğunu tam olarak anlayamadığı bir şey vardı. En kötüsü de, kızın enfes bir poposu ve bir çift hoş nazarlığı olmasına rağmen Tristan'ın onu hatırlamayacak kadar sarhoş olmasıydı.

Uzun süredir ölü olduğunu düşündüğü garip bir ürperti ansızın sırtında dolaştı. Havadaki uğursuz durgunluğu hissetti. Sisin içinde onu takip eden adımların sesini duydu. Sağa sola bakındı. Ama hiçbir şey yoktu. Yalnızca bir askerin sezgisi...

"Bayan?" diye seslendi arkasından, yoğun sise doğru.

Dönüşünü görmekten çok, hissetti. Kız konuşmadı.

"Dikkatli ol. Olur mu?"

Sisin içinde kaybolan topuklarının çıkardığı seri tıkırtıdan başka cevap yoktu.

1. Bölüm

Ölmek berbat bir şeydir nazik lordum; insanlar hazırlıksız olduğunda ve ölümü ummadıklarında.

LONDRA, NİSAN 1830

Leydi Phaedra Northampton, Charing Cross'a doğru yola koyuldu. Bürokratların ve mağaza sahiplerinin öğlen karmaşıklığında dolanarak yol alırken, adımları uzun ve kararlı, annesinin ayıplayacağı gibi erkeksiydi. Görünüşe bakılırsa, karşıdan gelerek onu yoldan ite kaka çıkaran bir coşkunlukla sanki Westminister'a yürüyüşünü engellemek için anlaşmışlar gibi hepsi bir anda öğle yemeği arayışı için yola koyulmuştu. Ama sert dirsek darbeleri endişelerinin en önemsiz kısmıydı.

Unutsuzluk ve ani, pervasız bir fikir onu evden buraya yollamıştı ve soğuğa rağmen, Phaedra, Mayfair'den şapkasız ayrılmıştı. Ne kadar aptalca ve ona uymayan bir davranıştı. Kalın gri pelerininin yüksek yakasını geriye iterek, omzunun üzerinden arkaya bir bakış attı. Phaedra'nın tam arkasında hizmetçisi, eli kıştan kalma rüzgâra karşı başlığının tepesini kavramış, koşuşturuyordu. Bundan başka bir şey yoktu. Öyleyse neden ensesi böyle ürperiyordu? Phaedra resim dosyasını daha da sıkıştırarak adımlarını hızlandırdı.

"Ah, hanımefendi, lütfen yavaşlayın!" diye yakındı Agnes. "Ben de Millie'yi bulmayı sizin gibi çok istiyorum ama dikişlerim attı."

Phaedra, geriye bir bakış attı; hizmetçisinin Brook Caddesi'nden ayrıldıklarından beri gerçekten koştuğunu biraz utanç içinde fark etti. Hızını ayarlarken, karşı kaldırıma çekilmiş siyah-sarı tanıdık bir faytona gözü ilişti. *Hay aksi!*

Agnes da görmüştü. "Bu Leydi Blaine'dir, hanımefendi," dedi uyaran bir tavırla.

Leydi Blaine! Phaedra'ya göre o hâlâ Eliza'ydı; doğup büyüdüğü köyden bir genç kız. Ne yazık ki ondan kaçış yoktu.

"Sizce Priss hakkındaki gerçeği biliyor mu Madam?" Agnes'ın sesi titredi. "Ya da Millie'nin kayıp olduğunu?"

Duyduğundan daha fazla güvenle, "Muhtemelen bilemez," dedi Phaedra.

"Phae! Ah, Phae!" Yaltaklanan ses şapkacı dükkânının kapısından çınladı. Eliza demode bir telaşla onlara doğru geldi, kocası arkasında hemen hemen burnuna değen bir yığın şapka kutusuyla sendeliyordu. Kız, koyu yeşille çerçevelenmiş sarı bir elbise ve bu hava için biraz yetersiz yeşil bir pelerin giymişti. Pelerinin yakası havalı bir açıyla yukarı kaldırılmış, Phae'nin içten içe son derece biçimsiz ve biraz aptalca bulduğu, bir dizi beyaz ve sarı papatyalarla işlenmişti.

"Phae, ne tesadüf!" dedi Eliza. "Londra'ya ne zaman vardın? Bana niye haber vermedin?"

"Tünaydın, Eliza. Birkaç hafta önce geldik." Phaedra canlı bir şekilde ama biraz aceleyle konuştu.

"Ah, senin için ne kadar *heyecan verici* olmalı!" Eliza, gözleri kocaman açılarak önlerine yanaşmıştı. "Tüm kış Hampshire'da mahsur kalmaktan ne kadar sıkılmışsındır."

"Aslında, ben Hampshire'da kalmayı yeğ..."

Eliza sözünü kesti. "Ama *Londra* Phae! Ve *sezon*! Bilirsin, ben geçen sonbahar evlendiğimden beri büyükşehirden neredeyse hiç ayrılmadım." Geriye, Blaine'e; henüz ergenliğe erişmemiş alnı hâlâ sivilceli olacak denli genç baronete, sevgi dolu bir bakış attı. Phae neredeyse şapka kutularını biraz daha yukarı kaldırmasını önerecekti.

Fakat Eliza heyecanla titriyordu. "Dinle, Phae! Şimdiye kadar duyduğun en iyi haberler bende. Tahmin et! Tahmin et!"

"Neden ki? Herhalde tahmin edemem."

"Ah, bir dene!" Eliza heyecandan, neredeyse hopluyordu.

Kuşkusuz bu noktada Eliza *gebe* olduğunu duyuracaktı. Phaedra böyle sezon sonu küçük ritüellerin içinde pek çok kez bulunmuştu. "Söyle işte, Lizzie." Kendini gülümsemeye zorladı. "Senin için çok mutlu olacağımı biliyor..."

"Bir balo düzenliyoruz!" diyerek sözünü kesti Eliza, Phaedra'ya çevik ve abartılı bir şekilde sarıldı. "Nisan ayının son perşembesi!" Phaedra'yı birazcık uzaklaştırdı. "Hepiniz gelmelisiniz, Phae! Geleceğini söyle?"

"Bilirsin çok fazla dışarı çıkmam, Lizzie," dedi sessizce. "Davetin için teşekkürler. Annem ve Phoebe gelmekten mutluluk duyacaklardır, bundan eminim."

Eliza alt dudağını büktü. "Phae, gerçekten o kadar da evde kalmış değilsin. Aslında bu yılın senin yılın olacağına oldukça ikna olmuş durumdayım."

Phaedra gülümsedi. "Benim bir yıla ihtiyacım yok. Ayrıca, Eliza, bu yıl Phoebe'nin yılı olacak."

"Öyleyse, aklım almıyor; büyükşehir meşgalelerinin bu kadar aptalca olduğunu düşünüyorsan neden her sezon gelmek için zahmete giriyorsun?"

"Annemin yalnız gelmesine izin mi vereyim?" Kelimeler, Phaedra onları geri alamadan ağzından kaçtı.

Eliza safça gözlerini kırpıştırdı, "Ama yalnız olmazdı. Phoebe var. Beraber olurlardı."

Evet ve beraber iki kat bela bulurlar, diye ümitsizce düşündü Phaedra.

Fakat o huysuzlaşıyordu. Eliza'yı bir kez daha kucakladı. Kızı arabaya doğru ileri sürerek, "Haydi, arabana bin. Bu pelerin burada çene çalarak dikilmek için yeteri kadar kalın değil. Haftaya çaya gel. Phee, bütün yeni ve güzel elbiselerini görmeni isteyecektir."

Eliza'nın gözleri parladı. Eldivenli parmak uçlarıyla papatyalarını okşarken, "Ah, şehir stili hakkındaki fikirlerimi sunmaktan memnun olurum. Tatlı çocuk çok heyecanlı olmalı. Ah ah, ilk sezonumu daha dünmüş gibi hatırlıyorum."

"Çünkü daha dündü de ondan," diye homurdandı Agnes arkasından.

Lord Blaine, gelinini çabucak arabaya geri soktu ve dizlerinin üzerine bir battaniyeyi sımsıkı örttü. "O, berbat bir pelerin giymiş, biraz aklı havada küçük bir çocuk hâlâ," diye söylendi Agnes araba uzaklaşırken. "Ama bir konuda haklı."

Phaedra, Strand'a doğru olan yürüyüşüne kaldığı yerden devam ederken, "Ne olduğunu düşünemiyorum," dedi.

"Bu senin yılın *olabilirdi.*"

Phaedra omzunun üzerinden ona sert bir bakış attı. "Komik olma, Agnes. Her yıl benim yılım."

Aniden koyu pardösülü ve garip kürk-işli şapkalı bir adam dikkatini çekti. Phaedra'nın sağında uzak bir giriş sipertiğinden ileri atıldı; sonra kafası Agnes'a döndü ve gerildi. O sırada siyah-kırmızı bir posta arabası Charing Cross'tan tangırdayarak yukarı çıktı. Diri atlar vahşice hoplayıp zıplı-

yordu; yolcular çatıya, kasaya ve ayrıca kapılara tutunuyorlardı. Toz ve tangırtı bittiğinde, tütüncünün girişi tamamen boştu. Phaedra, adamın yüzünü bile görmemişti. "Şu adamı fark ettin mi?" diye sordu Agnes'a.

"Hangi adam, hanımefendi?"

"Ben sandım ki..." Phaedra kötü hissi üzerinden attı. "Hayır, yanıldım, sanırım."

Hay aksi; o da Phoebe ve annesi kadar hayalci olmaya başlamıştı. Phaedra kendini Strand'a doğru ilerlemeye zorladı. Antika, tarih ve coğrafya ciltleri satan, eski püskü küçük bir dükkân olan, gözde kitapçısını geçti. Ondan sonra insanın şamdanlar, ateş süngüleri ve ocak ayakları alabileceği nalbur dükkânı vardı. Bir kırtasiye. Bir tabutçu ve bitişiğinde uyumsuzca, vitrindeki tepsileri çabucak boşalan bir tart satıcısı. Phaedra, cumbalı bir dükkânın girişine yöneldi; dükkânın tek işareti olan ağır pirinç levhayı okuyacak kadar duraksadıktan sonra.

BAY GEORGE JACOB KEMBLE
ZARİF ANTİKA VE MÜKEMMEL SÜS EŞYALARI SATICISI

Agnes da durakladı. "Bu saatte yemek yiyor olabilir, değil mi?"

"Öyleyse bekleriz." Phaedra soğuk pirinç kolu kavradı ve kapıyı itti. "İnançlı ol, Agnes. Bay Kemble kardeşini bulmaya yardım edebilir."

Yukarıda ağır, küçük bir çan, Phaedra'nın ayağı çok kalın bir Türk halısına gömülürken çınladı. İçeride, dükkân, hafifçe kâfur ağacı, cila ve hiç şüphesiz, dönümlerce pırıl pırıl cam kutuyu parlatmakta kullanılan sirke kokuyordu. Phaedra'nın bakışı bir sıra Imari vazosunu, bir Meissen heykelcikleri ko-

leksiyonunu ve taşlı parfüm şişelerinin bulunduğu rafı taradı. Duvarlarda şark halıları asılıydı, tavana avizeler serpilmişti ve zırh takımları köşelere tıkılmıştı.

"İnsaf. Blenheim Sarayı'nın yarısı buraya sokulmuş gibi görünüyor," dedi Agnes.

Tam o anda Phaedra'nın avı, gereğinden fazla heyecanlı, bir çift ağır kadife perdeyi açıp pirinç perde halkalarını tıngırdatarak dükkânın gerisinden göründü. Bay Kemble, yaşını belli etmeyen Phaedra'yı her zaman biraz geren canlı-koyu renk gözlere sahip, kıvrak ve şık bir adamdı. "Tünaydın, Kemble."

Adamın yüzünden acayip bir ifade geçti. "Leydi Phaedra Northampton! Hem de benim mütevazı dükkânımda."

Phaedia, resim dosyasını cam tezgâhlardan birinin üzerine koyarak, "Sizinle bir dakika özel görüşmek istiyorum, Kemble," dedi, "acil bir kişisel durum..." .

Kapı tekrar çınladı. Tüm gözler içeri giren simsiyah kaşları çatılmış, zayıf, esmer genç kadına döndü. Geniş yeşil pelerinin altına çizgili sarı muslin bir elbise giymişti. Hizmetçisi kapının hemen dışında dikilmeye bırakılmıştı.

Geçerken Phaedra'ya başıyla selam vererek, "Merhaba George," dedi.

"Bayan Armstrong," dedi Kemble yumuşacık bir sesle. Hemen tezgâhın arkasından gelerek, "Bu zevki neye borçluyum?" dedi.

"George şu kafalardan bir tane daha istiyorum," dedi açık açık.

Kemble ellerini düzgünce kavuşturdu ve gülümsedi. "Sevgili Bayan Armstrong, zaten bir kafaya sahipsiniz," diye cevap verdi. "İkinci bir taneye sahip olursanız başınıza alacağınız belayı Tanrı bilir."

"Tanrım! O cins bir kafa değil," dedi aşağılamayı kolayca göz ardı ederek. "Beyaz porselenden, babamın geçen yıl pencereden attığından. George'lardan biriydi ama hangisi hatırlayamadım."

"Ah, II. George'un Chaffer büstü," dedi Kemble bilmiş bilmiş. "Sevgili çocuğum, bildiğin gibi, ben bunları sandık yüküyle çıkarmıyorum. Chaffer nadirdi. Ve marki onu küçük bir öfke nöbetinde mahvetmeyi uygun gördüyse, korkarım, yokluğuna hepiniz sabırlı bir şekilde katlanmak zorundasınız."

"Ne yani, bize bir tane daha getiremez misin?" Kızın simsiyah kaşları tekrar çatıldı. "Aman tanrım, George. Onun *doğum günü*."

Bir çeşit sözlü atışma devam etti; kız daha çok şakayla karışık bir şekilde eğer stoğunda bir tane yoksa rahatlıkla bir baş çalabileceği yönünde ısrar ederken, Bay Kemble onun yerine, Rannock Markisi'ne bir nebze irade çalsa hepsi için daha iyi olacağını acımasızca söyleyerek kızı geçiştiriyordu.

Çok eğlenen Phaedra şaşkın bir şekilde aynı anda birçok gözlem yaparak atışmayı izledi. Öncelikle, kızın –eğer Chaffer porseleni gibi bir başyapıtı camdan attıysa– sahiden babasından aldığı bir asabiyeti vardı. İkincisi, babası marki olduğu halde kız 'bayan' olarak anılıyordu; bu da kızın ya evlat edinildiği ya da gayri meşru olduğu anlamına geliyordu. Son olarak da, kız çokça bir servet değerinde, Paris modasına göre giyinip kuşanmıştı; ama ne yazık ki bu görkemli takımın üzerine aynı Eliza'nınki gibi papatyalarla süslü pelerini geçirmişti. Böyle esmer, şık bir kızcağızın üzerinde o kadar acayip şekilde uyumsuz duruyordu ki, zaten sinirli olan Phaedra ağzından bir kahkaha kaçırdı. Çabucak elini yüzüne kapattı.

Çok geçti. Tartışma sönüverdi; kız ve Bay Kemble dönüp ona baktılar.

Ama Phaedra başka bir zil çınlaması sayesinde kurtuldu; bu sefer kapı değil, yukarıdan geliyora benzeyen yüksek bir çınlama sesiydi. Phaedra bunun bir el çanı olduğunu düşündü.

Yukarıdan bir yerden, görünmeyen birinin sesi gürledi. "George...? George? Jane hâlâ benim kitabımla ne yapıyor?" Önce boğuk bir çarpma, sonra ise paramparça olan cam sesleri geldi.

"Ah Tanrım!" Kemble yukarı kızgın bir bakış attı. "Sevres çay fincanı."

"Yine Maurice," dedi Bayan Armstrong sinirli bir şekilde. "Yemin ederim George kırılmış ayak bileğinin tadını bu kadar çıkaran başka birini daha görmedim."

Phaedra, Maurice'in kim olduğunu merak ederken, Bay Kemble gergin bir şekilde güldü ve dönüp Phaedra'ya başıyla selam verdi. "Bayanlar çok affedersiniz. Hizmetçi yarım gün çalıştı ve Jean-Claude postanede. Bir dakika içinde dönerim!"

Yeşil perdelerden öbür tarafa geçti; bu sefer perdeyi sağdaki merdiven görünecek şekilde açık bıraktı. Phaedra, perdelerin arasından, pencerelerle iki yandan kuşatılmış bir arka giriş ve kocaman bir arka odaya koyulmuş birkaç çalışma tezgâhı görebildi. Bay Kemble'ın şık pantolon paçalarını basamaklarda kaybolurken izlediler.

Bayan Armstrong, Phaedra'ya dönerek ve samimi bir şekilde gülümsedi. Phaedra selama karşılık verdi ama onunki üstünkörü bir gülücüktü. Bayan Armstrong gibileri bilirdi. Sevimli ve hayat dolu. Modaya uygun ve cilveli. Moda, güzellikleriyle karıştırılmıştı ve Eliza gibi güzellerin neredeyse tamamında olduğu gibi kafalarında yüksek sesle söylemeye değer iki fikir barınmazdı. Fakat Phaedra düşüncelere dalmışken, Bayan Armstrong'un... titrediğini fark etti.

"Bana gülüyordunuz!" dedi Bayan Armstrong.

Phaedra'nın başından aşağı kaynar sular döküldü! "Affedersiniz?"

"*Gülüyordunuz*," diye tekrar etti Bayan Armstrong. "Sanırım pelerinime."

Phaedra, yüzü alev alev, "Aa, ben... ben gülmüyordum," diye yalan söyledi.

"*Yalancı*," diye cevapladı kız garip bir şıkırtıyla.

"Hayır, lütfen, ben..." Phaedra kızın kahkahasını tuttuğunu fark etti.

Bayan Armstrong kıkır kıkır gülmeye başladı. "Sanırım sizi suçlayamam; çok çirkin." Gözleri keyifle dans etti. "Ama onu Winnie teyzem seçti, bir kere bile giymedim ve şimdi fark etti. Böylece ben de kendime, pekâlâ, altı üstü George'a gidiyorsun, dedim; ne de olsa onun da dalga geçecek bir şeyi olmalı, değil mi?"

"Ah," dedi Phaedra belli belirsiz. "Evet, sanırım."

Ama Bayan Armstrong şimdi onu daha yakından inceliyordu. "Kusura bakmayın," dedi. "Tanışmış mıydık?"

"Sanmıyorum." Phaedra kibarca elini uzattı. "Leydi Phaedra Northampton. Nasılsınız?"

Bayan Armstrong Phaedra'yı şaşırtarak elini neredeyse şefkatle sıktı. "Tanıştığımıza çok memnun oldum," dedi. "Ben Zoë. Zoë Armstrong... Ve sizi tanıyorum, şöyle bir düşünün. Anneniz Brook Caddesi'nde Winnie Teyze'min karşısında oturuyor. Sezon boyunca sık sık onunla kalırım."

"Evet, şehirdeyken orada ikamet ederiz." diye cevapladı Phaedra. "Abim Anthony Hayden-Worth'le beraber."

"Ah, evet," dedi Zoë canlı bir şekilde. "Bayan Hayden-Worth onu bıraktı ve Amerika'ya geri döndü, değil mi? Yazık.

İnsan böyle *son derece* yakışıklı bir adamın harcandığını görmeye dayanamıyor."

Phaedra kıza şaşkın şaşkın baktı. Ziyadesiyle açık sözlüydü; ama Tony'nin harcanacak olması dışında dediği tamamen doğruydu. Eğer harcanacak olsaydı hepsi için daha iyi olurdu. O zaman Phaedra ve Agnes akıbetle uğraşmak ve samanlıkta iğne aramak için burada olmazdı. "Aslında, Tony de Amerika'ya gitti" dedi Phaedra ansızın. "Karısının boşanmak istediğini sanıyorum."

"Sahiden mi?" Zoë şok olmuş görünmüyordu. "Böyle şeyler orada daha kolay yapılır sanıyorum."

Aniden Phaedra'nın düşünceleri bir şey tarafından dağıtıldı; Bay Kemble'ın arka camlarının etrafında dolaşıp duran bir gölge diye düşündü. Ona doğru baktı ama gölge hemen kayboldu. Belki de hiçbir şey yoktu.

Ancak Bayan Armstrong hâlâ konuşuyordu. "Her halükarda, sizi sabah yürüyüşünden dönerken görürdüm," diye devam etti. "Her zaman tazelenmiş ve zinde görünüyordunuz. O saatte, tabii ben hâlâ geceliğimin içinde, çikolata içerek sürünüyorum. Ama sizin gayretinizi çok takdir ediyorum."

Phaedra, Zoë Armstrong'u çözmeye çalışırken arka kapıdan, sanki bir köpek içeri girmek istiyormuş gibi bir inilti ve sürtünme gibi zayıf bir ses geldi. Bir sokak serserisi de olabilirdi. Tekrar Bayan Armstrong'a döndü. Çok garipti. Onun gibi havalı kızlar, Phaedra gibileri okumuş, dansa kaldırılmadığı için bir kenarda kalan kadınlar veya sadece korkunç biçimde demode olarak değerlendirir, dönüp bakmazlardı bile.

Phaedra bunların hepsi olduğunu düşündü. Aslında o, bunları memnuniyetle kabul etmişti.

Ama Bayan Armstrong onu ilginç bulmuş gibi görünüyordu ve babasının, kuzeni Frederica berbat bir zamparaya

vurulduğunda nasıl sinir krizi geçirip Chaffer büstünü kırdığını özür dilercesine, çabuk çabuk anlatıyordu. Ama Frederica ve zampara evlenmişlerdi ve görünüşe göre artık mutlu bir şekilde yaşıyorlardı. Phaedra aradaki detayların çoğunu kaçırmıştı.

"Ve şimdi üvey annem tekrar bebek bekliyor," diye canlı bir şekilde bitirdi Bayan Armstrong, "bu sezon Winnie Teyze'yle kalacağım. Babam umutsuzca bu yıl etkili olmamı bekliyor; fakat bu benim ikinci sezonum, ah, neredeyse üç. Ve benim hayatım şehirde geçti. Ben gerçekten bunun oldukça umutsuz olduğunu düşünüyorum."

Sonuncusu, Bayan Armstrong'un evlilik ihtimalinin zayıf olmasının kesinlikle keyfini kaçırmadığı hissini veren ışıldayan bir gülüşle söylenmişti. Kız, Phaedra'nın gözünde bir kere daha yükseldi. Zoë'nin gözlerine gelince, sadece hayat dolu değildiler; Phaedra'nın başta ihtimal vermediği keskin bir zekayla parlıyorlardı.

"Sanırım öğlenleri de gidebilirim," diye düşünmeden söyledi Phaedra.

Bayan Armstrong kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi? Nereye?"

"Yani yürüyüşüme," diye cevapladı, kendini biraz aptal hissederek. "Eğer siz de biraz egzersiz yapmak isterseniz, öğlenleri gidebilirim. Ben...: ben zaten artık sabahları yürümüyorum." Bu tamamen doğru değildi ama Phaedra ayrıntıya girmedi.

Bayan Armstrong'un yüzü memnuniyetle aydınlandı. "Ah, ne kadar naziksiniz."

"Ve sizin pelerininize gülmüyordum," diye aceleyle ekledi Phaedra. "Sadece, şey, kız kardeşimin aslında oldukça aptal bir arkadaşı aynı bunun gibi bir şey giyiyordu; karşılaşalı daha on dakika olmadı."

"Hayır!" dedi Bayan Armstrong öfkeyle. "Şaka yapıyorsun!"

"Ciddiyim," dedi Phaedra, azıcık da olsa kızlara özgü ruh haline geçiş yaparak. "Ve ikinizin arasında dağlar kadar fark var."

Bayan Armstrong'un yüzü karardı. "Madam Germaine'ın canı çıksın," diye lanet etti. "O yaşlı cadalozun hilekâr gözleri olduğunu biliyordum. Orijinal bir tasarımmış! O, benim başka birinde benzeri olan bir çorabı bile giymeyeceğimi çok iyi bilir."

"Çok üzgünüm," dedi Phaedra pişmanlıkla.

"Ha, üzülme," dedi Bayan Armstrong. "Şimdi bu aptal şeyi bir daha asla giymemek için sebebim var. Papatyalar!"

Tam o esnada, kapıdaki darbe, aslında darbeler, yavaş bir ağıt gibi tekrar başladı.

"Ah, baş belası," dedi Zoë merdivenlerden yukarı seslenmek için yeşil perdelerden geçerek. "George? George! Sanırım arkada bir teslimatın var."

Phaedra, peşinde onları kararsızca takip eden Agnes ile çalışma odasına merakla bakarak Zoë'yi arkaya doğru takip etti.

Zoë bir eli kalçasında merdivenlerden yukarı ters ters bakıyordu. Küt küt sesi tekrar geldiğinde, "Ah, baş belası!" diye tekrar etti. "Haydi açalım şunu."

Fakat Zoë kapıya doğru adımını attığında kapı kilidi bir *çatırtı* sesiyle fırlayarak aniden açıldı. Koyu renk paltolu kambur bir adam sendeleyerek içeri girdi. Ayaklarına düşmüş gri bir atkı kan kırmızısıyla lekelenmişti. Adam, gözleri açık ve cam gibi, dizleri bükülerek çöktü. Kürk şapkasıyla ve düşerken uzattığı elinden yuvarlanan bir şeyle birlikte yere devrildi.

Arkalarında Agnes çığlığını bastırdı.

Bir bıçağın kalın, tahta sapı adamın kürek kemiklerinin arasından dışarı fırlamıştı.

"Aman Tanrım!" dedi Bayan Armstrong geri çekilerek. Sonra biraz daha az kararlılıkla "George!" diye haykırdı. "Ah, George! Hemen buraya insen iyi olur!"

Phaedra eli ağzının üzerinde, yaralı adamın yanına eğildi. *Tütüncünün yanındaki adam.* Şapka... ve yüzü. Ah, yüce Tanrım! Phaedra bir panik dalgasıyla savaşarak eldivenini çıkardı ve parmaklarını adamın kulağının altına yerleştirdi.

"Ah, her şeye gücü yeten Tanrım!" diye fısıldadı Agnes. "Ee, şey olmuş galiba, ah, aman Tanrım!"

"Sus, Agnes," diye buyurdu Phaedra.

"Ama ah, hanımefendi!" Agnes ellerini burup sıktı. "Ölmüş mü?"

Phaedra adamın omzunun altından sızan kaygı verici kan havuzunu görebiliyordu.

Zoë Armstrong yanına diz çöktü. "Aman Tanrım," dedi yeniden. "Zavallı adamcağız."

Phaedra elini çekerek, "Evet, korkarım, gerçekten ölmüş," diye cevapladı.

Zoë, adamın yüzünü daha iyi görmek için bir parmağıyla kafasını çevirirken fısıldadı. "Kim olduğunu düşünüyorsunuz?"

Phaedra güçlükle yutkundu. "Ben... ben emin değilim."

"Onu çevirmeli miyiz?" diye sordu Zoë. "Ceplerini araştıralım mı? Bilirsiniz bu romanlarda yaptıkları bir şeydir."

"Neler oluyor?" Phaedra neredeyse kendi kendine fısıldadı. Gayri ihtiyari, Zoë'nin eline uzandı. "Bayan Armstrong, bence Bay Kemble'ı tekrar çağırmalıyız. Bir doktora ya da belki bir polis memuruna ihtiyacımız olabilir."

Fakat Bay Kemble zaten merdivenlerden aşağı iniyordu. "Üzerime iyilik sağlık, Bayan Armstrong, ne yaptınız...?" Sonra yere serilmiş vücudu görerek, "Aman Tanrım! Ne oldu?" dedi.

Bayan Armstrong ayağa kalktı: "George, o az önce sendeleyerek içeri girdi! Benim hiçbir ilgim yok, yemin ederim."

"Nabzı atmıyor." Phaedra'nın sesi içinde kabaran korku düşünüldüğünde şaşırtıcı biçimde sakin çıkmıştı. "Yakınlarda bir doktor var mı?"

"Evet, evet, hemen köşeyi dönünce." Kemble cesedi dikkatlice inceliyordu.

"Bu kim George?" diye sordu Bayan Armstrong tiz bir sesle.

Kemble, adamın koyu, cilalı döşeme tahtalarının üzerindeki bembeyaz yüzünü incelerken kafasını salladı. "Tanıdığım biri değil," dedi âdeta kuşkuyla; "...halbuki herkesi tanırım."

"Öldürülmesi olası herkesi," diye ekledi Bayan Armstrong.

Kemble onu duymamış gibi görünüyordu. "Sevgili leydilerim, çok affedersiniz. Hemen şimdi üst kata çıkmalısınız." Sonra, harekete geçerek, paslı bir zırh takımının üzerinden bir Hollanda kumaşı kaptı ve ölü adamın üzerini düzgünce örttü.

Sonraki yarım saat baş döndürücüydü. Bayan Armstrong'un sert karakterli hizmetçisi bir koşu Bow Caddesi polis merkezine yollanmıştı. Bay Kemble, Phaedra ve Bayan Armstrong'u itirazlarına rağmen üst kattaki dairesine hızla çıkardı; onları şıkça döşenmiş bir salona yerleştirdi ve Agnes'ı çay yapmakla görevlendirdi.

Bayan Armstrong somurtkan bir şekilde onun gidişini izledi. Yeşil pelerinini bir deri koltuğun üzerine küçümseyerek atarken, "Saçmalık," dedi. "Çaymış! Sanki biz bayılan, pısırık kadınlarmışız gibi."

Phaedra, başparmağının tırnağını çiğnerken, "Oldukça aptalca," diye cevapladı. Düşünceler zihnine üşüşüyordu.

Bayan Armstrong kendini bir sandalyeye fırlattı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Şimdi tüm heyecanı kaçırıyoruz. Yani, zavallı adam öldüğü için çok üzgünüm, muhakkak. Ama şimdi polis memurları gelecek, hatta belki bir adliye memuru. Belki biz gitmek ve ifade vermek zorunda kalacağız? O soylu biriydi, sence de öyle değil mi, Leydi Phaedra? Ya da ona yakın bir şey?"

"Hayır, tam olarak bir soylu değil." Phedra'nın sesi birazcık titredi. "Üst seviye bir uşak, sanırım."

"Ya da... ya da bir banka memuru!" dedi Bayan Armstrong. "Ya da belki sadece George'un namussuz arkadaşlarından biri. Belki de bize yalan söyledi."

Phaedra bakışını Bayan Armstrong'a çevirdi. "Bay Kemble böyle pek çok insan tanır mı, Bayan Armstrong?"

"Bana Zoë demelisin," dedi hızlıca. "Özellikle bundan sonra. Ah, evet George'un arkadaşlarının çoğu beş para etmez adamlardır."

Phaedra utangaç bir şekilde gülümsedi. "Onu uzun süredir tanıyor musun?"

"Ah, kendimi bildim bileli!" dedi elini uçarı bir biçimde sallayarak. "Ben küçükken, George babamın uşağıydı."

"Öyle miydi?" Phaedra şaşırmıştı.

"Şey, George'un açısından daha çok bir merhamet davranışıydı," dedi Zoë. "Açık konuşmak gerekirse, Leydi Phaedra, babam zevk sahibi değildi."

"Lütfen bana Phaedra de," diye önerdi. "Ya da tercih edersen sadece, Phae."

Zoë'nin gözleri parladı. Elleriyle koltuğun kollarını sıkıca kavrayarak, "Sence, Phae, yarın *Times*'ta bununla ilgili bir şeyler olur mu? Heyecanlı olmaz mı?" dedi.

"Korkarım, ailen öyle bulmayacaktır," diye uyardı Phaedra. "Benim annem yerin dibine girecektir. Benim kesinlikle bir polisle konuşmamı istemez. O, bunun bizim seviyemizin çok altında olduğunu düşünecektir."

Zoë'nin dudaklarına bir sırıtış yerleşti. "Evet, skandalı bir düşün!"

Tam o anda, aşağıdan bir gürültü yükseldi. Zoë yerinden sıçradı ve muslin hışırtıları içinde uzun adımlarla odadan dışarı çıktı. Phaedra da meraklanarak onu takip etti.

Kısa boylu, kırmızı yüzlü bir adam merdivenlerin ayağında duruyordu; geniş göbeğine sımsıkı oturan, bu yüzden düğmeleri patlayacak gibi duran, parlak yeşil bir yelek giymişti. Birbirlerine söylenirken merdivenleri tıkayan Kemble'ı geçerek ilerlemeye çalışıyordu.

Kırmızı yüzlü adam tırabzana kuvvetli bir yumruk vurdu. "Bir cinayete tanıklık edenlerle muhakkak konuşmaya hakkım var," diye bağırıyordu. "Hemen kenara çekil, Kem ve işimi yapmama izin ver!"

"Onlar bir cinayete tanıklık etmediler, seni ahmak." Kemble güzel ayakkabılı ayağını adama neredeyse çelme takarcasına dayamıştı. "Bıçak zaten sırtındaydı."

"Daha kötü!" diye gürledi adam, rengi atarak. "Bak, bu leydilerin konumlarına zerre kadar önem vermiyorum; onlarla konuşmak zorundayım, hemen!"

"Benim dükkânımda konuşamazsın, Sisk," diye sertçe çabucak yanıtladı Bay Kemble. "Yasanın gerektirdiği gibi size isimlerini veririm. Sonra ailelerini arayıp izin istersiniz."

"Tabii, bu da her şeyin sonu olur," diye homurdandı polis çavuşu. "Geri yollanır ve sonsuza dek bekletilir."

"Öyleyse benden ailelerinin izin vermeyeceği bir şeye izin vermemi mi bekliyorsun?" diye sordu Kemble. "Cehennemde önce sen çürüyeceksin, *Çavuş* Sisk."

Sinirden dudakları incecik bir çizgi halini almış olan Zoë, merdivenlerden aşağı inmeye başladı. "George gülünç olma, biz ifade vermekten son derece memnun oluruz..."

"Siz, Bayan Armstrong, bu merdivenlerden aşağı bir adımınızı daha atmayacaksınız," diye onun sözünü kesti Kemble. Kısmen merdivenlere dönmüş, yüzü aniden hiddetten tanınmaz hale gelmişti. "O salona geri dönün bayan ya da oraya gelir sizi içeri sokarım, babanız da bana bunun için teşekkür eder."

Bay Kemble'ın ifadesi yeterince ikna edici olmalıydı. İlk defa, Zoë'nin yelkenleri suya indi. Uysalca döndü ve koridora geçti; Phaedra hemen ardındaydı.

WWW.KUFLU.COM

TARAMA :Nerissa

2. Bölüm

Bir kadın, eğer şeytan onu süslemezse,
tanrılar için bir yemektir.

Kırklı yaşlarının sonlarında bulunmasına ve bol miktarda zaptedilemez kızıl buklelere sahip olmasına rağmen, Leydi Swanstead genellikle çekici bir kadın olarak kabul edilirdi. Göbek çukuruna sıkışmış bir üzüm tanesiyle bilhassa çekici görünüyor diye düşündü Tristan Talbot. Sulu, dolgun, parlak kabuklu ve şimdi en güzel zamanının eşiğinde ve bu yüzden daha da tatlı bir üzüm tanesi. Ayru leydinin kendisi gibi.

O sırada Leydi Swanstead zevkle ürperdi, Tristan'ın güzel benzetmesini yerinden oynatarak. Küçük, yeşil yuvarlak, göbeğinden aşağı kaydı, kasığının kıvrımını geçip oradan yalpayarak güneye indi; sonra bacaklarının arasındaki yumuşak kızıl tüy yuvasında kayboldu ve onu kıkırdamalara boğdu.

Tristan, kafasını burnuyla dürttüğü göğüsten kaldırarak, "Aman Tanrım, Madam!" dedi. "Bir adamın bağcılık hünerine nasıl meydan okuyacağınızı çok iyi biliyorsunuz."

"Bağcı... Ne?" Leydinin sözleri çığlığa benzer bir şeyle noktalandı, çünkü Tristan üzümünü geri almaya çalışıyordu. Ellerini kullanmadan.

Tristan için kolay ve kısa süren bir işti. Âşığının hassas tenini ısıtan güneş ışığı ve altındaki pahalı yatağının yumu-

şaklığıyla, acele etmeye gerek görmedi. Kasıklarının üzerindeki hareketsiz parmakları, onun solgun pembe etinde bir günah gibi karaydı. Leydi neredeyse bütün bir gece yaptığı gibi zevkten büyülenmiş bir halde Tristan'ı seyretti.

Leydi Swanstead en cezbedici şekilde haykırmaya başlamıştı ki, yatak odasının kapısı hafifçe tıkladı. Tristan ona bakmak için kafasını kaldırarak bir an duraksadı. Gözleri kaymış Leydi Swanstead inleyerek onun başını aşağıya geri itti. Tristan keyifle ona mahkûm oldu. Aslında kadınlara keyifle mahkûm olma işine başlamıştı. Bu, bugünlerde bilediği neredeyse tek yeteneğiydi.

Gel gör ki, çaresiz fısıltıyı duymamak artık daha zordu.

"*Leydim!*" dedi yumuşak kadın sesi kapının arasından. "Leydim, bir mesaj."

Leydi Swanstead dirseklerine dayanarak, "Ah, başbelası! Bu gece rahatsız edilmek istemediğimi söylemedim mi, Jane?"

Mahcup bir duraksama oldu. "Ama sabah oldu, Madam," dedi fısıltı. "Ve Lord Hauxton geldi, yani uşakları, bir de araba yollamış."

"Kahrolsun!" diye küfretti Tristan; kafasını Leydi Swanstead'in bacağına bırakarak. "Beni nasıl küçük düşürür?"

Fakat Leydi Swanstead mesajın ima ettikleriyle boğuşuyordu. "Aman Tanrım, Hauxton?" Kaba bir şekilde Tristan'ı ve meyve tabağını bir yana iterek ve ansızın yatağa oturdu. "*Burada* olduğunu biliyor? *Seninle*?"

Tristan meyvelere, özellikle de nadir bulunan sera muzuna matemli bir bakış attı. Evet, özellikle onunla şeytani bazı planları vardı...

Ama âşığı yatak örtülerinin arasına karışmış sabahlığını arıyordu.

"Gel tatlım, endişelenme," diye mırıldandı. "Belki de babam burada olduğumu keşfetti ama bu niçin burada olduğumu bildiği anlamına gelmez."

Leydi Swanstead ona kızgın bir bakış attı. "Ah, Tanrı aşkına Tristan, aptal olma." Kalktı ve pembe saten yatak çarşafını kaymak gibi göğüslerine doladı. "Sen *sosyeteden* bir leydiyi ziyaret ettiğinde, bunun ne için olduğunu herkes bilir."

Tristan elini aşağı bıraktı. "Benim engin bilgili muhabbetim için değil, yani?" dedi biraz düz bir tonla. "Pekâlâ, bunu öğrenmek beni kırdı."

Leydi yüzü kızaracak kadar kibardı. Tristan, bir esnemeyle gerindi ve leydinin yatağında bir yandan diğer yana yavaşça yayılarak karnının üzerine yattı.

"Leydim..." Fısıltı tekrar duyuldu. "Lordun adamlarına ne söylemeliyim?"

Leydi Swanstead bütün ahlak numaralarını bir kenara attı. "Ah, gül gibi olduğumu söyle, Jane!" dedi iğneleyici bir şekilde. Ama Tristan, tabaktan bir başka üzüm koparıp yavaşça çiğnerken gözlerinin, çıplak kalçalarında gezindiğini fark etti. "Lord Hauxton'ın sevgili oğlu hemencecik aşağıda olacak," dedi sonunda. "Onlara sadece beklemelerini söyle."

***

Phaedra en sevdiği yün battaniyesini dizlerinin etrafına daha sıkı sararak yatak odasındaki şöminenin yanına oturdu ve başını sandalyesinden arkaya bıraktı. Bu sabah çok üşüyordu. Şafak vakti yakılmasını buyurduğu gürleyen ateşe rağmen kanı tamamıyla çekilmişti.

Yeni bir günün başlayışı –iyi eğitilmiş hizmetkârların dokunuşu altında kolayca canlanan evin gürültü patırtısı– onu genellikle kendine getirirdi. Phaedra kendini evle ilgili işlerin çekip çevrilmesini seyrederek oyaladı; genellikle bunun başarısından büyük memnuniyet duyardı; çünkü, bir kişi, yaşamda doyumu hayal ettiklerinde değil, sahip olduklarında bulmalı, felsefesini güderdi.

Arkasında, hizmetçiler pirinç kovalarla, eski kızaklı tekneye buharlar çıkaran sıcak suyu döküyorlardı. Aşağıda, caddede günlük sebzeleri boşaltmak için arabasını mutfağın merdiven boşluğuna yaklaştırıp durdurmuş seyyar satıcının el arabasının gürültülerini duyabiliyordu. Her şey normaldi; buna rağmen içinde bir sıkıntı vardı. Bay Kemble'a olan yolculuğu sadece her şeyi kötüleştirmeye yaramıştı.

"Phaedra, tatlım!" Annesi Dul Leydi Nash, kafasını odaya sokarak 'cık cık' sesi çıkardı. "Ah, canım. Yine gözlerinin çevresinde koyu halkaların var. Hiç şüphem yok bu cinayet işi yüzünden."

Phaedra biraz daha dik oturdu. "Hayır, anne, kitap okuyordum, yatmadım. İhtiyacın olan bir şey mi vardı?"

Kaşını çatması, Leydi Nash'in yüksek, güzel alnını kırıştırdı. "Evet, hâlâ uşak eksikliği çekip çekmediğimizi bilmek istiyorum." Sesi sinirli çıkıyordu. "Phoebe ve ben bu öğleden sonra Henslow Teyze'yle alışverişe gidiyoruz. Paketlerimizi taşırken yardıma ihtiyaç duyabiliriz."

"Tony yokken dört uşak ayarlayamayız anne." Phaedra belinde salınan gür, altın-kumral saçlarının arasından elini geçirdi. "Bugün bir taneyle idare etmelisiniz. Yazın yeni bir seyis bulup Litten'ı ev işleri hizmetine geçireceğim. Söz veriyorum."

Ama Phaedra'nın annesi bir leydinin yaşamdaki konumunun, onu Burlington Çarşısı'nda takip eden uşaklarının

sayısıyla ölçüleceğine inanıyordu. "Sonbaharda Brierwood'a geri dönmüş olacağız. O zaman ne işimize yarayacak? Tanrı aşkına, Phae. Elbette *fakir* değiliz."

"Hayır, oldukça zenginiz." Phaedra zorla güldü. "Oradan bir çimdik buradan bir damla, bu şekilde kalacağız. Torunlarını düşünmelisin anne, abları etkilemeyi değil."

Annesinin dudakları öfkeyle seğirdi. "Ah, pekâlâ!" dedi sonunda. "Ağabeyinin metelikleriyle üçün beşin hesabını yap öyleyse."

"Sağ ol, anne."

Leydi Nash kızına parmağını salladı. "Ve sen küçük hanım, saatlerine dikkat etsen iyi olur," diye azarladı, "bezgin bir kocakarı gibi görünene kadar gece boyunca okumak! Yemin ederim, senin mumlara harcadığın parayla iki ya da üç uşak kiralayabiliriz."

Kapı güm diye kapandığında, Phaedra başını tekrar bıraktı. Henüz yirmi iki yaşında bile olmasa da kendini aniden çok yaşlı hissetti. Dün bir adam gözlerinin önünde ölmüştü. Daha kötüsü, içinde belki bir dereceye kadar onun, ellerinde öldüğüne dair bir korku vardı.

Ah, öyle mi, değil mi? Phaedra sadece bir günahı düzeltmek istemişti; tensel ve insan zayıflığına ait bir günahı. Yalnız başına değil, hayır; bu onu aşardı. Ama Tanrı biliyordu, dünya diğerleriyle doluydu ve bu, onun payına düşendi. Ne var ki, şimdiye kadar başaramamıştı.

"Hanımefendi, bunlar sizin mi?" Alnı kırıştı; bir hizmetçi elinde katlanmış kıyafet yığınıyla yaklaştı. "Onları yerine koyayım mı?"

Phaedra kahverengi fitilli elbiseye ve kaba pelerine bir bakış attı ve hatasını fark etti. Sakince yalan söyledi "Hayır,

Helen. Agnes'la ben dün onları onarıyorduk. Onları Agnes'a ayır."

Hizmetçi kafasını salladı. "Banyo suyunuz hazır hanımefendi, ne zaman isterseniz..."

"Sağ ol Helen, bir dakika sonra geliyorum."

Phaedra dizlerinin üzerindeki resim dosyasını açtı; bunu yaparken ellerinin titrediğini fark ederek. Ölü adamın kısık ve şeklen hafifçe yabancı gözleri, ona bakıyordu. Bay Gorsky belki de Moğol kanının izini taşıyordu.

Yazık ki, artık taşımıyordu.

Phaedra karakalem çizimi dosyadan çıkardı. Şimdilik onu kimseye göstermeye cesaret edemiyordu. Omzunun üzerinden kısa bir bakıştan sonra onu görünmeden ateşe attı. Kırmızı ve altın rengi alevler önce köşeleri yaladı, onları siyah kül sarmalları halinde kıvırdı. Sonra ortası renk değiştirdi, patladı ve yok oldu. Gorsky artık ne Priss'e, ne başkasına yardım edecek durumdaydı.

Leydi Swanstead'i şanını mühürlemek için son bir çaba göstererek yatmaya ikna edip ayrıldıktan yirmi dakika sonra Tristan, babasının arabasının gölgeli derinlikleri, Belgravia'nın beyaz duvarlı şıklığından Marylebone'un ağırbaşlı caddelerine doğru ilerlerken kravatını yeniden bağlıyordu.

Leydi Swanstead'le uzun süre boyunca çok zevk aldığı halde, Tristan kötü bir ruh hali içindeydi. Alelade bir av gibi karaya oturmaya zorlanmayı sevmiyordu. Ama nerdeyse haddi hesabı olmayan servetinin yanı sıra hükümetteki yüksek pozisyonu sayesinde Kont Hauxton'ın kaynakları çoktu ve iradesi neredeyse bükülmezdi.

Gel gelelim geçmişte bu para Tristan'a gerektiğinde çok fazla yarar sağlamamıştı. Ama her şey değişirdi; Tristan esef-

le kabullenmişti. Çocuklar adam olurdu, acemi erler sert askerlere dönerdi. Ve yaşlı adamlar ölürdü. Nitekim her zaman söylendiği gibi her şeyin, hatta belki Tristan'ın babasına boyun eğmesinin bile bir süresi vardı.

Tristan camdan dışarı yumuşamış güneş ışığına baktı ve bunu düşündü. Geçmişte babasının her şeyini –bazen en küçük şeyleri bile– genellikle aşağılık inadından reddetmekte acele etmesine rağmen, evet, şimdi babasının hizmetindeydi.

Tristan bununla gurur duymuyordu. Doğuştan kötü niyetli bir adam değildi. Aslında oldukça tersiydi. Bizzat babası, Tristan'ın en büyük kusurunun umursamaz mizacı olduğunu sık sık öne sürerdi. Annesinin aşırı *Joie de vivre*'*si derdi babası ki annesi Fransız değil de gezgin Akdenizli köylü sınıfının döküntülerinden olduğu için yerinde bir ifade seçimi sayılmazdı bu. Acı bir şekilde, onun *Joie de vivre* evliliğinde uzun süre dayanamadı ve –Tristan'ın sezebildiği– tek aşırılık da mağrur babasının onunla evlenmeye lütfetmesiydi.

Lord Hauxton'ın Cavendish Meydanı'ndaki heybetli malikânesi, güneş ışığında tıpkı kendisinin de bir zamanlar göründüğü gibi katı ve dayanıklı bir mabet misali parlak beyaz duruyordu. Tristan babasının arabasından inerken, evin ön cephesindeki portland taşlarının sadece ışık değil aynı zamanda sıcaklık yansıttığını fark etti. Geniş alınlıklı kapıda Tristan eski hayal kırıklıklarını bir yana bırakıp basamakları çıktı. Babasının baş kâhyası Pemberton, onu sessiz giriş holünde bekliyordu.

"Lordum." Hizmetkâr yüz ifadesi yumuşayarak, başıyla selam verdi ve hızla yanına gitti. "Geldiniz."

"Tünaydın, Pemberton," dedi Tristan, paltosundan sıyrılarak. "Bugün nasıl oldu?"

* Fr. Yaşama sevinci (yay. n.)

Kâhya, rahat bir hareketle paltoyu tutup bekleyen uşağa tutuşturdu. Tristan'a büyük merdivenlere doğru eliyle yol gösterirken, "Çok az değişti efendim," diye cevap verdi.

Pemberton'ın ayakkabıları, cilalanmış mermer yüzeyde Tristan'ın çizme topuklarının çevik, ağır çınlaması yanında düzgünce tıkırdadı. "Doktor bu sabah yine kan aldı," diye devam etti, "ve her saat alınmak üzere alkolle karıştırılmış afyon ruhu bıraktı."

Tristan, anladığına dair bir bakış attı. "Evet, ama almayı reddetti."

Pemberton'ın gülüşü solgundu. "Hazretleri güçten düşen tek şeyin vücudu olduğunu söylüyor ve zihnini bununla hızlandırmayı reddediyor," diye duygusuzca belirtti.

Tristan geniş merdivenleri tırmanırken ihtiyatlı bir seçim diye düşündü. Tanrı bilir, babasının beyni kurtarılmaya değerdi. Parlak ve kurnaz. Sert. Sakin. Tamamen entrikacı. Bunlar Lord Hauxton'ı İngiltere'nin en değerli devlet adamı yapıyordu.

Kont'un görkemli yatak odasında özel sekreteri ve yaverlerinden üçü yatağın yanında bekleyip duruyordu. Her yerde mürekkep hokkaları, kâğıtlar ve dosyalar vardı. Tristan'ın güçlü ayak sesleriyle, Kont, yüz ifadesi anında sertleşerek gözlerini kapıya döndürdü. Ama gözleri yorgundu, yüzü ölümün rengindeydi. Ve bakışları buluştuğunda Tristan ani ve beklenmedik, tarifi imkânsız bir duygu akınına –boğuk ve uzak olmasına rağmen belki de keder– kapıldı.

Hauxton teması koparak diğerlerine döndü, ihtişamlı elini yatak örtüsünden kaldırarak, "Bizi yalnız bırakın," diye buyurdu. Siyah paltolular kadrosu, esas duruşa geçerek bir sıra çitten, kovalanan bir karga sürüsü gibi dışarı çıktılar; kâğıtlarını ve dosyalarını yanlarına alarak. Onlardan biri, çıkarken, Tristan'ın önünde durdu. "Lordum," dedi boynu dimdik, başıyla selam vererek. "İyi olduğunuza inanıyorum?"

"İyi sayılırım, Nebbett," dedi Tristan. "Ya siz?"

"Oldukça iyi, teşekkürler," diye cevapladı deri bir dosyayı kolunun altına sıkıştırırken. Tristan gözlerinin samimiyetten uzak olduğunu fark etti.

Tristan tembel bir tebessümle onun gidişini izledi. "Ah, karınıza en sıcak sevgilerimi iletin, Nebbett," diye ekledi adam kapıya vardığında. "Onu asırlardır görmüyorum."

Nebbett dudaklarını sıkarak ona baktı. "Çok naziksiniz, lordum."

Onlar gittikten sonra, Pemberton da, Tristan'ı babasıyla yalnız bırakarak, kapıyı sessiz bir tıkırtıyla kapattı.

"Nebbett senden hoşlanmıyor," diye belirtti babası sonunda. "Neden olduğunu merak ediyorum."

Tristan gülümsedi. "Anlayamıyorum."

Hauxton ona ayıplayan bir bakış attı. "Lütfen adamlarımı kışkırtma, Tristan," dedi. "Nebbett boşboğaz karısıyla kendini beğenmiş bir ukala olabilir, ama benim sağ kolum gibi ve bunu şu an elimden kaçıramam."

Tristan oltaya takılmayı reddetti. Ağır sarma işi perdelerin asılı olduğu yarı sayvanlı, büyük yatağa doğru yürüdü. "Hükümet'in sizin yokluğunuzda işlevini yerine getiremeyeceğini anlıyorum efendim," dedi tatlılıkla.

"Getiremezler." Babasının gözleri Tristan'ı yukarıdan aşağıya taradı.

"O yüzden mi siz yatağa mahkûmken size azap vermek için kadronuzun yarısını buraya gönderiyorlar?" Tristan sıkıştırdı. "Sizin ihtiyacınız olan, dinlenip iyileşmek, efendim."

"Saçmalık!" dedi yaşlı adam, huzursuzca kıpırdanarak. "Pemberton gibi konuşuyorsun. Ben iyileşmeyeceğim, Tris-

tan. İkimiz de bunu biliyoruz. Aslında, bunu daha fazla saklamayı bekleyemem."

Tristan'ın babası hiçbir zaman sözleri ağzında geveleyen biri olmamıştı. Tristan da öyle. "Muhtemelen öyle efendim," diye onayladı. "Şimdi tüm dikkatim sizde. Dışişleri Bakanlığı'nda işler nasıl gidiyor?"

"Kötü, çok kötü." Babasının omuzları yastık yığınından öne atılmış, hatta kafasındaki başlığı eğilmiş gibiydi. "Belçikalılar her gün daha mutsuz oluyorlar ve şimdi Polonya'da kaynayan bir tehlike var; devrim lafları. Şimdiye kadar önemsiz mırıltılardı ama her şeye rağmen huzur bozuyor."

"Devrim?" diye sordu Tristan. "Aman Tanrım, bir tane daha mı? Avrupa'da hiç kimse yaşamındaki siyasi kaderinden memnun değil mi?"

"Korkarım, Lehlere Rus boyunduruğu ağır geldi," dedi babası.

"Başka şansları var mı?"

"Yok," dedi babası acı acı. "Ruslar onları kışlık buğday gibi biçecek."

Tristan kısaca, babasının sözlerinin anlamını düşündü. Daha fazla savaş ve beraberinde getirdiği acımasızlık. Ah, *devrim* yüce bir kelimeydi –hatta bazen soylu bir kavramdı– ama o da savaştı. Masumların kanı hep kırmızıydı. Sonuçta olan hep aynıydı.

Ama bu artık onun meselesi değildi. Tristan, kabaca boğazını temizledi. "Sizin dertleriniz için üzgünüm, efendim. Bununla beraber, anlayamadığım..."

"...seni Leydi Swanstead'in yatağından kaldırtacak kadar acil olan neydi?" diye araya girdi babası. "Bir kadının zevkinden çok daha önemli bir mesele, Tristan. O işi *Lord* Swanstead'e bırakabilirsin. Rica ederim, otur."

Tristan kendini beceriksizce yatağın yanındaki küçük sandalyeye yerleştirdi.

Babasının bakışı sanki lüks bir şekilde donatılmış büyük yatağı değil başka bir zamanı ve yeri görüyormuşçasına bir anlığına içine döndü. "İçişleri Bakanlığı dün öğlen Strand'da meydana gelen bıçaklama olayını araştırıyor," dedi sonunda. Sesi yorgunluktan sinirli çıkıyordu. "Beni fazlasıyla ilgilendiren bir ölüm."

"Başınız sağ olsun, efendim."

"Bu çeşit bir alaka değil," diye tersledi babası. Sonra, kiminle konuştuğunu hatırlar gibi, ses tonunu yumuşattı. "Siyasi önem taşıyan bir mesele muhtemelen."

Babasına, siyasetin –kimsenin siyasetinin– umrunda olmadığını söylemek Tristan'ın dilinin ucuna kadar geldi. Erkeklerin ve onların hükümetlerinin ihanetini erken yaşta öğrenmişti. Ama bugün babasının rengi küle dönmüştü; elleri saklamaya çalışmasına rağmen titrekti.

"Kimden bahsediyoruz?" diye sordu Tristan usulca.

"Gorsky diye bir adamdan. Rus. Ama şimdilik ismi saklı tutuluyor."

"Rus elçiliğine mi bağlıydı?" diye sordu Tristan.

"Tanrım, umarım değildir." Hauxton bir eliyle uzun, ince yüzünü ovaladı. "Görünürde, bir çeşit... ticari temsilci."

"Gerçekten?" Tristan ilgileniyormuş gibi görünmeye çalıştı. "Kimin adına?"

"Soho'da adı oldukça kötüye çıkmış bir genelev adına."

Tristan'ın ağzı acı bir tebessümle kıvrıldı. "Beni buraya bu yüzden mi çağırdınız? Genelevlerdeki uzmanlığım yüzünden? Sizi temin ederim baba, nadiren fuhuş yerlerine uğramaya ihtiyaç duyuyorum. Bu dünyanın Leydi Swanstead'lerinin hepsi bana iyilikte bulunmaya fazlasıyla istekli."

Kont'un titrek elleri öfkeyle yumruk oldu. "Aman Tanrım, Tristan, şu an senin saçmalıklarını çekemem."

Tristan duraksadı. "Hayır, hiç çekmediniz, değil mi?" diye mırıldandı, çıkıp gitme isteğiyle savaşarak. Bunu zaten birçok kere yapmıştı. "Pekâlâ, devam edin. Sizin ölü Rus genelev adamınız... sizin onunla alakanız... nedir, acaba?"

Babası rahatsız bir biçimde kımıldandı. "Belki hiçbir şey ya da belki büyük bir mesele," dedi sonunda. Sesi hâlâ sertti. "Tanrı hepsini kahretsin, bu kahrolası yatağa hapsolmaktan nefret ediyorum!"

Hata ettiğini düşünmesine rağmen, Tristan babasının soğuk, ince ellerinden birini elinin içine aldı. Bir anlığına tezata bakakaldı; babasının soluk kansız parmaklarına karşı onun koyu, zeytin rengi teni. Renkten başka birçok yönden de daha farklı olamazlardı. Ama şimdi, babasının yaşamının sonu yaklaşırken, Tristan benzerliğin çok hafif coşkusunu hissetmeye başlıyordu. Aitlik değildi bu, hayır; –bunu asla hissedemeyecekti– daha ziyade bir parçasının bu soğuk, uzun ve sıkıcı yolu bıraktığına ve yaşamının bununla sonsuza kadar nasıl değişebileceğine dair idraktı. Bunca yıl bunun önemli olmadığına inandıktan sonra böyle hissetmek ne garipti.

"Hasta olduğunuz için üzgünüm efendim," dedi sonunda. Ondan sonra incelikle konuyu değiştirdi. "Dışişleri Bakanlığı bu ölü adama neden önem veriyor?"

Hauxton, Tristan'ı şaşırtarak elini Tristan'ın avcundan çekmedi. "Rus devlet adamı Czartoryski'yi tanıyor musun?"

"Leh prens mi?" Tristan onayladı. "Viyana Kongresi'ndeki çalışmalarından haberim var tabii ki. Onunla tanışıyorsunuz değil mi?"

"Bir kez," diye cevapladı Kont, "o, Londra'da genç bir adam olarak ikamet ederken. O zamanlar, maiyeti arasında

Vostrikova adında genç bir sosyete fahişesi vardı. Bazıları, bu kadının, prensin sadakatinden emin olmak isteyen Rus imparatoriçesi tarafından sızdırılmış bir ajan olduğunu söylerdi."

"Czartoryski'ye güvenmiyor muydu?"

Babasının tebessümü sertti. "Ruslar kimseye güvenmez," dedi. "Bir vagon kalaycı aralarına sızdırılmış bir ajan olmadan Rusya'nın ana topraklarını zor terk eder."

"Ve tüm bunların Gorsky denen herifin ölümüyle bir ilgisi mi var?"

Hauxton karamsarca baktı ve "Emin değilim," diye itiraf etti.

"Prens Londra'dan son ayrıldığında, bu fahişe geride kaldı. Bu yıllar önceydi tabii ki. Zaman içinde yolunu birçok hükümet mensubunun yatağından geçirmeyi başardı; güzelliği azalmaya başladığında da Soho'daki genelevi açtı."

"Anlıyorum." Tristan bir kaşını kaldırdı. "Güçlülerin düşüşü."

Babası alaycı bir tebessüm kıvırdı. "Ah, Vostrikova'nınki sıradan bir genelev değil," diye cevapladı. "Çok özel bir iş, paranın nadiren satın alabileceği şeyler sunuyor. Sadece güç ve imtiyazın en yüksek seviyesinde olanlara hizmet eden bir yer."

"Ah," dedi Tristan yumuşak bir biçimde. "Bu, benim neden bu yer hakkında hiçbir şey bilmediğimi açıklıyor."

Hauxton'ın tebessümü soldu. "Hayır, senin tarzındaki adamlar oraya davet edilmez."

Nüfusu ya da gücü olmayan adamlar; babasının kastettiği buydu. Tristan hiç gücenmedi. Babası sevse de, sevmese de, kim olmayı seçtiyse, oydu.

Babasının elini bıraktı ve sandalyesinde gevşedi. "Size faydamın nasıl dokunacağını anlamadım, efendim," dedi el-

lerini gelişigüzel açarak. "Siz belli ki şu Gorsky denen herifi bir çeşit ikiyüzlülükle suçluyorsunuz; ama söylediğim gibi, onu tanımıyorum."

Babası odanın loş derinliklerine bakakaldı. "Gorsky güpegündüz suikaste uğradı," dedi en sonunda. "Ve tanıklar vardı. İyi ailelerden iki genç bayan."

Tristan mırıldandı: "Zavallılar. Katilin yüzünü görmüşler mi?"

"Ne gördüklerinden tamamen emin değilim," diye bildirdi babası. "Bu, senin bulmanı istediğim şey."

Aniden, Tristan neden çağrıldığını anladı. "Hayır," dedi kesin bir şekilde. "Hayır, üzgünüm efendim. Bence bu, yeni polis memurlarıyla adliye yüksek memurlarının işi."

"Peh!" dedi Kont. "Hepsi su katılmamış salak."

"Aynısını sık sık benim için de söylediniz, efendim."

Bunun üzerine, Kont aniden, gevşek bir ipi neredeyse sinirle çekiştirerek altın rengi brokar yatak örtüsünü eğip bükmeye başladı. "Senin aptal olduğuna asla inanmadım, Tristan. İstersen kullanabileceğin büyük bir zekaya sahipsin. Ve Yunanistan'daki kahramanlıkların... Şey, keşif kabiliyetinin olduğunu kanıtladı diyelim."

Tristan sandalyesinden fırladı. "Yunanistan benim toyluğumdan başka hiçbir şeyi kanıtlamadı, efendim," diye karşı çıktı. "Ve beni kendi işime bakmam konusunda ikna etti. Benden ne istiyorsunuz?"

"Sadece şu son üç yıldır istediğimi, Tristan," dedi babası. "Dışişleri Bakanlığı'nda bir mevki kabul etmeni istiyorum. Yardımını istiyorum."

Babası onun siyah paltolu, dosya taşıyıcı kargalarından biri olmasını istiyordu. Babası ona ilk defa baskı yapmıyordu; aslında bu, aralarında bir anlaşmazlık noktasıydı.

"Deveye hendek atlatmak daha kolay olur," diye mırıldandı Tristan. "Bu söz konusu bile olamaz efendim. Siyaseti sevmiyorum. Beni ikna edemeyeceksiniz."

"Seni bir şeye ikna etmeye çalışmayı uzun zaman önce bıraktım."

Tristan odada, camdan cama, sonra babasının yazı masasının yanındaki tarih ve politika ciltlerinin sıralandığı küçük kitaplığına doğru gezinirken babası sessizce izledi. Tristan her zamanki gibi kendini bu evde kapana sıkışmış hissediyordu. Metal parmaklıklarla değil kendi çocukluk özlemleriyle kafeslenmiş bir hayvan gibi. Babasının karşılanmamış beklentileri. Annesinin kederi. Ah, tabii ki bırakıp gidebilirdi. Onu burada tutan... yeni ve birazcık tatsız bir görev anlayışından başka hiçbir şey yoktu.

Aşağı baktı ve babasının şüphesiz ondan iki ya da üç kuşak önceki Talbotlara da hizmet etmiş maun tuvalet masasının etrafında dönüp durduğunu fark etti. Babasının cep saati, mührü ve kravat iğnesi sanki az önce çıkartılmış, sabah olunca Kont onları yeniden takıp hükümetteki ofisine veya kralın yanına ya da siyasi kargaşanın eşiğinde olup çözüm isteyen bir yabancı ulusa geri dönecekmiş gibi hazırlanmıştı.

Ama Lord Hauxton hükümete dönmeyecekti. Ve kravat iğnesini tekrar taktığında bu, büyük ihtimalle uşağının değil cenaze levazımatçısının işi olacaktı. Bunun farkına varmak Tristan'ı beklediğinden daha çok üzdü.

Sessizliği delen babasının sesiydi. "Öyleyse en azından bu kızların aileleriyle konuşup, onlarla görüşme yapmak için izin alarak ne öğrenebileceğine bakar mısın?" Sesi yorgundu. "Sen çekici ve yakışıklısın, onların korkutucu bulmayacağı birisin. Ne duyduklarını öğrenmeliyim. Ne gördüklerini. Ve de ne düşündüklerini."

"Cinayetle, İçişleri Bakanlığı ilgilenir," dedi Tristan, hâlâ tuvalet masasına bakarak.

"Öyle, onlar zaten birini görevlendirdiler," dedi Kont. "Peel'in sağ kollarından biri; de Vendenheim adında oldukça yetenekli bir herif. Ama İçişleri Bakanlığı sadece kim olduğunu bilmek istiyor, böylece katili hızla yargılayıp çabuk infaz edebilecekler."

"Ama sizin amacınız farklı?"

"Epey farklı," dedi Kont. "Ben cinayetin nedenini ve kimin emriyle işlendiğini bilmek istiyorum."

"Ya rastgele bir cinayetse?" diye sordu Tristan. "Gözü dönmüş bir sapıksa? Şiddete başvurmuş sıradan bir yankesici?"

Kont, yastıklarının dolgun yumuşaklığına geri çekildi. "O zaman son derece rahatlamış olurum," diye itiraf etti. "Ama öyle değil. Tüm varlığımla bunu hissediyorum."

Tristan kravat iğnesini alıp parmaklarının arasında dalgın dalgın çevirdi. "Siyasi içgüdüleriniz yanılmaz, efendim. Ama casus seçiminiz pek sağlam değil. Korkarım size yardım edemeyeceğim."

Kont fısıltıyla lanet okudu. "Tanrı aşkına Tristan, sende hiç görev anlayışı yok mu?"

Soru, onu buraya getiren şey özellikle görev olduğu için canını acıttı. "Neden olmalı ki?" diye çıkıştı, tuvalet masasından dönerek.

Babası gözünün önünde âdeta büzülmüştü; aciz hale düşmüştü. Ellerini neredeyse çocuksu bir hareketle kavradı ve Tristan kalbinde bir şeylerin parçalandığını hissetti. "Belki baban olduğum için ve sana yalvardığım için?" dedi Kont sessizce. "İşte. Bunu söyledim Tristan. Yalvarıyorum. Bu seni memnun eder mi?"

Gariptir, etmedi. Ve babasının belki de yaşamında ilk defa buyurmadan ondan bir şey yapmasını istediğini fark etti. Tristan, kurumuş ve kül rengine dönmüş, son birkaç ayda kendi görüntüsünün ancak bir karikatürüne dönüşmüş adama tekrar baktı ve onun için hissetmeyi asla dilemediği bir şeyi hissetti: Acıma.

Ya da babası belki yine zekice entrikalar çeviriyordu. Tristan kesin bir emri reddedebilirdi. Ama yaşlı ve ölmekte olan babasının ricasını? Hayır, bunu yapamazdı.

"Pekâlâ," dedi sonunda. "Bana bildiğin her şeyi anlat."

Nash Markisi mutlu bir adam değildi. Ellerini dimdik beklemiğinin ardında sıkıca kenetlemişti, ahşap panelli kütüphanesindeki büyük masasının önünde duruyordu ve bu öğleden sonra uçarı üvey annesi Dul Markiz Edwina ve iki genç üvey kız kardeşinden oluşan kadın topluluğunun önünde yüksek sesle sövmemeye çalışıyordu.

"Çok talihsiz bir mesele," dedi, üvey annesinin çay dolduruşunu izlerken. Strand'daki dünkü tatsızlığın haberleri bu sabah erkenden markinin kulağına gelmişti ve meselenin aslını öğrenebilmek için Edwina ve kız kardeşlerinin Park Lane'deki evine derhal gelmesini emretmişti.

Üvey annesi gümüş demliği indirdi. "Diyordum ki, insanların kendini herkesin önünde bıçaklattırmasının son derece aşağılık bir davranış olduğunu düşünüyorum." Heyecanla titredi. "Yemin ederim, duyduğumda bayılmama ramak kaldı."

Phaedra'nın fincanı yerden kaldırırken çıtırdadı. "Anne, yalvarırım tekrar başlama," diye mırıldandı. "Beyefendinin bıçak yarasından ölerek görgü kurallarına karşı gelmeyi düşündüğünü aklıma bile getiremiyorum."

Dul leydi dar kanepede döndü. "Pekâlâ, en azından böyle sefil bir işi Doğu yakasında pek doğal görebilirlerdi, Phaedra," diye belirtti. "Phoebe gidip amonyak getirmek zorunda kaldı, değil mi, tatlım?"

"Aynen öyle, anne." Phoebe'nin gözleri aşağı indi; markiye göre sahtekârca.

"Ve orada Phaedra'nın olduğunu düşününce!" diye devam etti üvey annesi. "İki ateş arasında kalması. Ve zavallı Phoebe sosyeteye takdimine hazırlanıyordu."

"Sanırım artık baloma kimse gelmeyecek." Phoebe alt dudağını çıkararak şikâyet etti. "Phae her şeyi mahvetti."

Phaedra feryat etti. "Ne saçmalık, Phee!"

Nash de feryat etmek istedi. Acı gerçek Phoebe ve Edwina'nın, ikisinin de zerre kadar anlayışa sahip olmamalarıydı ve Nash bunu biliyordu. Yıllarca belki de insafsızca Phaedra'nın onlara sahip çıkmasına güvenmişti. Ve ondan önce Edwina'nın kız kardeşi Leydi Henslow vardı. Yoksa bu çiftin hali ne olurdu, sadece Tanrı bilirdi. Bir kuyuya düşebilir, açlıktan ölebilir veya aile varlığını yeni saç kurdeleleri almak için ipotek ettirebilirlerdi. Ve Tony –bütün siyaset bilgisine rağmen– daha iyi değildi. Phaedra güvenilir olandı ve yanlış zamanda, yanlış yerde olma durumu sırf şansızlıktandı. Nash öyle umdu.

"Lütfen bu kadar dramatik olma, Phoebe," dedi Marki. "İnsanlar kepaze hikâyelere bayılırlar. Şimdi onlara iyilikte bulunabiliriz."

"Durum yine de uygunsuz, Nash." Üvey annesi acıklı oyunun tadını çıkardı. "Sanırım Phaedra'nın ismi gazetelere çıkacak."

"Bu aileden kimsenin ismi gazetelere çıkmaz," dedi Marki gergince. "Ben çoktan İçişleri Bakanlığı'ndan Lord de Vendenheim'la konuştum."

Phaedra başını eğdi. "Sağ ol, Stefan."

Lord Nash, içinde bir şeylerin yumuşadığını hissetti. "Bir şey değil, Phae." Fincanın üzerinden gülümsedi. "Hiç zarar gelmedi, geldi mi? Şey, sırtındaki bıçakla şu zavallı adamcağız hariç. Rus'tu bu arada. Şüphesiz onun adını duymamışsındır."

Phaedra'nın yüzünde garip bir ifade belirip kayboldu.

Zamanın geri kalanını Phoebe'nin sosyeteye takdimini konuşarak geçirdiler; üvey annesi yemek, şarap, etek boyları, dedikodu gibi konudan konuya atlayarak gevezelik ediyordu. Ama bu Nash'in alışmış olduğu, hatta belki hoşlandığı, âdeta rahatlatıcı derecede aşina olduğu bir zırvalıktı.

"Pekâlâ!" dedi Leydi Nash çay biter bitmez ayağa kalkarak, "birazdan Phoebe'nin balo elbisesi provası var ve Henslow Teyze bekliyor olacak."

Nash bakışını Phaedra'ya çevirerek, parmaklarını dalgın dalgın önünde bitiştirdi. "Ya sen, canım?" diye sordu sessizce. "Phoebe'nin sosyeteye takdimi için giyecek yeni bir şeyin olacak mı?"

Kız kardeşi kafasını salladı. "Bu sezon hiçbir baloya gitmeyi düşünmedim."

"İkiniz için pek çok yeni giysi almak en büyük zevkim olacaktır," diye sıkıştırdı ağabeyi. "Lütfen bir düşün. Buna, çok seven ağabeyinden bir hediye diyebiliriz."

"Teşekkürler." Phaedra yüzünü yana çevirdi. "Çoktan düşündüm."

Leydi Nash dudaklarını büktü ve büyük kızına kötü ve iğneleyici bir bakış attı; ama başka bir şey söylemedi.

Nash zorla gülümsedi. "Öyleyse bugün provan yoksa canım, belki burada kalmaya ikna olursun?" Yakındaki satranç

tahtasına işaret etti. "Asırlardır dikkate değer bir rakibim olmadı."

"Ah, Nash!" Üvey annesi eline şefkatle vurdu. "Biri evde biri yolda iki çocukla? Satranç için zamanının olması mümkün değil!"

"Çok az, evet." Nash kalktı; gülüşü hâlâ sakindi. "Kalacak mısın, Phaedra?"

"Evet, tabii ki." Phaedra ailenin reisinden gelen bir buyruğu ne kadar nazikçe dile getirilmiş olursa olsun anlayabilecek kadar akıllıydı.

Çok geçmeden, el çantaları, şapka ve şal keşmekeşinde, çevredeki yanaklar dört bir yandan öpülerek, Leydi Nash ve küçük kızı veda etmişlerdi. Phaedra, canı sıkılarak ağabeyini kütüphaneye, pencerenin altındaki sık sık satranç oynadıkları, şık, kakmalı masaya kadar takip etti. Phaedra, aklı başka yerde, endişeli ve ölü adam için bir derece kederle hissizleşmiş olduğundan oyunu güçlükle düşündü. O adam ne olursa olsun bir insandı; diğerleri bunu tamamen unutmak için fazlasıyla istekli görünüyordu.

"Strand'da olanlarla ilgili başka bilmem gereken bir şey var mı Phae?" diye sordu Stefan alçak sesle. "Edwina ve Phoebe'nin önünde söylemek istemediğin bir şey olabilir?"

Phaedra bir an duraksadı. Ağabeyine içini dökmek öylesine bir rahatlama olurdu ki... Ama cesaret edemedi. "Hayır. Başka bir şey yok."

"İyi." Nash pis pis güldü.

Ah, başı beladaydı. Bunu biliyordu.

Nash, tablolarla dolu bir duvar boyunca gidip gelirken elleri arkasında sıkı sıkıya kavuşturulmuştu. Phaedra her zaman onun payına düşenin disiplin kurmak olduğunu biliyordu. Onların yaralarını saran ve skandallarının üzerini örten

oydu. Onlara başlarını sokacak bir çatı açmış ve nafakalarını ödemişti ve Stefan'ın liderlik pozisyonunun yaşça en büyük olduğu gerçeğiyle pek alakası yoktu. Doğası gereği güçlü bir adamdı; bir kişinin kendi isteğiyle öfkelenmeyeceği bir adam. Ve neredeyse herkese –hatta annesine, Tony'ye ve Phoebe'ye– göre o Nash'ti; onlar için ölümlü bir adamdan çok bir unvan idi.

Phaedra'nın başı belada mıydı? Stefan onu Bay Kemble'da olanlar için azarlayacak mıydı?

Hayır, yapmayacaktı, diye düşündü. Ağabeyi adil bir adamdı. Ve o, Phaedra'yı ondan çok büyük olmasına rağmen hepsinden çok anlıyordu. Annesi bile dördünün içinde –Stefan, Tony, Phaedra ve Phoebe– sadece Phaedra ve Stefan'ın biraz birbirlerine benzediğini söylüyordu. Phaedra sıklıkla Stefan'ın ne düşündüğünü bazen o söylemeden önce anlıyordu. Dahası, Stefan ona sırlarını veriyordu. Aileyi korumaya yardım etmede ona güveniyordu. Ve şimdiye kadar birbirlerinden hiç sır saklamamışlardı.

"Bu dünle ilgili değil, öyle mi?" dedi ellerini kucağında kavuşturarak.

Adımlamayı bıraktı. "Hayır, aslında elbiseyle ilgili."

"Elbise?" Alnı kırıştı.

"Bu öğlen provasına gitmediğin elbise," diyerek açıklık getirdi.

Bunun üzerine Phaedra olduğu yerden sıçradı. "Ah, lütfen Stefan, sen bari yapma."

Stefan aralarındaki mesafeyi çabucak kapatarak Phaedra'nın omuzlarını tuttu. "Phae, neden olmasın? Ben... ben bir şeyler ayarlayabilirim. Belki Leydi Henslow da bize yardım edebilir?"

"*Hayır.*" Sesi katıydı. "Henslow Teyze bize çoktan yeteri kadar yardım etti, sence de öyle değil mi?"

Stefan'ın dudakları inceldi ve onun omuzlarını tutmayı sürdürerek, kafasını salladı. "Tanrı biliyor ya, bütün bunlar için kendimi suçluyorum," dedi. "Phae, hayatım, henüz yirmi iki bile değilsin. Önünde normal bir yaşam olabilir. Evlilik. Belki bir aile."

Phaedra onun ellerinden sıyrıldı ve birdenbire Lane Parkı'na bakan pencerenin yanına gitti. "Evet, şimdi Xanthia olduğu için, evlilikle ilgili fikirlerin oldukça değişti, değil mi?" Sesi saklayamadığı bir acılıkla süslenmişti. "Geleneksel oldun."

"Bundan korkunç bir hastalıkmış gibi söz ediyorsun."

Phaedra kafasını salladı. Derin ve engin bir keder kalbini mide boşluğuna sürükleyerek, onu derin acı ve utanç duygularına boğmuştu.

Çoğu zaman olduğu gibi içgüdüsel olarak eli karnına gitti ve rahminin içindeki karanlık boşluğun üzerinde duraksadı. Evet, rol yapmak daha kolaydı. Önemi yokmuş gibi rol yapmak. Kendini espritüellik ve zekasının arkasına gizlemek ve bu haliyle kendini mutlu hissettiğini söylemek daha kolaydı; bir parçasının eksik olmadığını söylemek de. Yüzünü biraz buruşturmuş olmalıydı.

"Sana daha fazla güvenemeyecek miyim Stefan?" diye fısıldadı. "Bunca yıl destek olduktan sonra beni şimdi inkâr mı edeceksin?"

Stefan'ın yüz ifadesi aniden değişti; kahverengi gözleri yumuşadı. Onu kollarına çekti ve o da isteyerek gitti. "Asla, *sevgilim*," diye mırıldandı kafasının üstünden. "Ama sadece şunu bil: Eğer istersen, sadece istersen; senin için her şeyi ayarlarım."

Phaedra, Stefan gözlerine dolan gözyaşlarını görmediği için memnundu. "Neyi ayarlarsın?" dedi, burnunu çekip on beş yaşından beri yapmadığı gibi ona yapıştı.

"Bir eş, Phae," diye mırıldandı, daha sıkı sarılarak. "İyi ve nazik biri."

Phaedra gözyaşlarının arasından güldü. "Yani sekiz çocuklu, çaresiz, yaşlı bir dulu kastediyorsun."

"Hayır, sana kendi çocuklarını verebilecek birinden bahsediyorum."

Saçları çenesini yalayarak kafasını salladı. "Bu işe yaramaz, Stefan."

"En azından bir evlilik ayarlanabilir, hayatım."

"Stefan, *söz verdin*," diye fısıldadı.

"Ve bu sözü tutacağım," dedi sessizce. "Bir daha asla bundan bahsetmememi ister misin?"

"Bu kesinlikle istediğim şey."

Kollarının kaymaya başladığını hissetti. "Pekâlâ." Sesi üzgündü. Geri çekildi.

"Niyetinin iyi olduğunu biliyorum," dedi Phaedra elinin tersiyle gözyaşlarını silerek. Stefan'ın anlayışı karşısında bile zayıf ve mızmız olamazdı.

Ağabeyi, çenesini yukarı kaldırdı. "Ama lütfen birkaç yeni elbise al, Phae," dedi kararlıca. "Aslında bir gardırop –bu sefer biraz daha renkli– ya da en azından bir tane Phoebe'nin sosyeteye takdimi için, bir tane de Xanthia'nın hazirandaki kutlaması için. Lütfen beni bu konuda hayal kırıklığına uğratma."

"Bu bir emir mi?"

Başparmağının içiyle, gözlüğünün camını kirletmemeye dikkat ederek, onun yaşlı gözünü sildi. "Senin iyiliğin için,"

diye tekrar etti. "Şehirde kız kardeşinle görünmemen daha fazla yoruma neden olabilir."

"Madem ısrar ediyorsun."

"Ediyorum," dedi. "Şimdi, satranç oynayalım mı?"

Phaedra kafasını salladı. "Çok kibarsın," dedi. "Ama evde yapacak çok işim var."

"Ah, ayrılacak bir perde ya da azarlanacak bir hizmetkâr, şüphesiz." Ağabeyi sıcak bir şekilde gülümsedi, havadaki gerilim büyük ölçüde dağılmıştı. "Ya da bir kitap, belki. Her zaman görevlerini ve tozlu ciltlerini kafaya takmış, meşgul Phaedra."

"Bugün, bir kitap." Phaedra canlı bir ifade takındı. "*Plutarkhos'un Yaşamları*'nın Langhornes çevirisini tekrar okuyorum. Orijinal Yunancadan daha hızlı okunduğu için biraz suçluluk duyuyorum."

Söylediği, kendisine bile sıkıcı geldi. O anda, Phaedra geçmişe dönüp baktığında tüm yaşamının sıkıcı olduğunu; sıkıcılık bir bakıma rahat olduğundan, şimdiye kadar böyle yaptığını fark etti. Bilmediği şey ise bu sessiz yaşamın hızla ve tamamen sona ermek üzere olduğuydu.

3. BÖLÜM

Erdeminin, gizlenmiş bir güneş gibi,
basit giysilerinin içinden doğuşuna dikkat et.

Long Acre'da o öğleden sonra Tristan sabırsızlığını bastırarak normalden çok daha büyük bir özenle giyindi. Gün, onun planladığı gibi birkaç kaba, sert dirsekli arkadaşıyla Thames'te akıntıya karşı yapacağı kayık yarışı yerine, Mayfair'de macera peşinde koşmaya götürüyordu onu. Orada, battaniyeleri nehir kenarında güneşli, korunaklı bir noktaya atıp öğleden sonrayı biraları birbiri ardına yuvarlayarak geçirecek ve günün en sağlam sırtının kimde olduğuna dair bahse tutuşacaklardı.

Yakındaki birahaneden maşrapalarca soğuk bira ve şüphesiz bir ya da iki taverna orospusu onları neşelendirmek için gelirdi. Ama bugün, eski golf pantolonu ve giyilmekten incelmiş, hoş, bol bir gömlek giymek yerine bir beyefendi gibi giyinip kuşanacaktı. Dizlerinin üzerine yerleşip ellerini onun boynuna dolamış, yuvarlak kıvrımlı kıçıyla dolgun bir fahişe olmayacaktı.

Bunun yerine, Strand'daki cinayete tanıklık etmek gibi ciddi bir şanssızlığı olmuş iki leydinin büyüğünü –yaşı belirsiz okumuş bir kadın– ziyaret edecekti. Tristan iç çekti ve

elini yeni bir boyunbağına uzattı. Bugün akibetinin bununla boğulmak olmamasını umdu. Leydi Phaedra Northampton konusunda önceden uyarılmıştı; bu hanım, Tristan'ın yarış dönemlerinden tanıdığı tövbekar olmayan bir at yarışı meraklısı, sert bakışlı Nash Markisi'nin küçük kız kardeşiydi. Ve Lord Nash, evlenince yumuşadığı söylenilse de birinin düşünmeden öfkelendireceği biri değildi.

Belki babasının uzun süredir hayal ettiği diplomatlık Tristan'ın kaderinde vardı. Boyunbağını bağlayıp ellerini indirdi.

"Mertebe nişanı, lordum?"

Tristan, sosis gibi parmak uçlarının arasında bir şey uzatan uşağı Uglow'u görmek için etrafına bakındı. "Teşekkürler."

Kravat iğnesi, yerine sımsıkı saplandı; Tristan, lavabosunun üzerine asılmış eski, alacalı aynada kendine dikkatle baktı. Kendine düzgün bir boy aynası ya da başka doğru dürüst bir ayna satın alma zahmetine asla girmemişti. Tristan, terzisinin faturalarını nispeten zamanında ödeyip pembenin hiçbir tonunu giymemeye yemin etmek dışında elbise dolabı üzerine de kafa yormamıştı. Aniden, bugün, sadece Uglow'un birazcık karışık zevkine güvenmenin bir hata olabileceğini anladı.

"Nasıl görünüyorum," diye sordu yine de manşetlerini çekiştirip düzelterek.

Uglow'un alındaki kırışık derinleşti. "Son derece şık, efendim," diye belirtti sonunda. "Tamamen usturuplu bir genç adam."

Tristan güldü. "Sanırım bu deyiş bana ilk defa yakıştırılıyor," dedi. "Şimdi çizmeleri kontrol et. Ayna gibiler, değil mi? Bugün, eski dostum, öyle olsalar iyi olur."

"Evet, ama *sizin* aynanız gibi değil," dedi Uglow içerleyerek. "Sanırım bir çizmeye nasıl düzgün bir parlaklık vereceğimi şimdiye kadar öğrenmişim, efendim."

"Affedersin, Uglow," dedi. "Canım sıkkın biraz."

Uglow homurdandı ve Tristan'a paltosunu giydirdi. Tristan, son anda iğreti tuvalet masasına döndü ve küçük deri mücevher kutusunu bulana kadar üst çekmeceyi eşeledi. O çok soylu Talbot ailesinin yonca biçimli tüyle süslenmiş som altından arması ona göz kırptı. Tristan mühür yüzüğünü sağ elinin bir parmağına kaydırdı ve onu en son ne zaman taktığını bile hatırlayamadığına hayret etti.

On dakika sonra, Tristan küçük evinden caddeye uzanan dar basamakları yıldırım gibi iniyordu. Callidora, Covent Garden pazarının yakınındaki ahırda eyerlenmiş bekliyordu. Lord Nash'in üvey erkek kardeşinin ve Tristan'ın avının Londra'dayken kaldığı Anthony Hayden-Worth'un evine kısa bir yürüyüşten fazlası değildi. Ama Callidora siyah, parlak postuyla, gösterişli toynaklarıyla ve geniş, soluyan burun delikleriyle çarpıcı bir ilk izlenim bırakıyordu. Hassas kemikli bir kısrak için iriydi de; on altı karışlık geniş göğüslü, uzun bacaklı ve yan yan adımlayan bir cazibe.

Eski bir süvari atı olan Callidora, Tristan biraz da onu arkada bırakmaya dayanamadığı için onunla Yunanistan'dan gelmişti. Karalığı Araplığından, iriliği Andravidalığından ileri geliyordu. Ve belki de Tristan'ın kendisi gibi, görünüşü aldatıcıydı. Bütün gösterişine ve göz alıcılığına rağmen Callidora artık genç değildi. Ayrıca aşırı besili bir ev kedisi kadar evcildi ve emirlerine tamamen itaatkardı.

Çoğunlukla. Bu da bir erkeğin bir kadına asla tamamen güvenmemesi gerektiğini kanıtlıyordu.

Brook Caddesi'nde, neredeyse Grosvenor Meydanı'na ulaştığında Callidora, esrarengiz bir biçimde köşedeki gaze-

teci çocuklardan ürkerek yan yan zıpladı. Aniden bir bağırış çınladı. Gazete kâğıtları ve yumruklar havada uçuştu. Bir çocuk diğerini insafsızca pataklayarak bir seyyar satıcının el arabasının üzerine ittirdi. Rüzgâr bir yaprağı caddenin karşısına alçaktan dalgalandırdı. Hâlâ dans eden Callidora kafasını arkaya savurup Duke Caddesi'nden yokuş aşağı köşeyi dönen bir kömür vagonunun yoluna sıçradı.

"Deh!" diye bağırdı sürücü arabayı zor durdurarak. Bir kova kömür yana devrildi.

Meydanı geçmekte olan, gri elbiseli, uzun, şık bir hanım donakaldı; sonra gözlerini döndürerek kaldırıma geri çekildi.

Tristan hoplayan bineğini yatıştırmaya çalışırken seyyar satıcı aşağı indi. İrisinin hayli vahşi olduğu iki genci ayırmaya çalıştı. Ama seyyar satıcı yaşlı ve kamburdu. İri delikanlı bir yumruk savurdu. Seyyar satıcı birdenbire çekilerek el arabasına doğru koşarak yabani havuçlarla dolu küfeyi devirdi. Bir lahana onunla birlikte yuvarlandı. Kömür, lahana, yabani havuçlar; hepsi adamlar dövüşürken Callidora'nın ayaklarının altına yuvarlandı. At şahlanıp el arabasının sadece birkaç santim uzağına inerken yaşlı adamın paltosuna kan fışkırdı.

Tristan, kaşla göz arasında eldivenlerini çıkararak eyerden atladı. "Kafasını tut," diye buyurdu dizginleri yaşlı adamın ellerine sıkıştırırken.

Boğuşmaya güçlükle ilerleyen Tristan iri delikanlıyı, ufak olanın üzerinden bir hamlede, çaba harcamadan çekti. Vahşi, dönüp Tristan'ın yüzüne bir yumruk indirdi. "Yaylan!"

Kanı beynine çıkan Tristan sıkı bir sol yumruk çaktı. Gencin tam çenesinin sağına isabet ettirdi. "Tanrı şahidim olsun, sana daha küçük birine sataşmayı öğreteceğim," dedi sırıtarak.

Eşkıya da ona sırıttı ve üzerine geldi.

Kömürcü adam aşağı atlayarak yumruğunu havada salladı. Tristan ve vahşi, yumruklarını sallayarak dönerlerken kömürcü adam kayıp mallarını birinin toplaması gerektiğini söyledi bağırarak. Callidora hâlâ arka ayaklarıyla daireler çiziyordu. Gözleri vahşiydi, kadifemsi siyah burun delikleri üzerine bastığı yabani havuçlar kadar büyüktü.

Tam o anda iri delikanlı saldırdı. Bir taktik hatası. Tristan dal gibiydi ama uzundu, güçlüydü ve bir boksörden daha iyi dövüşürdü. Birkaç fiskeyle birçok homurtudan sonra şehir eşkiyasını yere devirdi.

"Hey, oradaki!" Tok bir ses Tristan'ın arkasından gürledi. "Ne oluyor burada?"

Tristan adamın üzerinde bacaklarını iki yana açmış onu pes ettirmeye uğraşıyordu; ama daha ufak olan çocuk cesaretini toplamıştı ve saldırganının kaburgalarını aralıksız tekmelemeye başladı.

"Ah, uh!" Eşkıya, Tristan'ı üzerinden atmaya çalışıyordu. "Bacaksıza gününü göstereyim!"

Ufak delikanlı onu tekrar tekmeledi.

"Dur, lanet olası!" diye buyurdu Tristan, çocuğa bir bakış atarak. "Onu tekmelemeyi bır..."

Bu Tristan'ın son berrak ve bilinçli düşüncesiydi. Tristan yana yıkıldı. Büyük uğuldayan bir karanlık üşüştü.

Uyandığında –belki çok kısa bir zaman veya belki günler sonra– başının üzerinde dev bir yapboz gibi dönen, arasına göz kırpan güneş ışığı serpiştirilmiş Brook Caddesi'nin çatı dizilerini ve grili hanımın garip bir şekilde bozulmuş görüntüsünü buldu. Kadın ona, kızgınca, dudakları ses çıkarmadan kıpırdayarak ve mavi gözleri bir çift ciddi altın gözlüğün ardından süzelerek, kızgın bir şekilde bakıyordu. Tristan gö-

rüntü gidene kadar gözünü kırpıştırmaya karar verdi. Kafası ağrıyordu.

"Hey, Bay Pimpkins!" dedi doğu Londra şiveli bir ses bulanıklığın içinden. "Siz nasıl bir polis memurusunuz!? Üst tabakadan bir adamı tokatladınız."

Tristan'ın kulağının yanında etekleri hışırdadı. "Kenara çekilin, aptallar," dedi sert bir kadın sesi. "Kenara çekilin, dedim. Bay Coalman, bu beyi kaldırın, rica ederim."

Biri ya da birileri Tristan'ı kollarının altından kaldırdı ve ayaklarının üzerine çekti. Grili bayan gitmiş görünüyordu; Tristan'ın şapkası da öyle. Hafif, soğuk parmakuçları başının arkasındaki saçları hızla karıştırıyordu.

"Oldukça karışmış." Ah, sert dilli kadın şimdi arkasındaydı. "Bir de dikiş atılması gerekecek."

Tristan inledi ve oturmaya çalıştı ama tekrar yukarı çekildi.

"Ah, İsa ve Meryem aşkına!" Mavi polis üniformalı bir adam kocaman soğan gibi burnu ve aksi gözleriyle Tristan'ın önünde dönüyordu. Tristan'ın felaketinin sebebini hâlâ elinde tutuyordu; asil kraliyet arması güneşte parlayan madeni başlıklı ağır bir asa. "Aman Tanrım, bunun yüzünden işimden olacağım."

"Sızlanmayı kes, Pimpkins," dedi kadın, çevresini dolaşarak. Sesi kısıktı; baştan çıkarıcı yatak odası tarzı bir ses.

Tristan kafasını silkeledi ve gazeteci çocuklar belirginleşti. Kadın da öyle. Evet, bu gözlerini yuvarlayan grili bayandı. İştah açıcı sesi bir yana, Tristan eleştiren kadınları sevmezdi; daha çok neşeli, istekli cinsleri yeğlerdi. Seyyar satıcının el arabasına yaslandı ve yeniden göz kırparak onu uzaklaştırmaya çalıştı.

Ama grili kadın şimdi kumandayı ele geçirmişti. "Bu çocukları Brook Caddesi'nden tasfiye edin" diye emretti parmağını çocuklara doğru sallayarak. "Yani caddede kavga edenleri! Eğer ikinizden birini bir daha görür..."

"Hey, burası benim köşem," diye araya girdi iri olan.

"Değil!" diye bağırdı ikincisi.

"Ve eğer bir daha ikinizden birini Grosvenor Meydanı'nın yanında görürsem ağabeyim ikinizi de hâkimin önüne çıkaracak," dedi dişlerini gıcırdatarak. "Daha açık söylememe gerek var mı?"

Ufak olan kafasını eğdi.

"Pekâlâ, gidin!" Polis memuru Duke Caddesi'ni işaret etti. "Bayanı duydunuz. Birbirinizle iyi geçinin."

İrikıyım eşkıya kinci, son bir yan bakışla giderken gazete balyasını kalın bağcığından tutarak sıvıştı.

"Ama bu benim köşem, leydim," dedi ufak olan bir ayağını sürüyerek. Ufak ve ince yapılı, eski püskü kahverengi paltolu, grili bayandan bir baş kısa, potinlerinin topukları aşınmış belki on yedi yaşında bir çocuktu. "Benim köşem olduğunu biliyorsunuz, çünkü beni her gün burada görüyorsunuz."

Tristan, kadını göz kırparak uzaklaştırmaktan vazgeçti ve şimdi biraz büyülenerek onu izliyordu. Gür, altın-kestane rengi saçları basit bir örgüyle bükülüp bırakılmıştı ama sönük gri elbisesine rağmen asla bir hizmetçiyle karıştırılmazdı. Hayır, o hâlâ tek ayağını yere vuran, her şeyiyle soylu bir hanımdı. Yine de gözündeki kızgın parıltı yumuşamıştı.

"Yerde yatan bir adamı tekmelememeliydiniz," dedi sonunda gazeteci çocuğa. "Bu kriket oyunu değil, değil mi? En başta Pimpkins'i alıp getirseydin, *bu sersem beyefendiyle* uğraşmak zorunda kalmayacaktık."

"Evet, leydim," dedi delikanlı somurtarak.

"Ben sersem değilim." Tristan bunu kanıtlamak için silkelendi ve ayağa kalktı.

Kadın ona küçümseyen bir bakış attı. "Ayın geri kalanında Oxford Caddesi'ne çıkabilirsin," dedi hâlâ gazeteci çocuğa hitap ederek. "Gazetelerini orada sat."

"Hay hay, leydim, ama Oxford Caddesi'nde seyyar satıcılık yapan bir grup herif var," dedi. "Bu benim köşem. Ve hasta bir annemle beslemem gereken üç tane kız kardeşim var."

Leydi ona dik dik baktı. "Gerçekten var mı? Bana yalan söyleme çünkü gerçeği ortaya çıkartabilirim."

"Evet ya, onu da yapar," dedi Tristan homurdanarak. "Her zaman yaparlar."

Leydi kaşını kaldırarak ona küçümseyici bir bakış attı. "Atlardan ne kadar anlarsın?" dedi bakışını çocuğa geri çevirerek.

Tekrar, sürünen ayaklar. "Birazcık, leydim."

Evet ya, kıçından kulaklarına kadar muhtemelen, diye düşündü Tristan.

Leydi içini çekti. "Peki, gübreleri kürekleyip atabilirsin, herhalde," diye mırıldandı. "Ahırların oraya gidip faytoncu Feathers'ı sor. Bir seyise ihtiyacımız var."

"Evet, leydim." Delikanlının gözleri büyüdü ve perçemini çekiştirdi. "Sağ... sağ olun. Ve Tanrı sizi korusun." Sonra fikrini değiştirebileceğinden korkarmış gibi fırladı.

Tristan iki elini saçlarının arasından geçirdi. Şakaklarındaki zonklama geçerek, yerini kafatasının altına yerleşen bir ağrıya bıraktı. Garip bir şekilde, yakındaki bir evden bir çift uşak gelmişti. Biri kömürü ve sebzeleri topladı; diğeri Tristan'ın bineğinin idaresini aldı.

Aniden leydinin bakışı Callidora'ya dönerek, dikkatli ve garip bir şekilde onu inceledi. "Nöbetçi kulübene geri dön,

Pimpkins!" dedi dalgın dalgın. "Ben bu beyefendinin başıyla ilgileneceğim."

"Hay hay, leydim."

Sonunda Tristan'ı anımsadı. Anlaşılan, atla ilgili onu rahatsız eden neyse unutulmuştu. "Yürüyebilir misiniz, bayım?" diye sordu, sesi belki biraz daha kibardı. "Ya da bir uşak size yardım edebilir?"

"İyiyim, Madam," diye homurdandı Tristan. "Teşekkürler."

"İyi değilsiniz." Bir yumruğunu kalça kemiğine koydu. "Yaranız kanıyor. Ve muhtemelen sarsıldınız; eğer gerçekten güzel başınızın altında beyniniz varsa." Sonuncusu alçak sesle eklenmişti.

"Bunu duydum," dedi Tristan, parmakuçlarıyla şakağını ovuştururken.

Gözlerini kıstı. "Benimle gelin bayım," dedi daha otoriter bir şekilde. "Bu yaranın çaresine bakılmalı."

Tristan yönünü bulmaya çalışarak etrafına bakınıyordu. "Teşekkürler, ama buralarda ziyaret etmem gereken bir yer var."

"Pekâlâ, istediğiniz gibi yapın," dedi ellerini kaldırarak. "Belli ki becerikliisiniz. Ama umarım dehşet göründüğünüzün farkındasınızdır bayım. Elleriniz ve dizleriniz çok pis ve kan yakanızın arkasını sırılsıklam etmiş."

Tristan farkında değildi. Uglow'un mükemmel cilasının boşa gidip gitmediğini görmek için aşağı baktı. *Lanet olsun!* Babasına gitmeyi düşündü. Hayır, grili leydiyle şansını denemesi daha iyi olacaktı. Babası sinirlenebilirdi ve güçsüzleşmiş durumunda...

Tristan bakışını keskin mavi gözlere döndürdü. "Eğer elimi yüzümü yıkayabilirsem, Madam? Sanırım yapacağım ziyaretten bugünlük vazgeçmeliyim."

Ağzı neredeyse cana yakın bir şekilde kıvrıldı. "Ben de bunu tavsiye ederim, evet." Elini kaldırdı ve uşaklardan biri koşarak geldi.

"Evet, Leydi Phaedra?"

"Bu beyefendiyi eve götür, Stabler. Daha sonra bir leğen sıcak su ve birkaç havlu getir. Arka salon iyi olacaktır sanırım."

Ama Tristan en son söylenenleri güçlükle duydu.

Leydi Phaedra.

Bu, o isim değil miydi? Yoksa gerçekten sersemlemiş miydi?

Kafasını biraz yana eğdi. "Siz..." diye söze başladı tereddütle.

Leydi ona baktı ve koyu, güzel kaşını kaldırdı. "Ben..."

"Dün Strand'daydınız," dedi daha emin bir şekilde. "Evet, şu yabancı herif bıçaklandığında."

Leydinin rengi o zaman biraz kaçtı ve görünür şekilde gerildi. "Öyle," diye mırıldandı alçak, genizden gelen sesiyle. "İnsan arsız delileri kendine çektiğini düşünmeye başlıyor."

Bunu söyledikten sonra, dönerek, elbisesinin eteklerinin toplanarak bir çift ince, biçimli bileğiyle dantel işli jüponun bir parçasının ortaya çıkmasına sebep oldu. Merakı uyanmış Tristan, onu uşakların geldiği caddenin karşısındaki şehir evine doğru izledi. Leydi'nin sırtı baston yutmuş gibi dimdikti.

Leydi Phaedra basamakları önden çıkarken ve gri etekleri, modası geçmiş elbisesi ve kınayan ifadesi göz önüne alındığında, bir şekilde karakterine aykırı gelen gösterişli, yuvarlak bir poposunun üzerinde hoş bir şekilde kayıyordu. Bu kadında bir şey... evet, belli belirsiz tanıdık bir şey vardı.

Leydi Phaedra, kapıyı tutan uşağa teşekkür etmek için durduğunda, Tristan şok içinde, onun uzun mu uzun bacak-

larıyla epey hoş olduğunun farkına vardı. Tristan'ın zihni âdeta alışkanlıktan seçeneklerini düşünmeye başladı. Veya belki zihni değil de, vücudunun tamamen başka bir bölümü. Ama Tristan'ın düşünce tarzına göre bütün kadınlar potansiyele sahipti. Bu seferkinin potansiyeli ise epeyce yüksekti.

Evet, bu sönük elbiseden sıyrılmış ve gür altın-kestane saçları beline salınmış...

Ulu Tanrım! Kafası hâlâ fena ağrıyordu. Babasının görevinin yükü hâlâ omuzlarındaydı. Ve Leydi Phaedra Northampton hâlâ Lord Nash'in kız kardeşiydi; *bekar* kız kardeşi, diye ekledi. Doğrusu, Tristan onun farklı görünmeye çabaladığından şüphelenmesine rağmen, kız yirmi beş yaşında olamazdı.

Ona küçük salona kadar eşlik etti. "Burada ışık daha iyi olacaktır," diye açıkladı.

Evin ön tarafındaki odalar Fransız mobilyaları ve cömert miktarda mermer ve varakla gerçekten gösterişli olmasına rağmen, bu oda, yumuşak, çok eskimiş sandalyelerle, antika bir oyun masasıyla, pek çok kitap ve dergiyle birlikte koyu kırmızı ve altın tonlarında iyice eskimiş bir halıyla döşenmişti.

İçeri girer girmez, akıllıca davranarak, kapıyı açık bıraktı ve hemen brokar perdeleri gün ışığına tamamen açtı. Tristan onun hareketlerinin seri ve muntazam olduğunu fark etti. Etkiliydi. Ama kaba değildi. Yapacak çok işi olan bir kadının davranışları... Bunu yapışında engin bir deneyim var diye düşündü. Ağırbaşlı bir kadın. Ah, çok fazla ağırbaşlı. Tristan bunu bir sorun olarak addetti.

"Paltonuzu çıkarın lütfen, bayım," dedi, eski bir ceviz dolaba gidip kapaklarını açarken. Tristan onu inceleyerek dediğini yaptı. Bir uşağa, onun kıyafetlerini çıkarmasını buyu-

rurken son derece rahat görünüyordu. Ve ondan zerre kadar korkmamış gibi. Galiba umut vardı...

Hayır. Hiç umut yoktu. Hiç. *Kes şunu!*

Ama içindeki şeytan Tristan'ı dürttü. "Leydi Phaedra, bu ziyadesiyle uygunsuz."

Etekleri tekrar kıvrılarak geriye döndü. "Affedersiniz?" dedi katı bir biçimde

"Bir beyefendi doğru düzgün tanıştırılmadığı bir bayanın önünde asla soyunmaz." Tristan en arsız sırıtışını takındı; asla başarısız olmayanı.

İşe yaradı. Zayıf bir alev Leydi Phaedra'nın yanaklarını kızarttı. "Anladığım kadarıyla, adımı çoktan biliyorsunuz, bayım," dedi küstahça. "Sizinki nedir?"

Tristan hayali bir şapkayı çıkarıp yere eğilerek selam verdi. "Tristan," dedi. "Tristan Talbot, Madam, emrinize amadeyim."

Leydi Phaedra bir an dondu. "Tristan?" diye mırıldandı. Sonra bir omzunu belli belirsiz kaldırarak, dolaptan bir dikiş sepeti aldı ve ona doğru hışımla yürüdü. "Lütfen oturunuz. Başınıza bakmak istiyorum."

Kafasını cumbaya dönük, alçak arkalı bir sandalyeye doğru eğdi ama Tristan'ın dikkati bir an dağılmıştı. Küçük sarı beyaz dantelle işlenmiş bir çorap bağı, onarılacak çamaşırların üzerinde düzgünce katlanmış duruyordu; ortasındaki küçük, ipek gül gevşek bir ipin ucunda sallanıyordu. Tristan, Leydi Phaedra'ya çabuk bir bakış atınca kızarmasının arttığını gördü, tekrar çoraba baktı. Onundu. Evet, ne kadar aykırı görünürse görünsün, bu hoş giyim eşyası onundu. Bu ilginçti.

Biraz daha ciddi bir şekilde, "Sadece biraz suyla, Madam, kendime çekidüzen vermek için bir parça mahremiyet yeterli," dedi.

"Saçmalık," diye cevapladı Leydi Phaedra. "Birinin saçını kesmesi ve kanı suyla temizlemesi gerekiyor. Daha sonra da bir cerrah ayarlarız. Yarayı bir, iki dikişle kapatmak lazım."

"Sağ olun, ama zamanım yok. Hem daha kötü acı çektiğim zamanlar oldu," dedi Tristan.

"Öyleyse kafanıza birden çok darbe aldınız. Neden şaşırmadım?"

Tristan ağzının kenarında çarpık bir tebessümle, "Evet, benimki gibi kalın bir kafatası zaman zaman bir işe yarar," diye cevap verdi.

"Yine de dikiş atılması gerek."

"Gerek yok. Ne de olsa dediğiniz gibi büyük olasılıkla içinde fazla beyin yok. Adale gücümle üstesinden gelirim."

Kafasını eğerek onu sinirli bir mürebbiye gibi süzdü. "Hemen gelin, Bay Talbot. Korkaklığa lüzum yok."

Tristan güldü. "Ben korkak değilim. Acelem var."

Leydi dudaklarını büzdü. "Pekâlâ. Öyleyse ben yapayım."

Tristan önce duraksadı, sonra, "Peki, başla," dedi.

Bunun üzerine Leydi Phaedra biraz tereddüt etti ve sepeti bıraktı.

Tristan onun blöfüne meydan okuduğunu fark etti. "Daha önce hiç dikiş attınız mı?" diye sordu daha nazikçe.

"Hayır," diye itiraf etti.

Tristan omuz silkti. "Ben attım. Aman aman bir şey değil. Brendiniz var mı?"

Leydinin yüzü aydınlandı. "Evet, bu, acıyı azaltabilir, değil mi?"

"Aslında sizin için demiştim." Ona baktı ve sırıttı.

Dudaklarını tekrar büzdü ama keskin, mavi gözleri keyifle parlıyordu. Ona itaatsiz melez bir köpekmiş gibi, "Otur," dedi.

Peki, itaat etmekte ne zarar vardı? Zaten onunla konuşmaya gelmişti. Kadın klasik, biraz katı, son derecede çekiciydi. Kapı açıktı ve hizmetkârlar gelip geçiyorlardı. Belki yaşından veya tutumundan dolayı kimse Tristan'ın onunla beraber olmasından rahatsız olmuş görünmüyordu.

Bir ayağını yere vuruyordu, bakışı düşünceliydi. "Merak ediyorum, Bay Talbot. Daha önce tanıştık mı?"

"Hatırlamıyorum," dedi Tristan dürüstçe. Bu göz kamaştırıcı gözleri hatırlardı. Bu yatak odası sesini.

O sırada, uşak, bir leğen, pirinç bir su kovası ve kolunun üzerine serilmiş birkaç küçük beyaz havluyla döndü. İkinci bir uşak, Tristan'ın yeni fırçalanmış kayıp şapkasıyla onu izledi ve şapkayı kapının arkasındaki küçük bir masanın üzerine tepe üstü yerleştirdi. Tristan'ın düşünmeden çıkardığı eldivenler kenarlarından düzgünce kıvrılmış. Su ve havlular getirildikten sonra Tristan'ın paltosu da silkilmek ve fırçalanmak üzere söz söylenmeden gözden kaybolmuştu. Birileri ev hizmetkârlarını çok iyi eğitmişti, doğrusu.

"Bay Talbot?" diye ev sahibesi sıkıştırdı.

"Ah, neden olmasın?" dedi Tristan, hizmetkârlar kaybolduğunda. "Bir erkek tüm bedeline rağmen perişanlığıyla eğlenebilmelidir sanırım. Ne de olsa, güzel bir kızın ilgisinden hiç zarar gelmez."

Bu sözler üzerine Leydi'nin yüzü alev alev yandı. Parmağıyla sandalyeyi işaret etti. "Lütfen, sırtınız ışığa dönük oturun."

Gözetleme noktasını terk etmeyi hiç istememesine rağmen Tristan bu sefer söylendiği gibi yaptı. Leydi Phaedra'nın

güzel bir kızarıklığı vardı; elmacık kemiklerinin kıyısında başlayıp sonra koyulaşan masum bir pembelik. Tanıdığı kadınların bir boya kabından gelmediği takdirde nadiren becerebildiği bir yüz kızarması.

Bu düşünce onun medeni durumuyla ilgili gerçekleri tekrar aklına getirdi. "Anneniz evde mi, Leydi Phaedra?" diyerek kibarca yokladı. "Belki onu gidip getirmelisiniz."

Leydi onun arkasında duruyor, şimdi leğene su boşaltıyordu. "Lütfen kravatınızı çözün. Sonra başınızı öne eğin, ama yavaşça."

Öyle yaptı. Kravatı boynunun çevresinden çözmek için ona doğru ulaştığında elleri hafifçe birbirlerine dokundu. Dokunuşu soğuktu, sıcaklığı ise tam arkasında, biraz geride geziniyordu. Ortası fena halde kan lekeli keten şeridi düzgünce katlayarak yanına geçti ve onu kibarca bir sandalyenin üzerine serdi. Parmakların uzun ve ince olduğuna, tırnakların kısa kesildiğine dikkat etti.

"Anneniz, Leydi Phaedra," diye tekrar etti.

Leydi, havlulardan birini boynunun etrafına sıkıştırmak üzere geri döndü. Havluyu yakasının içine sıkıştırarak, "Annem dışarıda, Bay Talbot," dedi. "Kapı da açık, gidip gelen hizmetkârlar var. Bu yüzden eğer ikimiz birlikte burada kalsak –şu yarı çıplak haliniz düşünüldüğünde bile– sanırım nişan ilanımızın çıkmayacağı konusunda size rahatlıkla güvence verebilirim."

"Siz de bu konuda hayal kırıklığına uğramışa benziyorsunuz," diye sataştı Tristan, onun havluyu buruşunu dinlerken. "Sizi ziyarete gelmiş bir beyefendiden hiç mi etkilenmediniz, Leydi Phaedra?"

Bir anlığına duraksadı. "Benimle dalga mı geçiyorsunuz Bay Talbot?" dedi sonunda. Sesi biraz nefes nefeseydi. "Siz

hiç de şey... iddia ettiğiniz gibi bir beyefendi değilsiniz. Doğrusu, bundan daha saçma bir şey olamazdı."

"Saçma mı?" Tristan, onu niye kışkırttığından bile emin değildi. "Beni ne kadar yaraladınız, Leydi Phaedra? *Ah!*"

Ona nemli havluyla hafifçe dokunmuştu. "Siz kendinizi yaraladınız Bay Talbot," diye cevap verdi. "Sokakta adi bir haydut gibi güreşiyordunuz. Hak ettiğiniz bile söylenebilir."

"Ha, belki de adi bir haydutum," dedi Tristan, umursamazca. "Ama iri gencin küçüğü insafsızca pataklamasına izin verecek değildim."

Leydi Phaedra onun yarasını suyla temizlemeyi sürdürdü. Tristan eğer onu görebilseydi, dudaklarının büzüldüğünden emin olacaktı. "Nedense," dedi Leydi sonunda, "sizin sıkı yumruk kavgalarına girmekten hoşlanan bir adam olduğunuzdan şüpheleniyorum."

"Nedense," diye iade etti Tristan, "ben de sizin belli ettiğinizden çok daha yufka yürekli biri olduğunuzdan şüpheleniyorum. Neticede bu adi haydut salonunuzda rahatça –*Ah!*– yerleşmiş oturuyor ve siz beni hiç tanımıyorsunuz, değil mi?"

Leydi tekrar duraksadı. "Hayır, fakat som altın bir mühür yüzüğü gördüğümde tanırım." Tristan ense kökünden küçük parçalar halinde saçın kırpılıp çıkarıldığını hissedebiliyordu ama Leydi'nin dokunuşu şimdi daha nazikti. "Ve dürüst olmak gerekirse, Talbot armasını siz dışarıda baygınken fark ettim."

"Öyle mi? Vay canına!" Sanırım bu onun eve girmesine neden izin verdiğini açıklıyordu. Talbotlar –biri dışında– herkesin bildiği gibi yüksek tabakaydı.

Becerikli uzun parmaklı ellerini, parmak uçları Tristan'ın yanaklarına değdirerek kafasının iki yanına koydu. Dokunu-

şu huzur verici ve yatıştırıcıydı. Tristan gözlerini kapadı ve kendini bıraktı; kafasının arkasındaki zonklama anında geçti.

"Başınızı biraz daha aşağı eğin lütfen." Çenesini nazikçe aşağı zorladı. "Peki hangi Talbotlardansınız, acaba?"

Leydi ellerini çekti ve Tristan isteksizce gözlerini açtı. "Ah, işte *bu* benim burada olma sebebimin bir parçası."

"Ne dediğinizi anlayamıyorum." Havlunun bir köşesini ılık suya batırışını duydu ve kendini hazırladı. "*Burada* olma sebebiniz mi?"

"Öyle, benim ziyaretim... şey, ben sizi ziyaret etmeye geliyordum."

Elinin bıraktığını duydu. "Beni mi?" Sesi artık huzur verici değil, sertti. "Ama sizi tanımıyorum, Bay Talbot."

"Babamı temsilen," diye sonradan ekledi. "Nizama aykırı olduğunu biliyorum ama annenizin evde olacağını düşündüm. Beni babam, Hauxton Kont'u yolladı."

"Ben... ben Hauxton'ın kim olduğunu biliyorum." Sesi yine heyecanlı geliyordu ve Tristan onun yüzünü göremediği için hayıflandı. "Ama o beni tanımaz, sizi temin ederim. Dahası onun bir tek oğlu var."

"Evet," dedi Tristan biraz hüzünlü. "O da benim."

Leydi, bir eli kalçasında, gelip önünde durdu. Birazcık hırçın görünüyordu. "Öyleyse siz... *siz* Avoncliffe Vikontusunuz?" dedi. "Neden sadece öyle söylemediniz?"

Avoncliffe! Ne berbat bir unvan. Kadınların fısıldaşarak tartıştıkları aşırı süslü romanlardan çıkmış bir şey gibiydi. Kulağa aptalca geliyordu. Romantik. Ayrıca o vikont filan değildi.

"Şöhretim benden önde gidiyor, öyle mi?" dedi biraz kızgın. Ama neden? Uğursuz adını mertçe kazanmıştı. "Avonc-

liffe, sizin de farkında olduğunuzdan eminim, sadece bir ... zaket unvanı. Beni tanıyan insanlar için, ben sadece... Tris... nım."

"Ne kadar saçma!" Ama yumruğunu indirip yeniden ... kasına geçti. "Her neyse, daha önceki beyanınıza döner... Lord Hauxton benden ne istiyor olabilir?"

Tristan boğazını temizledi; sonra acıdan yüzünü buru... turdu. Leydi tekrar saçından kanı siliyordu. "İşte böyle" diy... başladı. "Babam Dışişleri Bakanlığı'nda ve..."

"Babanız Dışişleri Bakanlığı'nın ta kendisi," diye düzelt... "Ve kralın Danışma Meclisi. Ve yarım düzine şey daha. Her... kes bunu bilir."

"Evet, şey, insan kabul etmek istemiyor," dedi Trista... alaycı bir şekilde. "Her neyse, dün öldürülen herifle ilgili ... bit bir fikri var; açıklayamam, Leh olmasıyla ilgili bir şey."

"Leh? Gorsky'nin Rus olduğunu sanıyordum."

"Evet ya, Rus," dedi Tristan rahatça. "Arada ne fark var... sa."

"Arada pek çok fark var," dedi Leydi Phaedra sinirli bi... şekilde. "Özellikle de Rus ya da Leh iseniz. Şimdi kımıldama... dan durun, Bay Talbot. Cesaretimi yakaladım ve en sonunda... size dikiş atmaya karar verdim."

"Öyle mi?"

"Evet, sizin biraz canınızı yakmaktan hoşlanacağımı dü... şünmeye başladım."

Arkasında, onun sepeti adamakıllı karıştırdığını duydu. "Özür dilerim," dedi gerçekten pişmanlıkla. "Sizin için tama... mıyla korkunç olmalı. Ben hiç düşünmedim; -ve aileniz- tabii ki sizin gördüğünüzü hatırlamak zorunda kalmanızı isteme... yeceklerdir."

Ama Leydi esasında zayıf, gözü yaşlı bir tip gibi görün... müyordu. Tristan arkasına bakınca onun bir iğneye kalın si... yah ip geçirdiğini gördü; ama eli hafifçe titriyordu.

Tristan gayri ihtiyari sandalyeyi içeri doğru çevirdi ve elini onunkinin üzerine koydu. "Özür dilerim," dedi tekrar. "Babamın... bunu gerekli bulmamasını dilerdim. Ama buluyor ve o hasta; toparlanamıyor. İnanın, ben onun aciz temsilcisiyim."

Leydi Phaedra biraz huzursuzca iç geçirdi ve iki elini de indirdi. Tristan kavrayışını gevşetmedi. "Peki," dedi Leydi biraz bezgince. "Şimdi bu kesiğe üç dikiş atacağım, çünkü eğer bunu yapmazsam, siz hiçbir suretle ona baktırmayacaksınız."

Bunda haklıydı ama Tristan itiraf etmedi.

"Ve bitirdiğimde," diye devam etti, "tüm sorularınızı cevaplayacağım, Bay Talbot ve bu konuda beni bir daha asla rahatsız etmemeye söz vermeniz şartıyla sizi keyifli yolunuza göndereceğim."

Aniden bu öyle kötü bir pazarlık gibi görünmedi. Onunla birlikte birkaç saniyeliğine biraz sızı duyacaktı. Üstelik acı, Tristan'a sıkıntı vermezdi. Ona dayanmayı öğrenmişti.

"Tamam," dedi sessizce. "Eğer dikişlerin gerekli olduğunu düşünüyorsanız."

"Öyle." Bakışını gözlerine çevirdi, ifadesi biraz hüzünlüydü. "Korkarım Bay Pimpkins'in darbesi oldukça derine inmiş. Eğer hakiki bir cerraha görünmeyeceğinize eminseniz...?"

Tristan güldü ve arkasına döndü. "Size güveniyorum, Leydi Phaedra. Çok kötü bir iş olmayacağından eminim. Böyle şeylerde acıya bir hayli dayanıklıyım."

Tristan sözünü tutup işi bitene kadar, dişlerinin arasından bir ya da iki kez tıslayarak ve her saplamada yüzünü acıy-

la buruşturarak tamamıyla sabit oturdu. Bir adamın savaşın en civcivli anında süngülenip acının farkına bile varmaması, sonra bir dikiş iğnesi yüzünden terk edilmiş bir enik gibi inildemesi ne komikti. Ama iş kısa sürede bitmiş ve makasla iğne sepetteki eski yerine dönmüştü. Tristan'ın yeni fırçalanmış paltosu geri getirilmiş ve alındığı sandalyenin üzerine dikkatlice asılmıştı. Sonra Leydi Phaedra uşağa kendi ifadesiyle "onu canlandırmak için" çay getirmesini söyledi.

Tristan'ın gerçekte istediği brendiydi ama öyle söylemedi ve çay geldiğinde, sadece onu memnun etmek için hayat iksiriymiş gibi içti. Henüz ona gülümsemiyordu ama gözlerindeki hoşnutsuzluğun birazı kalkmıştı.

"Şimdi," dedi Leydi çay tabakları masaya koyulduğunda, "Size şunu sormak istiyorum, Bay Talbot, bu şekilde mi çağrılmayı tercih ediyorsunuz?"

Tristan sesini alçaltı. "Sanırım sizin, beni istediğiniz şekilde çağırmanıza izin vermeliyim, Leydi Phaedra," diyerek dalga geçti.

Sinirli mürebbiye bakışı geri döndü. "Pekâlâ," dedi sertçe. "Lord Hauxton muhtemelen tanımadığı bir adamın ölümüne neden önem veriyor?"

Tristan elini hafifçe salladı. "Ruslarla diplomatik bir mesele var –büyük ihtimalle bu ölü adamla ilgili olmayan bir şey– ama babam sadece emin olmak istiyor. Ruslar sorular sormak için gelebilirler. Vatandaşlarından biri ölü bulundu."

Leydi Phaedra cevabını kabul etmiş göründü. Ellerini eteğinin üzerinde gezdirerek, "Evet anlıyorum," diye mırıldandı. "Bana ne sormak istiyor?"

"Babam sadece ne gördüğünüzü bilmek istiyor. Her şeyi anlatın, özellikle adamın ne söylediğini vesaire."

"Hiçbir şey söylemedi. Aslında, kapıdan içeri düştüğünde ölü bir adamdan başka bir şey değildi bence." Olayı en ufak ayrıntısına kadar tasvir etti.

"Evet, evet, anlıyorum," dedi Talbot, o bitirdiğinde. "Peki, Bayan Armstrong tüm bu olaylar sırasında orada mıydı?"

"Doğrusu evet, ama size benden fazla bir şey anlatamaz," dedi Leydi Phaedra. "Sonra Bay Kemble cesedin üzerini örttü ve bizi üst kattaki odasına gönderdi. Bir polis memuru geldi; bir çavuş sanırım ama Bay Kemble onun bizimle konuşmasına izin vermedi. Çavuşun daha sonra buraya uğrayacağını düşündüm ama şimdiye kadar gelmedi."

"Hayır, ben bu meselenin hükümete yollandığını sanıyorum," dedi Tristan, çenesini ovalayarak. "Günün o saatinde sizi oraya götüren şeyin ne olduğunu sorabilir miyim?"

"Ah, sadece alışveriş," dedi çabukça. "Her bayanın en sevdiği meşgalesi değil midir? Bay Kemble bir nevi antika dükkânına sahip ve eklemeliyim, çok şık bir yer."

"Anlıyorum." Tristan, Leydi Phaedra'yı eğlence için alışveriş yapan bir kadın olarak düşünemiyordu. Ama yatağını sattığı çoğu seçkin tabaka kadın öyle yapıyordu. Neden o farklı olsun ki? "Şu Bay Kemble, iyi bir adam mı?"

"Şey, bunu nasıl cevaplayacağımı pek bilmiyorum," dedi Leydi Phaedra. "Güçlü fikirleri olan bir adam, kesinlikle. Ve bildiğim kadarıyla İçişleri Bakanlığı'nda oldukça iyi bağlantıları var. Sanırım oradaki arkadaşı de Vendenheim bu meselenin başına getirildi."

Tristan bir anlığına sessiz kaldı. Leydi Phaedra'nın şu Kemble herifini bir şekilde koruyup korumadığını merak etti. Babası çoktan bilgilendirmişti, pek çok yerde çoğu İçişleri Bakanlığı'ndakiler kadar münasip olmayan bağlantılara sahip bir adamdı. Sonuç olarak ölü adamın kırarak geldiği onun

arka kapısıydı ve Tristan'ın deneyimine göre tesadüf diye bir şey yoktu. Hayır, Gorsky birini arıyordu.

Babası Tristan'ı bundan sonra muhtemelen de Vendenheim'ı görmeye yollayacaktı; ya bu ya da zavallı adamcağızı soruşturma için hasta yatağına getirtecekti. Öte yandan, Robert Peel, Hauxton'ın kendi adamlarından birine saygısızlık etmesini istemeyecekti. Bu, Dışişleri Bakanlığı'yla İçişleri Bakanlığı'nın çatıştığı ilk sefer olmayacaktı.

Ama bunların hiçbiri Tristan'ın sorunu değildi. Durmak için daha fazla gerekçe bulamayan Tristan ellerini bacaklarına koydu. "Peki," dedi kalkarak. "Dürüstlüğünüz için teşekkür ederim, Leydi Phaedra. Umarım aileniz konuşmuş olmamıza itiraz etmez."

Phaedra o kalkarken ayağa kalktı. "Ben ne yaptığım ve kiminle görüştüğümle ilgili hesap verecek yaşı geçtim, Bay Talbot," dedi sessizce.

Tristan yüzüne üzgün bir yüz ifadesi takındı. "Öyleyse hiç skandal ihtimali yok?" dedi. "Kimsenin sizinle evlenmemi talep etmeyeceğinden oldukça eminsiniz?"

Hay aksi! şimdi niye böyle söylemişti? Fikir aptalcaydı ve Leydi Phaedra hoşlanmış görünmüyordu. "Bay Talbot, lütfen benimle alay etmeyin. Size oldukça ciddi bir şey sormak isterim."

Tristan ciddiyetini takındı. "Evet, tabii ki..."

Leydi ağzını açtı, sonra tekrar kapadı. İlk defa kendinden emin değilmiş gibi görünüyordu ve nefes kesen bir güzelliği vardı. "Bay Pimpkins konusunda ne yapmayı amaçladığınızı bilmek isterim," dedi sonunda. Elleri manşetindeki bir süs parçasıyla gergin biçimde oynuyordu.

"Bay Pimpkins?" Tristan onun uzun, zarif parmaklarını, garip bir şekilde hâlâ kendine dokunmalarını isteyerek seyretti. "Neden? Tanrı aşkına, ne istiyor?"

Leydi'nin dudakları inceldi. "Şikâyette bulunmayı düşünüyor musunuz?" diye açıkladı. "Oldukça dikkatsizdi, *size* itiraz etmeyi almadığı doğru, gerçekten kötü biri değildir."

"Ah, şu mesele!" Tristan bakışını onun ellerinden aniden çekerek güldü. "Hayır, hayır, olur böyle şeyler. Yakında iyileşirim."

Leydi rahat bir nefes aldı. "Teşekkürler," dedi sessizce. "Bay Pimpkins adına da teşekkür ederim. Onun... onun bir karısı ve büyük bir ailesi var."

Tristan onun sivri diline rağmen, zavallı adamcağız için gerçekten endişelendiğini fark etti. Ve babası dikkate alındığında, Pimpkins'in kafasını rahatlıkla bir tabakta elinde tutuyor olabilirdi. Ama Tristan babasının adına asla böyle tatsız bir iş için başvurmazdı ve şimdi de kesinlikle öyle yapmak istemiyordu.

Bazı endişelerinden kurtulan Phaedra, misafirinin atının getirilmesi için seslendi ve sonra berbat olmuş kravatını boynunun etrafına sararken ve paltosunu giyerken Talbot'u seyretti. Kendini birazcık bitkin hissediyordu. Sarsılmış, belki de. Ama gerçekte adam ondan ne öğrenmişti? Ah, o yakışıklı, rezbedici bir şeytandı –ve bunu biliyordu da– ama duyduğu kadarıyla, Avoncliffe Kontu zekasıyla tanınmıyordu. Çekici bir yüzdü, ama o kadar. Babası onu çaresizlikten yollamış olmalıydı.

Giyim kuşamı bir dereceye kadar eski haline getirildiğinde, Talbot onu eşiğe kadar takip etti. Phaedra, masadan Tristan'ın, Stabler'ın bırakmış olduğu şapkasını almak için hafifçe kapının arkasına adım attı. Ama geri döndüğünde, Tristan'ın kapıyı yarı yarıya kapamış olduğunu ve onu takip ettiğini gördü. Küçük, kapalı alanda, ona o kadar yakın duruyordu ki Phaedra hafif sabun kokusuyla ve baştan çıkarıcı er-

keksi ısısında öne çıkan bergamotumsu bir kokuyu alabiliyordu. Kalp atışı yoğunlaştı. Beceriksizce, şapkayı eline verdi.

"Korkarım ensenizin yanında birazcık kel bir bölgeniz olacak, Bay Talbot," diyebildi. "Ben... ben saçınızın birazını kesmek zorunda kaldım."

Saçınızın birazını kesmek zorunda kaldım? Sanki Tristan onun makasla kesişini fark etmemiş gibi! Aniden sivri dilli Phaedra ve daha sivri dağarcığı kekemeliğin eşiğine gelmişti. Tristan Talbot onu gözünde garip, yeni bir parıltıyla izliyordu.

"Peki, o halde. Sonunda, yapacağım tek bir şey var."

"Evet?" Kelime ağzından soluk soluğa çıkmıştı. "Nedir?"

Şapkayı arkasında tuttu. "Size uygun biçimde teşekkür etmek isterim. Yoksa uygunsuzca mı demeliyim?" Ve böyle söyledikten sonra, ona doğru eğildi ve ağzını onunkinin üzerine koydu.

Tatlı, hafif bir şeydi, öpücük denilemezdi bile. Tristan'ın pürüzsüz ve yastık yumuşaklığında dudakları, onunkilerin üzerine nazikçe yerleştirilmişti. Göz kapakları tatlı siyah bir püskül salınışıyla indirilmişti.

Oda sessizleşmişti ve bir anlığına dünyada sadece ikisi vardı. Phaedra, hareketsiz dururken, sonra Tristan'ın ağzı onunkinin üzerinde neredeyse biçim verircesine oyalanırken midesinde bir şeyin dibe vurup solgun bir sıcaklık halinde patladığını hissetti. Böyle medeniyetsiz bir adamın bu kadar şefkatli olması... ah, bunun tatlılığı onu sersemletmişti.

Sonra aniden, başladığı gibi bitmişti. Tristan, yüzünde hep var olan sırıtışı ve gözlerindeki geri dönmüş muzip ışıltıyla geri çekildi. Dudakları dışında, Talbot ona dokunmamıştı bile. Yine de Phaedra ayaklarının üzerinde çok yavaşça sallanarak tam bir aptal gibi dikiliyordu.

"İşte!" dedi Tristan sessizce. "Bu size bir ders olsun."

Yüzünün kızardığını hissetti. "Bir... ders?"

Adam, ona göz kırpacak kadar arsızdı. "Güzel bir kız için kötü şöhretli bir hergeleyle yalnız kalmak asla güvenli değildir. Benim gibi bir kalın kafalıyla bile. Ama teşekkür ederim Leydi Phaedra, nezaketiniz için ve bu hatırlamaya değer öpücük için. Sanırım, en azından bir ya da iki günlüğüne kalbimi ısıtacaktır."

Sonra kapının arkasından çıkıp antreye geçti. Phaedra kendini harekete geçirerek, arkasından fırladı. Şapkası kolunun altına düzgünce sıkıştırılmış Talbot, onun evinde sanki kendi eviymiş gibi rahat davranarak uzun adımlarla ilerlerken, eldivenlerini giyiyordu.

"Haklıydı," dedi Phaedra, kendi kendine, onu izlerken. Yakışıklı, cazibeli bir kabadayıdan başka bir şey değildi. Birinin ayağının üzerinde sallanmasına gerek yoktu. Sıkı bir tokadı gerektirecek kadar büyük bir öpücük değildi. Ayrıca, bunu, o davet etmişti. Ondaki bir şey –yanlış ve kolaylıkla görülebilir bir şey– Tristan'ı cezalandırılmayacağına ikna etmişti. Yine de Phaedra kızgındı.

Onun önüne geçti, kapıyı ani bir çekişle açtı ve ona son bir azarlayıcı bakış attı. "Sizi tokatlayabilirdim, bayım, eğer bunun az da olsa işe yarayacağını düşünseydim." Sesi alçak ve titrekti. "Şimdi size iyi günler, Bay Talbot."

Tristan kafasını arkaya atıp gülerek onu hayrete düşürdü. "Leydi Phaedra. Ne şaşırtıcı bir üslup!" Sonra ıslık çalarak merdivenleri aceleyle indi, uzun, çevik bacakları o kadar dengeliydi ki insan onun başına afallatıcı bir darbe almış olduğunu asla tahmin edemezdi.

Ama sonra, sanki ona eziyet etmek için son basamakta durakladı. Eldivenli eli hâlâ süslü parmaklığa dayalıyken,

Tristan Talbot, yüzünden karanlık, esrarengiz bir duygu geçerek geri döndü. "Sadece son bir soru, Leydi Phaedra, eğer mümkünse?"

"Başka şansım var mı?"

Aniden kopkoyu ve tamamen içine işleyen gözleri onunkine kıvılcım saçtı. "Ölü adam," dedi sessizce, "onu Gorsky diye çağırdınız."

Atmosfer kaygı verici bir biçimde değişmişti. Phaedra kalbinin durduğunu hissetti. "Öyle mi?" diye fazlasıyla sertçe sordu. "Fakat adı bu değil mi?"

"Aynen öyle." Şimdi, onda gülen çapkından hiçbir eser yoktu, yüzünde sadece son derece ciddi bir sırıtış vardı. "Ama size kim söyledi?"

Uzun süren bir an tereddüt etti. "Ben... ee, ağabeyim sanırım," diye yalan söyledi.

Ciddi bakışı, oymacı bıçağı kadar keskin ve çabuk, onu deldi. "Bundan iyice emin misiniz, Leydim?"

"Ben... evet, oldukça."

Onun gözlerine amansızca baktı ve Phaedra yüzünü yana çevirmeye cesaret edemedi. "Anlıyorum." Sesi tehlikeli biçimde yumuşaktı. "Öyleyse size iyi günler, Leydi Phaedra. Zamanınız için teşekkür ederim."

Tristan döndü ve Phaedra'nın dizlerinin bağı çözüldü. Bir şeyi fena halde yanlış değerlendirmiş olduğunu idrak etti. Anlamış olduğu belki de sadece adamın ondan anlamasını istediği şeydi; sarsıcı bir düşünce doğrusu. Tam o anda, solda bir şey dikkatini çekti ve aşağıda kaldırımda duran, ince, esmer silueti fark etti. "Bayan Armstrong!" dedi şaşkınlıkla.

"Merhaba, Phae." Zoë, Bay Talbot'a neredeyse cilveli bir şekilde baktı. "Ve Avoncliffe," diye mırıldandı. "Yine kana bulanmış ha. Ama hâlâ hayatta."

Adam, şapkasını çıkardı. "Düşmanlarımı hayal kırıklığına uğrattım," dedi başını eğerek. "Bayan Armstrong, iyi görünüyorsunuz."

"Öyle görünmeliyim," dedi Zoë umursamaz bir alaycılıkla. "Başka yapacak bir şeyim yok, değil mi? Phae'yle arkadaş mısınız?"

Talbot Phaedra'ya dönüp göz kırptı. "Tam olarak emin değilim." Yine canlanmıştı. "Phae? Arkadaş mıyız?"

Phaedra onu duymazdan geldi. Basamaklardan aşağı kısmen inerek, "Bay Talbot babasını temsilen bana birkaç soru sormak için uğradı. Dün olanlarla ilgili," dedi.

"Öyle mi gerçekten?" dedi Zoë esrarengiz bir şekilde. "Ne kadar ilginç."

"Evet, ama bitirdik... şimdilik." Talbot yaklaşan uşaktan atının dizginlerini aldı. "Ya siz Bayan Armstrong? Yaramazlığa mı geldiniz?"

"Hayır, Phae'yi iskambil oyununa çağırmaya geldim. Kuzenlerimle perşembe akşamı birkaç arkadaşımızı ağırlayacağız. Çok ilginç bir şey değil."

"Yine de sizin başkanlığınızda, sezonun sosyal olayı olacaktır," diye alaya aldı Talbot.

Zoë'nin bakışı durumu tartarak, Phaedra'ya, sonra Talbot'a geri kaydı. "Hâlâ Long Acre'daki sığınakta mı yaşıyorsunuz, Avoncliffe?" Sesi can sıkıntısıyla yüklüydü. "Winnie Teyze'den, bahisler sizin zevkiniz için biraz sıkıcı geçecek olsa da, size bir kart yollamasını isterim."

"Çok cömertsiniz, Bayan Armstrong," dedi gülerek. "Evet, hâlâ mütevazı konutumda yaşıyorum. Şimdi, güzel bayanlar, tabiatıma çok aykırı olsa da, korkarım sizden ayrılmak zorundayım."

"Ah, ne saçmalık." Zoë onu geçerek basamakları çı
"Duyduğum kadarıyla Talbot, sizin kurlarınızı bekleyen
çok güzel kadın var."

Ağzı iyice kulaklarına vardı, daha sonra Talbot Zoë
coşkulu bir baş selamı daha verdi. "Bayan Armstrong, siz
tabii ki teyzenizi yarın ziyarete gelebilir miyim?" diye sord
daha ciddi bir edayla. "Saat bir çok mu erken olur?"

Phaedra'nın yanında olan Zoë, şimdi elinin tersini alnı
bastırdı. "Lord, skandallarla dolu Lord Avoncliffe, beni ziy
ret ediyor!" diye belirtti. "Winnie Teyze bayılacak." Elini
iğnelemeyi bıraktı. "Evet, eğer gelmek zorundaysanız gel
ama şunu iki yapalım. Kalkmaya çalışırım."

"Öyleyse, ikide."

Caddede, Talbot'un bineği, kadifemsi siyah burun delik
leri açık ve şişkin, arka ayaklarını çoktan sabırsızca döndür
meye başlamıştı. Aşırı büyük ve aşırı siyahtı; Phaedra ilk defa
olmamak üzere, farkına vardı. Ama Londra'da böyle yüzlerce
at olmalıydı, değil mi? Uzun zaman önceki o gece çok karan
lıktı ve o çok korkmuştu. Gözlüğünü takmamıştı ve adam
şey, o tamamen kandırılmıştı. Fakat Phaedra bir isim duymuş
tu. Talbot değildi gerçi. Avoncliffe de değildi. Beynini zorladı
ama hatırına gelmedi.

Ve neredeyse hiç önemi yoktu. At sağa ilerledi ve Talbot
kendini eyere çaba göstermeden atarak onunla gitti. Şapka
sını son bir defa kaldırdı ve toynakların sürmelenen takırtısı
içinde, gitmişti.

4. BÖLÜM

Tüm riske rağmen,
benim dilimden çok iyi anlayan
arkadaşım olduğuna iyice inanacağım.

"Ah, vay be!" dedi Zoë, Phaedra'yı arka salona takip ederken.
"Lord Avoncliffe! Bakılası bir adam, öyle değil mi?"

"Öyle mi?" dedi Phaedra, kaçamaklı. "Fark etmedim."

"Sen ne yalancısın, Phae!" Zoë pelerininin içinden davet beklemeden çıktı. "Diyorum ki, umarım seni görmek için uğramanın sakıncası yoktur," diye devam etti. "Sıkıntıdan patlıyorum ve dünden sonra nasıl olduğunu merak ettim."

"Ah, hayır seni gördüğüme çok memnunum," dedi Phaedra içtenlikle. İçinden geldiği gibi Zoë'ye çabucak sarıldı. "Annem ve kız kardeşim dışarıda, gerçi."

"Harika," dedi Zoë gözleri parlayarak. "Öyleyse biz konuşabiliriz; yani Avoncliffe hakkında. O, eski bir cinayetten çok daha fazla heyecan verici."

"Öyle mi?" Phaedra gülümsedi ve yer gösterirken eteklerini düzeltti. "Ama onu gördüğün için sıkılmış gibi görünüyordun."

Zoë kanepeye boylu boyunca uzandı. "Eh, korumam gereken bir namım var," dedi bir elini gevşekçe arkaya sarkıtarak. "Sosyeteye yeni takdim olunmuş, can sıkıntısından pat-

layan kız." Aniden tekrar dimdik oturdu. "Bu arada, krav neden kan içindeydi?"

Phaedra sesini mümkün olduğunca kayıtsız tutmaya çalışarak açıkladı.

"Ah, Tanrım, tam Avoncliffe'e göre!" Zoë, iri kahverengi gözlerini döndürdü. "Yontulmamış bir adam; yüksek sosyete hanımlarının âdeta deli olduğu bir şey."

"Beyinden çok kas gibi görünüyordu," diye karşılık verdi Phaedra. "Onu ne kadar tanıyorsun?"

Zoë kaşmir şalının bir köşesiyle oynamaya başlamıştı. "Ah, onun bir hergele olduğunu bilecek kadar. Onunla kuzenlerim aracılığıyla tanıştım sanırım. Onlar sefil bir toplulukla düşüp kalkarlar. Bu Avoncliffe hiç iyi ortamlarda görülmüyor demek değil; nadiren görülüyor, ama istediğini alacak kadar."

"Bir kadın avcısı, tabii ki." Phaedra başparmağının tırnağını dalgın dalgın çiğnemeye başlamıştı. Adamın ona kalın ve gürüldeyen sesiyle *güzel* deyip durması gerçekten sinirine dokunmuştu.

"Bir kadın avcısı ve bununla ilgili tamamıyla pişkin." Sonra Zoë aklına az önce bir fikir gelmiş gibi duraksadı. "Umarım onunla yalnız kalmadın, Phae?"

Phaedra başparmağının tırnağını birdenbire çekti. "Yaralıydı," diye karşı çıktı. "Kapı sürekli açıktı."

"Ah." Zoë bunu ölçüp biçti. "Peki, umarım hareket tarzına dikkat etmiştir. Çok kötü bir adam, ama Winnie Teyze onun çok güzel öpüştüğünü söylüyor."

Phaedra iki kaşını da kaldırdı. "Nasıl biliyor?"

Zoë ona muzip bir bakış attı. "Winnie Teyze'ye sormak gerek," dedi. "Bilebilir. Geçen sezon Belgravia'da bir maskeli baloda onun için korkunç bir sıra olduğunu biliyorum. Ley-

di Holding ve Bayan Butler bayanlar tuvaletinde neredeyse birbirlerinin gözlerini çıkarıyorlardı. Avoncliffe, epey revaçta, anlarsın ya."

Yüce Tanrım. Phaedra, sanki Zoë evrenin sırlarını biliyormuş da, o hâlâ çok toymuş gibi kendini aniden uygunsuz hissetti. Zoë kapıya bir bakış atıp tekrar döndü. "Onun yarı Gitano –bir çeşit çingene– yarı Sicilyalı olduğunu söylüyorlar." Komplocu bir fısıltıyla devam etti. "Ve Winnie Teyze annesinin bir Flamenko dansçısı olduğunu söylüyor. Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Phaedra'nın gözleri hayretle büyüdü. "*Lord Hauxton* bir Flamenko dansçısıyla evlendi? Öyleyse Talbot ne? İspanyol ve Sicilyalı?"

"Ve Tanrı bilir başka ne." Zoë hafifçe omuz silkti. "Tabii ki insan doğru olup olmadığını merak ediyor," diye kabul etti. "Ama ben umursamıyorum. Benim annem de dansçı ve bir nevi melezdi. Her ne olursa olsun, sanırım *beni* öpmesini çok isterim. O siyah saç ve sıcak ten; insanı düşünmeden günaha girmeye teşvik ediyor."

Phaedra bir kez daha yüzünü ateş bastığını hissetti.

Zoë ona garip bir şekilde bakıyordu. "Ne?" dedi masumca. Sonra yeniden gözleri açılarak duraksadı. "Ah, hayır," diye fısıldadı. "Phae, yoksa...?"

Phaedra'nın kızarıklığı arttı. "Ah, aman Tanrım!" dedi Zoë, kanepede öne kayarak, "O, seni öptü mü? Ah, şu adamın küstahlığına bak! Sen onun gibi bir adamın öpeceği tarz bir kız değilsin."

Phaedra utanç içinde yüzünü öbür yana çevirdi. *Zoë bunu* anlamıyordu. Çirkin gerçek, onun kesinlikle bu tarz olduğuydu. O kusurluydu, bir şekilde bazı erkekler bunu hissediyordu. Bazıları, saklamaya o kadar çok çalıştığı şeyi görebiliyor-

du. Onu yiyip bitirmekle tehdit eden o öfkeli duyguyu. Ama Tristan Talbot, bir şekilde farklı görünüyordu. En azından onun öpücüğü şehvetli değildi; kesinlikle değil. Daha ziyade oyuncu idi. "Hayır, biz farklıyız, Zoë, sen ve ben," diye fısıldadı.

Ama Zoë, ağzı açık, bakışını uzağa dikti. "Evet, sen bir erkeğin evleneceği tür bir kızsın," dedi; sesi alışılmadık bir biçimde sakindi. "Bense onların kuytu köşelerde öpmeye çalışacağı türde bir kızım."

"Ah," dedi Phaedra yumuşak bir şekilde. Göründüğü kadarıyla burada toy olan Zoë'ydu.

Zoë aldırmayarak omuz silkti. "Bu yüzden eğer öpülecek sem, Avoncliffe iyi bir seçenek gibi görünüyor." Tekrar baktı ve gülümsedi. "Ama dur! Onu ilk sen öptün Phae. Lütfen çok dikkatli ol! Bence o gerçekten iyi bir adam ama çok tehlikeli de olabilir..."

"Gerçekten tam olarak bir öpücük değildi, Zoë," diye itiraf etti Phaedra. "Sadece bir *öpücük kondurmaydı*. Ufacık, küçük bir şey. Ayrıca, onu gerçekten bir daha görmemeliyim."

Zoë güldü. "Ah, sanırım gözlerinde ilgi gördüm! Erkeklerle hiç deneyimin var mı?" Phaedra cevaplamayıp sadece kavuşturulmuş ellerine gözünü dikip bakınca, Zoë koltuğundan sıçradı. "Gel Haydi, Hyde Park'a yürüyüşe gidelim. Sana bir şey göstermek istiyorum."

Phaedra teklife birdenbire sıcak baktı. Belki temiz hava aklının Tristan Talbot'un etkileyici kokusundan kurtulmasını sağlayabilirdi.

Pelerini ve başlığı için aceleyle koşuşturan bir uşak gönderdi. Kısa bir süre sonra Zoë'yle birlikte çarçabuk ön basamaklardan iniyorlardı; Agnes da görev duygusuyla onları takip ediyordu.

Yürürlerken Zoë babasının onun evli olmayışıyla ilgili artan kızgınlığından bahsetti. Sonunda iç çekti. "Ya sen, Phae? Ailen sana baskı yapmıyor mu?"

Phaedra kafasını salladı. "Yapmıyorlar," dedi sessizce. Sonra, bir süre geçince, devam etti: "Zoë, sen hiç âşık oldun mu?"

Zoë duraksadı. "Olduğumu sandım," dedi sonunda. "Ama o mağrur ve despot biri olup çıktı, ben de kötü bir grip gibi üstesinden geldim. Ya sen, Phae?"

"Ben bir kez âşık oldum," diye itiraf etti Phae. "Umutsuzca. Aptalca. Fakat gençtim ve bu... bu pek iyi sonlanmadı.".

Zoë'nin yüzü merhametle yumuşadı. Phaedra'nın elini tutup kuvvetle sıkarak, "Ah, Phae, çok üzgünüm. Ne oldu?"

Phaedra tamamını anlatmaya dayanamazdı. "Öldü," dedi yalnızca.

"Ah." Zoë'nin sesi alçaktı. "Ah, benim zavallım! Onu hâlâ özlüyor musun?"

Her nedense, Phaedra yüzünü güneşe doğru kaldırdı. "Hayır," diye cevapladı, sıcaklığı içine çekerken. "Hayır, ama henüz onun hakkında konuşmaya katlanamıyorum. Tamamı... tamamı hakkında konuşmaya. Affeder misin?"

"Arkadaşlar arasında affedecek ne olur?" Zoë hafifçe tebessüm edip Phaedra'nın koluna girdi. "Bizim gibi yeni olanlarda bile?"

"Teşekkürler, Zoë."

Sessizlik içinde, şimdi kol kola yürüdüler. Günün sıcaklığı henüz azalmaya başlamıştı ve bahar kokusu havadaydı. Cadde boyunca, açık bir araba, şık hanımlar ve beyefendilerle dolu bir fayton hızlanıp geçti. Onlar hızla giderken atın toynakları hanımlardan birinin çok alımlı pembe hasır başlığını tutmasını gerektirecek denli canlı bir şekilde nal sesi çıkardı.

Phaedra donuk renkli eteklerine bir bakış atarak onların balo ra uygun giyindiğinin farkına vardı. Mevsim sahiden onlar üzerindeydi ve Phaedra ilk defa yaşamıyla ilgili doğru seçim leri yapıp yapmadığını merak etti. Zoë Armstrong ve Tristan Talbot gibi insanlar öylesine hayat dolu ve kendi kimlikleriyle o kadar mutlu, kendi duygularından öylesine emin görünüyorlardı ki... Neden kendisi için böyle değildi?

Parka vardılar ve Zoë, Serpentine Gölü boyunca gevezelik etti. Hyde Park Köprüsü'nde, her nasılsa, tüm ciddiyet re maraları kayboldu. Gözleri ışıl ışıl Zoë, Phaedra'yı kolundan sürükleyerek çalılığa daldı. "Gel, burada saklanalım."

Phaedra, Agnes'a bir bekle bakışı atıp onu takip etti. Gölgelerin içinde bir bank duruyordu. Zoë, Phaedra'yı aşağı, yanına doğru çekti ve eteklerinden bir puro kutusu çıkararak kapağı parmağıyla açtı. "Bak bende ne var!"

"Zoë!" Phaedra, burnunun altına uzatılan puroyu kokladı. "Kadınlar bunlardan içer mi?"

"Neden içmeyelim?" Zoë onu ağzına sokup bankta bir kibrit çaktı.

"Aman Tanrım! Onu nereden buldun?"

"Kuzenimden," dedi puroyu yana çekip. "Lord Robert Rowland."

Phaedra karalanabileceğini biliyordu, ama bu duygu onu aşıyordu. Son iki gün, bir adamın cinayete kurban gittiğini görmüş, yakışıklı bir hergeleyi öpmüş ve kendisi ne kadar hanım hanımcıksa, o kadar hoyrat olan güzel bir genç kızla arkadaş olmuştu. Şimdi kendini bir puronun tadını merak ederken bulmuştu. "Tanrım, Zoë, sen insanı yoldan çıkarıyorsun," diye söylendi.

"Çıkarıyorum, değil mi?" Gözleri sulanana kadar puroyu içine çeken Zoë, biraz öksürükle bankın arkasına yaslandı.

"Şimdi," dedi, "Avoncliffe'in öpücüğü ile ilgili her şeyi duymalıyım. Tam olarak nasıl oldu? Kaçamak mıydı? Kesinlikle öyle yapmıştır."

"Kaçamaktı." Phaedra birdenbire tasasız hissetti kendini, daha çok bir kız öğrenci gibi. "Ona şapkasını veriyordum. Ne yapacağımı bilemedim."

"Endişelenmene gerek yok!" Zoë purosunu havaice salladı. "Sana tavsiye veririm."

"Çok naziksin, eminim. Ama söylediğim gibi onu bir daha görmeyi düşünmüyorum."

"Ama benim iskambil partime çıkıp gelebilir," diye yakındı Zoë. "O zaman sen nerede olacaksın? Hayır, en iyisi benim sana yardım etmeme izin vermen. Gelecek sefer sadece bir öpücük kondurmakla kalmayabilir. Hazır olmak isteyeceksin."

"Onu tekrar öpmeyeceğime eminim, Zoë."

Zoë ona küçümseyen bir bakış fırlattı ve puroyu Phaedra'ya geçirdi. "Yüksek sosyete kadınlarının onun kurları için nasıl rekabet ettiğine dair bir fikrin var mı, Phae?" diye fısıldadı. "İnan bana, Londra'da Tristan Talbot'un dilini istemeyen neredeyse hiçbir kadın yoktur." Burada durup kızarma zarafetini gösterdi. "Ah, özür dilerim. Winnie Teyze'ye çok sık kulak misafiri oluyorum."

"Evet ve sen az önce, onun beni asla öpmemiş olması gerektiğini söyledin," diye hatırlattı, hâlâ tüten puroyu sıkarak.

"Dene," diye cesaretlendirdi Zoë, "ama içine çekme!"

Phaedra deneme amaçlı bir fırt aldı, sonra keskin dumanı bir öksürükle üfledi. Gerçek şuydu ki Talbot'un öpücüğüne verdiği karşılıktan utanıyordu. Kadınların kendini böyle erkeklerin önüne atmasını mantıken anlayabiliyordu. Erkekle-

rin –çoğu erkeğin– alabileceğini aldığını ve asla zerre kadar suçluluk hissetmediğini de çok iyi anlamıştı. Belki o da farklı değildi. Tristan Talbot'un onda bugün yeniden uyandırdığı duygu seli neredeyse bir çiçek hastalığı vakası kadar hoş karşılanmış ve yararlı olmuştu. Puroyu Zoë'ye geri verdi ve yüzünü çevirdi.

"İskambil partime geleceksin, değil mi?" Zoë ısrarcıydı. "Ah, geleceğini söyle lütfen."

Ansızın, Phaedra dönüp onunla yüz yüze gelmek için durdu. "Benimle ilgili anlaman gereken bir şey var," dedi sessizce. "Ben... ben senin gibi değilim, Zoë. Ben sosyeteye pek alışık değilim."

Zoë ona biraz şaşkınlıkla baktı, sonra kıvrılan beyaz bir duman bulutu üfledi. "Phae, pek genç değilsin. Hayır, bana kaşlarını çatma –benden birazcık daha büyüksün, biliyorum– ama benim demek istediğim, kesinlikle balolara ve yemekli davetlere gitmiş olmalısın?"

Phaedra omuz silkti. "Birazcık, evet, ama ben aslında hiç... sosyeteye takdim edilmedim," diye itiraf etti. "Yani balo olmadı. Göz alıcı beyaz elbise olmadı. Ben böyle şeyler istemedim. Zaman zaman sosyeteye giriyorum. Çoğunlukla müzikallere ve edebi okumalara."

"Edebi okumalar?" Zoë dehşet içinde geri çekildi. "Zavallı, zavallı kız."

"Benim istediğim bu," dedi yeniden. "Okumayı seviyorum. Müzikten hoşlanıyorum."

"Zavallı, zavallı kız," diye tekrar etti Zoë. "Yakalaman gereken çok fazla şey var. Heyecanlı bölümleri kaçırıyorsun."

"Ne, Talbot gibi çekici, ahmak hergeleleri mi? Ya da adı her neyse?"

"Öyle bir yüzle," dedi Zoë, purosunun külünü silkerek, "parlak bir zekası olup olmadığına kim bakar? Ama beni dinle, canım. O kişi biraz tehlikeli. Hoş mizacı aptallıkla karıştırma. Şimdi, sezona gelince..."

Ayağının yanındaki küçük bir taşı tekmeleyerek, "Bu hiç umrumda değil, çünkü sosyete çevresini önemsemiyorum," diye araya girdi Phae. "Balolara ve partilere gitmiyorum. Evlilikle ilgilenmiyorum."

Zoë ona kuşkuyla baktı. "Tanrım, evlilikten bahseden kim?"

"Sezon bunun için değil mi?"

"Benim için değil!" Zoë kahkaha attı. "Evlilikten kaçmak için aklıma gelen her şeyi yaptım. Babama sor. Hayır, sosyeteye girmek insanlarla tanışmak için, saf şey."

"İnsanlarla tanışmak için?"

"Evet. Ve gülmek, mutlu olmak için," diye ekledi Zoë. "Ve erkeklerin belki birazcık canını yakmak için?" Zoë, burada durup uzun siyah kirpiklerini kırptı. "Yaşamdan zevk almaktan bahsediyorum, tatlım. Sana da aynısını yapmanı öneririm. Bir insan her zaman bir evlilik teklifine *hayır* diyebilir. Ben beş-altı kere dedim."

"Ya?"

Phaedra bir süreliğine sessizlik içinde oturdu, Zoë son bir fırt aldı purosundan; sonra külü devirdi ve kutusuna yerleştirdi. "Phaedra beni dinle," dedi Zoë, geçici bir ciddiyetle. "Eski bir trajedinin şimdiki zamanı mahvetmesine izin vermemelisin. Dünyaya açıl. Biraz eğlen."

Phaedra bunu iyice düşündü. Sadece zevki için sosyalleşmek? Erkeklerin canını yakmak için onlarla flört etmek? *Bu* tehlikeli bir şeydi. Kısa bir an eve dönmek, odasının ve kitaplarının güvenliğine çekilmek istedi. Tristan Talbot'un başka

bir öpücüğünden çok çekiniyordu. Öpücüğünün vücudunda yarattığı hislerden hoşlanmamıştı. İçinde bastırılmış şeylerin yarattığı kabarmayı istemiyordu. Bu utancı geri getirmişti ve ona bir kez daha, asla olması gerektiği gibi bir kadın olmadığını hatırlatmıştı.

Aniden Zoë ona yanaştı: "Açıkçası, Phae, bu parlak mavi gözlerinle erkekleri *avlayabilirsin*." Sesi alçaktı. "Düşün bir... eğlence için birkaç kalbi kırabilirsin."

"Zoë, ben... ben yapamam."

"Öfff!" dedi Zoë. "Bunu hak ediyorlar, çoğu, hem de. İyi olanlardan kaçın. Bu şekilde kimse incinmez."

Ama insanlar incinirdi. Kimsenin tahmin edemeyeceği ve asla tamir edemeyeceği şekillerde. Phaedra bunu ilk elden biliyordu. Yine de Mayfair'den geri dönerlerken Zoë'nin sözlerini düşünüp taşındı. Korkularına ve yenilgilerine rağmen –veya belki onlar yüzünden– bir yanı, biraz heyecan için çoktan özlem duymaya başlamıştı. Fakat şimdi daha acil meseleleri vardı. Ama belki... belki Stefan'ın isteklerini kabul etmeliydi. Belki sonunda şu yeni elbiseleri almalıydı. Artık emin değildi. Kendine yeni bir elbise gibi küçük, aptal bir şeyi seçecek kadar bile güvenmiyordu.

Yarım saat sonra, Phaedra yeni arkadaşına caddenin karşısındaki kapılarında *hoşça kal* dedi. Zoë arkasından el salladı, gülüşü her zamanki gibi neşeliydi.

İçeride, Stabler, Phaedra'nın peleriniyle şapkasını aldı ve annesiyle kız kardeşinin akşam yemeği için giyinmeden önce dinlenmeye çekildiklerini bildirdi. Öğlen faaliyetlerinin kanıtları –şapka kutularından bir kule ve paket kâğıdıyla dikkatlice sarılmış muhtemelen dört top kumaş– hâlâ ön basamaklarda duruyordu.

"Leydi Henslow ve kızıyla yemek yiyeceklerini size hatırlatmamı istedi," diye açıkladı Stabler, "anneniz onlara katılmayı tekrar düşünmenizi rica ediyor."

"Teşekkürler ama katılamam," dedi Phaedra çabucak. "Yani benim yapacak okumalarım var. Acil okumalar. Aslında, bu akşam daha fazla rahatsız edilmeyi istemiyorum."

"Tabii, hanımefendi." Uşak hafif bir baş selamı verdi. "Hanımefendileri bilgilendireceğim."

"Teşekkürler, Stabler." Phaedra aniden bezginliğe gömüldüğünü hissetti. "Odada olacağım."

Phaedra, Talbot'un oturduğu arkası hâlâ cumbaya dönük olan sandalyenin arkasında durmak için geri döndü. Onun hayalgücü müydü yoksa Talbot'un sıcak, temiz kokusu hâlâ orada duruyor muydu?

Agnes onu eşiğe kadar takip ettikten sonra durakladı. Phaedra ilk kez onun huzursuzluğunu fark etti. Ona iyice bakmak için döndü. "Ne var, Agnes?"

Hizmetçinin elleri önünde sıkıca kavuşturulmuştu. "Size söyleme fırsatım olmadı, hanımefendi," dedi sessizce. "Öğlen postasıyla bir mektup aldım."

Phaedra'nın elleri sandalyenin arkasına yapışmıştı. "Büyük teyzenden mi?"

"Aynen öyle, hanımefendi. Üzgünüm. Millie'den neredeyse hiç haber yok."

"Hiçbir şey?" Phaedra, Agnes'ın gözlerindeki kederi görmüştü.

Hizmetçi başını salladı ve çenesini aşağı indirdi. "Hayır, hanımefendi. Tek bir kelime bile."

Boş bir sesle sordu: "Ya Priscilla?"

"Kessie Teyze, Priss'in ele avuca sığmadığını söylüyor." Agnes'ın gözleri aydınlanmıştı. "Ama yeni bir diş çıkarmış. Ve annesini şimdi o kadar sık istemiyormuş."

"Ah, Agnes," dedi Phaedra kederli bir şekilde. "Bunun bir şey olduğundan hiç emin değilim. Ve teyzen bunun için çok yaşlı."

Phaedra pencereden ayrıldı ve eski kahverengi koltuklardan birine gömüldü. Zoë Armstrong'la yürüyüşü hoş bir oyalanma olmuştu. Ama burada, odasında yalnızken gerçek yaşam zorla sokulmaya ve dertlerinin tüm ağırlığı üzerine yeniden çökmeye başlamıştı. Hayalinde tombul elleri yumuşak ve mavi gözleri yaşlarla dolmuş küçük Priscilla'yı hâlâ görebiliyordu. Bir çocuğu –herhangi bir çocuğu– annesiz düşünmek kalbini burkuyordu.

Priss annesinin neden ve nereye gittiğini anlamak için çok küçüktü. Phaedra da anlamıyordu. Birinin çocuğunu terk etmesi en büyük hataydı, en büyük günah. Belki de affedilmezdi.

"Bu gece Soho'ya gidiyor musunuz, hanımefendi?" Agnes'ın sözleri zihnine daldı.

Phaedra gözyaşlarının sıcak baskısını gözlerini kırpıştırarak giderip yüzünü yana çevirdi. "Evet, ne işe yarayacağını bilmememe rağmen. Karanlık olur olmaz gideceğim. Eğer biri kapımı çalacak olursa..."

Agnes sözünü kesti: "Evet, hanımefendi. Yastıklarla bir yığın yapacağım ve onlara başımızın ağrıdığını söyleyeceğim."

Phaedra gergin bir şekilde dudağını ısırdı. Evet, Agnes ne yapması gerektiğini gayet iyi biliyor diye kendini rahatlattı. Haftalardır bunun içindeydiler. Aslında çok uzun zamandır gerçekten ümitsiz hissediyordu.

Phaedra ellerini o kadar sıkı kenetledi ki kısa tırnakları avuçlarına battı. Kahretsin, böyle bir zamanda evden uzakta olmak tam Tony'den beklenecek bir şeydi. Her zamanki gibi, bir kriz yaratmıştı ve onunla başa çıkmayı başka birine bırak-

mıştı. Genellikle Tony'yi ve siyasi kariyerini yıkımdan kurtarmak Stefan'a düşerdi. Ama Phaedra bu trajediyi Stefan'ın kucağına atmaya cesaret edememişti. Tony'yi kurtardığı son utanç verici olay –hem de Stefan'ın rüyalarının kadınıyla tanıştığı bir zamanda– neredeyse ikisini de batırıyordu. Şimdi sevecek bir çocuğu vardı ve diğeri de yoldaydı. Sonunda mutluydu.

Hayır, Phaedra'nın bunu Stefan'a duyurma ihtimali asla yoktu. Ayrıca, Stefan bu sefer Tony'yi boğazlayabilirdi. Yavaşça sandalyesinden kalktı. "Yukarı çıkıp biraz uyumaya çalışacağım," dedi Agnes'a. "Hava kararkarken beni kaldır, olur mu? Ve bana pelerininle başka bir elbiseni getir; lacivert olanı, sanırım bana en uygun o olur."

Hâlâ ellerini kuvvetlice sıkan Agnes kafasını salladı. "Olur, hanımefendi," dedi sessizce. "Ve sağ olun."

Masadaki kadın başka bir çekmeceyi, bu sefer bitişik raftan bir heykelciği düşürüp paramparça edecek kadar kuvvetli çarptı. Kapı birdenbire açıldı ve içeri giren solgun, geniş omuzlu bir adam başıyla selam verdi; sonra şahane Bohem porseleninin kırıklarına bakakaldı.

"Madam, ne oldu?"

Elleri hiddetle titreyen Madam Vostrikova en üst çekmeceyi aniden açıp ona doğru bir parmağını çevirdi. "Küre, Lavrin." Kesik kesik Rusça konuşuyordu. "Küreye ne oldu? Tanrı aşkına sende olduğunu söyle."

Adam gözleri açılarak geniş maun masanın arkasında durakladı ve kendi tarafındaki çekmeceleri sökercesine açmaya başladı.

"Zamanını harcıyorsun, Lavrin," dedi adamın arkasına bakarak. "Ve daha kötüsü, benimkini de harcıyorsun."

Lavrin en alt çekmeceyi de açtı ve dehşet içinde dikildi. "Gitmiş!"

"Aman Tanrım, evet, gitti!" Madam gözlerini çevirdi. "Bu Gorsky'nin işi, şu hilekâr piç!"

"Ama Madam..." Lavrin ellerini kavuşturdu ve onun dikkat çekici menzilinin hemen dışına çıktı. "Madam, odaları araştırıldı."

Hiddetle titreyerek ona döndü. "Öyleyse yeniden arayın!" dedi boğuk sesle, bir parmağını tavana çevirerek. "Eğer gerekirse döşeme tahtalarını parçalayın."

Lavrin ürktü. "Madam, orada bulunmayacak, size söylüyorum," diye ısrar etti. "Belki o... o, onu başka bir yere götürmüştür?"

"Aptal olma, Lavrin," diye cevabı yapıştırdı. "Kimseyi tanımıyordu. Ve çocuk kuzeye yollandıktan sonra, Gorsky her zaman takip edildi ve kimseyle konuşmadı."

"Belki o sabah yanına almıştır, Madam?"

"Bulunmuş olurdu." Kafasını salladı, beyaza yakın sarı saçları güneş ışığını yakalıyordu. "Onu araştırdıklarında bulunmuş olurdu. Bana getirilmiş olurdu."

Lavrin yanaklarını şişirdi. "*Da*" dedi tereddütle, "eğer zaman olsaydı."

İnanamayarak ona döndü. "Zaman olsaydı?" dedi. "Lavrin, benim, suçlamalara karşı tedbir olarak cesedi araştırmaya zaman ayırmayan bir suikastçı kiraladığımı mı ima ediyorsun?"

Lavrin avuç içleri yukarıda iki elini de kaldırdı. "Emin değilim, Madam," dedi. "Ama, evet, bu mümkün."

Madam yüzüne mücevherle kaplı bir parmağını salladı. "Öyleyse onu sen bulacaksın. Onu sen bulacaksın, Lavrin ve

onu sen soracaksın. Ve eğer bu beceriksiz aptal küremin kaybolmasına izin vermişse, *o zaman onu öldüreceksin.*"

"Evet, Madam," diye fısıldadı.

Lavrin'i sıçratarak alt çekmeceyi ayakkabısıyla çarparak kapattı. "Ya şu kızlar?" diye bağırdı. "Daha isimleri elimize ulaşmadı mı? Bir şey? Herhangi bir şey?"

Lavrin bir santim daha geri çekildi. "Bow Caddesi'ndeki kaynağımız onların hiçbir şey görmediklerini söylüyor," dedi sakinleştirici bir şekilde. "Belgeler bile hiçbir ifade içermiyor."

"Öyleyse etkili ailelerden geliyorlar," dedi Madam dalgın dalgın. "İsimleri örtbas edildi."

"Ya da hiçbir şey görmediler," dedi Lavrin yeniden.

Bunun üzerine Madam dudağını büktü ve üst çekmeceyi şınlayan bir vuruşla çarparak kapattı. "Sevgili Lavrin'ciğim," diye cevapladı keyifsizce, "bu işte bir düzine yıldan sonra hâlâ bu kadar saf olabilir misin?"

O gece, Thames'ten gelen hafif bir sis, Londra'nın üzerini suyun çekilmesiyle kötü kokulu ve kömür dumanıyla hafifçe boyalı da olsa incecik bir şal gibi örtüyordu. Phaedra sandalyesini Soho'daki kiralık odasının penceresinin kenarına cesaret edebildiğince çekti ve şehir evinin sinek parçalarıyla lekenmiş camından caddenin karşısına baktı.

O, bu sefil küçük odada oturmaya başladığından beri her gece olduğu gibi, tüm pencereler aydınlatılmıştı; bazıları diğerlerinden daha parlaktı. Buna rağmen, henüz hiçbir şey görmemişti. Ara sıra uğrayan haberci veya uşak dışında kimse gelmemişti. Kimse gitmemişti. Aslında, bu kadar kötü şöhretli bir fuhuş yeri için işlerin dikkat çekecek kadar yavaş olduğunu düşündü buruk bir şekilde. Ümitleri suya düşmüş

Phaedra, cebinden bir mendil çıkarıp kirli camı sanki bu çalı evin gizlerinden bir şeyi açığa çıkarabilirmiş gibi ovaladı. Kapıdaki ani vuruş onu yerinden sıçrattı.

"Evet?" Sesinin titrediğini duymaktan rahatsız oldu.

"Thompson?" Kaba kadın sesi kesinlikle sıcak değildi. "Bugün salı, evladım."

Phaedra çürük çarık tahta sandalyesinden kalktı. "Evet?"

"Eğer kalmaya devam etmeyi düşünüyorsan ödenecek kira var," diye hatırlattı.

Phaedra, Agnes'ın ödünç verdiği eski deri cüzdanı kaptı ve kapıyı açıverdi. Bayan Wooten, pansiyonun sahibesi, yağlı mum kalıntısını yukarıda tutarak, ona loşluğun içinden şaşı gözleriyle baktı. "Bir şilin, üç peni," dedi, yumrulu elini uzatarak. "Eğer kalıyorsan?"

Bozuk paraları Bayan Wooten'ın avcuna sıkıştırırken Agnes gibi konuşmaya çalıştı: "Evet, bir hafta daha, hanfendi, eğer istersen."

Yaşlı kadın, parmaklarıyla paraları karıştırdıktan sonra görünür bir şekilde memnun olarak cebine indirdi. "Bu iş yarayacaktır, evladım," dedi başını kaldırarak. "İş buldun, umarım?"

Phaedra cüzdanı yerine koydu. "Evet, bir tuhafiyede," diye yalan söyledi. "Piccadilly'de. Ücreti fazla değil; ama burada kalmaya devam etmeye gücüm yeter."

"Bir tuhafiyeci için acayip saatler, değil mi?" dedi Bayan Wooten.

Ama yaşlı kadın umursamaz görünüyordu, Phaedra da açıklamadı. Bayan Wooten, yoksul dul Bayan Thompson haftalar önce odayı kiraladığında sadece kirayı –o da haftada bir, tam istediğini– istediğini ve paranın nereden geldiğini hiç önemsemediğini açıkça anlatmıştı.

Kadın gitmek için döndüğünde, "Bayan Wooten," dedi Phaedra. "Ben sadece merak ediyordum..."

"Neyi?" Loşluğa rağmen kadının gözünde kuşku parladı.

Phaedra pencereyi gösterdi. "Yolun karşısındaki şu büyük, güzel ev," diye belirtti. "Orada kim yaşıyor?"

"Neden soruyorsun?"

Phaedra omuz silkti. "Pencerelerin hepsi gece geç saate kadar aydınlık. Ama ne gelen var, ne giden. Yani sadece bunu merak ettim."

"Merak insanın başına olmadık işler açar, değil mi?" dedi yaşlı kadın bilgece. "Senin yerinde olsam merak etmeyi bırakırdım. Orada olan işler benim meselem değil; eğer akıllıysan senin meselen de olmaz."

"Anlıyorum." Phaedra kapıdan geriledi. "Peki, sağ olun Bayan Wooten. Size iyi geceler."

Beklenmedik bir şekilde, yaşlı kadının yüzü yumuşadı. "Eğer hayatını sırtüstü yatarak kazanıyorsan, yavrum, benim için hiç önemli değil," dedi sessizce. "Ama bunu orada yapmak istemezsin, tamam? Caddeleri tut. Çok daha güvenli."

"Ah." Phaedra elini göğsüne bastırdı. "Sağ olun Bayan Wooten. Fark etmemiştim."

Kadının yüz ifadesi daha da yumuşamıştı. "Kendim de o yer hakkında fazla bir şey bilmem," diye itiraf etti. "Ama bir sürü güzel arabanın –arka sokaktan– gelip gittiğini biliyorum, evladım. Önden değil ve bir sürü güzel kız o evden sürükleniyor, arabalara bindiriliyor ve bazıları gitmek istemiyor; asla da geri gelmiyorlar. Yani caddeleri tut tamam mı?"

Arka sokak. Arabalar arkadan gider. Ne aptaldı!

Phaedra pişman görünmeye çalıştı. "Beni uyardığınız için sağ olun, Bayan Wooten."

Kapıyı kapattı ve dar, ucuz görünümlü odayı araştırmak için döndü. Değerli vaktini bu karanlık çatı katına –o kadar alçak ve küçük bir odaydı ki annesinin gardırobunu bile sığdırmazdı– hapsolarak harcamıştı. Pencereye döndü ve sola, ne kadar saret edebildiği kadar uzağa, boynunu uzattı. Gözlüğü olmadan bile caddenin köşesini ve belki arkadaki yolun karaltısını seçebiliyordu.

Gayri ihtiyari, Agnes'ın pelerinini kaptı, lambayı söndürdü, dışarı çıktı ve merdivenlerden aşağı indi. Rutubetten titreyerek caddenin karşısına geçti, bir at arabasının çevresinden geçerek penceresinin hemen hemen karşısındaki daha dar ara sokağa fırladı. Kaldırım taşları zayıf gaz ışığında bir müddet parladı. Ancak az sonra, havayı ve olan birazcık ışığı engelleyen yüksek duvarlar sağından ve solundan üzerine kapandı. Londra'da en nefret ettiği şey buydu: Tuğla ve harçla mezara konmuşluk hissi. Phaedra arka yol boyunca yavaşça ilerleyerek karanlıkta sola döndü. Bay Gorsky'nin genelevinin arkasını bahçe duvarı boyunca eliyle yoklayarak ve giderken kapıları sayarak ayırt etti. Pencerelerden dökülen zayıf ışık sayesinde arkasındaki avlunun uzun ve dar olduğunu ve hiç bir bahçe süslemesinin olmadığını görebildi. Kapı açık duruyordu ve Phaedra hemen içerideki tuvaletin kokusunu aldı.

O anda arka kapı ardına kadar açıldı. Beyaz iş elbisesi giyen tombul bir kadın, bir elinde eski tip bir fener, diğerinde bir kova sallayarak evden dışarı çıktı. Patikadan aşağı ağır adımlarla yürüdü, lambayı bir ağaca astı ve kovasını boşaltmak için tuvalete girdi. Phaedra karanlıkta kalmaya dikkat ederek kapı dikmesine sürtünerek içeri girdi.

"Affedersiniz," dedi kadın geldiğinde.

Hizmetçi gözleri büyüyerek döndü. Tuvaletin kapısı arkasından kapandı.

"Affedersiniz," diye tekrar etti Phaedra. "Ben... ben iş arıyorum. Yani bir hizmetçi olarak. Evde."

Kadın sadece kafasını salladı.

"Açık bir yer olabilir mi?" Phaedra ısrar etti. "Ya da konuşabileceğim biri?"

Kadının eli bir anlığına elbisesinin yakasına gitti. Sonra ağaçtan lambayı kaptığı gibi kovayı arkasında bırakarak patikadan yukarı hızla geri yürüdü. Kapı gümbürtüyle kapandığında ve karanlık bahçeye çöktüğünde Phaedra'nın omuzları düştü. Kadın Gorsky'den bile daha az yardımcı olmuştu. Aslında, konuşamayacak kadar korkmuştu. Belki Gorsky de bu kadar korkmuştu...

Phaedra irkildi. Ölü Rus'un onu izlediğinden gittikçe emin oluyordu; belki onunla yalnız konuşmak için bir fırsat arıyordu. Ama neden? Aptalca genelevinin kapı tokmağını vurduğu gün, adam, evde çalışması olası alev saçlı bir hizmetçi kıza dair herhangi bir bilgiyi inkâr etmişti. Doğrusu, Millie, Londra'ya gelmiş, o eve girmiş ve dünya yüzeyinden kaybolmuş gibiydi.

Belki de öyleydi.

Hayır, diye düşündü Phaedra, birden silkenerek. Vazgeçmeyecekti. Millie saf bir taşra kızı olabilirdi ama cesareti vardı. O bir felaketzedeydi. Phaedra bir şekilde o eve girmeliydi. Onu bulmanın tek yolu buydu. Ama belki Bayan Wooten'ın belirttiği gibi Millie arka taraftan çıkıp bir daha geri dönmeyen şanssızlardandı.

Bu korkunç düşünceyle Phaedra yeniden irkildi ve yavaşça ara yola geriledi. Sert, inatçı bir varlık onu çabucak yakaladı. Çığlığı ağzının üzerine sıkıca bastıran bir el tarafından boğulmuştu. Güçlü bir kol belinin etrafını sardı, onu karşı duvarın zifiri karanlığına sürükledi. Sesi boğulmuş Phaedra umutsuzca çırpındı.

"Şşş, çığlık atma." Sıcak, boğuk bir ses gürledi... "Sana zarar vermeye niyetim yok."

Phaedra onun ayaklarının üzerinde tepinmek için elinden geleni yaparken bir dirsek vurarak vahşi bir kedi gibi dövüştü. Adam kulağının içine kıkırdadı ve onun göğsünü tuğla duvara yapıştırdı. "Kıpırdama, Tanrı aşkına." Gürleyen ses nazikti ve Phaedra –korkudan fark etmese de– garip bir şekilde tanıdıktı. "Sadece dinle."

"Hayır! Bırak beni!" diye bağırdı Phaedra ama kelimeler adamın elinde boğuluyordu.

Bir hırıltıyla zalim adam onu kıpırdayamaz hale sokarak uzun kaslı bir bacağı Phaedra'nın bacaklarının arasına soktu. Phaedra'nın avuçları nemli tuğlaya dayalıydı. Sırtına dayanan göğsün geniş duvarını ve iç uyluğuna sürtünen çizmesinin tozluğunu hissedebiliyordu. Vücudunun ısısı onu baştan başa yakıyordu. Kızgın bir şekilde yeniden kıvrandı, sonra bir şekilde ağzını açtı ve kuvvetlice ısırdı. Deri eldivenler adamı korumuştu; yeniden kıkırdamaktan başka bir şey yapmadı. "Bak sen, küçük cadaloz!"

"Canavar!" diye derinin içinden bağırdı Phaedra. "Yardım edin! Yardım edin!"

"Bağırmayı bırak, ben de elimi bırakacağım," diye önerdi adam. "Sadece bana bu evle ilgili ne bildiğini anlat. Tek istediğim bu. Sadece bilgi. Senin şu hizmetçiyle konuştuğunu duydum."

Ağzından kulağına sıcaklık geliyor, şakaklarındaki serbest saç tellerini kıpırdatıyordu. Ateşli, hiddetli erkek kokusu –bergamut ve erkek teri– onu kuşattı. Tanıdık, baştan çıkarıcı bir kokuydu.

Aman Tanrım. Olamaz? Aksini düşünmesine rağmen Phaedra mücadele etmeyi bıraktı. Adamın ona baskı yapan ağır-

lığı gerilim vücudundan gidince azaldı. "Çok iyi," dedi sesinin "Elimi çekeceğim. Bana bu evle ilgili ne bildiğini söyleyecek kadar uslu dur."

"Hiçbi' şey," dedi Phaedra çatlak bir sesle Doğu Londra lehçesini taklit ederek. "Bulaşıkhanede iş var mı diye soruyordum."

"Bulaşıkhane işi, ha?" Phaedra biraz utançla adamın diğer elinin âdeta sol göğsünü kavradığını fark etti. "Neden ben sana hiç inanmıyorum?"

"İstediğinize inanın."

Ağzı hâlâ kulağındaydı, burnu neredeyse saçlarına gömülmüştü ve Phaedra'nın korkusu daha tehlikeli bir şeye dönüşüyordu. Adam derin bir nefes aldı. "Tanrı aşkına, sen tanıştığım hiçbir bulaşıkhane hizmetçisi gibi kokmuyorsun."

"Birkaç tanesi elinizden geçti herhalde, efendim?"

Saldırganı başını geriye atarak adamakıllı güldü. Şimdi, Phaedra iyice emin olmuştu.

Lütfen, lütfen, lütfen diye yakardı. *Tahmin etmesine izin verme.* "Bırak!" diye karşı çıktı daha umutsuzca kıpırdanarak. "Bırak! Sana ne biliyorsam anlattım."

"Bırakayım?" diye mırıldandı adam. "Bu, avucumu dolduran göğüs ve alt bölgelerime dayalı kıpırdanan dolgun kalçanla, zor bir iş tatlım."

Phaedra aniden kaskatı oldu.

Adamın dudakları boynunun kıvrımından aşağı kaydı. Phaedra titredi. "Emin misin, hayatım?" diye mırıldandı adam. "Sende çözemediğim bir yan..."

"Bırak beni!" diye onun sözünü kesti. "Hemen!"

"Ah, peki," diye mırıldandı adam elini gevşeterek. "Hanımefendi zorluk çıkarıyor. Belki başka zaman?"

Phaedra sıvışmaya çalıştı ama ona dikkatli bir bakış atmak gibi bir hata yaptı; sanki zifiri karanlıkta onu görebilecekti. Adam onun döndüğünü hissetmiş olmalıydı ve güle rek dudaklarına yapıştı: Şakacı, neredeyse masum bir şekilde başlamıştı. Ama bir anda değişti; adamın dudakları onunkiler üzerinde büyük bir arzuyla hareket ediyordu ve elleri göğsünü tamamen kavramak için yükselmişti.

Neredeyse isteği dışında, Phaedra onun altında gevşeyerek, adamın, içeri girerken boğuk bir inilti çıkarmasına sebep oldu. Bu salon kapısının arkasında kondurulan öpücük değildi. Dilleri, Phaedra'nın göbeğinden boğazına kadar her yanında bir ısı boşanmasına neden olarak birbirine dolandı. Adam avucunu göğsünün üzerinde gezdirirken, onun arkasına dayalı ereksiyonu kabarmaya başladı. Genzinin gerisinden yumuşak bir zevk sesi çıkardı; sonra kısa bir an ağzını konuşacakmış gibi araladı.

Phaedra bu fırsatı değerlendirerek onun kıskacından anıden çekildi ve ondan değil ama kendinden korkarak fırlayıp ara sokak boyunca ve sonra yan sokağın içine bacaklarının gidebileceği hızla kaçtı. Onun, kaçışına izin verdiğini de biliyordu. Ah, evet. O uzun kaslı bacaklarıyla Tristan Talbot bir kadını yakalamak isteseydi, o kadının hiç şansı olmazdı.

5. BÖLÜM

"Konuş kuzen ya da konuşamazsan ağzını bir öpücükle sustur ve onun konuşmasına da izin verme.

"Eliza uygun bir koca yakalamak için, insanın suluboyada ustalaşması gerektiğini söylüyor." Leydi Phoebe Northampton alt dudağını inci beyazı dişleri arasına kıstırarak tuvaline fırçasıyla hafif hafif dokunarak bir ufuk boyamak için öne uzandı. "İşte," dedi tekrar arkaya yaslanarak. "Mükemmel, tüy gibi yumuşak bir bulut, değil mi, Bayan Armstrong?"

"Tamamı mükemmel," dedi Zoë takdir ederek. "Bu tür bir yetenekle şüphesiz sezon bitmeden bir dük elde edeceksin, Leydi Phoebe."

Phoebe yanakları hoş bir şekilde kızararak güldü. Görünüşte en önemsiz şeylerde veya mümkün olan en kötü anlarda kızaran Phaedra'nın aksine, her zaman kendi isteğiyle kızarmayı başarırdı. Öğlenin son saatleri şaşırtıcı biçimde sıcak ve güneşli olduğundan Tony'nin evinin arka bahçesinde oturdular. Zoë Armstrong, bu sefer iskambil partisinin davetiyesini teslim etmek ve Phaedra'nın annesi ve kız kardeşiyle tanışmak için yine ansızın damlayarak Phaedra'nın gününü aydınlanmıştı.

Şimdi, gelişinden tam bir saat sonra, dul Leydi Nash hâlâ karta bakıyordu. "Şey, en iyisinin ne olduğunu bilemiyorum

Bayan Armstrong," diye cıvıldadı. "Phoebe ve ben arkadaşlara yemeğe sözlüyüz. Önerdiğiniz gibi Phaedra'nın yalnız gelmesine izin vermek... ah, sanmıyorum..."

Zoë Armstrong, bahçe sandalyesinin ucuna kayarak Leydi Nash'e hüzün dolu bir şekilde baktı. "Ama bu oldukça gayri resmi, Madam," diye dil döktü. "Sadece bir grup genç birkaç el iskambil oynayacak. Hemen hemen caddenin karşısındayız... Durun, bir fikrim var."

"Ne?" diye sordu, Phaedra kuşkuyla.

O da arada kalmıştı. Böyle anlamsız eğlenceler ona göre değildi. Ama Zoë Armstrong'un tutumunda –onun oldukça canlandırıcı hayat görüşünde– bir şey vardı; bulaşıcı, Phaedra'yı özgürleştiren bir yan. Phaedra'nın, yaşamın onu görmezden gelmesine izin vermekle bir hata yapıp yapmadığını merak etmesine yol açan bir şey. Belki evlilik ve sözüm ona normal yaşam biçimi, yaşamın tek seçeneği değildi. Ah, bunu kendine uzun zamandır söylüyordu. Ama Zoë Armstrong inancına göre yaşıyor ve cezalandırılmıyordu.

Dikkatini, parlak gülüşü hâlâ annesinin üzerinde ışıldayan Zoë'ye çevirdi. "Üçünüz önceden ziyarete gelmelisiniz, Leydi Nash," diye önerdi. "Birer fincan çay içeriz. Sonra, Winnie Teyze, Phaedra'ya dikatlice göz kulak olacaktır. Tam bir şirrettir, sizi temin ederim. Uygunsuz hiçbir şey gözünden kaçmayacaktır." Zoë, sonra gözünde haylazlıkla Phaedra'ya dönerek göz kırptı.

Phoebe fırçasını bir tıkırtıyla bıraktı. Resim sehpasından dönerek, "Ah, gitmesine izin ver, anne. Phae'nin bir parça mobilyaya, büyük ihtimalle bir tabureye dönüşmeden önce evden dışarı çıkmaya ihtiyacı var," dedi.

Aniden Phaedra ayağa fırladı. Zoë'nin iskambil partisine gitme ihtimaline neredeyse heyecanlanmış olduğundan telaşa

düşmüştü Zoë'nin konuk listesi onun gereğinden fazla heyecandırmıştı. Kısa bir an gözlerini kapadı, Talbot'un onunkine bastırdığı uzun, zayıf bedeninin gücünü hâlâ hissedebiliyordu. Göğsündeki elinin yakıcı ısısını. Aman Tanrım. Delirmiş olmalıydı.

"Bilmiyorum, Zoë," diye mırıldandı, elini hafifçe karnının üzerine koyarak. "Ben...benim giyecek hiçbir şeyim yok."

Phoebe boya kutusunu çarparak kapatırken öneride bulundu. "Benim yeni pembe ipeklimi giy. Benim için çok uzun zaten ve çok açık, annem öyle diyor." Bu sonuncusu Leydi Nash'e kötüleyici bir bakış atarak söylenmişti.

"Sen sosyeteye ilk defa çıkan bir kızsın, Phoebe," diye karşı çıktı annesi. "Elbisenin yakası oldukça cesur. Onu sipariş etmene izin verirken aklım neredeydi bilmiyorum."

Phoebe omuz silkip dikildi. "Öyleyse, Phae onu alabilir," dedi manalı manalı. "Benim bir düzine daha var zaten. Bizimle yukarı gelin Bayan Armstrong. Uyup uymayacağını görmelisiniz."

İki dakika sonra Phoebe'nin yatak odasında, "Hayır," dedi Phaedra. "Hayır, bu benim için uygun değil. Ben griyi tercih ederim. Ya da kahverengi."

"Ah, buna bayıldım." Zoë kelimeleri neredeyse saygıyla fısıldadı.

Zoë tabii ki sevmişti, gardırobu gösterişliydi. Zoë gösterişliydi. Phaedra değildi. Yine de, kolunun üzerinden dökülen, parlak pembe ipek elbiseye baktığında Phaedra birazcık macera özlemi duydu. Uçuk renkli kumaş fildişi teninde neredeyse yanardöner görünüyordu ve belinin üst kısmı yeşilin cüretkâr bir tonundaki geniş saten kurdeleyle çevrilmişti.

"Onu almalısın," diye bildirdi kız kardeşi. "Nash'in sana yirmi birinci yaş gününde verdiği pembe safir gerdanlığı ta-

kabilirsin. Uğruna ölünecek bir parça, Phae ama sen onu kutusundan bile çıkarmadın."

Onu bir kumaş yığını halinde yatağın üzerine kaydırarak, "Hayır," diye tekrar etti. "Ben... ben yapamam. Benim vücudum fazlasıyla iri. Bu çok açık."

"Saçmalık," diye fikrini belirtti Zoë, elbiseyi tekrar kaparak. "Phae, bu harika! Sen gerçekten günün en çarpıcı kadını olacaksın."

Phaedra ona kararsızca baktı. "Neden bunu yapıyorsun, Zoë?" diye sordu sessizce.

Hâlâ elbiseyi tutan Zoë kollarını göğsünde kavuşturdu ve Phaedra'nın beyaz içgömleğine baktı. "Çünkü senin bu sezonki projem olmana karar verdim, Phae," dedi düşüncelere dalarak. "Sen beni dönemlik can sıkıntımın sona ermesinden kurtaracaksın."

"Ah, bu mu?" dedi Phaedra.kuru kuru.

"Hayır, tamamen değil," diye kabul etti Zoë. Sonra duraksadı. "Phae, göğüslerin şu içgömleğin altında bağlı mı?"

Phaedra hiddetten kızardı. "Biraz düzlemeleri gerekiyor, hepsi bu."

Phoebe kıkırdadı. "Onların çok büyük olduğunu düşünüyor ama benimkilerle aynı."

Zoë kafasını salladı ve bir *cık cık* sesi çıkardı. "Ne saçmalık!" dedi. "Hemen şu korkunç bez parçasını çöz. Şimdi, dinle. Paylaşacak çok ilginç bir haberim var."

"Gerçekten mi?" Phaedra onu kuşkuyla gözledi. "Ne tarz bir haber?"

"*Çok* enteresan tarzda." Zoë, boş eliyle yüzünü sanki aşırı ısınmış gibi yelledi. "Şeytani Lord Avoncliffe bu sabah kabulünü yolladı. Benim aptal partim onun ilgisini çekmiş gibi gö-

rünüyor. Şimdi lütfen elbiseyi dener misin? Ve gerdanlığı. Ya şu gözlük? Onu takmak zorunda mısın?"

"Bu okuma gözlüğü ama bunu kabul etmeyecektir," dedi Phoebe, pencere yanındaki gözlem yerinden sıçrayarak. "Lord Avoncliffe kim, Phae? Onunla nasıl tanıştın?"

"Hiç kimse," dedi Phaedra. "Ve evet gözlüğüme ihtiyacım var."

"Ah, o önemli biri," diye söyledi Phoebe, "anneme söyleyeceğim."

Zoë küçük görerek baktı. "Gerçekten, Leydi Phoebe," diye mırıldandı, ses tonu bir düşes kadar mağrur. "Senin daha olgun olduğunu düşünürdüm. Neticede, büyükşehirde bir sezon gizli aşk oyunları olmadan ne işe yarar?"

Phoebe duraksadı. "Ah, şey... evet, sanırım." Zoë'ye gönül alıcı bir tebessüm gönderdi. "Ve Phae gözlüğü sadece kendini bizden daha zeki göstermek için takıyor."

Phaedra ikisini de sakin gözlerle inceledi. "İkiniz de bu kadar aptalken bu hiç zor olmuyor," dedi. "Ve gizli aşk macerası yok. Lord Avoncliffe kendini çok fazla önemseyen yakışıklı bir beyefendi. Ayrıca ne giydiğimin ne önemi var, bilemiyorum."

"Çünkü hepimiz bu harikulade saçlarınla seni grinin dışında bir şeyle görmek istiyoruz." Zoë ısrarcıydı.

Phaedra onu reddetmek üzereydi ve bunu, genellikle onun işlerine burnunu sokanlar, başka bir deyişle annesi ve Phoebe için sakladığı sivri dilli bir nezaketsizlikle yapacaktı. Ama hiçbir şey söylemedi. Phaedra'nın uzun zamandır kendi yaşında –onun espri anlayışı ve zekasıyla eşleşen– bir arkadaşı olmamıştı, bu yüzden Zoë'yi hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu.

Dahası, duraksaması için, daha can sıkıcı bir sebep vardı. Phaedra yüzünü öğlen güneşinin pencereden serpilen ışınlarına çevirdi ve ötedeki bahçeye baktı. Dudakları üzerindeki Tristan Talbot'un dolgun yumuşak dudaklarının hissi henüz uzak bir anı değildi. Dün gece ondaki gerilmiş ve zor kontrol edilen güç de öyle. Burun deliklerine dolan baharatlı, temiz kokusu ve kulağının yanındaki sıcaklığı da. Phaedra, olağanüstü çekici uyuşukluk her yanını sararken gözlerini kapadı.

Ah, aptal, aptal kız! Dersini uzun süre önce almamış mıydı?

Görünüşe bakılırsa, hayır.

Görünüşe bakılırsa hiç değişmemişti. Tutkuları, aptal fantezileri ve karanlık, uygunsuz arzular, şu son birkaç yıldır dikkatle geliştirdiği bağımsız davranışların hemen altında hâlâ pusuya yatmış gibi görünüyordu. Phaedra'nın iradesi göstermelikti ve kırılmaya çok müsaitti; artık en ufak bir esintide ortaya çıkabilirdi. Bir öpücük. Muhtemelen bir daha onu öpmek istemeyecek bir hergeleden gelen zayıf, şakacı bir öpücük. Ve yine de bu bilgi –bu utanç verici kesinlik– onu tam bir aptal olmaya can atmaktan alıkoyamıyordu.

"Phae, lütfen." Zoë kibarca ısrar etti. "Phoebe'nin elbisesini al. Artık arkadaşız, değil mi?"

Phaedra arkasını döndü, elbiseyi kolunun bir yanından diğer yanına dikkatlice katladı, sonra başını kaldırıp Zoë ile Phoebe'ye baktı. "İkinize de teşekkürler, öyleyse," dedi sessizce. "Onu alacağım."

Son günlerde üçüncü kez, Tristan Talbot, kendini tam bir beyefendi gibi giyinip kuşanıp eski mücevher kutusunu karıştırırken buluyordu. Uglow, Tristan parmağına yeniden ağır mühür yüzüğünü takarken, söz söylemeden izledi; sonra paltosunu giymesine yardım etti.

Tristan eli manşetten kayarken aşağı baktı. Görev yükü ve bu sefer babasının ümidini kırmayacağına dair küçük umudu onu nasıl ağırlaştırıyorsa, kalın altın parçası da elini öyle ağırlaştırıyordu.

İtiraf etmekten ne kadar nefret etse de, uzun zamandan beri ilk defa bir sorumluluk üstlenmişti. Bilincini oluşturan boşluğun içinde amacı andıran bir his vardı; daha çok boş bir bira fıçısında yuvarlanan bir meşe palamudu gibi. Ama yine de yuvarlana yuvarlana tangırdayan, tamamıyla nahoş olmayan ses oradaydı.

"Faytonu kapıya getirteyim mi, efendim?" Uglow'un boğuk sesi bir mezardan –tabii ki Whitechapel'deki bir mezardan– yükseliyor gibiydi.

Tristan manşetlerini son bir kere daha çekiştirdi. "Sadece bastonum, eski dostum. Sanırım yürüyeceğim."

Yola çıktığında bahar havasının belki de kafasını temizleyeceğini düşündü. Sabahı yine babasıyla ve peşindeki hayaletlerle geçirmişti ya da ona öyle gelmişti.

Son birkaç günde, cinayete tanıklık eden her iki genç hanımla da, birincisi yararlı olmasa da nerdeyse şaşırtıcı ölçüde akılda kalıcı olan iki görüşme yapmıştı. Zoë Armstrong'a gelince o, sadece dalga geçmek ve Tristan'ın hemen kaçındığı bir konu olan Leydi Phaedra'dan bahsetmek istemişti.

Bunu takiben, Londra polisinin üç ayrı üyesiyle görüşmüştü. Gecelerini Madam Vostrikova'nın yerinde pusuya yatarak ve onun kötülüğüyle ün salmış müessesesi hakkında bulabildiği her şeyi meydana çıkararak harcıyordu. Leydi Phaedra'dan salonun arka kapısında çaldığı nazikçe saf öpücük sayılmazsa, bunun hepsi boşunaydı. Hâlâ ortada ölü bir Rus vardı ve hiç kimse bir şey bilmiyordu. Hiç kimse bir şey görmemiş ya da duymamıştı. Belki de daha kötüsü, hiç kimse umursamıyordu.

Babası dışında hiç kimse. Ve onun nedenleri kesinlikle bencil değildi.

Belki İçişleri Bakanlığı'ndan Peels'in adamı Lord de Vendenheim umursuyordu? Tristan bunu ortaya çıkarmak üzereydi.

Bu ulu, mavi göğün altında Seyyahlar Kulübü'ne yarım milden daha az yürüme mesafesi vardı. İncecik bulutlar Westminister'ın üzerine hızla ilerliyordu; her günkü Londra güneşin haşmeti altında kendi işiyle ilgileniyordu. Tristan, elinde nadiren kullandığı bastonuyla tıkanık caddeler boyunca sabit bir yürüyüş hızı tutturdu.

Seyyahlar Kulübü, Brooks ya da White's Kulübü tarzında, monoton bir müessese değildi. Maceraperestler ve dünyanın birazını görmüş adamlar içindi. Pek çok yabancının yeriydi, bu yüzden Londra'daki en iyi kütüphanelerden biri olmakla övünen kulüpte yarım düzine dilde gazetede yer alıyordu. Yemek makuldü; kahve nam salacak denli sert, bilardo masaları yüksekti. Kart, tabii ki tüm gece boyunca oynanıyordu. Belki de, Londra sosyetesinin Tristan'ın uygunsuz hissetmediği tek küçük dilimiydi ve nadiren ziyaret etmesine rağmen, onu daima hemen tanırlardı.

Pall Mall'da kulübün girişinin serin, gölgeli derinliklerine adımını attı ve bastonu onu selamlayan yaşlıca kapıcıya verdi.

"Lordum." Uşak başını eğdi.

"Nasılsın, Fleming?" Tristan ona şapkasını uzattı. "De Vendenheim adında bir arkadaşı arıyorum. Onu tanıdığımı söyleyemem."

Fleming oturma odasına doğru işaret etti. "Vikont, cam kenarında bir masada yalnız lordum. Çok uzun, çok esmer bir adam. Mutlaka görürsünüz."

Tristan ona teşekkür edip içeri girdi. Fleming haklıydı. De Vendenheim dikkat çekici bir adamdı. Tristan'dan bile uzun ve neredeyse daha esmerdi. Tristan'ın yaklaşmasını gözleyerek, gazetesini aniden kapattı ve kendini zerafetle göz önüne sererek bir anda ayağa kalktı.

Fakat yakından bakıldığında çok da zarif bir adam değildi. Giyimi, Tristan'ın beğeniyle fark ettiği gibi iyi kaliteydi ama modaya uygun sayılmazdı. Çok alaycı görünen bir çift koyu, çengel biçimli gözle vurgulanmış sert elmacık kemikleriyle uzun zeytin rengi yüzü, Tristan'ınki kadar yabancı bir görünüşe sahipti. Gazete de yabancıydı. İtalyanca, diye düşündü Tristan, ona göz atarak.

Elini uzattı. "Günaydın, de Vendenheim. Geldiğiniz için teşekkürler."

"Babanızın kim olduğu düşünüldüğünde, başka şansım var mıydı?" Kelimeler suçlayıcı değil, sadece duygusuzdu.

Tristan'ın tebessümü yumuşatılmıştı. "Benim de, sanırım, bana bu lanet işi soruşturmamı emrettiğinde başka seçeneğim yoktu." Eliyle bir masayı işaret etti. "Oturalım mı, beyefendi? Kahve alabiliriz?"

De Vendenheim'ın gözleri katıydı. "En azından burada sert."

Tristan garsonlardan birini bir sürahi getirmesi için yolladıktan sonra çizmeli bacaklarını gererek oturdu. "Babamın sağlığı yüzünden, ona bu meselede yardım etmek için ricasını kabul etmekten başka pek az seçeneğim vardı. Sizin bunu anlamanızı istiyorum. Bununla birlikte, tam olarak ne yapmam gerektiğine dair bir fikrim yok."

De Vendenheim onun yüzünü inceliyordu. "Öğrendiğime göre siz Yunanistan'da bir süre keşifte çalışmışsınız. Sanırım Hauxton sizde bir cevher olduğunu düşünüyor."

Tristan güldü ama, gülüşü soğuk ve donuktu. "Ben bi paralı askerdim," diye düzeltti. "Zevkine savaştım –ya da s vaşmaya yardım ettim– çünkü gençtim, idealisttim ve ilgi bir yaşam gibi görünüyordu."

De Vendenheim'ın çehresinden kasvetli ve anladığını ifa eden bir ifade geçti. "Ah, anlıyorum," dedi sonunda. "Peki öyle miymiş?"

Tristan yüzünü yana çevirdi. "Bir süre öyle sandım. Savaş her zaman onu bizzat yaşamayanlara coşku verici gelir. Kuğa her zaman... çok soylu gelir."

"Ama savaş sadece kanlıdır." De Vendenheim ağzını bıvırdı. "Bunda, aynı fikirdeyiz beyefendi. Ben savaşı bizzat yşadım ve bir daha yaşamaya can atıyorum."

Tristan onun kasılmış çenesini inceledi. "Napolyon," diye tahmin etti. "Siz kıtadansınız, sanırım."

"Alsas, memleketlerimden biridir," dedi sert, kara gözleri kederle yumuşayarak. "Ama hatırladığım Alsas'tan çok az şey kaldı."

Bu an, paylaşılan bir anlayışla ve Tristan'ın uzun zamandır hissetmediği bir dokunaklılıkla yüklüydü. Gürültüyle boğazını temizledi. "Baksana, de Vendenheim, İçişleri Bakanlığı'ndaki siz arkadaşları sıkıntıya sokmayı düşünmüyorum. Sanırım babamı idare edebilirim. Ama sorunun bir kısmı onun hasta veya dürüstçe söylemek gerekirse, ölüyor olması. Ama onun gibi görev duygusu olan bir adam, sonun getirdiği güçsüzlüğü kaldıramıyor."

"Üzgünüm. Bunu bilmiyordum." De Vendenheim rahatlamış görünüyordu, omuzları belli belirsiz bir şekilde öne yuvarlandı. "Peki, devam et. Ne sormak istiyordun?"

Tristan, garson bir gümüş tepsiyle döndüğünde sandalyesinde gevşedi. Garsonun sürahiyi eğip yukarı kaldırarak

fincanları ustalıkla doldurduğunu izledi. "Çoktan Londra polisiyle ve ölüme tanıklık eden iki genç hanımla konuştum. Sadece bu ölü adamla ilgili ne bildiğini anlatırsan, kendi yoluma gideceğim."

De Vendenheim fincanını aldı, sonra makine gibi, Tristan'ın çoktan bildiği şeyleri tekrarladı. "Gorsky yıllardan beri İngiltere'de bulunan bir Rus'tu. Vostrikova'nın evlerinden birinin arkasında bir dairede yaşıyordu; ailesi yoktu ve daha çok homoseksüel olarak biliniyordu ve bu da mesleği göz önüne alındığında bir çeşit ters eğilimdi."

"Evet, Bay Gorsky'nin genelevi hakkında bazı şeyler öğrenmeyi ben de başardım," dedi Tristan. "Ön kapıdan girişinin görülmemesini tercih eden müşteri çeşidini çektiklerini anladım."

Dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. "Onlar aynı zamanda babanızın müdahalesini hoş karşılamayacak müşteri çeşidi. Evet, Gorsky pek çok erkeğin sır tutmayı tercih edeceği türde sapıklıkları temin ediyor."

"Ne gibi?" diye sordu Tristan açıkça.

De Vendenheim avcunu yukarı çevirerek, bir çeşit teslimiyet hareketi yaptı. "Kırbaçlama," diye itiraf etti. "Homoseksüellik. Her çeşit kölelik. Küçük kızlar ve bu yakınlarda oğlanlar da. Bazı durumlarda, tasavvur edilemez işkence."

Tristan bunların hepsini biliyordu ama de Vendenheim'ın doğrulamasını istemişti. Buna rağmen yüksek sesle sayılıp döküldüklerini duymak onu irkiltmişti.

De Vendenheim omuz silkti. "Başka erkeklerin cinsel arzularının yozlaşmışlığını yargılamak bana düşmez. Tabii bu işin içinde isteksiz kimse olmadıkça. Ama genelevin sahibi Madam'ın bir hevesle her şeyi, zengin müşterilerinin zevksiz ağız tatlarını cezbetmek için gereken her şeyi tedarik ettiği söyleniyor. Ve bu, zorlamayı da kapsıyor."

Tristan kahvesini yudumladı. "Dün gece orayı izlerken iki tane güzel markasız arabanın yola girdiğini gördüm," dedi dalgın dalgın.

"*İzlerken* mi?" Yüzünden öfke geçti. "Dilerim görülmemiştiniz."

Tristan sakin bir bakış attı. "Sevgili arkadaşım," dedi sessizce, "mümkün değildi."

De Vendenheim ona bir anlığına baktı sonra rakibinin yeteneğini onaylıyormuş gibi başını salladı. "Öyleyse size güveniyorum."

"Arabalar bir durdu," dedi Tristan hikâyesine devam ederek. "İki seferde de kadınlar arka kapıdan arabaların içine palas pandıras bindirildi. İçlerinden biri pelerininin altında öne eğilmiş görünüyordu ve duruşunda bir şey... bir şey vardı." Kahvesini tekrar masaya koydu ve de Vendenheim'ın yüzüne dosdoğru baktı. "Açıkçası bağlı olup olmadığını merak ettim."

De Vendenheim'ın çenesi kasıldı. "Hiç şüphem yok," diye gıcırdadı. "Her şeyden önce, Strand'daki ölü bir adam bu iğrenç işin en önemsiz yanı olacak, korkarım."

"Evin sahibesi hakkında ne biliyorsunuz?"

De Vendenheim küçümseyerek güldü. "Adı Vostrikova," dedi sessizce. "Lilya Vostrikova. Onu deli gibi aradım ama hep Bordo'daki yazlığında olduğunu iddia ediyorlar."

Tristan bakışını de Vendenheim'a çevirdi. "Babam bana Madam Vostrikova'nın bir zamanlar ajan olduğunun düşünüldüğünü ve Londra'ya Rus devlet adamı Czartoryski'yle geldiğini söyledi."

"Evet, ama o bir Leh," dedi, de Vendenheim imalı bir şekilde. "Ve şu anda Polonya kızışıyor ve Rusya mutlu değil. Czartoryski bunun ortasında kaldı."

Tristan masanın üzerindeki ahşapta olağandışı bir budak görmüştü ve parmak ucuyla dalgın dalgın onun etrafını çiziyordu. "Avrupa daima kaynayan kazandır," dedi tarafsızca. "Bana şunu hatırlatıyor; siz bu ölü adamın her nasılsa Londra'da Rusya'yla bağlantısı olan çok az insandan birinin izini bulmasını ilginç buluyor musunuz?"

De Vendenheim köşeli siyah kaşlarını kaldırdı. "Kemble mı demek istiyorsunuz?" diye mırıldandı. "Kesinlikle orada iş arkadaşları var ve dili biraz biliyor. Ama bu neyi gösterir?"

Tristan'ın parmağı hareketin ortasında durdu. "Aslında, Leydi Phaedra Northampton demek istedim."

"Leydi *Phaedra*?"

"Öyle." Tristan onu kıpırdamadan izledi. "Onu tanıyor musunuz?"

"Evet, tanıyorum," dedi dosdoğru. "Leydi tam bir erdem abidesidir."

"Ama üvey ağabeyi Lord Nash Rus, değil mi?"

"Ben... a, evet," diye kabul etti Vendenheim. "Kısmen."

Tristan, adamın tereddüdünü hissedebiliyordu. "Nash bir ya da iki yıl önce Yunan devrimcilere kaçırılan silahlarla ilgili Fransız skandalına karışmamış mıydı?" diye sıkıştırdı. "Sanırım bu, Rusya'nın dikkatini çekti."

Masaya ölümcül bir sessizlik çöktü. Adamın yüzü fena asılmıştı. "Kiminle konuştuğunuzu bilmek istiyorum, Lord Avoncliffe," dedi de Vendenheim buz gibi. "Bu, kulüp odalarında ağızdan ağza dolaşacak bir konu değil."

Aynı derecede soğuklukla "Ah, *ben ağızdan ağza dolaştırmıyorum*," dedi Tristan. "Bunu bir gerçek olarak ifade ediyorum. Onun Paris'te olduğunu biliyorum. Fransız yetkilileriyle görüşerek haftalar geçirdiğini biliyorum. Ve bu gayri meşru

alışverişte büyük miktarda Yunan parasının el değiştirdiğini biliyorum, Lord de Vendenheim."

"Ben de size tüm bunları kimin anlattığını bilmek isterim böylece onu işinden alabilirim." De Vendenheim yumruğunu masaya vurmak üzereymiş gibi görünüyordu. "Bu ciddi bir mesele, aptal."

Tristan yavaşça ona doğru eğildi. "Korkarım kendinizi kaybettiniz, lordum." Sesi öldürücü bir şekilde yumuşaktı. "Ve benim tüm Yunan Yarımadası'nda bağlantılarım –yakın bağlantılar– olduğunu unutuyorsunuz. Doğrusu, onların oğullarının ve erkek kardeşlerinin Yunanistan çamuru ve kanında ölümlerini izledim. Bazı değersiz İngiliz bürokratlarının kulağıma salon dedikodusu fısıldamalarına ihtiyacım yok."

De Vendenheim gözlerini indirerek geri çekildi. "Pardon," dedi sertçe. "Yine, geçmişinizi unuttum."

Tristan kafasını eğdi. De Vendenheim, hasmını yanlış değerlendirdiğini fark etti. İnsanların genellikle bunu yaptığına dikkat etmişti. Görünüşü yüzündendi; belki de çocuksu güzellikle lanetlenmişti. Veya belki melez kökeni ya da yaşam hakkındaki ciddiyetten uzak görüşü yüzündendi.

Sebep ne olursa olsun, Tristan çoğu kez zekadan yoksun biri olarak görülürdü; aslında, çoğu kez tam bir aptaldı da; ama insanların genellikle sandığı şekilde değil. *Ya olduğun gibi görün ya da göründüğün gibi ol.* Bu onun ilkesiydi.

"Sorumu cevaplayacak mısınız, de Vendenheim?" diye sakince sordu.

"Nasıl isterseniz." Adam masanın karşısından ters ters baktı. "Lord Nash kısmen Rus'tur, ama hükümetle ve hemen hemen hiçbir aileyle hiç bağlantısı yoktur. İki tane, ikisinin de bir ayağı çukurda olan yaşlıca kuzen dışında. Araştırdığımıza emin olabilirsiniz. Evet, o Paris'e gitti ama bir... bir çeşit hü-

kümet casusu gibi. Bana inanmazsanız Bay Peel'e sorabilirsiniz. Ya da babanıza belki."

Yalan söylüyordu. Tristan hemen anlamıştı. Bununla birlikte tamamıyla yalan söylemiyordu. Tristan bir sonraki hareketini muhakeme ederek onu bir an dikkatle izledi. "Pekâlâ," dedi sonunda. "Siz iki genç kadının sadece masum görgü tanıkları olduğuna inanıyor musunuz?"

"Evet, inanıyorum."

"Ya arkadaşınız Bay Kemble?" diye sordu Tristan. "O da masum muydu?"

De Vendenheim gürültülü bir kahkaha kopardı. "Tanrım, hayır. Kemble doğarken bile masum değildi. Ama bu meselede... Evet, ondan şüphe edilemeyeceğine inanıyorum."

Tristan gülümsedi ve kahve fincanını yana itti. "Pekâlâ, Bay Gorsky yanlış zamanda, ara yolda, yanlış kapıya yaslanma şansızlığına sahipmiş gibi görünebilir," dedi ayağa kalkarak. "Oldukça kötü bir yol, bana sorarsanız. Ama yine de siz şanslısınız."

De Vendenheim'ın sesi umursamaz gibiydi. "Bu nasıl oluyor, beyefendi?"

Tristan, cep saatini çıkardı. "Bir iskambil oyununa geç kalmak üzereyim," dedi saate bakarak. "Çok önemli bir iskambil oyunu."

Baktığında, Vendenheim'ın, yarı kapalı gözkapakları arasından ona bir *hiç şaşırmadım* bakışı attığını gördü.

Tristan saatini cebine geri sıkıştırdı, iyi akşamlar diledi ve ıslık çalarak kapıya yöneldi. Arkasından de Vendenheim gazetesini kaptı. "Bu arada, Talbot," dedi, Tristan'ın ayağı eşiğe değdiği anda. "Dün gece nehirden ölü bir adam çıkardık."

Tristan döndü. "Bu yeni bir şey mi?"

De Vendenheim omuz silkti. "Yeni bir şeydi. Nehir polisi cebinde Rusça yazılmış bir not buldu, boğazında da feci bir kesik."

***

Dul Leydi Nash, oldukça neşeli bir dul olan Winnie Teyze'nin aslında Bayan Weyden olduğunu, kimsenin aklına başı olmadığını fakat Lord ve Leydi Rannoch'un oldukça eski bir aile dostu olduğunu kısa sürede öğrenmişti. Marki sert, Karun kadar zengin ve onunla aşık atacak kadar sinirli, oldukça içine kapanık bir İskoç idi. Leydi Rannoch ona üçüncüsü yolda iki çocuk vermişti ve iki küçük kardeşiyle öksüz bir kuzeni de onlarla birlikte yaşıyordu.

Bundan başka, Bayan Weyden'in, Zoë Armstrong'un akraba olarak saydığı iki oğlu da vardı. Ve resimde bir yerlerde, Zoë'nin üzerine titrediği ihtiyar bir amca vardı, Sör Hugh. Zoë, Phaedra'nın oldukça kıskandığı geniş, gürültülü bir ailede büyümüştü.

Leydi Nash tabii ki akşamın erken saatinde meseleye dair endişelere kapılmaya başlamıştı. Merdivenlerden aşağı inmeye başladıklarında, "Tatlım, tatlım," diye gıdakladı. "Bayan Weyden'in birazcık acayip olduğu söyleniyor, Phaedra. Ve Bayan Armstrong... şey ebeveyniyle ilgili şu talihsiz sır var. Aslında bu pek münasip olmayabilir."

"Çok geç anne," diye uyardı Phoebe, eteklerini kaldırıp kaldırıma basarken. "Ayrıca Bayan Armstrong'un babası bir marki. Ve eğer Lord Rannoch, Bayan Weyden'in kızına eşlik etmesine izin veriyorsa, kadın oldukça iyi biri olmalı."

"Çok geç," diye katıldı Phaedra, neredeyse hayıflanarak. "Ayrıca, eminim tüm gece donuk bir can sıkıntısı halinde geçecek."

Leydi Nash kapı tokmağını bırakırken, Phaedra, *bu çılgınlık*, diye düşündü. Basit bir iskambil partisine katıldığı gerçeği değildi çılgınlık olan; Phaedra o kadar da münzevi değildi. Hayır, çılgınlık, bu tehlikeli, tamamen akıldışı mutluluk duygusuydu. Ve onun ayaklarını yerden kesen neredeyse kızlara özgü bir havailik. Dahası, Millie'yi aramakla değil saçmalıkla harcanan bir akşam. Phaedra, Zoë'nin davetini kabul etmeden önce bunu enine boyuna düşünmemişti.

Bay Talbot muhtemelen uğramayacaktı, ama uğrarsa belki ondan Gorsky'ye ilişkin bir şeyler öğrenebilirdi. Ve bu Millie'yi bulmasına yardım edebilirdi. Bu düşünce onu avuttu; ama sadece azıcık.

Bayan Weyden tarafından küçük ama modaya uygun bir salona nazikçe kabul edildiler. Oda, Fransız modasına göre değil, Phaedra'nın Flemenk olabileceğini düşündüğü daha koyu, ağır bir stilde, koyu kırmızı ve sarı tonlarıyla dekore edilmişti. Süslüce oyulmuş saçağıyla bombeli ve yuvarlak ayaklı bir komodin bir duvarı kaplıyor, çiçek çanakları her yeri süslüyordu. İlk görüşte yabancı gelen ve hoş bir şekilde davetkar olan bir odaydı.

Zoë, Leydi Nash'e zarif bir reverans yaptı ve bu akşam Phaedra'nın ona eşlik etmesine izin verdiği için tekrar teşekkür etti. Zoë, bu gece, yakasının genişliğinde kare kesilmiş, büzgülü ve kolu dirsek boyunda olan, altın rengi dantel bir elbise giyiyordu. Özellikle küçük ve esmer –tıpkı bir porselen bebek gibi– ve son derece büyüleyici görünüyordu.

Yarım saat süren hoşbeşin ardından iyi Leydi Nash ve Phoebe kapıdan süzüldüler; her zaman olduğu gibi, Phaedra unutulmuştu. Phaedra önemsemedi. Unutulmak insana bir miktar özgürlük sağlıyordu; bazen tehlikeli bir miktar.

Zoë, Phaedra'yı iskambil masalarının yerleştirildiği misafir odasına soktu. Uşaklar ellerinde kristal tepsiler ve yiyecek

tabaklarıyla çoktan bir içeri bir dışarı koşturmaya başlamış lardı ve hizmetkârlardan biri limon suyunu dev bir gümüş kâse dolusu punçun içine karıştırıyordu. Zoë düzenlemeyi neredeyse neşeli bir şekilde izliyordu. "Bir fikrim var, Phae," diye fısıldadı. "Eğer kartlar çok sıkıcı olursa, halıları kaldırıp vals yaparız! Dans ediyorsun, değil mi?"

Phaedra zayıfça gülümsedi. "Birazcık ama çok kötü bir çimde. Çoğunlukla yerel danslar."

"Ah, yerel danslar olmaz." Zoë çeşitli yiyecekleri dişleyerek odada avare avare dolaşıyordu. "Avoncliffe onunla vals yapmanı isteyecektir, özellikle bu elbiseyle."

Phaedra rahatsızca kımıldandı. "Zoë, lütfen aptal olma."

Zoë kendi etrafında döndü, parmaklarının arasında bir salatalık dilimi büyük bir özenle kıstırılmıştı. "Ah, isteyecektir," dedi güvenle. "Ayrıca ben valsin izin verilecek tek dans olduğunu düşünüyorum. Bu arada Avoncliffe valste meşhurdur. Evet, kesinlikle sana soracak. Aslında, senden etkileneceğine inanıyorum, Phaedra."

Phaedra gözlerini döndürdü. "Ah, o yakışıklı bir hovardan başka bir şey değil, Zoë," diye çıkıştı. "Onun ciddi olduğuna inanamazsın."

"Ah, bilmiyorum." Zoë aralarındaki mesafeyi kapattı. "Dün beni ziyaret etmeye geldiğinde, senin hakkında bir yığın soru sordu."

"*Benim* hakkımda?"

Muzur bir tebessüm Zoë'nin dudaklarına yerleşti. "Tabii ki bundan annenle kız kardeşinin önünde bahsetmeye kalkışmadım."

"Ne çeşit sorular?"

Zoë gözlerini düşünüyormuş gibi yukarı çevirdi. "Bir bakalım, seni ne kadar zamandır tanıdığımı sordu; ikimizin alış-

veriş yaparken nasıl bir araya geldiğimizi. Bu çeşit şeyler. Ah ve Lord Nash. En çok Nash'in senin üvey ağabeyin olmasıyla ilgileniyor gibiydi."

Phaedra duraksadı. "Ağabeyimin bunlarla ne alakası olabilir?"

"Bilemem." Zoë omuz silkti. "Bu arada Lord Nash'in Rus olduğu doğru mu?"

Phaedra aniden kaskatı kesildi. "Stefan'ın annesinin bir tarafı Rus kraliyet ailesine bağlı. Ama babası Karadağlıydı. Stefan orada doğdu. Orası onun evidir, tabii ki İngiltere'den sonra."

"Ah, öyleyse aynı şey değil, değil mi?" Zoë, salatalığın bir ucunu bembeyaz dişlerinin arasında kırdı.

Ama Phaedra'nın zihni süratle işliyordu. Stefan'ın geçmişinin Dışişleri Bakanlığı'nın soruşturmasıyla ne alakası olabilirdi? Herhalde Talbot, Stefan'ın bu işe karıştığını düşünmüyordu? Aman Tanrım. Hiçbir şey gerçekten bu kadar uzak olamazdı. Phaedra'yı korku bastı, çabucak kızgınlığa dönüşen bir korku. Talbot'un bu belayı Stefan'ın kapısına sürüklemesine izin vermeyecekti. Bu tam da onun önlemeye çalıştığı şeydi. *Önlemek zorunda* olduğu şey.

Bir çeyrek saat sonra, salon, çoğunun erkenden şampanya içmeye başladığı ve hepsinin birbirini çok iyi tanıyor gibi göründüğü konuklarla doluydu. Sersemletircesine gürültücü bir kalabalıktı ve kesinlikle *yüksek sosyetenin* en yüksek kademelerinden seçilmemişti.

Phaedra açıklanmaz bir şekilde Tristan Talbot'u yeniden görmek istedi. Görebilseydi, belki başından beri onun hakkında yanılmadığına, onun hiçbir özelliği bulunmayan yakışıklı bir serseri olduğuna kendini ikna edebilirdi. Ve paylaştıkları öpücüklerin hiçbir anlamı olmadığına. Yine de adamdaki

olgunlaşmamış, zapt edilemeyen bir şehvet, Phaedra'nın ruhundaki en derin, en gizli yerlere ulaşan, tekrar hissetmeyi dilediğinden emin olmadığı hislere hitap eden bir şey vardı.

Bayan Weyden kapının yanında durmak ve herkesi –bir tebessüm veya reveransla değil en samimi şekilde iki yanaklarını da öperek– selamlamak için geri dönmüştü. Zoë omzunu kaldırdı. "Flanders'ta uzun zaman yaşadı," diye fısıldadı açıklama mahiyetinde. "Sanırım orada Fransızlar gibi öpüşüyorlar."

Phaedra, Tristan Talbot'un odaya girdiğini anında hissederek belirgin bir rahatsızlık duydu. Belki de öyle olması gerekmesine rağmen bu, tüyleri diken diken eden bir farkına varış değil, daha çok yanardöner, endişe verici bir sıcak basmasıydı. Bütün gözler kapıya dönmüş gibi zayıf bir durgunluk odanın üzerine çökerken o, piyanonun yanında elinde bir bardak limonatayla dikilerek Bayan Weyden'in oğullarından biriyle sohbet ediyordu.

Phaedra da döndü. Keskin ve sivri farkındalık şiddetlendi. Bakışları buluştu ve şık, altın topuzlu bastonunu uşağa vermekte olan Talbot'un eli dondu. Bir an bakıştılar. Ateşliydi. Tamamıyla beklenmedik, saf arzu yıldırımı Phaedra'yı çarptı.

Ve sonra o an geçti. Tristan ışıl ışıl bakışını ondan ayırdı. Kalabalığın mırıltısı, sanki gerçekten durmuş gibi yeniden başladı. Şöminenin yanında, biri güldü. Kristal bir kadeh tepsinin üzerinde çınladı. Talbot zarifçe Bayan Weyden'in elinin üzerine eğilip onu dudaklarına götürerek âdeta kadının heyecanla kıkırdamasına sebep oldu.

Phaedra hemen sarsıldı. *Ne ateşli!*

Amma da kaz kafalıydı. Hiç mi ahlakı kalmamıştı? Çok az tanıdığı ve özellikle hoşlanmadığı bir adama bu kadar kar-

şehvet hissetmek! Annesi şüphesiz, haklıydı. Şehvet, gerçek hanımefendilerin hissetmediği ters, çirkin bir duyguydu. Bay Hanky'nin genelevi gibi yerlerin varlıklarının bir sebebi vardı. Leydi Nash bir keresinde söylemişti, beyefendiler zaman zaman birazcık günah tatmaya ihtiyaç duyabilirlerdi ama eve gelip bu konuda yemek masasında söyleşmeyi istemezlerdi. Hiçbir erkek, kendi tutkularını kontrol edemeyen bir kadınla evlenmek istemezdi.

Ama bu iyice anımsanan tavsiyeye rağmen Phaedra, kendini Talbot'un yönüne kaçamak bir bakış atmaktan alıkoyamadı. Uzun, kaslı bacaklarıyla, Zoë'yi selamlamak için, odanın bir ucundan diğer ucuna uzun adımlarla yürüyordu. Doğrusu, Phaedra'yı neredeyse hiç görmemişti.

Augustus Weyden'e geri dönüp gülüşünü canlandırdı. "Bana Gent'teki yaşamınızı anlatıyordunuz, Bay Weyden. Ne sıklıkta oradasınız?"

"Yılın yarısı aşağı yukarı," diye cevapladı ufak elini Phaedra'nın dirseğinin altına koyarak. "Orası ressamların Mekke'sidir ve biz sanatçı bir aileyiz, bildiğiniz gibi." Kadehiyle odanın karşısını işaret etti. "Gelin, Leydi Phaedra, erkek kardeşimin az önce geldiğini gördüm."

Phaedra sonraki yarım saati makine gibi, boş söyleşmeleri rutine bağlayarak, tanımadığı beyefendilere elini takdim ederek ve gerekli olduğunda reverans yaparak geçirdi. Görgüsünün kusursuz olduğunu biliyordu. Leydi Nash, sorumsuzluğuna karşın toplumun bir markinin kızından ne beklediğini anlıyordu ve bunu iki kızına da kıyasıya aşılamıştı. Ama Phaedra sürekli Talbot'u izledi.

Deli dolu bir şekilde adamın, insanları, arıların yonca tarlasına çekildiği gibi çektiğinin farkına vardı. Yaşlı kadınlar, Bayan Weyden'in arkadaşlarından bir üçlü, flört ederek ve gereğinden fazla yelpazelenerek onun çevresinde bir süre

gezindi. Onlara ışıldayan, yandan sırıtışının ötesinde cesaret vermeyince, birer birer uzaklaştılar; boşlukları bir küme soy yetik genç adam tarafından dolduruldu. Talbot'un dikkatini saptırma çabalarıyla neredeyse birbirleri üzerine devrilerek yaltakçı köpek yavruları gibi çevresini sardılar.

Bay Popüler diye düşündü Phaedra, biraz bozularak. İşte Talbot'la asla ortak özellikleri olamayacak bir şey daha.

Yeteneği bilinen bir hikâyeci olan Talbot, kısa bir süre sonra hikâye için yalvarmalarına, sonunda, iki elini kaldırarak, boyun eğdi. Kaçak atlar, bir çeşit av köpeği sürüsü ve yarı çıplak bir adliye memuruyla ilgili küçük bir hikâyeydi ve doruk noktasına yaklaştıkça kalabalık neredeyse gülmekten çatlıyordu. Talbot'un ara sıra gürleyen, babacan kahkahası çınlıyordu ve Phaedra ona bir kez daha bakmaktan kendini alamıyordu.

Bir adamın gerçekten anormal bir şekilde yakışıklı olması yasalara aykırı sayılmalıydı.

Ama bakmanın zararı var mıydı? Odadaki diğer bütün kadınlar –genç olanlar gizlice, daha yaşlı bayanlar nerdeyse açgözlülükle– bakıyorlardı. Talbot'un cildi ılık bal gibiydi, saçları başka herhangi bir erkekte modası geçmiş ve çok uzun görünecek koyu, zapt edilmez bir yığındı.

Günahkâr bir şekilde dolgun dudaklarının yukarısında yanakları, yüksek, harika elmacık kemiklerinin üzerinde pürüzsüz ve zayıf görünüyordu; bu da gösterişli ve erotik hisler uyandıran bir Sicilyalı prensi –hiç böyle bir erkek görmemiş olmasına rağmen– aklına getiriyordu. Çenesi keskin köşeliydi ve bir çift kalın, kapkara kaş, uçlarının yakınına doğru neredeyse akla sonradan gelmiş gibi bir kavisle yükseliyordu.

Sadece burnu onu kusursuzluktan kurtarıyordu. Şahin gibi ve azametli burnu, kuşkusuz Lord Hauxton'dandı. Biri

Talbot'un baba tarafından kuşkulansa, bu burun şüpheyi tek başına silebilirdi. Phae bir şekilde dönmeyi ve kendini Zoë'nin arkadaşlarından başka biriyle, yeteri kadar cana yakın görünen oldukça açık sözlü, hoş biri olan Bayan Miranda Reesdale ile sohbet ederek oyalamayı başardı. Yine de Zoë kart oyununun başlamasını isteyince neredeyse rahatladı.

Phaedra, aniden sırtına hafifçe koyulmuş sıcak, kuvvetli bir el hissetti.

Biri kulağına mırıldandı, "Eşleşebileceğimizi ummak çok mu fazla olur, Phae?" Phaedra dönüp omzunun üzerinden şöyle bir baktı. Sırtına dayalı ısı dalgasını göz ardı etmeye kendini zorlayarak, "Pardon?" diyebildi.

Tristan Talbot anında, yanaklarına ve aynı şekilde başka yerlere daha fazla sıcaklık yollayarak sırıttı. "İkimiz," dedi yeniden, "eş olabilir miyiz?"

Ama inanılmaz uzun, kalın, siyah kirpikleri ve kelimeleri oluşturmak için hareket eden ağzı Phaedra'nın aklını başından almıştı; ona uyuşuklukla bakıyordu. *Bir fahişenin ağzı* diye düşündü. Seninkilerin üzerine kelebek kanatları gibi yerleşen dolgun, kıvrımlı dudaklar. Ve ah, bunu ne kadar isterdi.

Ama onda bu şehvetli ağızla birlikte ince, sıkı bir savaşçının vücudu ve olduğundan daha tehlikesiz görünmesini sağlayan sinsi bir yetenek olduğunu hatırlattı kendine. Dikkatli olmalıydı. Bu ağza çok uzun süre gözlerini dikip bakmamalıydı ve aklının dalıp gitmesine izin vermemeliydi. Yine de alt dudağının ortasındaki şu dolgun, erotik hisler uyandıran kabarıklık öyle...

"Leydi Phaedra," diye tekrar etti Talbot. "İskambil oyunu için eşiniz var mı?"

İskambil oyunu. "Ben... hayır, te–teşekkürler," diye kekeledi. "Bay Upjohn'la oynamaya söz verdim."

Talbot'un eli kıpırdamadı, bilakis belinde sıcak ve tamamen uygunsuz küçük bir daire çizdi. "Şanslı herif," dedi, bakışını yüzünde gezdirerek. "Ah, peki. Başka bir zaman, belki?"

Başka bir zaman, belki. Daha iki gece önce sokak arasında vücudu onunkini sıkıştırırken söylediği sözlerin aynısıydı. Muhtemelen onu geri çeviren her çekici kadına söylediği sözler. Eğer geri çeviren olmuşsa.

Aniden emin oluverdi. Evet. Meyhanede uzun süre önce bir gece... Karanlık olmasına, üstü başı paralanmış ve kana bulanmış olmasına rağmen şimdi oldukça emindi. Aynı zamanda sarhoş ve yine de garip bir şekilde nazikti. Bu şeytani adama karanlık, tehlikeli yerlerde rastlayıp durmak ve doğrusu, ondan adamakıllı etkilenmek kaderine mi yazılmıştı? Yine de kendini koyuvermemek için ne kadar çaba sarfediyordu.

"Lütfen kurlarınızı başkalarına saklayın Bay Talbot," dedi soğukça. "Burada mest olmuş hiç dinleyiciniz yok." Frenlenemeyen tebessüm arttı. "Ah, sanırım yok," diye onayladı. "Ama büyük, aptal bir öküz bile ara sıra meydan okumayı sever."

Sesi durgun ve birazcık sarsaktı. "Biri fark etmeden lütfen elinizi belimden çekin. Gerçekten, Bay Talbot ya da Lord Avoncliffe. Ya da her kimseniz. Ben sizin başarı hedefiniz değilim. Ben sizin... hiçbir şeyiniz değilim."

"Siz benim için dikkat çekecek derecede güzel bir hanımsınız," diye karşı çıktı Talbot. "Bu arada bu pembe elbise çok çarpıcı ve yeşile çalan kurdele çok şık bir dokunuş."

"Teşekkürler," dedi sertçe.

"Ama sanırım ben sizi en çok griler içinde ve burnunuzdan kayan gözlüğünüzle seviyorum." Ona yaslandı ve sesini alçalttı. "O kadar inatçı ve kınayıcı görünüyorsunuz ki... Ce-

salandıracak dikbaşlı bir öğrenci arayan bastırılmış bir mürebbiye gibi."

Phaedra'nın gözleri büyüdü. "Pardon?"

Sanki mümkünmüş gibi sırıtışı artarak, "Gönüllü olabilirim," diye mırıldandı.

Kaşları çatıldı. "Ne için gönüllü?"

Sahte bir şekilde masumca omzunu silkti. "Bilmiyorum ki. Dikbaşlı bir öğrenci için kendi cezasını seçmek çok zor. Hesaba katılacak çok şey var."

"Sizi tokatlayabilirim," dedi sertçe.

"Aklımda bu yoktu."

"Yine de bana ideal gibi geliyor. Gerçekten, Bay Talbot. Ben bir hanımefendiyim. Konuştuğunuz şey hakkında en ufak bir fikre sahip olmam gerekmiyor. Lütfen en azından benim masumluk taslamama izin verin ve muzır oyunlarınızı hevesli kadınlarla saklayın."

Tablot mükemmel, köşeli kaşlarını kaldırdı. "Ben zahmetsizce kandırılabilirim," diye önerdi gözleri parlayarak. Sonra iç geçirdi. "Tamamen haklısınız, biliyorum. Numara yapmalıyım. Ama siz de toy değilsiniz, bayan, bunu nasıl bildiğimi bilmiyorum ama öyle aptal da değilsiniz, Phae."

Toy değilsiniz, bayan.

Sözleri ne kadar doğru olsa da ona vurduğu darbeyi bilemezdi. Talbot anlamıştı. Bir kez yeteri kadar yakına geldiklerinde hepsi görürdü. En başta onu öpmeye cesaret etmesi bu yüzdendi.

Aman Tanrım! Hayal gücü coşmuştu. Phaedra yatıştırıcı bir nefes aldı. "Beni kısa bir görüşmeyle çok iyi tanıdığınızı varsayıyorsunuz, efendim."

"Ah, kısa ama *akılda kalıcı* bir görüşmeydi," diye karşı çıktı. "Aslında, tek bir anı bile benim aklımdan çıkmadı. Söyle-

yin, Leydi Phaedra, bu yaşınızda neden bir kocanız yok? Bakmayın ben teklif ettiğimden değil, bu asla olmazdı. Yine de insan merak ediyor."

Phaedra başını yana yatırarak onu bir an inceledi. "Koca kahrı çekmek istemeyen kadınlar olabileceği sizin cinsiyetinizden birinin hiç aklına gelmez mi, merak ediyorum?"

Talbot'un gözleri şaşkınlıkla açıldı sonra yeniden aynı şekilde çabucak küçüldü. "Açıklama kabul edildi," dedi çabucak. "Bu benim için gemiyi savaşa hazırlıyor çünkü sizi flört edecek kadar çekici buluyorum."

Phaedra bakışını yere indirdi. "Flört etmek tehlikeli bir iş olabilir, Bay Talbot. Sizin için değil belki. Ama benim için. Şimdi lütfen izin verin."

Bu sözle beraber onu şimdi boş olan köşede bırakarak uzaklaştı. Ama elleri titriyordu. Bu lanetli, kaçınılmaz soru. Ahlakı onunkinden şüphelenmeye hiç yer bırakmayan Talbot gibilerden bile gelen soru. Ve flört etmek? Tanrı'ya şükür, flört etmemişti.

Zoë kimin nereye oturacağını organize ederken diğer misafirler şimdi oyun masalarının etrafında dolanıyorlardı. Phaedra, Bay Upjohn ve Bay Upjohn'un bu akşam burada olmayan ağabeyi ile nişanlı olduğunu öğrendiği Bayan Reesdale ile oturtuldu. Phaedra masada, Zoë'nin uzak akrabalarından başka biriyle, Phaedra tarafından biraz fırlama olarak tanınan ve Zoë'nin gayrimeşru purolarının kaynağı Lord Robert Rowland'la eşleştirildi.

Tristan Talbot gibi, Lord Robert da biraz fazla yakışıklıydı. Lord Robert onlara biraz fazla eğilerek ve sesi biraz fazla arzulu çıkarak, hem onunla hem de Bayan Reesdale ile taşkınca flört etti. Phaedra kendini onu görmezden gelirken buldu. *Sadece yakışıklı bir adamdı.* Aslında bir çocuk. Onun iradesini

ya da dizlerini veya vücudunun herhangi bir yerini, sadece aynı oyun masasını paylaşıp birazcık zararsız flörtte bulunarak zayıflatamazdı. O, Phaedra'nın kuşkulanmaya başladığı gibi derin başıboş albenisinin cilası altında durgun ve karanlık Tristan Talbot değildi. Belki bu Tristan'ın onu çekmesinin sebebiydi. Onu cezbetmesinin. Doğrusu heyecan verici bir düşünceydi.

Dördü oldukça sistemsiz bir biçimde ve tabii ki beylere neredeyse gülünç bir şekilde düşük gelen paralarla iskambil oynadılar. Hiç önemi yoktu. Bayan Reesdale dedikodu yapmak ve beylerin şaşırtıcı bir zarafetle ısındığı bir konu –düğünü– hakkında konuşmak istiyordu.

Phaedra, Bayan Reesdale'in heyecanını kıskanmamaya çalıştı. Ne de olsa bir düğün bir kadının yaşamının zirve noktası olarak düşünülüyordu.

İkincisi, çocuklarının doğumuydu herhalde ve Bayan Reesdale'in evliliği şüphesiz çocuklarla kutsanacaktı. Muhtemelen saygı duyacağı, hatta tapacağı bir kocayla yaşlanacaktı. Kendi evi olacaktı ve toplumun sadece evli kadınlara tanıdığı ölçüde özgürlük kendisine tanınacaktı.

Ama hayatta başka şeyler de vardı, Phaedra kendini böyle avuttu. En önemlisi de; idare edilecek bir evi zaten vardı. Tony'nin karısı sürgündeydi. Stefan'ın Hampshire'daki konutunda karısı Xanthia vardı ama yılda iki ya da üç kere idareyi diğerlerine bırakmaktan mutluydu. Phaedra, ağabeyinin nazik koruması altında lüks içinde yaşıyordu. Yakın ve sevgi dolu ailesi onun izin verdiği kadarıyla, yaptıkları her şeye onu dâhil ediyorlardı. Çok az kız kurusu bu kadar iyisine sahip olurdu.

Ancak bu kimin hatasıydı? Bu yalnızlık, zaman zaman

hissettiği bu korkunç acı verici boşluk asla dolmayacaktı. Asla yatışmayacaktı.

Kabaran suçluluk duygusu birinin bakışının ateşiyle kül lündü. Sadece hafifçe döndü ve dikkatli, yandan bir bakış attı. Tristan Talbot gözleri koyu bir ateşle parlayarak odanın karşısından onu izliyordu ve kesinlikle sırıtmıyordu. Aslında kendi gibi görünmüyordu.

"Leydi Phaedra?" Soğuk bir el bileğine değdi.

Arkasını döndüğünde Bayan Reesdale'in ona baktığını gördü.

"Evet, affedersiniz," dedi Phaedra biraz nefes nefese.

"Kuşüzümü mü, şekerleme mi?" diye sordu gözleri büyüyerek. "Düğün pastası için?"

Phaedra gülümsemeyi başardı. "Ah, şekerleme," dedi kesin bir şekilde. "Geçen yaz sekiz düğüne katıldım ve her birinde kuşüzümü vardı."

"Öyle mi, gerçekten?" Bayan Reesdale'in güzel kaşları bitişti. "Eh, sıradan olmak istemem."

Elini kavrayıp gözlerini onun mor elbisesinden aşağı kaydırarak, "Ben de şekerlemelere *bayılırım*, Bayan Reesdale," dedi Lord Robert. "Ne kadar şekerli ve tatlı, o kadar iyi."

"Robin," dedi Upjohn uyarırcasına, "Seni oyundan çıkarmayayım." Babacan bir şekilde sırıttı, bir sinek onlusu attı ve eli soluna itti. "Eğer müstakbel yengemle flört etmeye devam edersen kendimi seni öldürmek zorunda hissedeceğim."

"Ne?" diye sordu Lord Robert. "Ne söyledim?"

"Ah, bana masumu oynama," dedi Upjohn. "Ta ötedeki Avoncliffe bile seni onaylamaz gözlerle izliyor ve o, alçak heriflerin önde gidenidir."

Bayan Reesdale şimdi kıkırdıyor ve hoşça kızarıyordu. Phaedra, Lord Robert'a döndü ve ilgisizce gülümsedi. "Gö-

rünen o ki Lord Robert namınız sizden önde gidiyor. Bayan Reesdale sanırım sıra sizde?"

"Ah," dedi Bayan Reesdale belli belirsiz. "Ah, canım. Unutmuşum... koz neydi?"

"Kupa, hayatım," dedi Lord Robert ona göz kırparak. "Masada böyle iki güzellikle başka ne olabilirdi?".

Sonunda Bayan Reesdale bir kart attı.

Oyun tekrar dönerken Phaedra Lord Robert'a düşüncesini söyledi. "Kuzeniniz çok sevimli bir kız. Onunla tanışmak benim için büyük bir zevk."

Lord Robert elinin üzerinden baktı, "Kim? Ah, Barut Fıçısı! Evet, iyi şamata patlatır."

Phaedra'nın kaşları çatıldı. "Barut Fıçısı?"

Bay Upjohn sır verircesine ona doğru eğildi. "Robin'in ağabeyi Bayan Armstrong'a on iki yaşındayken bu lakabı taktı ve öyle kaldı."

"Evet ya, en doğru şeyler gırgırına söylenmiş olanlardır," diye belirtti Lord Robert bir koz serip eli kazanarak. "Zoë kesinlikle patlamaya hazırdır."

"Bundan bahsetmişken..." Bay Upjohn durup ceketinin cebini karıştırdı. "Bu sezon enayi olarak kimi istersin Robin? Sör Edgar Haverfield'a on İngiliz altını koyarım."

"Sör Edgar?" Lord Robert yanaklarını şişerek bunu ölçüp biçti. "Hayır, o kadar da aptal olamaz. İki yıl bile geçmedi."

Upjohn tek omzunu kaldırıp ceketinin cebinden küçük deri bir defter çekip çıkardı. "Deftere yazıyorum. Kendi hesabına benimle bahse gir."

"Pardon," diye cıvıldadı Bayan Reesdale. "Siz beyler *neyin* üzerine bahse giriyorsunuz?"

"Kalbe"* diye bildirdi Lord Robert maça papazını atarak.

"Ama bu bir maça," diye karşı çıktı Bayan Reesdale.

"Kalp *kırıklığı*," diye açıklık getirdi Lord Robert. "Bilhassa, Zoë'nin bu sezon kimin kalbini paramparça edeceği."

Upjohn lafa karıştı. "Bu her yıl tekrarlanan bir gelenek halini aldı. Geçen yıl Sör Edgar'a kırk paund bastırdım."

Phaedra kendisini diğer üçüyle birlikte gülerken buldu, sonra talihsiz Sör Edgar'ın kötü durumunu düşündü. Hafifçe paltosunun manşetine dokunarak, "Lord Robert," dedi, "bence gerçekten bunu teşvik etmememiz daha iyi olur."

Ama tekrar baktığında çehresi bir fırtına kadar kara Tristan Talbot'un onu hâlâ izlediğini gördü. Çapkın gülümsemesi kaybolmuştu. Phaedra elini çekti ve bakışını kartlara indirdi.

Tristan odanın karşısında Bayan Weyden'in salonunda açılan kart oyunlarını izliyordu. Sonunda misafirlerin sayısı tek sayı çıkmıştı, bu yüzden Tristan kibarca ve mutlulukla kendini oyundan çekmişti. Ne de olsa oyun oynamaya gelmemişti.

Aslında neden geldiğine tam olarak emin değildi. Bunu düşünmek sandalyesinde biraz rahatsızca kımıldanmasına neden oldu. Bayan Weyden çay masasından sabırsızca uzandı. "Biraz daha kırmızı şarap, Avoncliffe?" diye sordu şarap sürahisini uzatarak.

Son bir saattir ya da daha fazla süredir boyuna içiyor olmasına rağmen Tristan başını salladı. "Teşekkürler. Güzel bir mahzen bulunduruyorsunuz, Bayan Weyden."

Kadın yakut kırmızısı sıvıyı, kadehinin haznesine dökerken gönülsüzce izledi. Şimdi o, ev sahibesi ve kadının hayranlarından, Tristan'ın yarış pistlerinden tanıdığı şen şakrak

* İngilizcede "hearts" kelimesi hem "kalp" hem de iskambildeki "kupa" anlamındadır. (Ç.N.)

bir adam, Sör Bertram Peck, ateşin yanında oyalanıyorlardı. Tristan kadehini aldı, bacaklarını esnetmek için kalkarak şöminede dans eden ateşin yanına yürüdü.

Ne olduğunu bilmediği bir sebepten dolayı huzursuz, sabırsızdı. Onun için yeni bir hayal kırıklığıydı bu. Aslında, Yunanistan'ın savaş alanlarını terk ettiğinden beri Tristan'ın böyle tedirgin edici bir tatminsizlik hissettiği zamanlar sayılıydı.

Sör Bertram bir elini üzerine yaslandığı kanepeden sarkıtmış, diğer eliyle kadehini tutarak ev sahibesini eğlendiriyordu. "Evet, söylemeyi sakıncalı bulmuyorum, geçen yılın at yarışı cebimi doldurdu," diye böbürlendi. "Bu yüzden bu yıl bunu yaptım Winnie; baktığım tayı aldım, geçen hafta bahsettiğim?"

"Evet, evet, Sıcak Takip!" Bayan Weyden mest olmuş görünüyordu. "İnsan bu ismi asla unutamaz."

Sör Bertram eliyle bacağına vurdu. "İyi bir isim, değil mi? Herneyse, şimdi üç yaşında; gelecek ay onu Guineas'a çıkaracağım. Bizimle Newmarket'a, mutlaka sen de gelmelisin, Avoncliffe."

Hâlbuki Tristan şarap kadehinin üzerinden kart oynayanları, özellikle bunların dört tanesini izliyordu ve dikkatini toplamaya mecbur oldu. "Teşekkür ederim, Sör Bertram," dedi, ayağının birini pirinç parmaklığa dayayarak. "Ama babamın sağlığı hâlâ buna engel oluyor."

"Kuşkusuz, kuşkusuz," dedi Sör Bertram sevimsiz bir acımayla. "Çok iyi anlıyorum, dostum. Gelecek yıl, belki?"

Tristan gülümsedi ve başını hafifçe salladı. "Hiçbir şey bana daha fazla zevk veremez, efendim."

Ama bakışını kartlara çevirirken bunun bir yalan olduğunu fark etti. Leydi Phaedra Northampton'ın saçından tokaları

çekmenin şimdiye kadar gördüğü herhangi bir at yarışından –ve zamanında ringde oldukça iyi eğlenmişti– çok daha zevkli olduğundan gitgide emin oluyordu.

Zamanında? Tristan ürperdi. Ulu Tanrım, bunlar babasının sözlerine benziyordu. Orta yaş tepesinin zirvesine ulaşıp ve bu kaygan zeminden diğer tarafın sisinin içine çıkmaya hazırlanan bir adam gibiydi. Belki de kısa süre önce otuz yaşına girmesi yüzündendi. Ya da belki babasının yaklaşan ölümü sandığından çok daha fazla canını sıkıyordu.

Leydi Phaedra'yı kafasından atamaması bu yüzden miydi? Eğer ciddi bir flört arıyorsa neden şu şımarık fingirdek Zoë Armstrong olmasındı? Zengindi, güzeldi ve bazıları onun soyunu küçümsemesine rağmen o kesinlikle öyle yapmazdı. Fakat o bakmıyordu; asla bakmamıştı ve bakmaya gerçekten hiç niyetlenmemişti. Ama Phaedra'nın yüzünün şeklinde bir şey vardı. Yanaklarının tatlı, yumuşak çizgisi. Kalbini dibe vurduran son derece dişi bir şey. Sıcak ve tatlı arzu, kasıklarına yayıldı. Tristan silkinip derin bir nefes aldı.

Sakin ol, moruk, dedi kendine.

Ama Leydi Phaedra yüzünü, aynı o öğleden sonra, şapkasını almak için kapının arkasına atıldığında yaptığı gibi çevirmişti. O zaman hoppalıkla gizlenmiş tepkisi taşkın ve birazcık tehlikeli olmuştu. Leydi Phaedra Northampton'ı evlilikle bağlamak gibi bir isteği yoktu.

Ama kesinlikle onunla yatmak istiyordu. O sıkıca bağlanmış tüm duygu ve saçların sadece bir adamın onları çözmesini beklediğine emindi. Ve o karanlık ses. O *göğüsler.* Ulu Tanrı. Bir erkeğin ellerini doldurmaya yeter de artar. Nasıl olmuştu da bunları ilk seferde kaçırmıştı? Muhtemelen iri, zeki gözleri yüzünden aklı başından gittiği için. Bu kesinlikle bir ilkti.

Ah, ciddi değildi. Aşağı dallarda sallanan olgun meyve

leri tutardı ve Tanrı biliyor ya onlar kucağına düşerlerdi. Onu çabucak yataklarına, eğer olmazsa, bir ihtimal, salonlarına davet eden hanımlar. Yine de kendini günde en az on kere Northampton kızını düşünürken buluyordu. Ve garip bir şekilde Strand'daki bu cinayetle ilgili araştırmaları her şekilde ona uzanıyor gibi görünüyordu. Yoksa hafiften deliriyor muydu? Ya da zihninin derinliklerindeki bir şey ona bir şey mi anlatmak istiyordu?

Belki de ona biraz aklını takmıştı. Babasının onu saldığı bu yabankazı kovalamacasını kesinlikle takıntı haline getirmişti. Babasının bunun olacağını bilip bilmediğini merak etti. Hauxton, insanın karanlık taraflarını her şeyden daha iyi anlayabilen kurnaz bir şeytandı. İnsanları neyin çektiğini hissederdi. Neyin korkuttuğunu. Biraz da bu sayede böyle büyük ve kaçınılmaz bir devlet adamı olabilmişti.

O anda Zoë Armstrong yaklaşarak teyzesinin yanına geldi. "Winnie Teyze, kartlardan bıktık," dedi yaltaklanıcı bir sesle. "Dans edemez miyiz? Bayan Hankle piyano çalmaya gönüllü oldu." Tabii ki Zoë'yi reddetmek söz konusu değildi. Odanın diğer ucunda beyler çoktan sandalyeleri geri çekiyorlardı ve Leydi Phaedra, Upjohn'a, dört teras kapısını açmakta yardım ediyordu. Aslında, karanlık bahçelere neredeyse özlemle bakıyordu. Trsitan içten içe sırıttı. Belki fırsat göz kırpıyordu. Ve o asla *bunu* kaçıracak bir adam olmamıştı.

6. BÖLÜM

Kumlarda dans et ama ayak izin görünmesin;
aşk, ateşin saf özünün canıdır.

Çıtırdayan ateşi ve zevkli brokar mobilyasıyla Madam Vostrikova'nın salonu günah denizinde bir zarafet vahasıydı. Dar masanın öbür yanına vardığında Lavrin piyonunu iki kare ilerletip hafif bir tık sesiyle indirdi.

"De Vendenheim dedikleri adam yeniden sorular soruyor, Madam," diye mırıldandı, doğrularak. "Bay Peel bizim küçük talihsizliklerimize alaka duyuyor gibi görünüyor."

Parlayan lamba ışığında Madam Vostrikova dalgın dalgın şarabını yudumladı. "Beni uyarmakla akıllılık ettin, Lavrin," diye mırıldandı. "İçişleri Bakanlığı tabii ki polisin hareketlerini denetliyor."

"Dikkatlice izleyeceğiz ve olayın bundan ibaret olduğunu umacağız."

"Ya olay bundan ibaret değilse?"

Lamba ışığıyla gölgelenmiş gözleriyle, onu masanın karşısından inceledi. "O zaman sen, onları ilgilerini kaybetmeye ikna edeceksin," dedi soğukça. "Beni anladın mı?"

"*Da*, Madam." Lavrin onun uzun ince elinin oyun tahtası üzerinde duraksamasını izledi. Hangi taşı seçtiğinin çok az önemi olduğunu biliyordu. Kurallara göre mücadele edecek-

ti ama sonunda gerekirse kasten yenilecekti. O, Gorsky'nin yaptığı gibi, Madam'ın hırçınlığını teşvik edecek kadar aptal değildi. Kesinlikle, aklını veya hayatını kadın ya da erkek, bir parça güzel et yüzünden kaybetmeyecekti.

Madam, filini çaprazlama sola kaydırıp boşluğa yerleşti. "Durgunsun, Lavrin," diye mırıldandı. "Taktiğime katılmıyorsun?"

Lavrin bir omzunu kaldırdı. "De Vendenheim, Gorsky'nin bulunduğu dükkânın sahibini tanıyor. Tesadüftür, umarım. Grosky'nin takip edildiğini bildiğini ve saklanmak için ara sokağa kaçtığını farz ediyorum. Yine de tedbirli olmak gerek."

Madam Vostrikova bunu düşündü. "Gorsky ölmeden önce kimseyle konuşmadı ve şahsi hiçbir şey taşımıyordu. Suikastçin bunu onayladı, değil mi?"

Evet, boğazına dayanmış bir bıçakla, diye düşündü Lavrin. Ama neden Madam'ın gazabını göze alsındı? "Bundan oldukça emindi," diye cevapladı.

"Yine de gözetlenmeye değer." Kasvetli bakışı parladı. "Şimdi senin sıran Lavrin, değil mi?"

Lavrin bir sonraki taşını ve sonraki kelimelerini dikkatle seçti. "De Vendenheim bu öğleden sonra Seyyahlar Kulübü'nde Hauxton'ın varisiyle kahve içerken görülmüş," diye mırıldandı, ona çabuk bir bakış atarak. "Tabii ki ikisi de üye, bu yüzden belki bu hiçbir şey ifade etmiyor ama ben bir şey olur diye söz edi..."

"*Senin* boğazını kestirmeyi düşünürüm diye?" Madam'ın dudakları bir tebessümle kıvrıldı. "Bu noktada, sevgili Lavrin'ciğim, bence endişe etmemize gerek yok. Lord Hauxton'ın oğlu bacaklarının arasındaki organla gözlerinin arkasındakine gereksinmeyecek kadar meşgul, *da*?"

Lavrin hafifçe gülümsedi. "Hauxton'ın asistanı şimdi avcunuzun içinde?"

"Yakında, Lavrin, yakında." Madam'ın bakışı karardı. "Nebbett bize çok enteresan bazı mektuplar getiriyor. Ve karşılığında ona Calais'de bulduğun genç kızı vereceğim."

"Lord Cotting için seçilen kızı mı?"

"Cotting'in diğer kızıl saçlıya gözü ilişti," dedi Madam omzunu kaldırarak. "Taverna fahişesi. Ayrıca Fransız kız Cotting'e harcanmaya değmez bir güzellik, çünkü Cotting zaten işe yarar bir şey bilmiyor. O... nasıl denir? Kuru laftan başka bir şey değil."

Lavrin kıkırdadı. "Bir hayal kırıklığı, evet," diye kabul etti. "Ama Fransız kız, tam bir çetinceviz."

Madam kahkaha attı. "Ah, dostum bana bu kadar az mı inancın var? Onun ağzını bağlattım ve Hettie'ye onun yuvasını sıcak şekerli ağdayla yolmasını buyurdum. Küçük kaltak şimdi bir yumurta kadar pürüzsüz ve on ikiden fazla göstermiyor. Nebbett gibi bir canavarın böyle bir lezzet için ne yapacağını hayal edebiliyor musun?"

Lavrin atını bir piyon üzerinden hoplattı ve boşluğu aldı. "Umarım, Lilya, değerinden daha fazla bela çıkarmaz."

"Eğer Nebbett'ten istediğimi alırsam, zahmetin hiç önemi yok." Gözleri bir şahin gibi keskin, oyun tahtasının üzerinde kayıyordu. "Hauxton'ın böyle zevklere sahip olmaması ne yazık. Benim pudingim için ne kadar tatlı bir şekerleme olurdu."

"Oğlu var," diye önerdi Lavrin. "Sanırım o İngilizlerin serseri diye adlandırdığı biri."

"Bu yüzden işe yaramaz. Babasının yerini doldurmayı düşünmediği sürece?"

Lavrin dikkatsizce hamle yaparak, "Dışişleri Bakanlığı'nda kıskançlık rivayetleri var," diye cevapladı. "Hauxton'ın onun Dışişleri Bakanlığı'na gizli bir mevkide katılmasını istediği söylentileri."

"Gerçekten mi?" Madam'ın ağzı sıradaki taşını kaldırırken uğursuz bir tebessümle kıvrıldı. "Öyleyse belki de taktiğimi yeniden gözden geçirmek isterim, Lavrin? O kişi, mutlaka penisinden kumanda edilebilir."

Sonra Vostrikova vezirini geri çekti. O anda Lavrin –insan şeytanla iş yaptığında çok sık olduğu gibi– sonunun hızla yaklaştığını fark etti.

"Ah, Lavrin, dostum," dedi sessizce. "Yine şah."

Phaedra, Bayan Weyden'in çardağını destekleyen dayanıklı tahta sütuna önce avuçlarını sonra sırtını dayadı. Phaedra, bahçe gölgelerinin, arkalarındaki fenerlerin egemenliği altında dans edişini izlerken, omuzlarını gevşetmeye çalışarak, baharın –çiçeklenen ağaçlar ve taze sürülmüş toprağın– kokusunu içine çekti.

Bayan Weyden'in salonu dayanılmaz bir şekilde sıcak olmuştu ve akşamın soğuğuna rağmen, Phaedra boğucu havadan ve garip beklentilerden kaçmak için yakaladığı ilk fırsatı değerlendirmişti. Yerel dans ve vals yapacak ruh halinde değildi. Zoë'nin piyaniste çalmaya başlamasını söylediği şey kesinlikle bu olsa da o zaten vals bimiyordu.

Bu hafif, hoş bir parçaydı. Schubert, diye düşündü. Phaedra kısa bir an gözlerini kapatarak kendini salon kapılarından dışarı süzülen yumuşak, tınlayan notaların ruhsal zevkine kendini bıraktı.

"Lord Robert Rowland'ın bu gece elbisenizin üst kısmına arzuyla bakıp durma şeklini fazla önemsemediğimi itiraf etmeliyim," dedi loşluğun içinden dingin bir ses.

Gözleri birdenbire açılarak soluğu kesildi.

Kollarını gelişigüzel bir şekilde göğsünde bağlamış ve uzun bacaklarını ayak bileklerinden çaprazlamış Tristan Talbot, mükemmel erkek duruşunun temsili olarak onu karşı sütundan inceliyordu. Ne kadar süredir orada dinlendiği –ölüm sessizliğinde, anlaşılan– tahmin edilemezdi.

"Sahiden, Bay Talbot." Phaedra'nın fısıltısı iğneliydi. "Sinsi sinsi dolaşıp insanları korkutarak dolaşmak zorunda mısınız?"

"Affedersiniz," diye mırıldandı, ona doğru yürümek için sütundan ayrılarak. "Sizi ürkütmek istemedim."

"Komik olmayın. Kesinlikle bunu kast ettiniz. Aksi takdirde beş dakika önce buraya çıktığımda varlığınızı belli ederdiniz."

"Affedersiniz," dedi tekrar. Sesi yatıştırıcı bir gürlemeydi. "Ama beş dakika önce burada değildim."

"Ne saçmalık," dedi sertçe. "Yanımdan yürüyüp geçmiş olamazsınız."

"Olamaz mıyım?" diye mırıldandı. "O zaman belki de bir büyüydü?"

Fakat adamın önceki yorumundan ve ona olan kendi tepkisinden endişelenen Phaedra temkinli hale gelmişti. "Aslında, sanırım içeri gitmeliyim."

"Bekle." Onu nazikçe yakaladı, geniş, uzun parmaklı eli kolunun üzerinde şaşırtıcı biçimde sıcaktı. "Özür dilerim Phae. Seni gerçekten kızdırdım mı?"

Öyleydi ama ona böyle söylemek niyetinde değildi. Sorun onunla ilgili değil kendiyle –ona hissettiği derin, kafa karıştırıcı çekimle– ilgiliydi.

Bu kaygısız yüzeyin ardındaki zaman zaman içini görür gibi olduğu dingin ve karanlık suları görmeyi dilemeye baş-

lıyordu. Ama ya yine aptallık ediyorsa? Ya adam göründüğü gibiyse? Daha önce yanılmış ve kalbinin onarılamaz yanlış hükümler vermesine izin vermişti.

Arkasında kalan salonda müzik azaldı. Dans edenler hafif alkış ve kahkahalar arasında ayrıldı. "Sadece yalnız olmak istiyorum." Gitmek için döndü.

"Oraya giderseniz yalnız olmayacaksınız," dedi onu adım adım daha yakına çekerek. "İçerisi tam bir timarhaneye döndü."

Phaedra omzunun üzerinden içeriye baktı, hakikaten kalabalık artmıştı ve çiftler şimdi dört çiftle yapılan dansa başlamak üzere doluşuyorlardı. Bakışını Talbot'a çevirdi ve yüzünde sevecenlikten başka bir şey göremedi. Ama yakışıklı adamlara güvenilmeyeceğini biliyordu. Onun elinden sıyrılarak, geri adım attı. "Pekâlâ. Kalalım, efendim. Size söylemek istediğim bir şey vardı."

Talbot şimdi, gözleri yüzünün etrafında ve sonra belki daha aşağılarda inceleyerek kayarken onun çok yakınında duruyordu. "Vay vay," dedi umursamaz bir alaycılıkla. "Artık flört etmiyoruz değil mi?"

"Hayır, etmiyoruz." Phaedra, onun bakışını yakalamaya çabalayarak başını yana eğdi. "Yukarı, yukarı, rica ederim, Bay Talbot. Lütfen göğsüme değil, yüzüme bakın. Korkarım, siz ve Lord Robert aynı kumaştan biçilmiş hergelelersiniz."

O zaman Talbot kafasını aniden yukarı kaldırıverdi; gözleri şoktan büyümüş bir şekilde. Ama haylaz sırıtışı kısa zamanda geri döndü. "Gerçeği inkâr edemem. Sanırım ona karşı çıkarım, çünkü o aşağılık herifin ne düşündüğü hakkında oldukça iyi bir tahminim var ve zaten seni ilk ben gördüm, Phae."

Kelimeler baştan çıkarıcıydı. Sahiplenici. Phaedra'nın üzerinden erimiş bal gibi sıcacık aktılar. "Bende hiçbir hak-

ka sahip değilsiniz, efendim," diyebildi. "Ben de sizin bir hak iddia ettiğinize inanacak kadar aptal değilim. Şimdi, mevcut sıkıntıyla meşgul olalım. Ağabeyim hakkında neden sorular sorup durduğunuzu bilmek istiyorum."

Phaedra'nın yalandan yapıldığını hissettiği bir umursamazlıkla Talbot, ayakkabısının burnunu döşeme taşındaki yosunlu bir damara sürttü. "Ah, meraktan sanırım. Tesadüf dikkatimi çekti."

"Ne tesadüfü?" diye sordu.

Talbot topuklarının üzerinde geri sallandı, bakışı bahçenin derinliklerinde bir yere odaklanmıştı. "Şey, şu ölü herif Gorsky, Rus'tu, biliyorsunuz."

Soğuk bir şey Phaedra'nın damarlarını baştan sona yıkadı. "Öyle söylemiştiniz."

Talbot'un kötü ve delici bakışı onu soluksuz bırakan bir hızla gözlerine kıvılcım saçtı. "Aslında bunu *sen* söyledin tatlım. Ve erkek kardeşin kısmen Rus değil mi?"

"Kısmen olabilir. Ama Rusya hakkında hiçbir şey bilmez ve yirmi yıldır ya da daha uzun zaman orada bulunmadı. Nash dürüst bir adamdır, Talbot. İyi bir ağabey ve bir vatanseverdir. *Onu ucuz araştırmalarının dışında tut. Beni duydun mu?*"

Talbot, avını yakalamak için yerimden kımıldasam mı, diye düşünen, güneşte yatan bir aslan gibi, onu inceleyerek izliyordu. Phaedra gereğinden fazla konuştuğunu fark etmişti. Ve gereğinden çok sinirliydi. Birdenbire tedirgince omuzlarını kımıldattı ve kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Biliyor musun, Phae? Seni çok takdir ediyor ve ağabeyini kıskanıyorum. Ailemde hiç kimse beni asla böyle gözetmedi. Çoğu benim adıma bir dirhem öfke duymazdı."

Ağzına geleni saymak üzereyken sözlerinin manasını

anlayarak birden durdu. Talbot'un gözlerinin derininde çok ciddi bir bakış vardı. Çok sevecen. Yaşamı böyle miydi? Ailesinde onu seven, güveneceği hiç kimse yok muydu? Phaedra bunu hayal edemiyordu. Güzel çehresinin ötesini görme isteği yeniden canlanmıştı ama her kısa bakış onu sarsıyordu.

Aman Tanrım, diye düşündü, gözlerini ondan ayırarak. Gerçekten şu anda buna ihtiyacı yoktu. O adam için hiçbir arzu, şefkat ve evet, birazcık hayranlık duymaya ihtiyacı yoktu. "Nash'i rahat bırak, Talbot." Sesi yumuşamıştı. "Senin neden olacağın belayı hak etmiyor. Lütfen, onun bu karışıklıkla hiçbir ilgisi olmadığına inan."

"Bundan çok emin görünüyorsun," diye mırıldandı. "Ve belki bu, bana anlatmadığın bir şey olduğu garip fikrine kapılıp durmamın nedenlerinden biridir, Phae."

"Bunu dinlemek zorunda değilim." Sesi alçak ve titrekti. "Ve size kesinlikle bir şey anlatmak zorunda da değilim."

Gitmek için döndü fakat Talbot kolunu yakaladı. Bu sefer onu kendine çekerken tutuşu sertti. Dikkatli ve kasvetli gözleri onu sıkıştırdı: "Benim senin düşmanın olmadığımı kabul edemez misin, Phae?" Sesi duyguyla ansızın yoğunlaşmıştı. "Sadece sana yardım etmek istediğimi? Korktuğun her neyse seni ondan korumayı istediğimi?"

"Beni korumayı?" Gözleri, yüzünü doğru söyleyip söylemediğini merak ederek inceledi. "Yapmaya çalıştığın şey bu mu?"

Bakışlarını indirdi. "Öyle olduğundan korkmaya başladım."

Bir an orada, burun buruna, Talbot'un parmakları onun koluna saplanmış, nefesleri hızlanarak dikildiler. Birdenbire, teslimiyet gibi bir şey –ama kesinlikle teslimiyet değil– Talbot'un çehresini yumuşattı ve Talbot hafifçe lanet etti. Sonra dudakları onunkilere dayandı.

Sadeliğiyle neredeyse doğal bir öpücüktü, adamın dudakları arzuyla onunkinin üzerine açılmıştı. Phaedra ansızın ona inanmak istedi. Ona yaslanmak, kollarıyla ve kuvvetiyle sarmalanmak. İnleme gibi bir ses dudaklarından kaçtı. Avuçları istemsizce ceketinin üzerinde yukarı doğru kaydı ve sonra parmakları klapalarının yumuşak siyah tüylerinin içinde kıvrıldı. Derken, Tristan'ın eli onun başının arkasındaydı ve kolu belinin çevresine dolanmıştı. Onu kendine çekerken, Phaedra'nın elbisesinin pembe ipeği buruşuyordu ve sonra her nasılsa sırtı yine çardak sütununa dayanmıştı. Talbot'un ağzı inatçıydı, Phaedra'nın kafasını geri itiyordu. İnsafsız.

Baştan çıkarıcı ve dayanılmaz dudakları onunkiler üzerinde şekilden şekle girdi. Ve dili dudaklarına hafifçe iliştiğinde, Phedra eridi, bir kadınlık şelalesi olup Talbot'a doğru aktı. En ufak bir direnç göstermeden ağzını açarak onun dilini kendi dili boyunca ipeksi bir şekilde hareket etmeye davet etti... Ev, müzik, hemen içerideki yirmi küsur insan; hepsi yok olmuştu. Uzun süren, düşüncesiz anlar boyunca temasları derinleşti; Talbot'un parmakları saçlarına dalarken, dili, ağzını yağmalıyordu; Phaedra'nın ona ait olduğunu idda edercesine.

Bacağı şimdi onunkilerin arasındaydı, karnına dayalı kasıkları şiddetle çarpıyordu. Phaedra hayal meyal bu sert fazlalığın ne olduğunu –ne anlama geldiğini– fark etti ve yine de vücudunu onunkine dayadı. Öpücük bitip tükenmek bilmiyordu. Uyuşturucuydu. Phaedra, heyecan ve arzu, acıtıcı bir arzu içinde yüzüyordu. Sabah güneşi kadar berrak bir hayal –Talbot'un, yatağında çıplak yattığı, ateşli bir gündüz düşü– zihninde canlandı. Ve sonra bir şekilde dudakları onunkilerden ayrıldı; Phaedra sersemlemiş gibi gözlerini kırpıştırarak onun kollarında sallanıyordu. Talbot yeniden lanet okudu ve geri çekildi.

"Aman Tanrım," dedi. "Delirmiş olmalıyım." Kelimeler ağzından fısıltıyla, Phaedra'nın asla ummayacağı bir sertlikle çıkmıştı. Ona sessizce ve biraz şaşkınlıkla baktı.

Sonra öfkeli bakış yumuşadı. "Canım, burada mahvolmanın eşiğindesin," diye mırıldandı elini indirerek. "Ve ben herkesin bildiği inanılmaz irademi kaybetmenin eşiğindeyim. Onu gerçekten hak ettiğimde sivri diliniz nerede, Leydi Phaedra?"

Gecenin sesleri ona geri döndü ve Bayan Weyden'in piyanistinin tıngırdamaları salondan yeniden süzülmeye başladı. Kristalin *şıngırtısı* ve uzak kahkahanın şakıması da. Bunların hepsi, ona az önce ne yaptığını hatırlattı. "Özür dilerim," diye fısıldadı bir adım gerileyerek. "Düşünmüşsünüzdür ki, ben..."

Hüzünlü bir tebessüm oluştu yüzünde. "Benim düşündüğüm, canım, özür dilemesi gerekenin ben olduğum. Ve düşündüğüm tek şey, şu anda ikimizin de gücünün yetmeyeceği bir fantezi; kıyafetlerin çıkarılıp şu gösterişli kestane rengi saçların beline döküldüğünde ne kadar güzel olacağın."

Phaedra daha çok kızardı.

Talbot aniden elini yakaladı ve onu bahçenin ortasında yükselen bir ağaca doğru itti. Fenerlerden birinin yoğun ışığında, bir çift salıncak, ağaçlardan birinden sarkıyordu. Talbot onu oturmaya zorladı, sonra aralarında biraz mesafe bırakarak karşısındaki salıncağa yerleşti.

"Şey, bunu yapmak kolay değildi." Gözleri onun üzerinde, hasar var mı diye kontrol ederek gezindi. "Ama en azından şimdi balkon kapılarının görüş alanındayız. Umarım sorun olmamıştır."

Ama Phaedra çok büyük bir sorun olduğunu kabul etti. Tristan Talbot onu yeniden öperek, onun kıymetli kontrolü-

nü azaltmıştı ve Phaedra içinden hâlâ titriyordu. Tablot onun içindeki şeyi, tanımadı ve güçlükle zapt edebildiği dehşetli yaratığı uyandırmıştı. Bu şey onunla daha kötüydü. Phaedra başını çevirdi ve gözlerini hızlı hızlı kırpıştırdı.

Arkasını döndüğünde Tristan ona oldukça dikkatli bakıyordu. "Şimdi," dedi yumuşakça, "küçük düşüncesizliğimiz bir yana, en iyisinin bana güvenmek olduğunu düşünmüyor musun, Phae?"

Phaedra onun bir an tamamen başka bir tür itiraf isteğini düşündü. "Sana güvenmek?"

Bir durumdan başka duruma geçmede tutarsız görünse de Talbot her hareketini süsleyen şu gevşek, kedi gibi zarafetiyle hareket etmeye başlamıştı. Bir topuğunun üzerinde dalgın dalgın öne ve arkaya sallanarak "Gorsky hakkında," diye açıklık getirdi. "Bana bildiğin her şeyi anlatman gerek, Phae. Hükümet için önemli olabilir, ama benim için daha rahatsız edici olan senin tehlikede olma ihtimalin."

Phaedra kararlılığının zayıfladığını hissetti. Kelimeleri zorlukla çıkardı: "Bay Gorsky ile ilgili hiçbir şey bilmiyorum. Ben kendi işimle ilgilenirken o ayaklarımın dibinde öldü."

"Yalancı," dedi Talbot. Sesi yumuşak ama kendinden emindi.

"Bu ne cüret!" Phaedra salıncaktan atlayacak oldu ama Tristan onu durdurdu.

"Phae, onun adını biliyordun." Sesi nazikçe suçlayıcıydı. "Onun adını *biliyordun*."

Aniden anladı. "Ben... ben bunu açıkladım," diye karşı çıktı. "Ağabeyim bahsetmişti."

Tristan kafasını salladı. "Hayır, tatlım, bahsetmedi. Lord Nash bunu bilemezdi. Eğer bir şekilde buna dâhil değilse ta-

bii. Babama danıştım. Gorsky'nin adı Dışişleri Bakanlığı da şında hiç kimseye verilmemiş."

Phaedra gözlerini kapadı, korku her yanını sardı. Yalanı ortaya çıkmıştı. Talbot'a doğruyu söylemeden bunu açıklamanın ve Stefan'ı bunun dışında tutmanın hiçbir yolu yoktu. Fikir saçma olabilirdi. Ama yine de kendini bunu düşünürken buldu.

Aniden bir grup genç insan terasa hücum etti. Phaedra müziğin ansızın durduğunu fark etti. "Daha fazla dörtlü dans yok!" diye buyurdu Zoë en başta. "Başka bir vals lütfen Bayan Hankle, biz de burada yıldızların altında daha büyük alanda dans edeceğiz."

Zoë böyle söyleyip kollarını göğe kaldırdı ve teras boyunca dönerek gitti. Lord Robert Rowland elini tuttu ve onu geri çevirerek, nezaketsizce kollarının arasına aldı. Zoë, kolundan geriye büküldü, Lord Robert onu neredeyse yere kadar alçaltı. Herkes güldü ve müzik başladı. Çiftler terasın bir başından öbür başına kadar çimlerin üzerine dağıldılar.

Talbot salıncağı çevresinden döndürdü ve elini uzatarak nazik bir reverans yaptı. "Leydim, bu zevki bana bahşeder misiniz?"

Phaedra kafasını salladı. "Teşekkürler, hayır."

Talbot salıncaktan kalkıp onun başına dikildi. İki elini de sundu. "Gel, Phae. Eğer kalabalığa karışırsak, daha az dikkat çekeriz."

Yine de tereddütte kaldı, Phaedra.

"Vals yapmaz mısın?" diyerek kibarca kışkırttı onu Talbot.

Hafifçe omuz silkti. "Uzun zamandır yapmıyorum," diye itiraf etti Phaedra. "Ve başkalarının önünde hiç yapmadım."

"Sınıfta mı yaptın?"

"Evet. Onun gibi bir şey."

Şimdi daha zayıf ve daha az çapkın gülüşü ağzının sağ tarafında hep var olan gamzesini derinleştirerek geri geldi. "Öyleyse tam zamanı tatlım," dedi kelimeler göğsünde yumuşakça guruldanarak. "Gel, kendini bir ustanın ellerine bırak."

Phaedra öyle yaptı. Çünkü dans etmek, sorularını cevaplamaktan daha kolay görünüyordu. Çünkü yıllardır vals yapmamıştı ve müziğin, içinde hareket ettiğini hissetmeyi çok arzuluyordu. Ve çünkü onun vücudu sıcak ve sağlam, kolları açık ve davetkar görünüyordu. Tüm bunları bilerek ve de bunlardan korkarak ellerini onun geniş omzuna koydu ve kendisini yakına çekmesine izin verdi. Çok yakına.

Talbot bir tebessümle onun elini elinin içine aldı ve onu çardağın altına sürükledi. Ama geleneksel olarak yapıldığı gibi zarifçe kavramaktansa, avuç avuca, onu esir edermiş gibi parmaklarını onunkilerin içinden geçirdi. Talbot çaba harcamadan onu çardaktan ileri, dans eden diğerlerine doğru döndürdü. Eli, belinde kuvvetliydi ama adımları hafif ve kesindi. Aşina vücut ısısı ve kokusu onu rahatlatıcı, şehvetli bir kucaklama gibi çevrelemişti.

Dudaklarını kulağına sürttü. "Mükemmelsin, Phae," diye fısıldadı kulağına doğru. "Hafif. Hoş. İnsan yaşamının her günü seninle bir salonda vals yapmalı."

"Ne kadar aptalsınız, Bay Talbot."

Vücutları ritme uygun hareket ederken müzik sesleri yükseldi ve alçaldı. Phaedra uzun olmasına rağmen onunla kusursuzca uyumluydu. Talbot onu ustalıkla idare ediyordu. Kolayca. Ve onu coşkulu bir dönüşle çevirdiğinde Phaedra'nın içinde bir şey yükselip kalbinin hemen altında asılı kaldı. Neşe duyuyordu ve bu, birkaç dakika önce korkuyla dolu bir an yaşadığı düşünüldüğünde, oldukça garipti.

Ama Talbot'un kollarında korku yoktu. Kuvvet ya da yetenek eksikliği de yoktu. Kıvrak vücudu pürüzsüz bir camın üzerinde akan civa gibiydi. Mükemmel bir şekilde diğer dansçıların arasından ve çevresinden zikzaklar çizdiler; ışık ve renk parıltıları Phaedra'nın etrafında çaba gerektirmeyen bir geçişle dönüyordu. Huşu içindeki Phaedra bakışını onun kravatının kıvrımındaki sade elmas kravat iğnesine alçalttı; kendi vücudu ve Phaedra'nın üzerindeki hâkimiyetine hayret ederek. Sanki kendi ayağına takılıp düşecekmiş ve Talbot'un zarif adımındaki bir şey onu incelikle ileri taşıyacakmış gibi, kendini kaygısız hissetti.

Dudakları yeniden kulağına sürtündü. "Ne kadar kavga edersek edelim, Phae, vücutlarımız birbirini mükemel bir şekilde tanıyor gibi görünüyor ve belki asıl endişelenmemiz gereken şey budur?"

Gülmesi gerekirdi. Ya da onu azarlaması. Ama o baş döndürücü, büyülü bir andı. Ay bile doğmuştu, Mayfair'in bina çatıları üzerinden görünüyordu. Etraflarında hızla dönen herkes gülümsüyordu ve neşeliydi. Ve Phaedra başka hiç kimsenin pek öyle havalı tavırlar sergilemediğini gördü. Bunun yerine gülüyor, rahat ve dostane bir şekilde hareket ediyorlardı. Ayrıca çoğu, kimi hayranlık, kimi kıskançlıkla Talbot'u izliyordu. Fakat birkaçı, başka şeylerle meşguldü. Lord Robert Rowland, Zoë'yi gölgeli, asma yüklü çardağın altında çevirmişti ve onu öpmeyi tasarlıyor gibi görünüyordu.

Talbot da fark etmişti. Başını arkaya eğdi ve gözlerinin kenarlarını çok çekici bir biçimde kırıştıran bir kahkaha attı. O kadar yakın duruyorlardı ki kahkahanın ta göğsünden koptuğunu hissedebiliyordu. "Rowland hiç vazgeçmiyor, değil mi?" diye mırıldandı kulağına. "Gece sona ermeden şu arsız züppe buradaki bütün dişileri öpmüş olacak, biri dışında, umarım."

Phaedra konuşmak için ağzını açtı, ama o anda Talbot yukarıdan ona baktı ve gözleri buluştu. O ani ve delici arzu hançeri vücuduna yeniden sapladı. Nefes alamadı. Ona hükmeden derin, bilinmeyen havuzlar gibi gözleri onunkileri hapsetti ve onu titretti. Onu çevresinde döndürürken, sanki ayakları çimden kesilmiş, onu Talbot'a çeken bir manyetik kuvvet tarafından yukarı taşınır gibiydi. Şimdi ondaki kaygısız çapkından eser yoktu, yalnızca ona münasebetsizce yaslanan vücudunun yakıcı sıcaklığı ve onu bir çeşit esarette tuttuğu hissi vardı.

Phaedra ona nasıl bir tensel büyü yaptığını sormak istedi ama kelimeler çıkmayacaktı. Sadece belinin üzerindeki kavrayışının baskın ısısını duyuyordu. Şu anda merhametsizliğin eşiğinde olan, gözlerindeki parıldayan duygu vardı sadece. Ve aniden daha güçlü bir şey duydu. Arzunun ağır ağır yanması şimdiye kadar hissettiği her şeyden daha şiddetliydi. Arzu edilen ama tehlikeli olan bir şey için duyulan işteğin hücumu.

İradesinin zayıflaması onu korkuttu, kendine ve haksız olarak ona kızmasına sebep oldu. Her nasılsa yüzünü serinkanlı bir maskeyle sakladı. "Olağanüstü bir dansçısınız, Bay Talbot. Zoë, dans salonundaki yeteneğinizle tanındığınızı söyledi."

Talbot'un bakışı derinleşti. "Evet, annemden geçen bir yetenek, sanırım," diye mırıldandı onu tamamen karşısına çekerek. "Ama aynı derecede bilenmiş ve meşhur olduğum başka yeteneklerim de var, tatlım."

"Yaa! Bay Talbot, yine övündüğünüzü sanıyorum," diye mırıldandı biraz geri çekilerek. "Ama gerek yok. Şöhretiniz sizden önde gidiyor."

Ağzında bir tebessüm belirdi. "Hangi alandaki şöhretim? Hazcılık?"

Onun gözlerine bakmayı başardı. "Evet, aslında."

Gözlerindeki garip bakış yoğunlaştı. "Sen de bir hedonist gibi öpüşüyorsun," diye mırıldandı onu bir sonraki dönüşe sürükleyerek. Ve o kollarında kaskatı kesilirken Talbot, "Bunun zararı ne?" diye devam etti. "Tutku, güzel bir şey olabilir, Phae. Kadınlardan zevk alıyorum. Onlar da benden zevk alıyorlar. Eğlence için kalp kırmıyorum ya da masumiyet bozmuyorum."

Phaedra birdenbire ayaklarının üzerinde sallandığını hissetti. "Tasasız kelimeler, efendim. Yine de sizde bir esrarengizlik var; diğerlerinin görmesini istediğinizden emin olmadığım bir acılık. Öyleyse, tam bir hedonist değilsiniz, sanırım?"

Ağzı kıvrıldı ve gözleri birden parladı. "Canlı bir hayal gücünüz var, Leydim. Flörtümüzde çok ciddi olmayalım, *hmm*?"

"Ben flört etmem."

"Ben de ruhumu açmam," diye karşılık verdi. "Çok sıkıcı bir iş olurdu hem."

Bir öfke dalgası hissetti ama o anda bir şey koluna sürtündü. Talbot onu rahatça döndürdükten sonra duraksadı. Bayan Weyden terasın köşesinde gözlerinde bir hayal kırıklığı ifadesiyle dikiliyordu.

"Affedersiniz, Leydi Phaedra," dedi müzik sesinin içinden. "Ama anneniz ve kız kardeşiniz geldi."

Phaedra ellerini bıraktı ve geri adım attı. Talbot da öyle yaptı ama elleri Phaedra'nın sahte olduğunu düşünmediği bir isteksizlikle kaydı.

Bayan Weyden'in omzunun arkasında Phaedra, el çantalarını sıkıca tutmuş ve oldukça anlamlı bakan meraklı halleri yüzlerinden okunan annesi ve Phoebe'yi salonun içinde görebiliyordu.

"Of Tanrım," diye homurdandı Phaedra.

Talbot kolunu yakaladı. "Phae. Beni takdim et." Sesi alçak ve şaşırtıcı şekilde kabaydı.

Phaedra ondan uzaklaştı. "Ben... ben yapamam."

İsimsiz bir duygu gözlerinde parıldadı. Bayan Weyden'in varlığını görmezden gelerek "Yapamaz mısın yoksa yapmaz mısın?" diye sordu. "Hangisi, Phaedra?"

"Şimdi olmaz," dedi dişlerinin arasından.

Koyu gözleri belli belirsiz acı bir bakış alarak, "*Hiçbir zaman* olmasın?" diye sordu. "İyi. Ama bu konu kapanmadı, Phae."

Bayan Weyden son bir temkinli bakışla geri çekilip aceleyle salona yöneldi.

Phaedra bir panik dalgası hissetti. "*Bu* diye bir şey yok, Talbot," diye fısıldadı. "İyice delirdin mi?"

Dudakları inceldi. "Vay canına, az önce beni *bu* diye bir şey varmış gibi öptün."

Diğer dansçıların hâlâ etraflarında dönmekte olduklarını unutmuştu. Annesiyle kız kardeşinin sabırsız gözlerle hâlâ izlemekte olduklarını da.

"Flörtümüzde çok ciddi olmayalım, lordum," diye karşılık verdi. "Beni cazibenize bağışık olmadığımı kabul etmeye zorlamaya mecbur musunuz? Pekâlâ, öyle yaptınız. Ama benim gibi kadınlar sizin için bir şey ifade etmez. Lütfen ediyormuş gibi davranmayın. Tartışacağımız daha fazla bir şey yok."

Hâlâ kolunu tutuyordu. "Hâlâ caddedeki ölü adamla ilgili bir mesele var." Gözlerine geri gelen soğuk, keskin bakışla dişlerini gıcırdattı. "Benimle oyun oynamayı aklınıza bile getirmeyin, Leydim. Yoksa buna pişman olursunuz."

Phaedra'nın gözleri büyüdü. Şimdi kulaklarını uğulda yan kendi kalp atışlarını duyabiliyordu. "Ben... ben sizin cid di olduğunuza inanamıyorum."

"Buna inan," diye terslendi onu bırakarak. "Benimle buluşmak için bir yer ve zaman belirleyip haber yolla, *yoksa ben sana gelirim*. Brook Caddesi. Sizin güzel ailenizin gözleri önünde."

Bu sefer kolunu yakalayan oydu. "Bir dakika bekleyin, beyefendi," diye tısladı, öfkesi kabararak. "Benim adıma konuşmaya cüret etmeyin. Sizi zaten evime memnuniyetle davet ettim ben. Ama ne ağabeyim ne de güzel ailemdeki hiç kimse Strand'daki bu meseleyle ilgili bir şey biliyor."

Sesi soğuk ve durgundu. "Madam, siz bir yalancısınız. Bu işin içindesiniz. Ve kendi güvenliğiniz için, en iyisi bana sebebini söylemeniz."

Phaedra dudaklarını bir an büzdü, sonra topukları üzerinde dönerek uzaklaştı.

"Phae." Arkasından seslenirken, sesi birazcık yumuşamıştı. "Bulacağım."

Phaedra nefesini sıkıntılı bir şekilde içine çekti. Ama omzunun üzerinden baktığında Tristan Talbot çardağın gölgelerine doğru geniş adımlarla ilerliyordu.

Leydi Nash bahçe kapılarının bulunduğu yerde onu karşılamak için hızlandı. "O kimdi?" diye sordu, sesi haşin. "Kiminle tartışıyordun?"

Phaedra tekrar etrafına baktı. Talbot loşluğun içinde erimişti. Hiç orada bulunmamış gibiydi. "Hiç kimse," dedi sessizce, arkasını dönerek. "Hiç kimse, değildi. Gel anne. Sanırım eve gitmemizin zamanı geldi."

7. BÖLÜM

Hiç devası olmayan şeylerle ilgilenilmemelidir; olan olmuştur.

Cavendish Meydanı'ndaki malikâne, yanındaki sokak lambası uzun zamandır alışkanlık haline getirdiği üzere tekrar söndüğü için gölgelerin içinde uzanıyordu. Tristan cilalanmış beyaz basamakları çıktı ve asla geri vermediği, babasının sayesinde geri vermesi istenmeyen anahtarıyla içeri girdi.

Bu düşünce, Bayan Weydenlerden beri kendisini takip eden şu asap bozucu hoşnutsuzluğunu arttırmaya yaramıştı ancak. Omuzlarını paltosunun altında yuvarladı, sonra kapıyı itterek açtı.

Büyük kemerli girişin içinde her şey sessizdi. Dev mermer merdivenlerin üzerine zayıf gölgeler düşürerek yanan meşaleler duvarlara boydan boya yerleştirilmişti. Bayan Weydenlere ziyaretinde olduğu gibi Tristan neden burada olduğundan da emin değildi. Buna rağmen eldivenlerini, şapkasını çıkardı; sonra bir mum yardımıyla üst kata çıktı.

Pemberton'ı babasının yatağının yanında bir sandalyeye dayanmış, elleri göbeğinin üzerine kavuşturulmuş, çenesi kravatının katlarına derince gömülmüş buldu. Tristan baş kâhyanın eline hafifçe dokundu ve doğrulduğunda parmağını dudaklarına koydu.

Pemberton mum ışığı karşısında gözlerini kırpıştırdı, yüz ifadesi açıkça bir şaşkınlıktı. "Lord Avoncliffe," diye mırıldandı, beceriksizce ayağa kalkarak. "İyi akşamlar, efendim."

Tristan başıyla kapıyı işaret ederek, "Yatağa git, Pem," diye fısıldadı. "Onunla bu gece ben kalacağım."

Pemberton yeniden gözlerini kırpıştırdı. "Lordum, emin misiniz?"

"Eminim," dedi Tristan. "Git. Biraz dinlen."

"Vardiyalı çalışıyoruz," dedi baş kâhya. "Saat üçte bir uşak sizin nöbeti devralır."

Tristan kafasını salladı. "Rahatsız olmasına gerek yok, sağ ol." Bu gece uyuyamayacağını şimdiden biliyordu. Leydi Phaedra'ya söylediği duygusuz sözler için kendini suçlu hissediyordu ama şehvet ve hayal kırıklığı sinirlerini yıpratıyordu. Şeytani kadın.

Pemberton başıyla selam verdi ve büfeye gitti. Tristan hâlâ sıcak olan sandalyeye gömüldü ve babasının yatak örtülerinin altından güçlükle ayırt edilebilen ince ve hassas silüetine baktı. Baş kâhya bir kulplu sürahi porto şarabı ve bir sürahi konyak sergileyen gümüş bir tepsi takımıyla geri döndü. Lord Hauxton'ın Venedik kristali bardaklarından biri onların arasında duruyordu. Tepsiyi Hauxton'ın komodinin üzerine yerleştirdi, tekrar selam verdi ve odadan Tristan'ın girdiği sessizlikle ayrıldı.

Tristan sürahiyi aldı ve yoğun, koyu sarı sıvıdan bardağa bir dirhem döktü. Brendiyi bir yudumda yuvarlayarak, kahrolası uzun bir gece olacak, diye düşündü.

Bu akşam ne düşünceyle öyle davranmıştı? Leydi Phaedra Northampton'la, o sanki deneyimli bir fahişeymiş gibi flört etmişti. Ve bu, olanların yarısı bile değildi. Bu gece aslında bir kıskançlık hissetmişti. Dikkate almamıştı. Söz konusu kadın-

lar olduğunda, kestirip atmayı çok iyi becerirdi. Ve kıskançlığın hemen ardından öfke... Phaedra'nın bir yalancı olduğuna dair mutlak bir kesinlik. Bu işi, neden meslek olarak seçmediğini bir kere daha hatırlamıştı.

Tristan bu düşünceyi kafasından kovdu ve boğazından süzülen alkolün yakıcılığının tadına vardı. Gözleri yeniden yataktaki adama ilişti. Hauxton'ın geceliği boğazında düzgünce bağlanmıştı; gece başlığı sımsıkı yerindeydi. İnce, uzun parmaklı elleri yatak örtüsünün üzerinde düzgün, mükemmel bir simetriyle uzanıyordu. Hareketsiz, ölümü beklerken bile Hauxton mükemmel bir İngiliz beyefendisiydi.

Tristan bardağı indirdi ve kendi elini babasınınkiyle yan yana uzattı ve yakından aynı olduklarını fark ettiğinde neredeyse yüksek sesle güldü. Sadece incelik ya da uzunluk olarak değil biraz yassı, hafif dik çizgili kısa tırnakları açısından da. Geniş avuç içleri ve tam olarak aynı açıyla kıvrılmış başparmakları. Ama babasının elleri en güçlü anında bile solgunken Tristan'ınkiler Hintli bir askerinkiler gibi esmerdi.

Tristan'ın gözleri, babasının şimdi beyazlarla dolmuş saman sarısı saçlarından sonra burnunda gezindi. Ah, sivri ve azametli, ünlü Talbot burnu. Parmaklar gibi, akrabalıklarını herhangi bir doğum kaydından daha açıkça kanıtlıyordu. Çocukken, babasının ailesinin onun burnuna nasıl dikkat ettiklerini ve burnu zamanla şekillenerek tüm Talbot ihtişamıyla meydana çıktığında ferahlamayla iç çektiklerini fark etmişti. O zaman bile, bu iç çekişlerin bir mana, onu aşırı bir şekilde rahatsız eden ve birazcık kızdıran bir mana taşıdığını biliyordu. Şimdi, on iki yaşındaki saflığıyla anlayamamış olduğu şeyi anlıyordu. Onun Hauxton'ın çocuğu olduğuna inanmamışlardı.

Kesinlikle onun gayrimeşru kanının, kendi asil, mükemmel renkleriyle karışmasını istememişlerdi ama daha ziyade

aralarında bir sahtekâr barındırmaktan korkmuşlardı. Annesi bu itimatsızlığa karşı nasıl ayakta kalabilmişti? Şimdi bile içini yakan şu soğuk, sessiz lütfa?

Aslında, onun bunu pek de yapamadığını düşünüyordu. Annesi henüz çocukken İngiltere'den ayrılmış ve bir yıl içinde ölmüştü. Tristan avaz avaz tartışmaları, çarpılan kapıları hâlâ hatırlayabiliyordu. Derin, yıkıcı hıçkırıklar ve kanı çekilmiş yüzü, kederle yumuşamış gözleri, bir eliyle onu okşarken, mendil sıkıştırılmış titrek diğer eliyle yatağının yanında oturan annesi. Babasının o gece yemek masasında haykırdığı, merdivenlerden yukarı taşacak kadar yüksek veda sözlerini de hâlâ hatırlıyordu. "Öyleyse git, seni lanet olası!" diye haykırmıştı Hauxton. "Vefasız sürtük! Seninle evlenmeseydim şimdiye kadar başbakan olurdum –ve *sen* Carlotta– buna değmezmişsin!"

Bu sonuncusunu bir kristal şangırtısı izlemişti. Annesinin işi, şüphesiz. Hauxton'ın kendisine sergilemek için izin verdiği tek duygu göstergesi nadiren yükselen sesiydi. Ve şafakta, arabalar gelmişti. Tristan beyaz eldivenleri ve beyaz perukları, omuzlarından aşağı taşıdıkları koyu renk deri ve tahta bavullarla tezat oluşturan uşakları hâlâ taşıyordu. Kime daha kızgın olduğunu bilmiyordu; onun gitmesine izin verdiği için babasına mı yoksa gittiği için annesine mi. Ama Tristan'ın onunla gitmesi sözkonusu bile olmamıştı. Bir kontluğun varisi dışarıda yetiştirilemezdi. Kesinlikle, neredeyse topraksız bir melez aşiret tarafından yetiştirilemezdi; en azından İngiliz aristokrasisi olaya bu açıdan bakıyordu.

Tam o sırada yatağında huzursuzca kıpırdayan babası onu düşüncelerden uyandırdı. Hauxton'ın gözleri titreyerek açıldı ve Tristan'a önce görmeyerek ve sonra şaşırtıcı bir berraklıkla gözlerini dikti.

"Tristan," diye fısıldadı, kafasını kaldırırken. "Eve gelmişsin."

Ev değildi ama Tristan onu düzeltmeye kıyamadı.

"Öyle efendim," dedi, elini yatak örtüsünü çekiştiren babasının parmakları üzerine koyarak. "Uyuyun. Sabah güçünüze ihtiyacımız olacak. Ne de olsa, biri ülkeyi yönetmek zorunda."

Babasının zayıf tebessümü mutlak bir alay taşıyordu. "Korkarım yakında kendi küçük payımı başka birinin ellerine bırakacağım. Sen... senin bana anlatacağın bir şey mi var? Rus'la ilgili bir şey sanırım?"

Tristan onun elini sıvazladı. "Hayır, efendim. Çok az şey öğrendim ve bu bekleyecek."

Bunun üzerine babası gece başlığı keten yastık kılıfı ovalayarak kafasını salladı, sonra Tristan'ı düşünceleriyle yalnız bırakarak tekrar uykuya daldı. Bu sefer yarısını doldurarak bir bardak konyak daha koydu; sonra bardağı yeleğine yaslayarak derin koltuğa geri çekildi.

Bu gece Leydi Phaedra'nın önünde kendini gülünç duruma düşürmüştü ve daha kötüsü onu kızdırmıştı. Ah, Gorsky ve ağabeyiyle ilgili meselede pişmanlık duymuyordu. Garip olan bir şeyler vardı ve kıpırdanan aleti bir yana, bu meselenin özünü öğrenecekti. Ama onu yeniden öpmek ve onu bakire bir genç hanımı öper gibi değil, hafifmeşrep bir kızı öper gibi hararetle, sahiplenerek öpmek... Bu çılgınlıktı. Bu da çelişkiydi.

O, bakire genç hanımları öpmezdi.

Onun sınıfından çoğu erkek gibi, onlardan vebadan kaçar gibi kaçardı. Niyeti saygıdeğer olsa bile ki öyle değildi, tutku yollarında denenmiş hiçbir kadına öğretmenlik yapmak niyetinde değildi. Bu da ikinci çelişkiydi. Leydi Phaedra denen-

memiş bir kadın gibi öpüşmemişti. Paniğe kapılmamıştı. Hak ettiği gibi elinin tersiyle vurmamıştı. Aslında kadın onunla burun buruna gelmiş ve hemen hemen hiç kızarmamıştı. Ancak daha sonra öfkelenmişti. Sadece Tristan kendini ailesine takdim etmesi için baskı yaptığında.

Reddetmişti. Ve Tristan belki de haksız yere kötü bir anlam çıkarmıştı. Öfkesinin patlamasına izin vermişti. Güzel bir kadın onu böyle adamakıllı sarsmayalı uzun süre olmuştu; onu böyle aptalca davranmaya zorlamayalı. Gerçekten, ta baştan ne düşünmüştü? Onunla flört etmeyi mi düşünmüştü? Leydi bir eş istemediğini söylemişti ve Tanrı biliyor, ona inanmıştı. Sadece bir erkeği kışkırtmaya yönelik, anlamsız bir karşı çıkış değildi.

Ama onun dokunuşuna bağışık değildi. Doğrusu, Tristan, Phaedra'da onu hâlâ sersemleten bir tutku hissetmişti. Bastırılmış şehvet onun her hareketinin yüzeyinin hemen altında patlayacak haldeydi. Her bakışında. Başka kimse göremiyor muydu? Öyle umdu. Öyle olması için dua etti.

Bir ya da iki gün içinde ona tekrar yaklaşabilirdi. Bunun için başka sebep yoktu. Ama bu sefer, gerçeği ondan mantıkla almalıydı. Bu gece almasına ramak kalmış olabileceğini düşündü. Daha önce, bahçede, gözlerinde teslimiyet ve belki rahatlamaya benzer bir şey görmüştü. Ruhunu açma isteği. Yunanistan'daki zamanlarından çok iyi bildiği bir şeydi ve bundan hiç zevk almıyordu. Sonra Bayan Armstrong sahneye fırlamıştı.

Tristan brendiyi dalgın dalgın yudumladı, sonra yeniden bıraktı. İştahı kaçmıştı. Ama Leydi Phaedra'nın tadı hâlâ dudaklarındaydı ve elinin sıcaklığı henüz elinden geçmemişti. Gözlerini kapasa, hâlâ müziğin titreşimlerini ve onun vücudunun kendininkiyle bir olup salınışını hissedebilirdi.

Doğruydu ama bu çok tuhaftı.

Belki yine de şu brendiye ihtiyacı vardı. Onu kaldırdı ve yavaşça yudumladı.

Uykusunda babasının nefesi biraz korku verici şekilde aksadı. Tristan ona bakınca tekrar şu garip keder dalgasında boğuldu. Birkaç hafta, belki de birkaç gün içinde büyük Lord Hauxton ölebilirdi. Ve aralarındaki uçurum asla kapanmayabilirdi. Tüm söylenmemiş sözler, tüm o biriken küçük kırgınlıklar... Tristan'ın, yapmak için doğduğu tek şeyde başarısız olduğunun derin köklü hissi. Evet, bunun hepsi olduğu gibi kalacaktı. Bunların hepsini gömecek kadar derin bir mezar yoktu.

Bu gece buraya bunun için mi gelmişti? Pişmanlık duymaya? Öfkesi içinde yüzmek ve kaçırılmış fırsatlar, belki de işleri yoluna koyma fırsatları üzerine kafa yormaya? Böyle olması kendi elinde miydi? Kim olduğunu ya da teninin rengini değiştiremezdi. Babasının basiretsiz bir evlilik yapma seçimini, sonra böyle yaptığı için, kendi zayıflığı yüzünden kendine kızmasını değiştiremezdi.

Peki neden özellikle bu gece buraya gelmişti? Leydi Phaedra Northampton'da, onu kimsenin ummayacağı tek yere sürükleyen neydi? Eve sürükleyen... Buna ev denebilirse, tabii. Tristan dirseği koltuğun koluna dayalı, kafasını eğdi ve burnunun köprüsünü sıkıca kıstırdı. İçinde bir keder dalgası yükseldi ve kendini acıya karşı çenesini kenetlerken buldu. Kendine ve kendi aptallığına acı acı gülmek istedi. Fakat bu, bu gecenin aptallığı mıydı? Yoksa son yirmi yılın aptallığı mı?

Evin içinde bir yerde saat ikiyi vurdu. Orduda öğrendiği gibi, zihnini boşaltmaya ve vücudunu rahatlatmaya çalıştı. Yavaşça, büyük evin dinginliği Tristan'ın üzerine çöktü ama beraberinde çok az huzur getirdi. Uzun bir gece olacaktı. Sadece Tristan ve ölmekte olan babası; bir de Leydi Phaedra'nın

onunkine yaslanmış şehvetli vücudunun ağır ağır kaybolan sıcaklığı.

Phaedra içi hâlâ heyecanla titreyerek eve vardı ve Agnes'ı dizlerinde bir sepet sarma işiyle yatak odasında bekler buldu. Agnes sepetini bir kenara koyarak, bir çırpıda kapıya geldi.

"İyi akşamlar, hanımefendi."

"İyi akşamlar, Agnes," dedi Phaedra el çantasını bir kenara atarak. "Beklemene gerek yoktu."

"Aaa, bu büyük saç öbeğini çözme işini size mi bıraksaydım?" diye azarladı Agnes. "Siz böyle çok süslü şeylere alışık değilsiniz. Oturun da, hanımefendi, tarayayım."

"Sağ ol, Agnes." Phaedra şalını bir kenara attı ve küçük, yaldızlı tuvalet masasındaki tabureye oturdu. Agnes firketeleri saçından çekip çıkarırken, zihninde akşamın olaylarını, özellikle gecenin sonunu tekrar gözden geçirerek, sessizlik içinde izledi.

Tristan Talbot'a çok kızmıştı ve onu nasıl idare edeceğini bilmiyordu. Üstelik Phaedra –ağabeylerinin sık sık belirttiği gibi– idareci tipte bir kadındı. Gel gelelim Talbot idareye gelmezdi. Daha da kötüsü, flörtü, dansı, öpüşü ve aceleciliği, Phaedra'nın aklını allak bullak etmişti. Bazen sade yakışıklı bir çapkın bazen de... Aman Tanrım. Gözlerinde yanan kömür gibi bir bakış vardı. Delici. Suçlayıcı. Baştan çıkarıcı. Tanrı onu kahretsin.

Yüksek sesle lanet etmiş olmalıydı.

"Öyleyse onu gördünüz, hanımefendi?" Agnes'ın tuvalet masasının üzerindeki kristal tabağa fırlattığı bir firkete daha... "Ondan bir şey öğrenebildiniz mi?"

Hayır, diye düşündü Phaedra soğuk soğuk. *Onun beni aptalca öpmesine izin vermenin daha mantıklı olduğunu düşündüm.*

"Üzgünüm, Agnes, onu gördüm ama fazla konuşamadım. Yine de asla korkma. Onu yarın tekrar görmeyi amaçlıyorum, eğer bana yardım edebilirsen?"

Agnes başını kaldırdı ve fırçayı durdurarak aynada bakışını yakaladı. "Herhangi bir şey, hanımefendi. Sadece söylemeniz yeter."

Phaedra çabukça yapılmış planını son bir kez enine boyuna düşündü. İşe yarayacak, diye düşündü. Talbot birazcık tehlikeli olabilirdi ama onda şeref olduğuna inanıyordu. Lütfen Tanrım, yanılmıyor olsun. Phaedra'nın o konudaki geçmiş tecrübesi karanlıktı, bu doğruydu ama yeniden kendine güvenmeyi öğrenmeliydi. Talbot'un onu hayal kırıklığına uğratmayacağını umdu.

"Sabah Bay Talbot'a bir not ulaştırmalıyım," dedi, Agnes fırçayı masaya koyduğunda. Doğrulup pencere kenarındaki yazı masasına gitti. Oturarak çekmeceden bir yaprak büyük boy kâğıt çekip çıkardı ve hokkasının kapağını kaldırdı.

Agnes onu takip etti. "Bunu ona benim ulaştırmamı mı istiyorsunuz?"

"Evet ve kimseye söyleme. Annem farkına varacak olursa..."

Agnes omzunun üzerine elini koydu. "Varmayacak, hanımefendi," dedi yumuşakça. "Varması için önce benim ölmem gerek."

Phaedra başını salladı ve işine eğildi. "Bay Talbot Long Acre'da yaşıyor," diye açıkladı notu karalarken. "Tam olarak nerede olduğunu bilmiyorum. Sorman gerekecek. Bunu yapabilir misin?"

Agnes çabuk çabuk başını salladı. "Küçük Priss için mi, Leydim? Evet, şeytanın ayağına bile giderim."

"Bu da neredeyse aynı anlama geliyor," dedi Phaedra mürekkebi yelleyerek. "Öyleyse şarap tüccarlarıyla başla. Sonra tütüncülerle devam et, lokantalar ve ah, evet, tüfekçiler. Başka umut kalmayıncaya kadar senden genelevlere ya da kumarhanelere girmeni istemeyeceğim."

"Hay hay, çok iştahı olan bir adam, öyle mi?" dedi Agnes sırıtarak. "Bu, onun gibi bir adamdan beklenecek bir şey sanırım."

Geniş kâğıdı katlayarak, "Ben de aynen böyle düşünüyorum," dedi Phaedra kuru kuru.

Agnes omuz silkti ve notu kaptı. "Evet ya, işte, onu şöyle göz ucuyla gördüm de, bir kız daha kötüsünü yapabilir."

Phaedra bir an sessiz kaldı. "O zaman, onun düşündüğün kadar erkek olmasını umut edelim, Agnes," dedi sonunda. "Onun bize güvenini sağlayacağımıza inanıyorum. Korkarım, ona Millie ve Tony'yi de anlatmak zorunda kalacağım."

Bunun üzerine Agnes'ın rengi soldu. "Ah, Tanrım, hanımefendi. Bay Hayden Worth çok fena kızacaktır."

Phaedra'nın dudakları ince bir çizgiye dönüştü. "Belki de Bay Hayden Worth bunu kendi pisliklerini toplamayı başkalarına bırakmadan önce düşünmeliydi," diye karşılık verdi. "Ya da hayal kırıklıklarını hiçbir alakasının olmadığı zavallı bir taverna kızında dindirmeye koyulmadan önce."

Agnes başını salladı. "Ah, siz Millie'yi bilmiyorsunuz, hanımefendi. Ona sahip olmayı aklına koymuştu. Ve kendinden çok emindi. Londra'ya kaçma sebebi bu yani. Eğer Bay Hayden Worth onunla devam etmek istemiyorsa, başka iyi bir beyefendi isterdi."

"Evet, çünkü Tony onun kafasına harika fikirler soktu." Phaedra dişlerini gıcırdattı. "Ve şimdi bedeli ödemesi gereken Priscilla. Annesi ortadan kayboldu ve burada olsa bir yardımı

dokunacağından değil ya, babası bir okyanus ötede. Bu yüzden o güzel çocuk –*bizim yeğenimiz*– hem öksüz hem yetim bırakıldı."

Agnes ellerini sıktı. "Belki..." dedi çekinerek, "ah, belki lorduma her şeyi anlatmalıyız, hanımefendi?"

Phaedra kafasını aniden yukarı kaldırdı. "Stefan'a mı?" dedi sertçe. "Hayır, Agnes. Hayır, bu akıllıca olmaz. Bana bu konuda güvenmelisin."

Phaedra, Agnes'a doğruyu söylemeye niyetli değildi; Stefan'ın büyük olasılıkla Tony'nin boğazını sıkacağını. Daha kısa bir zaman önce, Stefan'ın, tamamen farklı bir çeşit cinsel ölçüsüzlüğü için Tony'nin şantajcılarına para yedirmesi, sonra da Tony'nin karısını kaçakçılık suçlamasından kurtarmak için Fransız özel yetkili komiserine rüşvet vermesi gerekmişti. Bu aptalca hareketler Stefan'a oldukça büyük bir servete mal olmuş ve hepsi hükümet tarafından büyük bir siyasi bedel karşılığı örtbas edilmişti.

Tony'nin Avam Kamarası'ndaki göz kamaştırıcı kariyeri bir kez daha kurtarılmıştı. Ama artık konu Tony ve onun karmaşık ilişkileri olduğunda Stefan'ın sabrı yoktu. Ve Phaedra, herkes gibi, hâlâ Tony'yi seviyordu. Onu sevmemek mümkün değildi. Düşüncesizce davranışlarına rağmen iyi bir adamdı. Ve kendi çapraşık eğilimlerine rağmen, İngiltere'nin çıkarına kalpten hizmet edecek, parlak bir politikacıydı.

Phaedra, Jenny'den boşanıp sevgi dolu, kalıcı bir ilişki kurduğu zaman, onun mutlu, oldukça normal bir yaşam sürebilmesi için dua ediyordu. Ama öncelikle Stefan'ın, Tony'yi öldürmesini engellemeliydi. Şöminedeki keskin köz *patlamaları* onu şimdiki zamana ve Agnes'ın aksi bakışına geri getirdi. "Hayır," dedi tekrar. Sesi sıkıntıyla durgunlaşmıştı. "Hayır, Agnes. Lord Nash'in bilmesi söz konusu olamaz. Korkarım, Bay Talbot'a kaldık."

Agnes ikna olmamış görünüyordu. "Ama o bizim yapamayacağımız ne yapabilir, hanımefendi?"

Phaedra bakışını hizmetçiye çevirdi. "Beni o eve sokabilir, Agnes. İçeri girersem Millie'yi bulurum."

"Ah, hanımefendi. Çok tehlikeli gibi geliyor."

"Bir şey daha, Agnes." Phaedra'nın sesi endişeliydi. "Tony'nin en iyi akşam takımlarından birini getirmeni istiyorum. Onu benim üzerimde iğnelemeli ve sonra bir terziye götürmelisin; ama onun her zamanki terzisine değil, unutma. Bir şapka ve eldiven de isteyeceğim. Ah, bir de Jenny'nin eskiden kullandığı şu peruk. Yaz balosunda peri olduğunda giydiği? Onu bulabilir misin?"

"Ah, buna pek aklım yatmıyor." Agnes ellerini yeniden sıktı. "Ama tamam, hanımefendi. Elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Fakat Phaedra tehlikeyi düşünmemeye çalışıyordu. Ve Tristan Talbot'la yalnız –tamamen yalnız– kalma ihtimalini düşündüğünde sırtında oluşan küçük heyecan ürpertisini de düşünmemeye çalışıyordu.

"Başka bir şey olacak mı, hanımefendi?" diye sordu Agnes.

Phaedra ona bir an boş boş baktı. "Ah, evet. Benim sarı çorap bağlarımdan biri kaybolmuş. Gözüne ilişti mi?"

"Geçen hafta onarılacakların arasına bir tane koydum. Küçük güllerden biri yırtılmıştı."

"Evet, hatırladım." Phaedra alnını kırıştırdı. "Ah, pekâlâ. Ortaya çıkacaktır sanırım." Kaybolmuş bir çorap bağı onun endişelerinin en sonuncusuydu. Aniden, Agnes'a gece için izin verdi, masadan ayrıldı ve yatağına geçti. Kapı tıkırtıyla kapandığında Phaedra akşam duası için diz çöktü. Bu kez her

zamanki şükran duası çıkmadı ağzından. Bunun yerine, alnını kıvrılmış örtülere dayayarak kuvvet için dua etti.

Yatağa bitkin bir halde tırmanarak, Tanrı insanı her gece eziyet eden rüyalardan korusun, diye düşündü. Ve Tanrı, Talbot'un uzun bacakları ve karşı konulmaz gülüşüyle tüm ateşli fantezilerini uyandırmak ve sonra onları on misli büyütmek için yaşamına girdiği günü de lanetlesin.

Saat tam yedide Lord Hauxton'ın oda hizmetçisi Kont'un usturasını bilemek için geldi. Onun hemen ardından, bir hizmetçi perdeleri çekmek ve şömineyi süpürüp temizlemek için geldi. Bunu tam olarak zamanlanmış gibi, bir kaynatılmış yumurta, çay, bir domuz pastırması dilimi ve iki dilim ekmekten ibaret olan ve son kırk yıldır içeriği hiç değişmemiş bir kahvaltı tepsisini taşıyan bir uşak izledi.

Bu dakik hizmetin sesine uyanan Tristan doğrulup silkinerek uykulu halinden kurtuldu. Uyuyakaldığını fark ettiğinde birazcık canı sıkıldı.

Kısa sürede Hauxton kaldırılmış, tıraş edilmiş, yeni bir gecelik giydirilmiş ve yemeğini çok geçmeden tabağında zayıfça itmekte kullandığı bir çatal verilmişti. Tristan pencerelerin önünde volta atarak keşfetmeyi başardığı azıcık şeyi aktardı.

"Ve Vendenheim'ın yalan söylediğinden oldukça eminsin, öyle mi, Tristan?" diye sordu babası, Tristan bildiklerini anlatınca. "Ve Lord Nash'in bu silah sevkiyatına karıştığından?"

Tristan babasıyla yüz yüze gelmek için döndü. "Tamamıyla dürüst değildi. Onunla ilgili söyleyebileceğimin en iyisi bu."

Hauxton bir gözünü kısarak onu inceledi. "Kuşkusuz," diye mırıldandı. "Tanrı biliyor ya, senin de hataların var, Tris-

tan. Ama insan doğasından anlıyorsun." Babasının şimdiye kadar söylediği, iltifata en çok yaklaşan şeydi bu.

"Ne hakkında yalan söylüyordu?" diye sordu Tristan.

"Nash skandala karışmıştı ama suç üvey kardeşinin karısına yüklendi. Peel, Nash'in, ailesini korumak için bunu gizlemesine yardım etti. Üvey erkek kardeşi Avam Kamarası'nda oldukça gelecek vaat eden biridir, bilirsin."

"Evet, Antony Hayden Worth," dedi Tristan yatağa doğru ilerleyerek. "Eton'da benim bir sınıf önümdeydi. Karısına ne oldu?"

Hauxton bu sefer biraz dokunaklı bir biçimde tekrar gülümsedi. "Nash onu Amerika'ya sürgüne gönderdi," dedi kahvaltı tepsisini bir yana iterek. "Babası Connecticut'taki Carlow Cephane Fabrikası'nın sahibi."

"Carlow?" Hafif bir ıslık çaldı.

"Evet, kolay paranın baştan çıkarıcılığı, sanırım Bayan Hayden Worth ve babası için fazla iyi oldu. Yunanlara silah kaçıran bazı ikiyüzlü Fransız diplomatlarla yatağa girdiler."

Tristan hafif bir ıslık çaldı. "Öyleyse kim olduğu ortada."

"Ama Nash masumdu ve erkek kardeşi de... şey, sadece karısının azmasına izin verdiği için aptallık etmişti. Onu rüşvetlerle çıkarmak Nash'e küçük bir servete mal oldu."

Tristan pantolonunun beline başparmaklarını sıkıştırdı ve yataktaki zayıf ve hassas siluete dalgın dalgın gözlerini dikti. "Emin misiniz? Nash bu Gorsky meselesinde temiz mi?"

Hauxton başını salladı. "Oldukça eminim."

Ve Leydi Phaedra'ya ilişkin teorisi gitmişti. Bu düşünce onu mutlu etmeliydi. Etti de. Ama onun yüzüne karşı yalancı demişti. Halbuki Phaedra ona ağabeyiyle ilgili gerçeği söylemişti. İkisinin de bu işe karışmadığını. Artık Tristan'ın onu görmek için bahanesi kalmamıştı.

Ama bu muhtemelen iyi bir şeydi. Sert biçimde boğazını temizledi. "Ben düşünüyorum, efendim," dedi. "Bir planım var."

Hauxton tam çayını yudumlayacakken durdu. "Devam et."

Tristan babasının şark halısının sarmal motiflerini inceliyordu. "Sizin bir yalan söylemenizi istiyorum," dedi sonunda. "Herkesin bileceği bir yalan. Sizden, siz tekrar iyileşene kadar Dışişleri Bakanlığı'ndaki işlerinizi yönetmeye benim yardım edeceğimi yaymanızı istiyorum."

"Tristan eğer bu işe baş koyarsan bir gün bunu yapabilmek için mükemmel derecede yetenekli olduğunu düşünüyorum. Ancak ben iyileşeceğimi düşünmüyorum."

"İkimizin de bundan korktuğunu biliyorum, efendim," dedi Tristan. "İşe gelince, buna ilişkin hislerimi biliyorsunuz. Ama sizden söylemenizi istediğim, siz göreve dönene kadar benim sizin aracınız olacağımdır. İnsanların sizin tüm dosyalarınıza ve tüm kadronuza ulaşabildiğime inanmalarını istiyorum. Benim –bir süredir– sizin sırlarınızı bildiğime inanmalarını."

Hauxton ona merakla bakıyordu. "Evet, anlıyorum," diye söylendi. "Peki, bu neye yarayacak?"

"Bir liste derliyorum, efendim. Madam Vostrikova'nın meşhur müşterilerinin listesi. Sınırlı ölçüde muvaffak oldum."

"Söylediğim gibi bu, olanca ihtiyatla idare edilen bir iş," dedi Hauxton. "Herhangi birini bulmayı başardın mı merak ediyorum."

"Evi sürekli izliyorum," dedi Tristan. "Ve ona buna soruyorum. Birkaç iyilikle borç senetlerinin karşılığı olarak. Ah bir de bir bulaşıkhane hizmetçisine rüşvet verdim. Bir düzine isime ulaştım."

Babası etkilenmiş görünüyordu. "Evet ve hepsi çok varlıklı, hiç şüphem yok. Bu çeşit ahlaksızlıklar pahalıya gelir."

"Tuhaftır, listedeki herkes zengin değil," diye yanıtladı Tristan. Halıda volta atmaya başlayarak, "Ama şu ya da bu şekilde *güçlü* oldukları kesin. Üst rütbeli ordu subayları. Parlementonun aktif üyeleri. Hükümet bürokratları, hepsi soylu adamlar ama bazısının serveti daha mütevazı," dedi.

Hauxton dikkatlice öne uzanıyordu. "Evet? Devam et."

Tristan dönüp babasına baktı. "Madam Vostrikova'nın müşterilerinden bir çeşit iş kontratı talep ettiğini biliyor muydunuz?"

Hauxton yavaşça başını salladı.

"Onlardan ne hizmet aradıklarını belirtmelerini talep ediyor ve üzerinde anlaşmaya varılan bir fiyat çıkarıyor," dedi Tristan. Bazen bu kontrat hizmetleri, rezerve edilen belirli bir kişiyi, bir zaman dilimini şart koşuyor ve eğer zaman dilimi çok uzunsa, kadına yıllık belli bir maaş sağlayabiliyor..."

"Ya da erkeğe?" diye araya girdi babası.

Tristan omuz silkti. "Bu mümkün."

Babası şaşkın görünüyordu. "Erkeklerin metresleri için kontrat ve yıllık gelir hazırladıkları bilinir," diye mırıldandı. "Ama diğeri... eminim kimse bu kadar tedbirsiz olmaz?"

"Konu cinsel iştaha geldiğinde, sertleşmiş aletli bir adam kadar tedbirsiz kimse yoktur," diye belirtti Tristan. "Belirli bir haz için inanılmaz şekilde aptalca, dikkat çekici derecede basiretsiz şeyler yaparlar; bedeli konusunda daha sonra etekleri tutuşur."

Hauxton kalan birazcık rengini de yitirdi. Yüzü aniden katılaştı ve ellerindeki titreme gözle görülür şekilde arttı. Tristan Kont'a baktı. Babasının kendi evliliğini düşündüğünün

farkına vardı. Toplumun ve tenkitlerinin ona yasak ettiği güzel ve çekici şeye sahip olmak uğruna her şeyi göze almayı.

İstediği şeye sahip olmuştu. Ama hepsinin ödediği bir bedel uğruna.

Tristan sertçe boğazını temizledi. "Bazı cinsel sapkınlıklar neredeyse bağımlılık yaratıcı olabilir," diye devam etti. "Madam'ın, malları, ne çeşit ahlaksızlığı arzu ettiğinizi anlamamız için, sanırım, bir kere denemenize izin verdiğini duydum. Ve sonra eğer ona izin verirseniz sizi esir ediyor."

"Belgeli mi?"

Tristan kafasını salladı. "Söylenti bu. Benim için buna inanmak zor olsa da."

"Tanrım." Hauxton'ın elleri tokmak gibi yumruklar halinde sıkıldı. "Liste yanında mı?"

Tristan cebinden bir parça kâğıt çekip çıkardı ve babasına verdi.

Solgun gözleri isimlerin üzerinde gezindi. "Tanrım," dedi yeniden. "Emin misin?"

"Oldukça." Tristan babasının yatağının yanındaki lambaya gitti. Belgeyi aldı, camı kaldırdı, sonra onu ateşe değdirdi. Kâğıt, alev çıkarmadan yanarken onu babasının kahvaltı tepsisine attı.

Hauxton kağıdın yanışını izledi. "Evet," dedi, kâğıt siyah kül kıvrımına döndüğünde. "Evet, sanırım en iyisi bu."

Çok kısa zaman sonra, kapı yeniden açıldı. Kara kargalar beraberlerinde evrak kutularını ve yazı masalarını getirerek içeri akın ettiler ve günlük aktivitelerin hazırlığı için odaya yayıldılar. Tristan, onlardan biri olmadığı için Tanrı'ya şükrederek babasına baş selamı verip tüyme fırsatını yakaladı.

Long Acre'a kadar bir buçuk kilometrelik yolu, kafasını boşaltmayı umarak çevik bir hızla yürüdü. Bir kereliğine ba-

basının istediğini yapmıştı ve olağanüstü bir şekilde Hauxton, onun şimdiye kadar elde ettiklerinden bir hayli memnun görünüyordu. Geçmişte, Tristan, babasının memnun olup olmadığını hiç kafasına takmamıştı. Ama bugün... evet, bugün neredeyse umursamaya başlamıştı. O zaman, babası aralarında var olan, gelişmeye başlayan dostluk hissini paramparça etmişti.

Her şeye rağmen Tristan görevini yapmıştı ve öyle yapmaya devam edecekti. Keşke bir de hafızasından babasının yüzünün görüntüsünü kazıyabilseydi. O solgun ve yalın doğrulama ve pişmanlık ifadesini. Çünkü bir erkek evliliğinden pişmanlık duyarsa aynı zamanda çocuklarından da pişman olmaz mıydı?

Hauxton pişman olmuştu. Ara sıra, bunu söylediği bile olmuştu. Tristan, yaramazlık ve kötü notlarıyla onu dayanma sınırının ötesine ittiği zamanlar. Paralı asker olmak için evden kaçtığında. Ve sonra, yaşamında yaptığı seçimlerle... Her şakada bir gerçek payı vardır veya eskiler öyle der. Tristan her zaman aynısının öfke için de söylenebileceğine inanmıştı.

Tristan eve vardığında, "Bir kadın size bakmak için uğradı, efendim," dedi Uglow.

"Bir kadın ha?" Uglow paltosunu omuzlarından kaldırıp fırçalanması için bir kenara koydu. "Dolgun ve çekici umarım?"

"Evet, hanım hanımcık görünümlüydü," diye onayladı Uglow. "Ama iş için gelmişti, demek istediğimi anlarsınız."

Tristan'ın göğsünde bir şey sıçradı. "Gerçekten öyle mi?" dedi yeleğinin düğmelerini çözerek. "Kestane saçlı olabilir mi? Ve gözlüklü?"

Uglow ona kaşlarını çatarak, garip bir şekilde baktı. "Kızıl saç. Size bir mektup bıraktı."

Tristan'ın kalbi yerine yerleşti ve beyni devreye girdi. Leydi Phaedra asla bir beyefendiyi bekar konutunda ziyaret edecek kadar kepaze olamazdı. Ve öyle yaptığını ummaya hakkı yoktu.

Uglow işaret ederek, "Masanızda," diye homurdandı.

Tristan, Uglow'un parmağını takip etti, sonra yeleğinin önü açılarak, hızla masasına yürüdü. Not kırmızı balmumuyla mühürlenmişti ama damga tamamen sıradandı. Kabaca onu yırtıp açtı.

Benden bir zaman ve yer adı belirtmemi istemiştiniz.

Yarın akşam. Dokuz buçukta.

Gorsky'nin karşısındaki ev.

Bayan Thompson'ı isteyin.

Bayan Thompson? Bayan Thompson kimin nesiydi?

Sonra dün geceki veda sözleri aklına geldi. Tristan dişlerinin arasından hafifçe ıslık çaldı. Not güzel, sık bir elyazısıyla, sivri uçlu bir kalemle ve mürekkep akıtılmadan yazılmıştı. Büyük kâğıt kalın, fildişi rengindeydi. Pahalı cins. Sanki onu yazarken izlemiş gibi, notun kimden geldiğini kesinlikle biliyordu.

Gorsky'nin karşısındaki ev. Tabii ki Vostrikova'nın genelevinin karşısı demek istiyordu. Ani bir titreme çöktü üzerine ve bununla birlikte gelen garip bir heyecan ürpertisi.

Neticede içgüdüsel olarak yanılmamıştı.

Bu da sadece bir soruyu beraberinde getiriyordu. Phaedra Northampton ne işler karıştırıyordu?

8. BÖLÜM

Yıldızlar, ateşinizi saklayın;
Işığın benim kara ve derin arzularımı
görmesine izin vermeyin.

Ertesi gün öğleden sonra ağır bir nem Surrey ve Sussex boyunca alçalıp Londra'yı karanlık bir sise boğarak kanaldan yukarı doğru yayıldı. Tristan en eski çizmelerini ve ona kıtadaki yılları boyunca iyi hizmet etmiş eskimiş deri paltosunu giydi ve alacakaranlık yaklaştığı anda yola koyuldu. Çok uzun zaman önce keşfin gücünü ve kontrol edilmeyen bir duruma asla girmemenin önemini öğrenmişti.

Tristan çeşit çeşit günah yuvalarını barındıran Soho'yu iyi bilirdi. Şapkasının siperliğini aşağı çekti, yakasını yukarı kaldırdı ve karanlık çökerken Madam Vostrikova'nın yerine geniş adımlarla yürüdü. Nem, yüzünün etrafına ve görünüşe göre ciğerlerine yerleşerek tenine serin ıslak bir köpük gibi yapışmıştı. Caddenin başında armalı bir araba ara sokaktan döndü ve çizmelerini boydan boya kirleten bir pislik sıçratarak su birikintisinin içinden ilerledi.

Tristan çizmelerine bakıp küfretti. Bunun gibi günlerde neredeyse –neredeyse– Yunanistan'ı özlerdi. Ama su püskürtmesi kan püskürtmesinden iyidir diye hatırlattı kendine. Özellikle kişinin kendi kanı söz konusu olduğunda. Ya da bir

masumunki... ve Tanrı biliyor ya, her zaman bol miktarda masum olurdu.

İzlediği yer kilerle çatı katı eklenmiş üç katlı bir evden oluşuyordu ve oldukça sefil görünüşlü bir kahvehaneyle kepenkleri kapalı bir manifaturacı arasına sıkışmıştı. Yedi buçukta, birinci katta biri lamba yaktı ama önden kimse girip çıkmadı. Tristan karşıdan karşıya geçti ve tam ince yağmur sersemletici bir gümbürtüye dönüşerek kaldırımdan taşıp yağmur oluklarını takırdatmaya başladığında kahvehaneye daldı.

Kahvesini getiren çocuğa, "Kalacak yer bakıyorum," dedi paltosunun içinde. "Bitişikteki evle ilgili ne biliyorsun?"

Garson onu yukarıdan aşağı süzdü. "Oranın senin gibiler için olmadığını biliyorum."

Görünen o ki eski paltosu yeteri kadar yıpranmış değildi. "Birazcık namussuz, ha?" Tristan gülümsedi. "Bir rahibe manastırı değil, öyle mi?"

Çocuk omuz silkti ve Tristan'ın verdiği bozuk parayı aldı. "Hayır, ama yatacak bir yer de değil. Yine de orada birkaç kız çalışır. Greek Caddesi'ndeki birahaneye sor."

"Herkül'ün Sütunları'na mı?" Tristan orayı çok iyi biliyordu.

"Evet, onlara Şaşı Polly'yi görmek istediğini söyle. O bu gece kimin çalıştığını bilir."

Tristan da Polly'yi tanıyordu. Gözlerini oldukça severdi. Ama bir maşrapa bira ya da Polly'nin arkadaşlarının sattığı hiçbir şeye gerek duymuyordu. Tristan kahvesini bitirdi, sonra tekrar sokağa çıktı. Yağmur şimdi çok sert yağıyordu. Şapkasıyla paltosuna şükrederek, evin arka tarafına gitti ve evle bina dışındaki tuvaletin arasına birikmiş eski fıçı yığınları ve çöp dışında, burayı da en az ön taraf kadar özelliksiz buldu.

Cılız ışıkta kokuşmuş ve bulanık bir hendek bahçe duvarı boyunca ilerliyordu. Tristan tıslayan bir kediye takılıp düşecekti ki onu aşıp çöplerin arasından dikkatle ve yavaşça mutfak pencerelerine ilerledi. Şapkasından damlayan yağmurun arkasından, kaba yontulmuş bir masada oturup patates soyan bir kızı görebiliyordu. Bunun dışında bir hareket yoktu.

Yanıltıcı bir sakinlikti bu. Kontrol edemediği bir şeyin içine çekiliyordu. Babası bir yem atmıştı, Tristan'ın dayanamayacağını bildiği bir yem. Ve şimdi bu yapbozun bir parçası, Phaedra Northampton'a karşı kendi saplantısıyla karmakarışık olmuş bir şekilde bu evin içinde yer alıyordu. Ama ne şekilde bilmiyordu. Onun adına açıklanamaz bir şekilde korkuyordu.

Tristan pencereden doğruldu, botunun boğazından bıçağı aldı ve onu palto cebinin derinliklerine kaydırdı. Sonra ön kapıya geri döndü ve kapı tokmağını vurdu. Soluk önlüklü çiçekbozuğu suratlı bir kocakarı kapıyı açtı ve yıkanmamış vücutlarla haşlanmış lahana karışımı berbat bir koku Tristan'ın burun deliklerine hücum etti.

"İyi akşamlar," dedi sesini yağmurun içinden yükselterek. "Bayan Thompson'ı arıyorum."

Kadın onu biraz edepsizce baştan aşağı süzdü. "Evet, şüphesiz," diye homurdandı. "Bir tuhafiyeci yardımcısı!"

Tristan babasının en buyurgan bakışını taklit ederek, etkileyici Talbot burnundan aşağı baktı. "Bayan Thompson," dedi tekrar. "Rica ederim."

Yıpranmış bir halıyı işaret ederek, "Öyleyse botlarını sil şuraya," diye söylendi. "Beni takip et ve işini sessiz gör, bayım. Ben saygıdeğer bir pansiyon işletiyorum."

Merakı uyanan Tristan paltosundan yağmurun çoğunu silkti ve kadının peşinden, dönen merdivenden yukarı, daha

ileri gidemeyeceği bir yere kadar çıktı. Basamakların en üstünde dar bir kapı duruyordu. Kadın yamru yumru elinin tersiyle kapıya hafifçe vurdu. "Thompson," diye hırıldadı. "Bir ziyaretçin var."

Kapı gıcırtıyla açıldığında neredeyse karanlık bir oda göründü. Silueti gölgeyle kaplanmış beyaz başlıklı bir kadın hemen içeride dikiliyordu. "Evet?"

Tristan karanlığın içinden görmek için çabaladı ama kadının hareketleri ve sesi Phaedra'ya benzemiyordu. Bir kaygı ürpertisi sırtında gezindi. Başka kim orada karanlıkta pusuya yatabilir, diye merak etti. Eli, bıçağına gitti ve kabzayı sıkıca tuttu.

Kocakarı eşiğin üzerinden eğildi. "Eğer burada beyleri eğlendirme niyetindeysen yarısını alırım, Thompson," dedi, zımpara gibi sesiyle. "Odayı tuttuğunda aynen söylemiştim."

"Pekâlâ," dedi gölgelerin içindeki kadın. "Sizinle daha sonra anlaşırız."

"Hay hay, dediğin gibi olsun." Tristan'a son bir ters bakış atarak basamaklardan aşağı indi.

Tristan beklemeden içeri girdi ve kapıyı itip kapattı. Bir eli hâlâ bıçağın üzerinde kadını kendine hızla çekti ve kolunu boğazına dolayarak etrafında döndürdü.

Kadın öfkeyle soludu ama Tristan, Phaedra'nın kokusunun ve temiz saçının esansını tanıdı. Bir rahatlama dalgası akın etti. Boğazını serbest bırakıp kolunu yakaladı.

Onu lambanın zayıf ışığına doğru çevirerek "Ne halt ettiğini sanıyorsun?" diye sordu. "Başına açabileceğin tehlikenin farkında mısın?"

Tuhaf biçimde metin olan Phaedra bir eli boğazında ona hor görerek baktı. "Tehlike?" Her zamanki terbiye edilmiş sesi

geri dönmüştü. "Neyden? Sizin gibi magandalardan mı?"

Parlayan mavi gözlerine baktı ve beklenmedik, saf, neredeyse hiddetli şehvetin uyandığını hissetti. "Evet, olabilir." Sonra düşünmeden onu kendine çekti; dudakları ve diliyle olması gerekenden çok daha kaba şekilde, sertçe öptü. Ama Phaedra onu duygusuzca tokatlamak yerine ağzını açarak yüzünü ona çevirdi. Su, saçlarından yüzüne damladı ama Phaedra ona doğru yükselerek elinden geldiği kadar karşılık verdi.

Uzun sürmedi. Nedense onu bir yana itti ama sarsılmıştı. *Tristan* da sarsılmıştı. "Bu palto ıslak bir köpek gibi kokuyor, Talbot," diyebildi. Sesi titrekti. "Ve benim döşememe su damlatıyorsun."

"Öyle mi?" Sırılsıklam şapkasını çekip çıkardı, kendine onu istediği için kızgındı. "Bardaktan boşanırcasına yağıyor, eğer fark etmediysen..."

"Peki, onu bana verin." Eliyle sabırsız bir hareket yaptı. "Siz de kalabilirsiniz."

"Ah, kalıyorum." Bıçağı tekrar cebinin derinliklerine kaydırdı ve paltoyu çıkardı. "Şimdi," dedi gizemli bir şekilde "Bu yerde ne yaptığını açıkla bana."

Phaedra sırılsıklam giysiyi bir çiviye astı, sonra köşeye sıkıştırılmış eski bir oyun masasından bir sandalye çekti. "Benimle buluşmak istediniz, hatırlarsanız. Burada bulunmak için sizin izninize ihtiyacım yok."

"Hayır, bu tehlikeli numarayı çevirmek için ağabeyinin desteğine ihtiyacın var." Bir elini masaya yerleştirdi ve ona eğildi. "Onun yerine bu işi sen yapmak istiyorsun galiba Talbot," diye fısıldadı. "Ben de senin gamsız bir çapkın olduğunu sanmıştım."

"Evet, pekâlâ, gerçek açığa çıkacaktır, değil mi?" Soğuk

bir kesinlikle konuşuyordu. "Burada çok tehlikeli bir oyun oynuyorsun Phae."

Phaedra ona etkileyici bir bakış fırlatarak yakındaki sandalyeyi çekip oturdu. İsteksizce, aynı şeyi yaparak odaya göz gezdirdi. Gözleri ışığa alışan Tristan tavanarasının küçük ve dar olduğunu görebiliyordu; yağmur, başlarının sadece birkaç santim üzerinde uzanan çatıda gürültülüydü. Oda, eski ızgaralı bir şömine, eski meşe bir dolap ve onu aşırı derecede rahatsız eden, arka taraftaki çatı kirişlerinin altına sıkıştırılmış eski cibinlikli yatakla döşenmişti. Köhne masa ve oturdukları sandalyeler dışında alçak oda herhangi bir dekorasyondan yoksundu.

Bakışını Phaedra'ya döndürdü. Dudakları onun öpücüğünün sertliğinden hafifçe kabarmıştı. Kızarak şapkasını masaya fırlattı ve nemli saçlarının arasından elini geçirdi. Kızı her gördüğünde onu yakan sıcak arzu dalgasını istemiyordu. "Peki," dedi usulca, "Haydi konuşalım."

Phaedra masanın üzerinde duran lambaya uzandı ve fitili kaldırdı. Ateş, üzerine eğildiğinde, onun kalın, sık kirpiklerinin uzunluğunu arttırarak ve harikulade elmacık kemiklerini yükselterek yüzünde dans eden gölgeler oluşturdu.

Bu akşam da gözlüğünü takmamış, saçını sıkı bir topuz şeklinde toplamıştı. Onun olmadığı açıkça belli olan, donuk renkli bol giysiler giymişti. Görünmez olmak istermiş gibi yüzünü hafifçe başkalarının bakışından kaçırma alışkanlığıyla, bir hizmetkâr ya da bir tezgâhtar bile olabilirdi. O... isimsiz görünüyordu. Ve Tristan onun şu ya da bu şekilde isimsiz olmakta yılların tecrübesine sahip olduğunu hissediyordu.

"Bu çatı katını birkaç hafta önce tuttum. Hampshire'dan gelmemizden kısa süre sonra."

Gözleri yüzünden bir an ayrılmadı. "Neden?"

Phaedra birkaç santim geri çekildi. "Sizin ses tonunuzu anlamıyorum," diye karşılık verdi. "Aslında, sizi aklı başında bir hergele olarak tercih ederim. Sizinle neden konuşmak zorunda olduğumu merak etmeye başlıyorum."

Çünkü eğer konuşmazsa Tristan onu o an kaçıracak ve Nash'in himayesine verecekti veya aşağılık tabiatı düşünülürse daha kötü bir şey yapacaktı. Her iki şekilde de onun dışında her şeyden korunabilirdi. Her nasılsa, Tristan dilini tuttu.

Bir elini açarak çevirdi. Planlanmış gibi birden üzerlerindeki çatıda yağmurun gürültüsü hafif bir tıkırtıya dönüştü ve odaya bir dinginlik çöktü. Ses tonunu yağmurla birlikte yumuşatmaya çalıştı. "Phae, benimle konuşmalısın çünkü senin tarafındayım. Çünkü seni ve güvenliğini önemsiyorum. Burası şüphe uyandıran bir semt ve bu yer..." Burada durup bakışını adi tavanarasında gezdirdi. "Tanrı aşkına, Phae, sen böyle bir yere ait değilsin."

Gözlerinde bir şeyin yumuşamasını, titreyen lamba ışığında izledi. "Sefillik, değil mi?" diye mırıldandı. "Yine de Londra'da pek çok insanın yaşadığı yerlerden iyidir. Ama ben burayı mükemmel bir gözlem noktası olduğu için seçtim. Bay Gorsky'nin ön kapısına yukarıdan bakıyor."

Tristan'ın çenesi sertleşti. "Onu gözetliyorsun."

"Evet." Ona inceleyen bir bakış attı. "Evi gözetliyorum, daha doğrusu."

Elleri yumruk olan Tristan gözlerini kapadı ve güçlükle yutkundu. "Tanrım," diye fısıldadı boşluktan gelen bir sesle. "O sendin. O gece geçitteki. Ben... ben... şey yapmaya çalıştığımda..."

"Beni yatağına çekmeye çalıştığında mı?" dedi umursamaz bir alaycılıkla. "Yoksa pazarlık bir yatağı dahi içeriyor muydu? Yazık ki, bu onuru geri çevirmeye mecburdum. Buna

rağmen söylendiği kadar iyi olduğuna eminim."

"Phaedra," dedi. "Tanrı aşkına. Bu komik değil. Ya ben..."

"Yapamazdın," diye çabucak araya girdi. "Ne kadar zampara olursan ol, bunu yapmayacak kadar beyefendisin."

"Bunu bilemezsin," diye uyardı onu.

"Ah, ama biliyorum," dedi çabuk, garip bir şekilde boğuk bir gülümsemeyle. Tristan onun bir çeşit sır saklıyor olduğunu hissetti. "Bana güven, Talbot. *'Hayır'*dan anlayan bir erkek ile üstünlüğünü adaletsizce dayatan bir erkek arasındaki farkı biliyorum."

Lamba ışığında yüzünün açılarını inceleyerek ve uzun bir süre boyunca ne kastettiğini merak ederek ona baktı. Yüksek alın ve hafifçe sivri burun. İri, zeki gözler ve açıkçası çok geniş ama yüzüne çok yakışan bir ağız.

Evet, ona her zaman biraz tanıdık gelmişti. Ama neden? O gece geçitte bile onu bütünüyle açıklayamadığı, mantığa değil duyguya dayanan bir düzeyde tanıyor gibi gelmişti. Eğer gözlerini sadece bir anlığına kapasa onun kabarık... bastırılmış yuvarlak harika kalçasını hâlâ hissedebilirdi... ah, ama dediği gibi şimdi konuşacak ne vardı? "Bence," dedi gizemli bir biçimde, "Gorsky hakkında ne bildiğini bana anlatman en iyisi."

Elini masanın üzerine kutsal kitapmış gibi düz bir şekilde yerleştirerek, "Neredeyse hiçbir şey," diye yemin etti. "Bana inanmak zorundasın."

"Devam et."

"Onu gerçekten tesadüfen tanıdım," diye devam etti. "Oraya bir kez uğradım, işte. Yolun karşısındaki eve. Ve... şey, ayrılmayı –oldukça gürültücü biçimde olduğunu eklemeliyim– reddettiğimde kapıyı açan kız onu çağırttı."

Tristan bir şekilde dehşetini sakladı. Masanın karşısına uzandı ve kendi eliyle onun elinin üzerini kapladı. "Neden böyle bir yere gidesin, Phae? Şerefine gelecek lekeyi gerçekten anlamıyor musun?"

"Birini arıyordum," diye başladı. "Ve bir sebepten ötürü benim için şerefimden daha önemli."

"Kimi?"

Odanın loş derinliklerine uzun uzun baktı. "Hampshire'daki köyümüzden bir kız," diye fısıldadı. "Hizmetçim Agnes'ın kız kardeşi. Adı Millie; köy tavernasında çalışıyordu. Ancak on dokuz yaşında, Noel zamanından hemen önce Londra'ya kaçtı. Kendi bahtını aramak için."

"Ya?" diye sordu Tristan şüpheyle. "Ve bunu nasıl başardı?"

Phaedra bakışını indirdi. "Sırtının üzerinde tabii ki," dedi. "Millie'nin parlak kızıl saçları var ve çok güzel, melek gibi. Ve bence şunu hayal etti..."

"Zengin bir adamın ona bakacağını mı?" diye araya girdi.

Phaedra başını salladı. "Evet, zavallı kız," diye mırıldandı. "Teyzesine fakir olmaktan bıktığını ve kızı Priss'i desteklemek için servet edinmek niyetinde olduğunu söylemiş. Ama Millie ne yaptığını anlayamayacak kadar genç ve saf. *Çocuğu*, Talbot. Ve onu bir bulabilirsem, ah, kesinlikle bunun affedilemez bir hata olduğuna ikna ederim?"

"Bilemiyorum," dedi dürüstçe.

Phaedra kafasını eğdi. "Ben Millie'nin, Priss büyüdüğünde... şey, annesinin günahkâr bir kadın olduğunu anlayacağını akıl edemediğine eminim."

Tristan onun bunu akıl ettiğine ama hiç umursamadığına dair bahse girebilirdi. Sandalyesine yaslandı ve botlu bileğini

dizinin üzerine koydu. "Bu çocuğun," diye hatırlattı, "babası var mı?"

Phaedra uzun bir süre lamba ışığına bakakaldı. "Söylemek zorunda mıyım? Eğer söylemezsem bana yardım etmeyi ret mi edeceksin?"

Onu neden buraya çağırdığına dair derin, rahatsız edici bir şüpheye kapılmaya başlıyordu. "Phaedra, söylesen bile yardım edemem. Tehlikedesin. Şimdiden bir adam öldü. O ev ve oradaki insanlar hain."

Bunun üzerine Phaedra uzandı ve iki elini de Tristan'ın kolunun üzerine yerleştirdi. "Talbot beni dinle." Sözleri alçak ve boğuk sesle söylenmişti. "Anlamıyorsun. *Millie ellerinde.*"

"Ellerinde?" Gözleri yüzünü araştırdı. "Phae, nereden biliyorsun?"

Phaedra kolunu bıraktı ve omuzlarının çökmesine izin verdi. Her hareketi iliklerine işlemiş bitkinliğini gösteriyordu. Bu, Tristan'ın, onun ne kadardır bu işin içinde olduğunu düşünmesine yol açtı; kendini hasta olana kadar yiyip bitirdiğinden ve tüm gece pusuya yattığından şüphe etmiyordu. Onu bundan kurtarabilmiş olmayı diledi.

"Millie'nin tüm mektupları bu evden geliyordu," diye fısıldadı Phaedra. "Burada Bayan Wooten'dan bir oda kiralamış. Mektuplarından birinde Agnes'a caddenin karşısındaki bir kadının yaşadığı bir yer bulduğundan bahsetmişti. Bu kadın Millie'ye yardım edeceğine söz vermiş. Ve adına her ne deniyorsa o dünyaya girişini kolaylaştırmaya söz vermiş."

"Lekelenmiş kadınlar dünyası," dedi Tristan. "En azından bu, senin Millie'nin büyük ihtimalle umduğu şey. Ama oradaki insanların yaptığı, beyefendilerin yaptıkları basit düzenlemelere benzemez, Phae. Yaptıkları, sattıkları şey, en kötü çeşit cinsel sapkınlıklar."

Phaedra köhne sandalyenin üst çıtasından başının arkaya düşmesine izin verdi. "Ah, Tanrım!" dedi nefes nefese. "Korkunç bir şey olduğunu biliyordum. Millie'nin son mektubu Candlemas yakınlarından geldi. Ve ondan sonra... hiçbir şey."

Tristan ona eğildi. "Phaedra emin olamazsın," diye ısrar etti. "Eğer oraya gittiyse, çoktan ayrılmış olabilir. Bir adamın kullanımına sunulmuş ve götürülmüş olabilir. Bu, o evde sık sık olur. Veya acı bir şekilde sonu kötü olmuş olabilir."

Phaedra'nın bakışının yumuşadığını gördüğü anda sert sözlerinden pişman oldu. "Ah, Talbot," diye fısıldadı Phaedra. "Ah, lütfen, bunu söyleme. Priss'i annesiz düşünmeye dayanamam."

"Tristan," dedi sessizce. "Phae, bence bu noktada bana artık Tristan demelisin."

Güldü ama gülüşünde hafif histerik bir yan vardı. "Sana Avoncliffe demeliyim," dedi. "*Bu* senin adın."

Elini onunkinin içine aldı ve bu sefer bırakmadı. "Biz yalnızken, tabii ki asla olmamalıyız, bana Tristan demeni istiyorum, Phae. Buraya gelmemeliydim ve mademki yalnız olduğunu gördüm, ayrılmak zorundayım. Eğer bir beyefendi olsam öyle yapardım."

"Benim için endişeleniyorsun?" Sesindeki sinir hâlâ oradaydı. "Tanrım endişelenmek zorunda olduğumuz o kadar şey varken. Lütfen. Tristan. Sadece... kal. Ne yapacağımı düşünmeme yardım et."

Elini biraz daha sıktı. "Phae, kalıyorum ama kesinlikle ailenin arkadaşlık etmeni isteyeceği türden bir adam değilim. Sanırım ikimiz de beni neden annenle tanıştırmak istemediğini biliyoruz."

Gülüşü lamba ışığında buruktu. "Peşin hüküm vermeden

önce çok dikkatli düşünün, efendim," diye uyardı. "Annem uzun zaman önce bana bir koca bulmaya dair sahip olduğu ne kadar isteği varsa kaybetti. Sizi sevinçle karşılayacağından eminim."

Ağzı bir tebessümle kıvrıldı. "Hep böyle zor mu oldun?" diye mırıldandı. "İnsan hayalinde canlandırmakta zorlanıyor."

"Ben ne yaptığımı biliyorum."

"Ve bir koca aramıyorsun." Elini bir kere daha sıktı ve sonra serbest bıraktı. "Çok yazık. Ama Tanrı biliyor ben de bir eş aramıyorum. Bak Phae, seni güvenli bir şekilde Brook Caddesi'ne, eve bırakmama izin ver. Israr ediyorum."

"Hayır," dedi katı bir şekilde. "Millie'yi bulana kadar olmaz."

"Londra'nın cehenneminde kaybolmuş olabileceğini kabul etmeliyiz. Phae, böyle şeyler olur."

Phaedra iki elini yumruk yaparak çabucak cevap verdi. "Hayır. Hayır, bunu kabul edemem. Etmeyeceğim. Priss iki yaşında bile değil Tristan. Bir anneye *ihtiyacı var.*"

Sesinin tonu kararlıydı. Hemen hemen acımasızdı. O zaman Tristan neyle mücadele ettiğini anladı. Biraz kabaca sandalyesini arkaya itti ve yürüyüp gitmek için doğruldu. Ya bunu yapacak ya da Phaedra'yı kıçına şaplak atmak için dizlerinin üzerine ya da daha kötü bir şey için kucağına çekecekti. Alçak tavana çarpmamak için düşünmeden başını eğerek, dar odayı adımlamaya başladı.

"Elini yine saçlarının arasından geçiriyorsun," dedi Phaedra sandalyesinden. "Bu ne anlama geliyor?"

Bu aklını kaçırıyor demekti. Şimdiye kadar istediği her şeyi sorguluyor demekti.

Eve gitmeye gelince, Phaedra ikna olmayacaktı. Bunu

şimdiden biliyordu. Ona yardım etmesini istiyordu. Ve eğer etmezse, ne yapabileceğini sadece Tanrı bilirdi. Şüphesiz tek başına perişan olup, Gorsky'nin yaptığı gibi kendini öldürürdü. Korkutucu olan şey ona yardım etmenin bazı bakımlardan o kadar da mantıksız olmamasıydı. İkisi de aynı şeyi istiyordu. İkisi de sadece o evin içinde ne olup bittiğini öğrenmek istiyordu.

Bundan pişman olacağını bilerek, "Bana Gorsky'den söz et," dedi sonunda. "Aranızda geçen her kelimeyi söyle."

Phaedra ona anlattı. Sonunda Vostrikova'da, Millie'nin getirilmesini talep etmiş ve onsuz ayrılmayı reddederek rezalet çıkarmıştı. Ama Gorsky kız hakkında bilgisi olduğunu, Phaedra'nın en dokunaklı yalvarmalarına aldırmayarak inkâr etmişti. Sonra Phaedra tehditlere başvurmuştu ve belki de ağabeyinin adına başvurmuş olma hatasını yapmıştı.

"Tabii ki asla Stefan'a gitmeyecektim," diye açıkladı. "Sanırım Gorsky de bunu biliyordu. Benim çaresizliğimi hissedecek kadar uyanıktı. Bir bakış vardı, Tristan... ölü ama tetikte bir bakış."

Tristan garip bir şekilde ne demek istediğini tastamam biliyordu. Savaş alanında böyle adamlar görmüştü; yıllarca insanın insana acımasızlığına katlanmaktan bıkmış ve duyarlılığı kalmamış bir bakış. "Çok fazla aşağılık durum görmüştür," diye mırıldandı Tristan. "Muhtemelen umursamadı."

Bununla birlikte Phaedra zarifçe kavis çizen kaşını kaldırdı. "Başta ben de öyle düşündüm. Ama sonunda gözlerinde, sanırım, bir *empati* ifadesi belirdi. Bana yardım etmeyi düşünüyor olduğu gibi çılgın bir fikre kapıldım. Yine de yumuşamadı."

Aniden Tristan adımlamayı bıraktı. Az önce çok iyi bir noktaya parmak basmıştı. "Senin Nash'le ilgili tehdidin,

Phae," dedi biraz sertçe, "neden ilk olarak sadece ona gitmedin? Neden bu adi işle kendin başa çıkmaya çalıştın?"

Bu durumda Phaedra duraksadı. "Ben... ben Stefan'ı bu işe karıştıramazdım."

Tristan hızlıca mantığını gözden geçirdi. "Çocuk onun? Çocuk onun ve o bilmiyor? Ya da karısının bilmesini istemiyor?"

"Ah, hayır," dedi Phaedra sertçe. "Böyle bir şeyi düşünmemelisin."

"Öyleyse çocuk, Bay Hayden Worth'ün," dedi Tristan daha kesin bir şekilde. "Ve Lord Nash'in, erkek kardeşinin genç bir köy kızını baştan çıkardığını bilmesini istemiyorsun."

Phaedra hiçbir şey söylemedi ama gerçeğin utancı yüzündeydi. Fikir oldukça akla uygun geliyordu. Nash zaten Hayden Worth'ün karısının hükümette neden olduğu masraflı skandalla başa çıkmıştı. Belki artık konu üvey erkek kardeşine geldiğinde sabrı yoktu?

Öte yandan Tristan, Hayden Worth'ün cinsel tercihlerinin tamamen farklı yönlere yöneldiğini duymuştu hep. Ama sonra bir kadınla evlenmişti. Tabii, bunun bir anlamı olmayabilirdi.

Phaedra mahzun gözlerle baktı. "Eğer onu görebilseydin, anlardın." Sesi acıyla bezenmişti. "Öylesine al yanaklı, tatlı küçük bir şey ki, Priss yani. Ama Millie ayrıldıktan sonra bütün gün ve bütün gece ağladı. Bu... bu benim kalbimi kırıyor. Eğer yapabilsem, onu alırdım, Tristan. Onu alırdım ve kendi çocuğum gibi yetiştirirdim ama yapamam."

Tristan yine oturdu, sandalyesini daha yakına çekti. "İtiraf edeyim, Phae, ağabeyinin kiminle yattığını umursamıyorum. Ama bu çocuk..."

"O benim *yeğenim*," diye araya girdi Phaedra. "O benim *kanımdan*, Tristan. Ona karşı sorumluluğum var, değil mi? Baba tarafı sır olsa bile?"

Bir köyde çok az şey sır kalırdı. Ama Phaedra'nın bu küçük hayaline müsaade edebilirdi. "Ve sana da görevini yapmak düştü," dedi sessizce. Zihni hâlâ meseleleri evirip çeviriyordu. "Söyle bana, Phae, hiç Madam Vostrikova'yla konuştun mu? Senin kim olduğunu çıkarabilir mi?"

Cevabın *hayır* olması için Tanrı'ya yalvardı.

Anlaşılan öyleydi. Phaedra ona boş boş bakıyordu. "Madam Vostrikova kim?"

Tristan duraksadı. "Genelevin... ımmm, sahibi, eğer hatırlar... Bilmiyor muydun?"

Phaedra kafasını salladı. "Zili çalana kadar Gorsky'yi bile tanımıyordum," diye tekrar etti. "Ama öldüğü gün..." Yüz ifadesi aniden katılaştı.

Tristan öne uzanarak iki elini de tuttu. "Evet?"

Phaedra içini çekti. "Tristan, sanırım, Gorsky beni takip ediyordu. O gün Bay Kemble'ın dükkânına giderken, onun kuytularda saklandığını gördüm. Ama Agnes'ı gördüğünde o... şey, kayboluverdi."

"Demek öyle," diye mırıldandı Tristan. "Ve sonra Bay Kemble'ın dükkanına doğru mu devam ettiniz?"

Phaedra başını salladı. "Gorsky'yi kabataslak çizmiştim. Aklımdan. Kalemlerle aram kötü değildir bu yüzden benzetebildim ve dosyamı Bay Kemble'a acaba Gorsky onun tanıyabileceği biri mi, diye götürüyordum. Ben düşündüm ki... ah,bilmiyorum. Kemble'ın bana bir şekilde yardımcı olabileceğini düşündüm. O... bir şeyler bilen insanlar tanıyor, demek istediğimi anlıyorsundur."

Tristan anlıyordu ama başka bir alarm zili kafasında çın-

lıyordu. "Phae," dedi aceleyle, "Bu eskiz... onu başka kimse gördü mü?"

"Hayır." Kafasını salladı. "Hayır, Bay Kemble bile. Zoe geldi ve dikkatimiz başka yöne çekildi. Sonra... Gorsky bıçaklandıktan sonra onu eve götürdüm ve yaktım. En güvenlisi bu gibi geldi. Onun bir neden uğruna öldüğünü biliyorum. Bunu hissettim."

"Akıllı kız," dedi Tristan.

Gözleri açılmış ve kederli, bakışını onunkine çevirdi. "Tristan, Tanrı aşkına ne oluyor? Ben... ben bu adamın öldürülmesine mi neden oldum?"

"Hayır" dedi Tristan kesin olarak. "Şeytani bir kadın için çalışarak yaptığı tehlikeli kariyer seçimiydi onu öldüren şeydi. Fakat benim bilmek istediğim, bunu kimin yaptığı."

Ona çabuk, dikkatli bir bakış attı. "Sanırım çoktan bir teorin var."

Duraksadı, ona ne kadarını anlatacağından emin değildi. "O ve Madam Vostrikova'nın bir şey üzerine korkunç bir tartışmaya girdikleri söyleniyor," dedi Tristan isteksizce. "Daha açık konuşmak gerekirse... şey, genç bir adam üzerinde."

"Genç bir adam?"

"Vostrikova genç bir erkeği onunla çalışması için işe almış," diye cevap verdi. "Çok hoş bir genç adam. Onu nasıl elde ettiğini Tanrı bilir. Onu kaçırmış, ilaçla uyutmuş olabilir veya sadece parayla ya da daha kötü bir şeyle esir etmiştir."

"Ah," dedi Phaedra hafifçe. Gömleğinin önündeki bir düğmeyle oynamaya başlamıştı. "Evet. Ben... ben sanırım anladım."

Tristan neredeyse anlamamış olmasını umut etti ama devam etti. "Gorsky'nin gence bir bağlılık geliştirdiği söyleniyor. Eğer itiraz etmezsen gerçekten daha fazla açıklamamayı

tercih ederim, Phae. Yalnız şu kadarını söyleyeyim ki, Gorsky, Vostrikova'nın çocuktan faydalanmasına karşı çıkmaya başlamış ve..."

"Çocuk?" Phaedra kafasını aniden yukarı kaldırdı. "Genç bir adam olduğunu söylediğini sanmıştım?"

Genç on dört yaşındaydı veya Tristan'a böyle söylenmişti ve Vostrikova onu hoş çocuklara eğilimi olan ve uzakta, Lancashire'da konutu olan soylu birine kiralamıştı. Bir bulaşıkhane hizmetçisinin ona bu kadarını anlatması yirmi paunda ve Jamaika'ya bir yolculuğa mal olmuştu ve kız, adamın adını bilmiyordu.

Fakat Tristan böyle rezil şeyleri Phaedra'ya nasıl açıklayacağından emin değildi. Yine de, adam hükümette çalışan çok zengin bir kişiyse –Vostrikova başka türlüsünü ağına düşürmezdi– er ya da geç onu bulacaktı. Lancashire o kadar da büyük bir yer değildi.

"Genç bir adamdı," dedi Tristan sessizce. "Ve Vostrikova onu gönderdi. Tüm söyleyebileceğim bu. Ama bunun Vostrikova'yla suç ortağının arasındaki bozuşmanın kaynağı olduğunu düşünmeye başlıyorum."

"Çocuğa ne oldu?" Tristan onun bu ifadeye kendiliğinden geçtiğini fark etti. Bir kez daha Phaedra'nın saf olmadığının farkına vardı. Dünyanın aşağılık bir yer olabileceğini biliyordu. "Bu sabah Whitehall'da de Vendenheim'ı gördüm. Ona elimdeki bilgiyi verdim. Genci arıyorlar. Onu bulacaktır," dedi Tristan.

"Bulacaktır." Phaedra sandalyesinde gevşedi. "Haklı olduğunda, bazen olmadığında bile tamamen acımasızdır. Kimse de Vendenheim'dan sır saklayamaz."

Phaedra'nın dedikleri, Tristan'ın, onu bu güç durumdan çıkarmanın önemini yeniden görmesini sağladı. Vostrikova'nın

dikkatinden kaçmış olması ve Gorsky'nin onu takip ederken öldürülmesinin sadece bir fırsat cinayeti olması için âdeta yalvardı. Şimdiye kadar öğrendiği her şey aynı izlenimi uyandırıyordu. Ama Gorsky'nin Phaedra'ya yaklaşmak için yalnız olacağı bir zamanı kolladığından şüpheleniyordu.

Belki içini dökmek istiyordu. Veya büyük bir ihtimalle Vostrikova'nın, düşkünlük nesnesini uzaklaştırdığı için cezalandırıldığını görmek istiyordu. Ve Phaedra bunun için doğru bağlantılara sahipti: Biri zengin ve güçlü, diğeri siyasi nüfuz sahibi ve Tristan'ın şimdiye kadar keşfedebildiği kadarıyla ikisi de Vostrikova'yla herhangi bir birlikteliğe bulaşmamış iki tanınmış ağabey.

Onlara Vostrikova'nın çatısı altında olup biten şantaj, vatan hainliği ve düpedüz kölelikle ilgili herhangi bir bilgi verdiği takdirde adı çıkmış Madam bir hapishane hücresinden dışarıyı bir daha asla göremezdi. Evet, Gorsky'nin Phaedra'yla bir pazarlığa oturmaya niyetlenmiş olduğundan şüpheleniyordu.

"Millie'ni bulmaya çalışırken büyük cesaret gösterdin, Phae," dedi sessizce. "Ve bu odayı tutman çok akıllıcaydı."

"Pek işe yaramadı. Artık bildiğimiz gibi çoğu kimse arkadan gelip gidiyor."

"Evet, şey, saklayacak çok şeyi olan müşterilere sahipler. Büyük olasılıkla tahmin edeceğin gibi Madam Vostrikova çok özel bir genelev işletiyor."

Mum ışığında tatlı bir pembe tonu yanaklarını donattı. "Doğrusu, bu yerin oldukça tehlikeli olduğunun düşünülmesini anlıyorum. İnsanlar Leydi Phaedra'yla paylaşmaya çok istekli olmayacakları şeyleri Bayan Thompson'a anlatacaklardı."

"Bu evde sürdürülen bazı ahlaksızlıklar var, bu doğru," diye kabul etti Tristan.

Bakışı ona tırmandı ve gözlerinde Tristan'ı şok eden şehvetli bir değerlendirmenin hararetli titreşimi vardı. "Sizin yapmadığınız bir şey?" diye sordu Phaedra.

Onun üç adım yakınına geldiği her sefer aletinin dikilmemesini şeytandan dileyerek "Ah, bir ya da iki tane sanırım," diye cevapladı. "Şu toplulukla karşılaştırıldığında benim isteklerim oldukça geleneksel, Phae."

"Onlar hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu sessizce. "Bu adamlar yani böyle şeylerle meşgul olmak isteyen adamlar? Onlar... kötü mü? Ya da sadece ahlaksız?"

Tristan omuz silkti. "Bu adamlar kimseye; yani, zarar görmek istemeyen kimseye zarar vermedikleri sürece, bu durum kimseyi ilgilendirmez, sanırım. Fakat Vostrikova bundan çekinmiyor."

Yüzünü yana çevirdi, yanakları kızararak alevlenmişti. "Ya kadınlar, Tristan?" diye fısıldadı. "Kötülükten zevk alan kadınlar var mı? Ve varsa, aynı o erkekler gibi olmuyorlar mı? Eğer onlar... onlar bunu düşünmekten neredeyse kendilerini alamıyorlarsa, onlar –bilmiyorum– bir şekilde bozuk mu?"

Neyi sorduğundan tam olarak emin olamayarak, "Belki bazıları," diye onayladı. "Evet, baştan çıkarıcı kadınlar var, sanırım."

Gözleri onun daha önce görmediği bir duyguyla parladı. "Bilgisiz olmaktan usandım," diye dişlerini gıcırdattı. "Millie'ye ne olduğunu bilmiyorum. Ve hiçbir şey anlamıyorum. Herkes etrafımda düzenli halkalar çiziyor ve benim canıma tak etti."

Phaedra'nın elini, kolundan kaldırdı ama bırakmadı. "Canım, tehlikeli zemine basıyoruz. Gel, seni eve götüreyim."

Ondan birazcık uzaklaşarak, "Lütfen nankör biri olduğumu düşünme," diye karşılık verdi. "Ama Millie'ye ne ol-

duğunu bilene kadar bu rolü oynamaya niyetliyim. Ve bu yönlerden Bayan Thompson olmanın kendine has avantajları var, Tristan."

"Ne demek istiyorsun?"

Omuz silkti. "Bu yer bir virane olabilir ama burada istediğimi yapabilirim. İnsanlar benim gerçek dünyaya –Temple Bar ve Covent Garden'ın ötesindeki dünyaya– ait bir şey ödünç verdiğinde baytlabilecek saf, temiz, pohpohlanmış bir prenses değil, fakir, düşük sınıf bir dul olduğuma inanıyor. Bay Gorsky'nin ve orada çalışmak zorunda olan zavallı kadınların dünyasından. Gerçeğin içinde, çirkin bir gerçek olsa bile, güzellik vardır, Tristan."

Tristan, garip bir şekilde onun ne demek istediğini anladığını düşündü. Phaedra gibi bir kadın –özellikle evlenmemiş bir kadın– altın kafeste yaşardı. Güzel ama yine de kafeste bir yaşam.

Phaedra doğruldu, Tristan da aynısını yaptı. Çenesi yukarıda, omuzları dimdik ama zarifti ve Tristan'ın içinde onu korumanın ani, şiddetli arzusu tekrar yükseldi. Ama bunun onun istediği şey olmadığını biliyordu. Üstelik bu fikir onun nispeten onurlu isteklerinin çoğu gibi, şüphesiz, geçecekti. Tanrı biliyor ya, o koruyucu melek değildi. Yine de elini kaldırdı ve parmaklarını yanağına koydu. Sıcak ve yumuşaktı, vücudunun geri kalanının da öyle olduğundan şüphe etmedi. "İzin ver, Phae. Şu Millie davasıyla senin yerine ilgilenmeme izin ver."

Gözleri parladı. "Hayır, bunu zorluklara rağmen tamamlamayı amaçlıyorum. Nazenin olmayacağım, Tristan. Hiçbir erkek tarafından bu duruma düşürülmeyeceğim."

"Tanrı aşkına Phae, ben *herhangi bir erkek* değilim," dedi esrarengiz biçimde, onun kolunu kavrayarak. "Seksen iki kiloyum ve bir seksenden uzun duruyorum. Cebimde bir bıçak ve potinimde bir tabanca var; her ikisini de kullanmakta fevkalade ustayım. O kadar çok vuruldum, bıçaklandım ve dövüldüm ki artık bunlardan korkmuyorum. Dahası arkamda kraliyetin tam itimadı ve yetkisi var. Ama hay hay, ben sadece bir erkeğim."

"Şey, bunu bu şekilde ortaya koyunca, çok cazip bir paket gibi geliyorsun." Ona meraklı bir bakış attı. "Birlikte çalışacağız, Tristan. İstediğin şey bu olmayabilir ama benim teklifim bu."

Onu daha yakınına çekti, düşkırıklığı derinleşmişti. "Bana bir şey teklif edecek pozisyonda değilsin, tatlım," diye gıcırdadı. "Hele *istediğim* şeyi, hiç."

O zaman Phaedra ona cesurca baktı, vücudu onunkinden ancak birkaç santim uzaktaydı. "Öyleyse ne istiyorsun, Tristan?" diye mırıldandı. Sesi alçaktı ve gırtlaktan geliyordu. "Söyle. Ne de olsa bu akşam Bayan Thompson'ım."

"Bu ne demek oluyor?"

Kirpiklerini çekici bir şekilde alçalttı. "Ben... isimsizim. Benim, ara sokakta karşılaştığın kadının aynısı olmadığımı kim iddia edebilir? Yatağına davet ettiğin kadın."

"Öyleyse sana ne istediğimi göstereceğim." Kelimeler alçak ve boğuk çıkmıştı. Onu tekrar, bu sefer daha hayvani bir şekilde öptü. Phaedra boğazının gerisinden yumuşak bir ses çıkardı, sonra bir elini dikkatle dikiş attığı yaradan kaçınarak uzatıp kafasının arkasından doladı. Tristan onu hareretle ve tadına vararak, onu ittirmesini kısmen bekleyerek öptü. Öpücüğün samimiyeti âşikardı.

Phaedra onu ittirmedi. Bunun yerine dilini dilinde kaydırarak onu titretti. Sonunda ağzını, çenesi boyunca hafifçe sıyırarak onunkinden ayırdı. "Başka bir zaman belki," diye

fısıldadı, dudaklarını kaldırıp hafifçe kulağına sürtünerek. "O gece ara sokakta bana böyle söylemiştin. Ciddi miydin? Kadınların sana nasıl baktığını gördüm, yelpazelenerek ve fısıldayarak."

"Ne istediğine dikkat et, aşkım," dedi dişlerinin arasından.

"Bu, yanlış biliyorum," dedi Phaedra; soluğu kesilmiş gibiydi. Kendinden biraz korkmuştu. "Annem der ki..."

Başparmağını yanağında gezdirdi. "Ne der?"

Phaedra'nın gözleri kapandı, kirpikleri cildinde koyu bir süsleme gibiydi ve içinde bir şey buruldu. "Annem gerçek bir hanımefendinin şehvet duymaması gerektiğini söyler. Ama sen bazı şeyleri bilirsin, değil mi? Yani kadınları memnun etmekle ilgili?"

Bir inanmazlık nidası çıkardı. "Eğer gerçek hanımefendiler şehvet duymuyorlarsa, Phae, neden tüm kartlarını devamlı bana teslim ediyorlar?" Öbür elini onun yüzünü okşamak üzere kaldırdığında, titrediğini görerek sarsıldı. "Annen yanılıyor, Phae. Tutku güzeldir. Normal. *Gerekli.*"

"Baştan çıktım, Tristan," diye mırıldandı. Diğer elini de göğsüne dayalı birincisinin yanına getirerek ona yaslandı. "Malum ününün seviyesine ulaşabilir misin?"

Onun kelime seçimlerinden hoşlanmamıştı ama kötü şöhretini hak ettiğini düşündü. Ve şimdi karanlık sularda yüzüyordu, çünkü Phaedra'da ondaki beyefendiden geriye ne kalmışsa ortaya çıkaran ve ona aptal, acayip şeyler düşündüren bir şey vardı. Bu sessiz mahremiyet kozasında başlarının sadece birkaç santim üzerinde yağmurun iç gıcıklayıcı gürültüsüyle, yalnızlardı ve şu eski düzenli yatak onu ayartırken, Phaedra korkutucu bir şekilde anlamlı gelmeye başlıyordu.

Arzu, odaya girdiğinden beri bu delişmen tecrübesiz kıza

esip gürlerken, kasıklarında içten içe kaynıyordu. Maskesi –dünyanın geri kalanı için sakladığı şen şakrak, vurdumduymaz cephesi– onunla düşmüştü, artık işe yaramıyordu. Ve işe yaramasını istediğinden emin değildi.

Phaedra yüzünü elinin kıvrımına çevirdi. "Tristan," diye fısıldadı ona doğru. Dili avuç içine hafifçe sürtünüyordu. "Beni acı çekmekten kurtarabilir misin?"

Öyle olsun.

Tristan parmaklarının Phaedra'nın şakaklarındaki güzel yumuşak saçların arasına kaymasına izin verdi ve nefesinin ciğerinde titreyişini hissetti. "Bir ay, öyleyse" diye fısıldadı. "Bana Vostrikova'yla başa çıkmak için bir ay ver, Phae. Sana söz veriyorum Millie'ye ne olduğunu bulacağım. Bunu yapacak mısın? Bana güvenecek misin?"

Dudaklarını yaladı ve gözlerini uzağa çevirdi. "Evet," dedi hafifçe. "Ben... ben deneyeceğim."

Yüzünü hâlâ ellerinin arasında tutarak kafasını eğdi ve ağzını kabaca kapladı. Eğer çardağın altındaki öpücüğü çok cüretkâr olduysa, bu düpedüz bir yağmaydı. Vücudunun niyetinden hiçbir şüphe bırakmaksızın, Phaedra'nın başını arkaya çekerek, uzun, derin darbelerle dilini ağzına soktu. Onu almak istiyordu. İçine girmek. Doyana kadar tatmak.

Belki dönüp merdivenlerden aşağı fırlar diye umuyordu zihninin derinliklerinde bir yerde. Öyle olsaydı hayal kırıklığına uğrayacaktı. Phaedra'nın vücudu, göğüsleri onun göğsünde düzleşene kadar yükseliyor, ağzı büyük bir arzuyla onunkini sömürüyordu. Onun içinde erimiş gibiydi, elleri belinin çevresinde sonra yukarıda, sırtının üst bölümündeki güçlü kasların üzerinde geziniyordu.

Her hareketi bizzat baştan çıkarıcıydı ama hile olmadan, Tristan'ın oynaşlarından beklediği ince hesaplar olmadan.

Onu baştan çıkarmayı amaçlamıyordu. Sadece onun şehvetine kendikininyle karşılık veriyordu. Daha sonra, onun gerçekleşmek üzere olan şeyin farkında olup olmadığını sorgulaması gerektiğini düşündü ama o ilk hararetli bunu yapabilmesi çok zordu.

Phaedra daha fazla bir şey söylemedi, bunun yerine ellerini ceketinin altına kaydırdı ve onu omuzlarından çıkardı. Tristan işin ucunu bıraktı. Phaedra'nın parmakları, gömleğinin eteklerini pantolonundan çıkararak çekiştirdiğinde Tristan ona durmasını emretmeyi son bir kez düşündü. Ama bunu sadece düşündü. Phaedra avuç içlerini onun kaburgalarının çıplak derisine koydu ve Tristan ürperdi, sonra başka bir öpücük için onu kollarına geri çekti.

Sadece aşağılık bir adam bir masuma bunu yapabilir, dedi kendine. Ama Phaedra ona hiç de masum olmayan bir şekilde dokunmayı sürdürerek onu kontrolünü kaybetme noktasına getiriyordu. Kimin kimi soyduğundan tam olarak emin değildi. Sadece çıplak etindeki ellerini ve yön değiştirdiğinde ince, sade elbisesinin altında inip kalkan göğüslerini hatırlıyordu. Ve parmakları firketeleri saçlarından çıkarırken onun gür kahve dalgalar halinde dökülmesini izleyerek fantezisini gerçekleştiriyordu. Beline kadar soyulmuş olarak onu yatağa ve bacaklarının arasına çekti. "Yapmamalıyım," diye mırıldandı ağzı köprücük kemiğine giderken.

Önünde dururken özlemle öptü onu; sonra sade elbisesini çözdü ve kumaşı bir omzundan çıkardı. Göğüsleri çevresinde pamuklu bir kumaş bandıyla iki kere sarılmıştı. Onu gevşekçe çekiştirdi ve uçları neredeyse gergin ve dik, onun ağzı için yalvarırcasına, büyük olgun meyveler gibi serbestçe açığa çıktılar. Dudakları kumaşın içinden bir tanesini yakaladı ve o, ellerini Tristan'ın saçlarına sokup kafasını sabit tutarken çığlık attı.

"Tristan," diye mırıldandı.

Miskin miskin, diliyle meme ucunun etrafında dolanırken eli diğer göğüse gidip onu kavradı, sonra o yeni bir incecik zevk çığlığıyla avcuna yükselene kadar meme ucunu hafifçe parmağıyla çevirdi.

Başı saçının kokusuyla dönüyordu. Elbisesinin kenarını neredeyse vahşice beline çıkardı. Aleti şimdi pantolonunun kumaşını itiyordu. Külodunu çözdü ve yumuşak iç çamaşırını bacaklarından aşağı indirdi. Tristan geren ağırlığını serbest bırakma, onu kucağına çekip bir hamlede içine giriverme dürtüsüne karşı koymak için mücadele verdi. Bu hiç deneyimi olmayan bir kadın için iyi olmazdı.

Bunun yerine sıkı kalçasının tümseğini buldu ve onu sıkarak elini doldurdu. O an ona bu şekilde sahip olmak istediğinin farkına vardı. Göbeğinin üzerinde. Dizlerinin üzerinde. Onun üzerinde. Sahip olabileceği her şekilde. Ama henüz değil. Henüz değil.

Phaedra inlediğinde, dikilerek onu açgözlülükle kendine doğru kaldırdı. Buna karşılık Phaedra gözleri cam gibi ve nefesi inişli çıkışlı olarak dudaklarını onunkilerden çekti. Elleri konuşmadan onun pantolon düğmelerini, garip bir sabırsızlık içinde neredeyse kopartıp açarak çözmeye başladı.

Genellikle böyle şeylerde acele etmeyen bir adamdı ama pantolonunu ve çizmelerini hararetli bir hızla soydu. Belirsiz bir biçimde geri dönüşü olmayan bir noktaya yaklaştıklarını fark etti. Phaedra'nın onu durdurmaya niyeti yoktu. Bunun kaçınılmaz olduğunu biliyordu. Onu şu eski püskü küçük yatağa uzatıp içine gireceğini ve onu sonsuza kadar kendine ait kılacağını biliyordu. Bunu fark etmek onu korkuttu. Dehşete düşürdü. Ama onu bir parça bile yavaşlatmadı.

Onunla yüz yüze gelmek için döndüğünde kalın ve pan-

tolonundan çıkıntı yapan ereksiyonu Phaedra'nın gözlerini büyüttü. Ama kararlı bir şekilde sıcak avuçlarını onun göğsüne dayayarak, parmaklarını bu sefer onun göğsüne serpilmiş ve göbeğinden aşağı inen tüyleri okşayarak kollarına getirdi. "Seni istiyorum," diye mırıldandı sanki kendini ikna edermiş gibi. "Bunu istiyorum, Tristan."

Onun daha aşağılarına hafif, becerikli parmaklarıyla dokunduğu zaman nefesi kesildi. "Sürtük," dedi Tristan, "Bana sahip olacaksın. Yatağa çık."

Phaedra onun çıkıntı yapan erkekliğine son bir bakış atarak söylediği gibi yaptı: Yatağın üzerine bir bacağını altına alarak neredeyse küçük bir kız gibi yerleşti. Belli belirsiz, Tristan, onun ne kadar tutkulu olursa olsun, saf olduğunu hatırladı. Külodu aşağıda, kafasını alçak, siperli kirişlerin altından eğerek, onu yatağa kadar izledi. Baştan çıkarıcı bir oyun isteğiyle tekrar üzerine eğilip, onu hevesle ve açgözlülükle öptü; dilini dolambaçlı bir şekilde döndürerek.

Soluk soluğa ayıldıklarında, elbiseyi yavaşça kafasının üzerinden çıkardı. Phaedra güzel, dişi bir teslimiyet içinde, kumaş kayarken kollarını kaldırdı ve kafasını yavaşça eğdi. Elbise yere düştü; Phaedra önünde çıplak durduğunda, ancak o zaman, vücudunun güzelliğini tamamen kavrayabildi.

Gözleri onun üzerinde dolanırken ağzı kurudu. Phaedra geniş kalçaları, lezzetli, hafifçe sarkık göğüsleri ve neredeyse kendininki kadar uzun bacaklarıyla günah için yaratılmıştı. Bacaklarının birleştiği yerde Tristan'ın cenneti yer alıyordu; bir erkeğin dilini davet eden ve onun başka uzantılarını oyalayan koyu altın rengi kıvırcıkların altında. "Phae, sen bunun için yaratılmışsın," diye fısıldadı. "Şu gri elbiseler; evet neden onları giymek zorunda olduğunu anlayabiliyorum."

Bakışını ona kaldırdı ama hiçbir şey söylemedi; sadece onu kendine çekecekmiş gibi kollarını kaldırdı. Tristan'ın

başka bir davete ihtiyacı yoktu. Saf arzu ve hassas nabız gibi atan bir istek kalbinin her vuruşunda şiddetle kafasında ve aletinde küt küt atıyordu.

Dizini yatağa koydu ve üzerine yavaş yavaş ilerledi, onu yatağın üzerine itti. Kafası yastığa dayalı uzandığında, altın-kestane saçları bir sülünün kanatları gibi yayıldı, kolların başının üzerine kaldırarak, onu tekrar öptü. O, altında kıvrandı; sonra vücudu kuzeye çekilen bir mıknatıs gibi tüyleri bu ısınmış organa sürtünerek onunkine yükseldi. Tristan bir eliyle onu tekrar aşağı ittirdi. Diliyle kulağına hafif darbeler vurarak, "Benim şöhretimi doğrulamamı istedin," diye fısıldadı. "Arkana yaslan tatlım ve seni memnun etmeme izin ver."

"Evet... tamam."

Açıklama yapmaksızın aşağı kaydı ve onun bacaklarını genişçe açtı. Kendi bacaklarının arasındaki zorlayıcı çarpıntıyı göz ardı ederek ağırlığını onun bacaklarının arasına kaydırdı. Dudaklarını karnına yerleştirdiğinde Phaedra'nın nefesi kesildi ve dilini göbeğine gevşek daireler çizerek dayadığında titredi.

Etini parmaklarıyla genişçe açtığında tekrar nefesi kesildi. Parmaklarının olduğu yere ağzını yerleştirdi ve Phaedra onun altında ürperdi. Hafifçe, kışkırtarak dilini açık et içinden ilerletti ve Phaedra yumuşak bir biçimde inledi sonra adını haykırdı.

"Şşş, şşş," diye fısıldadı. "Sıkı dur."

Kalçaları yükselirken tırnakları lime lime yatak örtüsüne saplandı. Sonra Tristan, uyarılmasının ipeksi incisini hafifçe yalayarak dilini onun kadınlığının ipeksi kıvrımlarına daldırdı. Phaedra'nın titremesi arttı ve bir eli omzunu kavramak için saldırdı.

Yavaşça güldü. "Rahatla tatlım," diye mırıldandı. "Rahatla, koyuver kendini."

"Ben... ben içime gireceğini düşünmüştüm," diye fısıldadı tereddütle. "Bence... bu daha tehlikeli olabilir."

"Ah?" diye homurdandı, tekrar okşamadan biraz önce. "Ne şekilde?"

Yukarı çabuk bir bakış attığında, başının yastığa geri yuvarlandığını gördü. "Bağımlılık yaratabilir," diye fısıldadı alçak çatı kirişlerine doğru, tekrar titreyerek. "Tam anlamıyla... esir edici. Aman Tanrım. Korkarım bunun hayalini kuracağım."

"Ah, amaç da bu. Memnuniyetle seni kölem yaparım ve seni isteğime göre eğerim."

Ve onu yatağın üzerine eğmek. Ve dizlerinin üzerine. Ve belki, onun güzel, dolgun kıçı düşünüldüğünde mutfak masasının üzerine, diye düşündü. Onun mükemmel, dolgun vücuduna bir bakış bir erkeğin aklını başından almaya yeterdi.

Ah, ama darısı başıma, diye avuttu kendini. Tristan başını eğdi ve o sallanıp yatak da onunla birlikte sallanana kadar hafif, kışkırtıcı darbelerle onu yaladı. Phaedra'nın parmakları eski meşe yatak başına yapıştı. Kendi tutkusunun dalgalarında denize sürülmekten korkarmış gibi.

"Beni tut," diye fısıldadı çubuklara asılarak. "Ben yapamam... ah. Beni tut."

Tristan onun kıvranışını, açlığının derinleştiğini hayretle izleyerek neredeyse kendini patlatıyordu. Tutku onu ele geçirmiş, onu soluk soluğa bırakmıştı ama henüz Pheadra ona ulaşamamıştı. Gayri ihtiyari, kollarının üst kısmını bacaklarına dayayarak ve onu ağzına tamamen maruz bırakarak, hareketsiz tuttu. O da sadece bunu istiyor gibi görünüyordu. Bu onu sınırına yaklaştırmıştı.

Önce yumuşakça haykırdı, sonra Tristan küçük çıkıntısını emerken soluması nefes nefese, ısrarlı bir ritme yükseldi.

Sonra kafası son bir kez sessiz, serbest bir çığlıkla geri düştü. O titredi, tekrar titredi ve sonra tükenmişti.

Phaedra elleri kafasının üzerinde rahatlarken ve parmakları hafifçe avuçlarına kıvrılırken yeniden gevşekçe uzandı ve Tristan kendi yanan ihtiyacını saklayarak yukarı çıktı. Gelecek olan şey için katılaştırarak. Hâlâ durabileceğini kendine belli belirsiz hatırlattı.

Ondan daha iyi bir adam durabilirdi. Ama Phaedra onun altında uzanıyordu; hâlâ gergince tomurcuklanmış uçlarıyla ağır göğüsleri, zevkten uykusu gelmiş gözleri, onu almaya hazır bacakları... ve Tristan gücü olmadığını biliyordu. Kaçınılmaza adanmıştı. Ona. Onun üzerine diz çöktü ve elini etinin sıcak kıvrımları içine soktu; sonra parmaklarıyla daha derine indi. Bir parmak ve sonra ikincisi... Phaedra izlerken içine kaydı. Hazırdı ve kendi arzusuyla kayganlaşmıştı, kadınsı geçidi birleşmeleri için açıktı. Bir erkek ve kadın olarak bütünleşmeleri için. Seven ve sevilen olarak.

Kaçınılmazı ertelemenin bir anlamı yoktu; çünkü keskinlik ve çabukluk, her türlü ıstırabın ilacıydı. Tristan idareyi ele aldı ve nazik bir şekilde derinine indi. Phaedra onun için yapılmış gibi kolaylıkla içine kaydı. Phaedra inledi ama acıdan değildi; kirpikleri alçalarak kapandı. Tristan da gözlerini kapadı, geri çekildi ve daha derine itti.

Ve... her şey kayboldu. Onu saran sıcak, kadınsı etten başka hiçbir şey kalmadı. Onu sevinçle karşılayan. Onu yuvaya çekermiş gibi derine çeken. Kararsızlıkla onun içinde ileri ve geri gidip geldi.

İşte bunu beklemiyordu.

Phaedra, ellerini omuzlarına yerleştirerek ona hafifçe, biraz kuşkuyla dokundu. Tristan gözlerini açtı ve ona gülümsedi. İleri ve geri hareket etmeye başladı ve bu bir lambanın

fitilini yakmak gibiydi. Isı ve alev birden gözlerine sıçradı. "Evet," dedi gözlerini ayırmayarak. "Ahh! Tristan. İşte böyle."

"Evet," dedi yine, gözlerini kapayarak ve dudaklarını yalayarak. "Ah, Tanrım."

Tristan bir kadının kendini bu kadar derinden ve hızlı kaybettiğini görmeyeli uzun zaman olmuştu. Phaedra'nın isteği elle tutulabilen bir şeydi ve sadece Tristan'ın arzusunu ateşli bir yüksekliğe çark ettirmeye yarıyordu. Ve yine de ona meydan okuyordu. Onu tahrik ediyordu. Aklına estiği gibi dizini yakaladı, kendi omzunun üzerinden attı ve darbesini derinleştirdi.

Phaedra gözlerini açtı ve ona büyük bir arzuyla baktı; sonra diğer bacağını kaldırdı ve aynısını yaptı. "Ah, evet," diye mırıldandı, bacağını Tristan'ın omzunun üzerine koyarken. "İşte bu, Tris. *Ahh...*"

İki eliyle belinin ince kıvrımını kavrayarak onu tamamen kendine çekti ve sabit tutarak defalarca yerleştirdi. Phaedra yüzü bir tutku pınarı, onu ta derinlerine aldı.

Yağmur durana ve küçük çatı katının ötesindeki caddeler sessizleşene kadar uzun zaman boyunca onunla sevişti.

Soluk soluğa kalana, ter boğazından aşağı süzülüp onun solgun mükemmel göğüslerine damlayana kadar. Tekrar tekrar onun içinde ileri geri hareket etti; onları ateşli bir sarmala sürerek daldı. Eski yatağın yayları karşı çıkarcasına gıcırdıyordu.

Hıçkırması yükseldiğinde Phaedra patlamanın eşiğindeydi. Ve bunun sonu yoktu.

Aman Tanrım, diye düşündü. *Phaedra onu öldürecekti.* Onun deneyimsiz bir bakire, Tristan'ın ise yorulmak bilmez çapkın

olması gerekiyordu. *Ve Phaedra onu öldürecekti.*

Phaedra'nın her iki bileği; onun altında kurtuluşunu arayarak kıpırdanıp hıçkırıklara boğulurken nerdeyse acı verecek şekilde yatağın tahta çubuklarının içinden bükülmüştü. Ve aniden, onun hasret duyduğu şeyin –o bilse de bilmese de– kontrol edilmek olduğu Tristan'ın kafasına dank etti. Bir şekilde kısıtlanmak. Phaedra'nın tutkusu neredeyse kendinin bile ötesindeydi. Bu fikrin ham erotizmi onu dehşete düşürdü.

Dizleri omuzlarının üzerinde kasılmış, kadınsı ateşini kasığına çekiyor, vücutlarının sürtünmesini arttırıyor, hâlâ eşiğini bulamıyordu. Tristan aniden durdu, yatağın kenarına tutunarak eğilip onu öptü. Phaedra'nın gözleri aniden açıldı ve ona yalvararak, bakışı yüzünde gezinerek baktı. "Tristan?" diye fısıldadı kararsızca.

"Elini bana ver," dedi Tristan. Sözcükler kalın ve boğuk çıktı.

İtaatkâr bir şekilde elini çubuklardan ayırdı. Başparmağı hafifçe morarmıştı. Tristan kravatını bileğine bir kez dolayıp sıkıca bağladı. Onu, Phaedra'nın görmesi için yukarı tuttu.

"İhtiyacın olan bu mu, Phae?" diye soludu.

Phaedra ağzını ses çıkarmadan açtı. "Neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorum," diye inledi. "Sadece istiyorum; ama neyi istediğimi bilmiyorum." Yüzünü çevirdi ve gözlerini kapadı.

"Bana diğer elini ver," dedi daha nazikçe.

İsteklice öyle yaptı. İki bileği sıkıca –ama kan akışını azaltacak kadar sıkıca değil– bir araya bağladı, sonra onları başının üzerine yukarı itti. Kaçamayacağından emin olana kadar iki elini de çubuklara ustaca bağladı.

"Hızla çek," diye emretti.

Phaedra öyle yaptı, gözleri büyüyerek ve yutkunarak. Anlaşılmıştı. Şimdi onun emrindeydi.

"Acıtıyor mu?" diye sordu.

Kalın telli saçlarını yastığa sürterek kafasını salladı. "Hayır... hayır, kötü değil."

Ellerini yüzünün her iki yanına yerleştirdi ve onu dudakları, dili ve belki kalbinin bir parçasıyla dahi hararetle öptü. "İşte," dedi işi bittiğinde. "Bana bağlısın, sevgilim."

Ona gözünü kırpmadan baktı, gözleri hâlâ istekle yumuşaktı. "Evet," diye fısıldadı hevesle. "Evet, Tristan."

Düğümleri sıkı bir şekilde aniden çekti. "Gördün mü, Phae?" diye fısıldadı. "Serbest kalamazsın. Ne kadar çabalarsan çabala benden kaçamazsın. Şimdi kendini bırak, sevgilim. Gel bana."

Başını salladı ve tekrar yutkundu. Hâlâ çivi çakmak için yeterince sert olan Tristan, tereddütle onun içine daldı. Phaedra gözlerini kapadı, düğümü aşağı doğru çekti ve bir zevk mırıltısı çıkardı. Tristan ritmini bularak içine girdi, defalarca gidip geldi, Phaedra'nın tatlı mükemmel merkezine doğru kaydı.

Sıcak kaygan eti aletini sıkıca sararak onun etinden zevki sağdı. Ve o acıdan ve zevkten delireceğinden kesinlikle emin olduğu anda, Phaedra kıvranmaya ve gerçekten ağlamaya başladı. Yaşlar gözlerinin kenarından sel gibi akarken ona doğru tekrar tekrar yükseldi.

Phaedra'nın sırrı basitti. Onu kontrol edecek birine ya da bir şeye ihtiyaç duyuyordu. *Şimdiye kadar gördüğü en tuhaf şey* olduğunu düşündü. Ve muhtemelen en erotik şey.

"Tristan, Tristan evet," diye tekrarladı. "Ah, evet. Ah."

Son tatlı darbe için iyice gerildi ve bir araya geldiklerinde kör edici beyaz sıcak bir hiddet onun her kasını ve sinirini

yakalayarak, onu binlerce ışık parçasına ayırdı.

Ölümlü dünyaya döndü, üzerine eğilmiş, elleri omuzlarının her iki yanına yerleştirilmiş halde ve terden sırılsıklam olmuştu. Phaedra'nın elleri hâlâ yatağa bağlıydı, bacakları hâlâ onun omuzlarının üzerinde asılıydı. Başını eğdi ve alınlarını birbirine değdirdi.

Yaşam değiştirici bir şeydi. Ve söylenecek başka bir şey yoktu.

Kibarca bacağını kaldırdı ve onun yanına kaydı, sonra düğümü çözdü. İşi bitene kadar Phaedra gözlerini açmadı. Sonra kravatın yataktan kayışını izledi ve öpüşmekten şişmiş dudaklarını yaladı. "Şimdi söyleyebilirsin," diye fısıldadı. "Dünya ikiye ayrılıp bizi tamamen yutmayacak."

Tristan parmağını yanağında gezdirerek, gözlerinin içine gülümsedi. "Neyi söyleyeyim, Phae? Güzel ve tutkulu olduğunu mu?"

Güçlükle yutkunarak gözlerine baktı, o zaman bile Tristan bunun ona neye mal olduğunu hissedebildi. "Hayır. Bakire olmadığımı."

Saçından kalın bir lüleyi çekip parmağına dolayarak, "Değil miydin?" diye mırıldandı. "Ben de bakir olduğumu söyleyemem. Ama, bu beni ilgilendirmez, değil mi?"

Phaedra gözlerini çevirerek, hâlâ kravatının zayıf izlerini taşıyan bileklerine baktı. "Benim ahlaksız bir kadın olduğumu düşünüyor olmalısın. Ya da yanlış olduğumu. Kusurlu yaratıldığımı. Ve kravatın... böyle bir şeyi asla hayal etmemiştim..."

"Ama hoşuna gitti ya?" Parmak ucunu onun göğüs kemiğinden aşağı indirdi ve sesine daha ciddi bir ton verdi. "Phae, aşkım, yanlış yolda falan değilsin. Bu sadece yatak oyunu. Çoğu insan bunu erotik bulur."

"Öyle mi?" Ona kuşkucu bir bakış attı. "Keşke anlayabilsem. Benim vücudum... çok arzulu. Ve zihnim... sanki bana ait değil. Özellikle böyle olduğum zaman."

Dirseğini dayadı ve yukarıdan ona baktı. "Farkında değilsin, sanırım?" diye söylendi. "Böylesi bir tutku bir hediyedir, Phae. Yatağını şereflendirdiğin her erkek için bir hazine olursun."

Nazikçe bileğini ovaladı. "Beni... garip bulmuyorsun?"

Sadece burnunu öpecek kadar ileri uzanarak "Seni cazibeli buluyorum," diye mırıldandı. "Eh, bir de inatçı tabii ki. Arzunu dizginlemeyi öğrenmemişsin. Kendine güvenmeyi. Çok tutkulusun, Phae, ama öyle olmadığı halde bunun yanlış olduğunu düşünmeye kendini öyle kaptırmışsın ki. Bu güzeldir. Doğaldır. Ve bu kafa karışıklığı... seni bunaltıyor. Kendine zaman ver, hayatım. Kendi vücudunu yönetmeyi öğrenmek için kendine zaman ver."

Yumuşak bakışı yüzünü inceledi. "Peki, ya... ya öğrenemezsem?"

Ona göz kırptı. "O zaman sanırım ben bunu senin yerine yapmak zorunda kalmaya devam edeceğim," dedi gülerek. "Ah. Çok yazık olurdu."

Bunu zihninde tartıyormuş gibi bir süre sessiz kaldı. Tristan yana yuvarlandı; sonra odanın serinliğinin üzerine çökelenmesine izin vermek için sırtüstü dümdüz yığıldı. Pheadra yanında, birkaç santim uzağa sol tarafına kaydı. Sessizlik sıkıntılı ve biraz beklentili bir hal almaya başladığında, tekrar geri yuvarlandı. "Phae." Başını uzattı ve onu tutarak boynunun kıvrımını öptü. "Konuşmak ister misin? Başka... herhangi bir şey hakkında?"

Kafasını salladı. "Hayır," diye mırıldandı. "Bunu bozmayalım."

Bir kez daha onun şimdiye kadar tanıdığı kadınlardan ne kadar farklı olduğu dank etti. Israr etmek için ağzını açtı, sonra tekrar kapadı. Bunun yerine gözlerini kapadı ve sıcak, yorgun kadının kokusunu içine çekti, o alışılmadık içgüdüyü hissetti; onu koruma isteği yeniden kabarmıştı. Buda olmuştu. Kendini *bir şeye* adamıştı.

Yavaş ol eski kurt dedi omzundaki zalim küçük şeytan. *Ve ağzını kapalı tut. Ona hiçbir şey borçlu değilsin.*

Bunun doğru olabileceğinin farkına vardı. Şehvetin ateşi yerini kuvvetten düşmenin bitkinliğine bırakmıştı ve daha serinkanlı, daha mantıklı aklı tekrar işlemeye başlamıştı. Phaedra bakire değildi. Yani ondan zevk dışında hiçbir şey almamıştı. Ona onarılmayacak hiçbir şekilde zarar vermemişti.

Hayır, bunu başka biri yapmıştı. Aniden ve şiddetle, bunu yapanı öldürmek istedi. Ama *neden*? Neden şans yıldızlarına teşekkür etmiyordu? Bu karışıklığa, bir kahraman gibi atılmıştı. Ama şimdi onun kahramanlığına gerek olmadığını öğrenmek...

Rahatlamış olması gerekirdi. Ve rahatlamıştı da. Yine de bunun altında garip bir öfke duyuyordu. Phaedra'ya karşı değil, hayır. Henüz onu kendinden daha yüksek standartta tutabileceğine inanacak kadar kendi dertlerine gömülmüş değildi. Demek ki bakire değildi. Ondan önce biri, belki de birden çok kişi olmuştu. Ve işte bu noktada çelişkilere geri dönüyordu. Çünkü asla bundan daha masum, daha saf ve kendi cazibesinden bu kadar habersiz bir kadın tanımamıştı. Kesinlikle bu kadar derinden ve doğuştan tutkulu birini tanımamıştı. Bunların hiçbiri; bu geceyle ilgili hiçbir şey ona mantıklı gelmiyordu.

Ama şu anda bu meselenin bir çözümü yoktu. Üzerlerinde hâlâ Gorsky'nin ölümünün gölgesi ve caddenin karşısındaki ev meselesi vardı. Hâlâ bir şekilde sorunları ona bırak-

ması için Phaedra'yı ikna etmesi gerekiyordu. Ah, ona bir
diye söz vermişti, belki de bilinçsizce yalan söylemişti;
ne olursa olsun bu bir yalandı. Şu anda bu çeşit bir kavga i
enerjisi yoktu. Bu yüzden onun omzunun yuvarlağını öptü
kollarında Phaedra'yla uykuya daldı.

9. BÖLÜM

Çoğu kez soytarılardan çıkar kâhinler.

O gece Phaedra, Priss'i ve baharda Hampshire'i rüyasında gördü. Köyden sadece yavaş, tembel bir yürüyüş mesafesinde, Brierwood'un aşağısında battaniyelerin üzerinde uzanıyorlardı. Uykusunda bile Phaedra uzaktaki değirmenin ritmik hışırtısını sesini duyabiliyor ve alüvyonlu toprağın derinindeki değirmen taşının zayıf gümbürdemesini hissedebiliyordu.

Priss yuvarlak poposunun üzerinde, şişman bebek bacakları altına kıvrılmış, beyaz siperli bir başlık yanaklarını gölgeleyerek, bir avuç papatyayla oynuyordu.

"Hayır, Priss, işte böyle." Agnes battaniyenin üzerinde oturmuş ona küçük bir buket yapmayı gösteriyordu. "Parmaklarınla öyle karmakarışık ezerek değil. Sonra onu kurdeleyle bağlıyoruz."

Beyaz başlığın altında büyümüş mavi gözleriyle Priss alt dudağını uzattı ve Agnes kurdeleyi çevresinde döndürürken dikkatle izledi.

Priss kahkahayla aguladı ve elini sağa sola salladı. "İdde böyle," dedi Phaedra'nın üzerine yarı emekleyip yuvarlanarak. Yumruğunu Phaedra'nın göğsüne uzatıp açarak bir yeşil

ve sarı karmaşası halinde çiçeklerini yerleştirdi. "Senin için," dedi gururla. "Bu senin için, Phae."

Phaedra çocuğun yuvarlak yüzüne baktı ve anaç bir şefkat seli ve açıklayamadığı derin, geçmek bilmeyen bir hüzün hissetti. "Sağ ol Priss. Şimdiye kadar aldığım en güzel buket."

Ama Priss yavaş yavaş yok oldu ve kısa sürede, uzak bir anı oldu. Kafasında ve kalbinde, her şey allak bullak olmuştu. Ve gözlerini kırptığında, Phaedra aklından çıkmayan çocuğa değil, Tristan Talbot'a bakıyordu.

Tristan bekliyordu. Onun açıklamasını bekliyordu. Ağzını açtı ama ses çıkmadı.

"Phae?" dedi sessizce.

"Denedim," diye fısıldadı. "Ah, Tristan denedim."

Tristan elini yanan yanağına koydu. "Neyi denedin Phae?"

Phaedra kararsızca yutkundu. "Ben... ben bilmiyorum," diye mırıldandı. "Onu kurtarmak istedim."

"Çocuğu mu?" Dokunuşu merhametliydi. "Bir çocuktan söz ediyordun."

"Öyle mi?" dedi soluk soluğa. Şimdi uyanıktı. "Ben... ben şimdi bunu düşünmek istemiyorum."

Yağmur hafif parlak bir geceyi açığa çıkarmıştı, dolunay şimdi dar çatı penceresini ortalamıştı. Tristan dirseğine dayanmış, bir zamanlar dans eden ama bu gece belirgin bir şekilde ciddi olan gözlerindeki sabit bakışlarla onu izleyerek, yanında karanlıkta belirdi.

"Bana sahip ol," diye fısıldadı. "Bunu bana unuttur." Ve kollarını ona kaldırdığında, Tristan onu sırtüstü döndürdü, üzerine çıktı ve tek bir çabuk darbeyle içine girdi.

Odanın sessizliğinde bileklerini kendi güçlü uzun par-

makh elleriyle zapt ederek ve onları başının üzerine kaldırarak ona bindi. Onu yatağa mıhladı. İçine gömüldü. Onu yine enfes, mükemmel zirveye ulaştırdı. Ter, vücudunu, kolunun adaleli tendonlarını ve lamba ışığında parlayan kat kat göğüs kaslarını kayganlaştırdı. Phaedra hızla dönen bir ateş fırtınası içinde değil, sessiz, titreyen bir gevşemeyle geldi. Tristan bu sefer, kendini vücudundan hızla çekerek tohumlarını karnına saçarken, sessiz bir bağırışla haykırdı, kafası geri gitti ve boynundaki lifler gerildi.

Sonra Tristan onun yanına düştü ve Phaedra yeniden bunun gerçek mi yoksa ateşli rüyalarından bir tanesi mi olduğundan tam emin olamayarak uyukladı. Tristan'ın kollarında ne kadar süre uyuduğundan emin değildi, ama sonra uyanmaya başladığında, gözünün önünde Gorsky'nin bedeninden ayrılmış yüzünün karanlıkta yüzen görüntüsüyle birlikte soğuk ter içindeydi.

Ne onu Soho'da, kapıda geri çevirirkenki soğuk görüntüsü ne de tütüncünün gölgelerinde saklanırkenki eğilmiş kafası. Hayır, bu Gorsky'nin ölüm maskesiydi. Sonunun geldiğini, belki de katilinin yüzünün ta kendisini görmüş bir adamın cam gibi, büyümüş gözlerle bakışı. Phaedra'nın ayaklarına yüzüstü düşmüştü, bir eli yalvarır gibi uzanmış...

Yalvarır gibi.

Uykunun sisi içinden hatırlamaya çalıştı. Evet, eli uzanmıştı...

Karanlıkta haykırmış olmalıydı.

"Phae?" Tristan'ın sesi hafif sisin içinden geldi. "Phae, ne oldu?"

Phaedra gözlerini açtı ve Tristan'a baktı. Uyuyor muydu? Yoksa uyanık mıydı? Yağmur yeniden hızlanmıştı, üzerindeki çatıda gürlüyordu. Uyanıktı. "Eli," diye mırıldandı.

"Gorsky'nin eli. O... o elini bana uzatıyordu. Bir şeyi sıkıca tutuyordu."

Tristan alnından dalgalı siyah saç tutamını çekerek homurdandı. "Bir şey mi tutuyordu?"

Phaedra elini kalbine koydu ve aniden hızla doğruldu. "Elinde bir şey vardı."

"Phae, neden bahsediyorsun?"

"Elinden bir şey yuvarlandı ve sesi... şey gibiydi... bilmiyorum. Tahta sanırım? Ve yuvarlandı. Evet, o, yerde bir yandan diğer yana yuvarlandı."

"Tahta? Gorsky'den mi bahsediyoruz?"

"Tanrım." Phaedra elini uzatarak onun bileğini yakaladı. "Saat kaç?"

Tristan pencereye baktı. Yağmurun içinden bile dolunayın solduğu anlaşılıyordu. "Geç, lanet olsun. Bir saate kalmaz şafak söker."

Phaedra yataktan sıçradı ve yerden bir şey kaptı. Ebisesini başından geçirerek, "Aman Tanrım." dedi tekrar, "acele etmeliyiz."

Dirseğine dayanmış, uzanmakta olan Tristan onun eline uzandı. "Bekle, Phae." Ve sonra o soruyu sordu –basit ama çok şey anlatan soruyu– asla hiçbir kadına sormadığı soruyu. "Seni tekrar ne zaman göreceğim?"

Tam yerden jartiyerini kapmakta olan Phaedra tamamen sessiz kaldı. Uzun bir süre boyunca sanki kendine konuşmak için güvenmiyormuş gibi bir şey söylemedi.

"Saat dokuzda," dedi sonunda. "Kemble dükkânını bu saatte açıyor. Strand'da, sekiz numara."

Doğruldu, bileğini kaptı ve onu çıplak bacaklarının arasına çekti. "Strand?" dedi ellerini onun ince beline koyarak. "Şey, ya... ya *biz* Phae?"

"Biz?" diye tekrarladı.

Tabii ki Tristan sözcükler ağzından çıkar çıkmaz onları geri almak istedi. Eğer bir kadın ona bunu her söylediğinde bir kenara yarım peni koysaydı... ah, işte. Şimdi şartlar tam tersine dönmüştü –en azından bu sabah– ve bir de baktı ki pek de büyük bir acı değildi.

Phaedra'nın gözleri yumuşadı ve pişmanlık olabilecek bir duygu, yüzünden geçti. "Tristan, biz diye bir şey yok," dedi sakin, boğuk sesiyle.

Biz diye bir şey yok. Pekâlâ. Burada beklenti yok, öyleyse. Ve onu tekrar yatağa atmaya gücü yetmezdi. Phaedra gibi kadınlarla ya evlenirdiniz ya da onları yalnız bırakırdınız. Bu da meşhur Tristan Talbot için yine temiz bir kaçış anlamına geliyordu. Ona gülümsemek için kendini zorladı.

"Nasıl istersen, aşkım," dedi elini bırakarak. "Saat dokuzda."

"Un balai! Un balai!"* Bay Kemble çalışma odasının zemininde dizlerinin üzerindeydi, bir sıra dolabın altına dikkatle bakınırken küçük kibar kıçı havaya yükselip çıkıntı yapmıştı. "Jean Claude! Dépêche-toi"!"

Tristan, Kemble'ın cılız, koyu renk saçlı yardımcısının yerden sıçrayıp merdivenlerin altına sıkıştırılmış bir gömme dolaba doğru aceleyle gidişini izledi. Yardımcı, bir saplı süpürgeyle döndü ve onu sunmak için geçici olarak diz çöktü.

"*Mersi,*" diye hırıldadı Bay Kemble süpürgeyi kaparak.

Kemble saat dokuzda dükkânı açmak için aşağı inip Phaedra ile hizmetçisinin onu beklediğini gördüğünde tabii ki şaşırdı. Tristan'ı gördüğünde daha da şaşırdı ve onu tepeden tırnağa aleni bir kuşkuyla süzdü.

---

* *Fr.* Süpürge.

** *Fr.* Acele et!

Tristan ve Phaedra arasındaki belli belirsiz gerginlik çevresindekilere muhtemelen elle tutulur biçimde görünüyordu. Tristan, bunu Kemble'ın kapısının önündeki kaldırımda ona katıldığı an hissetmişti. Onun, gözlerine bakmaması... Dilindeki bulundukları çok umumi yerle uygunsuz katı resmiyet... Pişmanlık ve belirsizlik havası içindeydiler.

Veya belki dile getirilmeyen soruların baskısını hisseden sadece Tristan'dı. Garip bir akşamdan kalmışlığın çekingen belirsizliği. Birbirini henüz tam olarak tanımayan ve muhtemelen asla tanıyamayacak âşıklardılar. Bu düşünce Tristan'ı garip bir şekilde hüzünlendirdi.

Ama şu anda Phaedra'nın odağı Gorsky'nin düşürdüğünden çok emin olduğu nesneyi bulmaktaydı. Kemble'ın süpürgesini eğmesini izlerken yüz ifadesi kederliydi. "Bunu neden daha önce hatırlamadığımı bilmiyorum," dedi onuncu kez. "Ama çok fazla kan vardı..."

"Şoktaydım, aklı başında her insanın olacağı gibi," dedi Tristan, Kemble'ın, son parça, Çin işi dev bir dolabın altına süpürgeyi yavaş yavaş itip ihtiyatla geri çekişini izleyerek.

Kemble, Tristan'a doğru sinirli bir bakış attı. "Bir şey var mı?"

Tristan aşağı, gardırobun yan bacaklarına baktı. "Toz yumakları," dedi.

Kemble dişlerinin arasından tısladı. "Bir işe yaramaya çalış," diye çıkıştı. "Kahrolası şeyin arkasına bak. Belki onu arkaya ittirmişimdir."

Tristan gardırobun etrafını dolaşarak uzanabildiği kadar geriye uzandı. "Şey, arkası karanlık..."

Kemble ters bir şekilde lafını böldü. "Cidden mi?"

"... ama sanırım sağ tarafta bir şey görüyorum."

Phaedra da zemine diz çökmüş, dolabın altına bakmaya çabalıyordu. "Belki de sıkışmıştır," dedi yardımcı olmayan bir şekilde. "Dolabı mı kaydırsak?"

"Ne, fıtık mı olalım?" dedi Kemble dehşetle. "İnsanın pantolonları bir daha üzerine oturmaz."

Tristan sorun yaratan mobilyanın solunda duruyordu. Bir homurtuyla bir elini öne diğerini arkaya koyup dolabı yeniden kıpırdattı, sonra kaldırdı ve sağ arka ayağının üzerinde korkunç bir sıyırma sesi çıkararak öne çekti. Dolabın arkasında tozlu, mağara gibi bir alan açıldı.

Kemble'ın süpürgesi yerde takırdadı. "Aman Tanrım," dedi ayaklarının üzerine tırmanarak. "Kas gücü de bazen işe yarıyor."

Tristan, Jean Claude'un, onu yeni keşfedilmiş bir takdirle süzdüğünü fark etti.

Hiç değilse bunu yapan biri vardı. Phaedra gardırobun arkasına sıkışmaya çabalamakla fazlasıyla meşguldü. "Ben en küçüğüm," dedi sesi tahtanın arkasında boğularak. "Bu yüzden eğer sadece sıkışabilirsem...".

"Onu tekrar yerine mi iteyim?" diye sordu Tristan kuru bir sesle. "Ne de olsa size hizmet etmek için yaşıyorum, Leydim."

İğneli söz Phaedra'yı etkilemedi. "Ah, bakın!" dedi canlı bir şekilde. "İşte burada!"

Saçına takılmış örümcek ağıyla dolabın arkasından çıkarak, elini uzattı. Kriket topundan biraz daha küçük tahta bir küre avcunda duruyordu. Tristan ve Kemble daha yakına gidip onu incelediler.

"Bunun ne olabileceğine dair hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti Kemble.

Kemble'ın dükkânının içeriği düşünüldüğünde Tristan bunu duyduğuna oldukça şaşırdı. Dünyadaki her türlü antika raflarına koyulmuş veya duvarlarına asılmış gibi görünüyordu. Ama top gerçekten de tuhaf bir şeydi. Altın rengi, vernikli tahtadan yapılmıştı ve daha çok küre biçiminde bir satranç tahtası gibi küçük karelere bölünmüştü. Karelerin her biri daha koyu tahtadan ince bir harfle işlenmişti.

"Kiril alfabesine benziyor," dedi Phaedra.

"Evet, Rusça sanırım," dedi Kemble topu inceleyerek.

Tristan onun büyük bir olasılıkla haklı olduğunu fark etti. Her bir kare Kiril tarzı bir alfabenin harfini içeriyordu.

Kemble topu aldı ve onu elinde evirip çevirdi. "Biraz Rusça okuyabiliyorum. Ama bu şimdiye kadar görebildiğim kadarıyla aslında bir şey *söylemiyor*."

Tristan eline uzandı. "Bakabilir miyim?"

"Elbette." Kemble topu avcuna attı.

Tristan deneyerek küçük parmağıyla karelerden birine bastırdı. Tahta küçük bir çentik verdi ve *tahtadan bir çıta* kayarak diğer yandan dışarı çıktı.

"İlginç," dedi Kemble. "Başka bir taneye bas."

Tristan öyle yaptı ama top kilitli gibi görünüyordu. Tristan, çubuğun karşı ucuna basarak orijinal harfi yerine döndürdü. Harf yerine geri tıkladı ve top yeniden eski haline döndü. Başka bir tane ittirdi ve tahta çubuk tekrar kaydı.

"Bu bir bilmece topu," dedi Bay Kemble dalgın bir halde. "Doğu Avrupa'dan gelen böyle şeyler görmüştüm ama asla bu şekilde değildi. Ve asla kesinlikle bu kadar karışık değildi."

"Sanırım haklısın," dedi Tristan dalgın dalgın. "Ölü bir Türk'ün, aslında bir casusun üzerinde buna benzer bir alet görmüştüm. Ama kare şeklindeydi ve çok daha ilkeldi."

"Ne işe yarar?" diye sordu Phaedra.

Tristan kafasını salladı. "Sanırım biri doğru harflere doğru sırayla basarsa bu şey bir sırrı açıklamak için açılacak. Değerli bir nesne veya bir *billet-doux**. Bunun gibi bir şey."

"Hangi harf sırası?" diye sordu Kemble sertçe.

"Buna sadece top açıkken karar verilebilir sanırım. Veya belki onu yapan oyma sanatçısı tarafından."

"Öyleyse onu açamayacak mıyız?" Phaedra yıkılmıştı.

Kemble bakışını Tristan'a kaldırdı. "Bence denemesek daha iyi olur," dedi sessizce. "Bunu dosdoğru de Vendenheim'a götürerek daha iyi bir iş yapmış oluruz. İçişleri Bakanlığı'ndaki çocuklar ona göz atabilir."

"Çok doğru," dedi Tristan nesneyi elinde çevirerek. "Ve ne kadar erken götürürsek o kadar iyi. Bu şerefe sahip olabilir miyim?"

Kemble manikürlü elini silkti. "Ah, Tanrım, evet. Hükümetten her ne pahasına olursa olsun kaçınırım."

Phaedra'nın omuzları düştü. Tristan topu paltosunun cebine sıkıştırırken ona sessizce, dikkatle baktı. Gözlerindeki kederli bakıştan hoşlanmadı. Ne düşündüğünü biliyordu. Elini nazikçe, koluna koydu ve onu biraz kenara çekti. Bay Kemble ve tezgâhtarı iş masalarından birine döndüler ve kendilerini eski bir gümüş yığınını tedbirlice kurcalamakla meşgul ettiler.

Tristan onun keskin mavi bakışıyla buluştu. "Phaedra kararlaştırdığımız şu bir ayı hatırla?" Bir suçlu bir ifade belirdi. "Benimle gelemezsin, canım," diye devam etti. "Bunu hatırlaman çok akıllıcaydı. Ama gelemezsin. Ağabeyinin bundan haberi olur."

---

* Fr. aşk mektubu

Phaedra kısa bir süre duraksadı. "O zaman bana ne öğrenirsen haber vereceğine söz veriyorsun?"

Tristan onu dikkatle izledi. "Bu seni ziyaret etmem için bir davet mi?"

Phaedra dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı. "Sanırım öyle," diye cevapladı sonunda. "Aslında annem, kız kardeşim ve ben bu öğleden sonra bizimle çay içerseniz, memnun olacağız, Bay Talbot."

"Teşekkürler," dedi Tristan resmi bir şekilde. "Orada olmaya çalışacağım."

Strand'da trafik, caddede yukarı aşağı tıkırdayan arabalarla ve kaldırımda yanından geçen yayalarla hızlanıyordu. Tristan, Callidora'yı, onu tutması için para ödediği çocuktan geri aldı. Atın üzerine bir göz attıktan sonra Tristan, onu cebinden çıkardığı bir topak şekerle besledi; sonra eyere atlayarak, atını Westminister'ın daha içlerine doğru çevirdi.

Gel gelelim sonunda Tristan'ın yolculuğu pek işe yaramadı. Whitehall'a saat on buçukta vardı, ama aradığı kişinin dışarıda olduğu ve o öğlen geri gelmesi gerektiği söylendi. Kızgın, yorgun ve duyguları garip bir şekilde hassas olan Tristan geri döndü ve beklerken Hauxton'ı kontrol etmek üzere Cavendish Meydanı'na gitti. Bu çok büyük ihtimalle, yapmış olduğu en aptalca şeydi.

Pemberton, onu, babasının biraz daha güçlenip kahvaltısından bir parça yediği haberiyle içeri aldı. Tristan yukarı çıktığında, siyah kargaların, arkalarında huzur olmasa bile bir nebze sessizlik bırakarak, çay içmek için sokağa doğru kanat çırptıklarını öğrendi.

Bulmaca topunu ve arkasındaki hikâyeyi sunduğunda, babası topu ellerinde tekrar tekrar çevirerek Tristan'ın başarısı hakkında her zamanki katı iltifatlarını takdim etti. "Bunu kimin bulduğunu söylemiştin?" diye sordu bir süre sonra.

Tristan boğazını birazcık sertçe temizledi. "Leydi Phaedra Northampton."

"Evet, cinayetin şahidi," dedi babası topu bir kenara bırakarak. "Nasıl nitelikte bir kadın, şu Leydi Phaedra?"

"A, müthiş bir zeka ve zarafete sahip olan bir kadın," dedi Tristan sertçe.

"Ama yaşlıca bir kız? Okul çocuğu değildir?"

"Hayır, efendim. O tahminimce yirmi dördün üzerinde değil."

"Güzel bir kadın mı?"

Tristan bu soruyla irkildi. "Genellikle, oldukça basit olduğunun düşünüldüğüne inanıyorum; ama sadece yakından bakmamış olanlar tarafından."

Babası grileşen kaşlarını kaldırdı. "Evet, anlıyorum," diye mırıldandı. "Ve ona ilgi çekici ölçüde dikkatini veriyorsun, sanırım? Onun bir masum, arı bir soydan, evlenmemiş bir kız olduğunu ve senin alışıldık müşterilerinden olmadığını hatırlayacağına inanıyorum, Tristan. Aslında, sırf bu araştırmayı ileri götürmek için onunla bir flörte kalkışmadığını umuyorum."

Suçlama canını yaktı. "Ne yani, cinayetin çözülmesini *ve* hoş pembe bir kurdeleyle bağlanmasını mı istiyorsunuz?" diye sordu birazcık alaylı bir biçimde. "Ne zamandan beri benim bir kadınla flört etmeme aldırış ediyorsunuz, efendim?"

Hauxton gümüş gözlüğünü burnundan uzaklaştırdı ve of çekti. "Sanırım bir flörtten biraz daha fazlası olduğuna dair zayıf bir umut barındırmıştım," dedi bitkin bir halde. "Ama doğrusu, senin yaşamın beni ilgilendirmez, Tristan. Sen buna yıllardır sık sık açıklık getirdin."

Tristan sandalyesinden aniden kalktı ve meydana tepeden bakan pencereye geniş adımlarla yürüdü. *Babam hasta*

diye hatırlattı kendine. Ama Hauxton'ın iğneli soruları gerçeğinden fazla canını yakmış, çirkin varsayımları her zamankinden daha çok incitmişti. Uyarısının tamamen haksız olmasının her şeyi sadece daha kötü hale getiriyordu. Phaedra saygın bir adamın oynaştığı tarz bir kadın değildi ama bu kesinlikle onun yaptığı şeydi, değil mi?

"Kendi ailem için yeteri kadar iyi olamadım ki, efendim," dedi sonunda. Sesi dilediği kadar sakin çıkmamıştı. "Northamptonlar için asla yeteri kadar iyi olmayacağımı size garanti edebilirim."

Sadece aşağı meydandaki yalnız bir binicinin çıkardığı ritmik nal sesiyle ve babasının zahmetli nefesiyle bozulan ağır bir sessizlik odaya çöktü. Ve Tristan atın nallarının vuruşlarını sayarak bekledi. Asla gelmeyen özür için bekledi. Babasının ona cehenneme gitmesini ve sonsuza dek defolmasını söylemesini bekledi. Aralarında ebediyen beliren şu kahrolası kördüğümden *başka bir şey* bekledi.

Tabii ki babası konuştuğunda bu sonuncusuydu. "Üzücü koşullarda doğdun, Tristan ve Talbot sülalesinin seni her zaman olması gerektiği gibi hoş karşılamadığını biliyorum. Bunun için üzgünüm."

Tristan inanamayarak ona döndü. "*Hoş karşılamamak mı?*" diye tekrar etti. "Öz büyükannem bana bakmaya güçlükle tahammül edebiliyordu. Bugüne kadar, kuzenleriniz benim varlığımı zoraki kabullenirken, erkek kardeşiniz ölüm gününe kadar, eşiğe tünemiş bir akbaba gibi, Tanrı'dan benim öfkeli, çılgın, boynuzlu bir kocanın ellerinde telef olmamı diledi."

"Evet," dedi babası soğuk soğuk. "Ve sen onu buna mecbur etmek için elinden gelenin en iyisini yaptın."

Tristan kafasını salladı. "Ve siz benim içine doğduğum koşullara utanç verici diyorsunuz. Annem, efendim, *utanç verici* değildi. Bana göre değildi."

Hauxton yatak çarşafının üzerinde ellerini birbiri üzerinde kavuşturdu. "Sen benim oğlumsun, Tristan. Ve ben bunun hakkını vermeye çalıştım. Sadece senin de aynısını yapmanı dilerdim."

Sen benim oğlumsun. Babası bu sözleri katlanılmak zorunda olunan bir lanet gibi söylerdi.

Tristan pencereden ayrıldı ve tahta bulmacayı kaptı. "Artık gitmeliyim, efendim," dedi sertçe. "Dinlenmeye ihtiyacınız var."

Hauxton gözlüğünü tekrar kaldırdı. "Bu arada, Tristan, söylediğin gibi yaptım. Artık, görünürde, hizmetinde bir kadro ve en üst düzeydeki hükümet sırlarına tam bir erişimle hükümet Dışişleri Bakanlığı Müsteşarlığı asistanısın. Benim hastalığımdan beri burada gayri resmi olarak hizmet ettiğin yayıldı."

"Evet, dile düşmüş," dedi Tristan dokunaklı bir şekilde. "İnsanların gözlerini yuvalarına geri itmek zorunda kaldığım hükümet binasından yeni geldim."

Dokundurma Hauxton'ın dikkatinden kaçtı. "O zaman diğer adımın nedir?"

"O evin içine girmek. Onun birkaç devamlı müşterisiyle tanışıklığım var. Yanlarında birtakım doğal olmayan, kaşınması gereken arzulara sahip olduğumu zarif bir biçimde sezdirdim."

"Bu neye yarayacak?" diye sordu babası. "Ancak Vostrikova'nın merakını uyandırıp boğazını kestirmesine sebep olabilirsin."

Tristan omuz silkti. "Ya öyle olur ya da bağlanır, ağzım tıkanır ve bir çift siyah korseli dolgun sarışın tarafından dövülürüm."

Hauxton'ın dudakları tiksintiyle kıvrıldı. "Yorumlarını kasten açık saçıkmış gibi dikkatimi çekiyor."

"Benim dikkatimi çeken, efendim, sizin kirli işinizi yapmanın, yahni yapmaya oldukça benzediği." diye karşılık verdi Tristan. "Bittiği zaman afiyetle yiyebilir, ama emin olun işin nasıl yapıldığını bilmek istemezsiniz."

"Tristan sen anlamıyor..."

"Hayır, *siz* anlamıyorsunuz," diye araya girdi Tristan. "Siz beni iğrenç bir ayak işine yolladınız. Bunu yapmak için benim bile çirkin gözüyle baktığım insanlarla düşüp kalkmak zorundaydım. Tehlikeli ve iğrenç davranışlarda bulunmam gerekecek. Ama Vostrikova'nın ne iş çevirdiğini bilmek istiyorsunuz ve bunu öğrenmenin tek bir yolu var. İçeri davet edilmek."

Hauxton elini güçsüzce salladı. "Pekâlâ, sadece de Vendenheim'a bilgi ver," diyebildi. "Sonra... bitir şu işi, Tristan."

Eli çoktan kapıda olan Tristan duraksadı. Evet, ne olursa olsun bu işi bitirmeye niyetliydi; çünkü artık onu sınırlayan bir şey kalmamıştı. Yüzünü şeytan görsün, babasının da bildiği gibi, yapacaktı bunu. Bunun yanı sıra sinirini, engellenmiş duygularını birinin üzerine salmak zorundaydı. Bu, Madam Vostrikova olsa iyi olurdu. "Size bir söz verdim, efendim," diye cevapladı gergin bir baş selamıyla. "Ve onu tutacağım. Size iyi günler."

Kendine ve babasına lanet ederek şık sarmal merdivenden indi. Şeytani Hauxton'ın Leydi Phaedra'yla flörtünden nasıl bu kadar çabuk haberdar olduğunu merak etti.

Tek bir yolu vardı elbette. Hauxton casusunun peşine casuslar takmıştı. Alçak sesle son bir kez lanet ederek tahta topu cebine geri koydu ve ön kapıyı arkasından çarparak çıktı.

Phaedra hâlâ gevşek sinirleriyle sabahın ilerleyen bir saatinde eve vardı ve kapı eşiğinde eli kapı tokmağında asılı duran Zoë Armstrong'u buldu. Hizmetçisi görev duygusuyla kolunda yumuşak bir şeyle orta basamakta dikiliyordu. Phaedra'nın yaklaştığını görünce, ev sahibinin dirseğine hafifçe dokundu.

"Phae!" Zoë döndü ve basamaklardan aşağı indi. "Ne şans!"

"Merhaba, Zoë." Phaedra gülümsemeye çalıştı. "Erken kalkmışsın."

Zoë suratını astı. "Babam benimle kahvaltı etmek için ısrar etti," dedi bir iç çekişle. "Konuşmanın zamanı gelmişti."

Phaedra kapıyı açtı ve beraber içeri girdiler. "Ne çeşit bir konuşma?" diye sordu pelerinlerini Stabler'a verirken.

Zoë elbiseyi hizmetçisinin kolundan aldı ve etrafına komplocu bir şekilde baktı. "Senin odana çıkalım. Sana yeni balo elbisemi göstereyim, ayrıca Avoncliffe hakkında her şeyi duymak isterim."

Zoë'nin hizmetçisini bir fincan çay için aşağı kata davet ettikten sonra, Phaedra arkasında gevezelik eden Zoë'yle merdivenleri çıktı. "Bu konuşma yılda bir yaptığımız bir ritüeldir. Bir zamanlar Christendom'daki en ahlaksız adam o değilmiş gibi tamamen resmi ve kurallara uygun görünen ve bana yolumu nasıl düzeltmem gerektiğini anlatan babamla bunu her sezon açılışından hemen önce yaparız."

Phaedra kapısını kapattı ve Zoë'ye pencerelerin kenarındaki bir sandalyeyi gösterdi. Dikkatinin dağılmasından memnun olduğuna karar verdi. Zoë'nin coşkusu onun hüzünlü ruh hali için mükemmel bir devaydı ve onu, bu sabah yataktan çıktığından beri ümitsizce aklından çıkarmaya çalıştığı Tristan Talbot'un uzun, güçlü, biçimli kollarında harcadığı gecenin tutkusunu düşünüp durmaktan alıkoyabilirdi.

Doğrusu, Tristan'a şafağın çok erken saatlerine kalıp onunla bir kez daha sevişmesi için yalvarmamak için tüm gücünü harcamıştı. Şok edici bir şekilde, Millie, Gorsky, görev ve sorumluluğu unutup sadece kendini ve en azından dün gece görünüşe göre onu kendinin anladığından daha iyi anlayan bu güzel adamı düşünmek istedi. Phaedra ancak zihninin bu sabah aldığı şekli kavradığı zaman kafasındaki alarm zilleri sustu ve odadan kaçarcasına çıktı.

Dikkatini misafirine vermeye zorladı. "Öyleyse bu konuşma... tam olarak neyle ilgili?"

Zoë elbiseyi Phaedra'nın yatağına fırlattı ve sandalyeye kızgınlıkla çöküverdi. "Ah, konuşma tamamen edep, basiret ve zarafet hakkında," diye cevapladı parmaklarının havalı bir hareketiyle. "Benim kendime gelmemin, iyi bir etki yaratmamın ve kendime uygun bir koca bulmanın önemiyle ilgili."

"Öyleyse bu konuşmayı her sene tekrarlamanın neden gerekli olduğunu anlamaya başlıyorum." Phaedra ona sırıtmayı başardı. "Şu bahsedilen faziletlerin ikisindeki başarım biraz tartışılır."

Zoë gözlerini döndürdü. "Ve sen sözde benim arkadaşım olacaksın. Çabuk, Phae, elbiseme bak. Sonra dedikodu ve alışveriş için dışarı çıkalım."

"Yine mi alışveriş?"

"Phoebe bu sabah yeni elbiseler için desen ve kumaş seçebileceğini söyledi. Ben de seninle beraber gelmeye niyetliyim, yoksa yine şu hamurlarının etrafına sardığın korkunç kumaş banttan alacaksın ve elbisenin yakası buraya kadar çekilmiş olacak." Zoë bir elini abartılı bir biçimde boğazına dayadı.

"Pardon?" Phaedra elbiseyi tutup kaldırdı ve ona merakla, yandan bir bakış attı. "Benim *hamurlarım* mı? Bana neden bu garip arkadaşlığı kurduğumuzu hatırlatır mısın, Zoë?"

Zoë sırıttı. "Çünkü ben Phaedra'nın zıddıyım. Bana yakınlaştın çünkü kesinlikle senin olmamaya çalıştığın şeyim."

"Gerçekten mi?" Phaedra, Zoë'nin elbisesinin eteklerini, fırfırlarının katlarına hayret ederek, kabarttı. "Yani ben senin zıddın mıyım?"

Zoë güldü. "Evet, her ikimiz de uç noktayız. Ve kalbimizin derinliklerinde belki bir diğerimizin huylarını kapmayı umuyoruz. Kalbimizin derinliklerinde, belki ben senin gibi birazcık iyi olmayı istiyorum ve sen benim gibi birazcık kötü olmayı istiyorsun."

Ama Zoë'nin Phaedra'nın ne kadar kötü olmayı arzuladığına dair bir fikri yoktu. Phaedra'nın içinde genç arkadaşında olmasını asla dilemeyeceği, onu korkutan, şehvetli, kıvranan bir arzu vardı. Tristan'ın, bileklerine bağladığı boyunbağını düşününce titredi.

"Zoë, tam bir aptalsın," dedi. Sonra çabucak konuyu değiştirdi. "Bu arada bu elbise göz kamaştırıcı. Üzerine dene."

Zoë aniden ayaklarının üzerine doğruldu ve Phaedra onun düğmelerini çözmeye başladı. Gerçekten garip bir çeşit arkadaşlık, diye düşünceye daldı ama açıklanamayan bir şekilde Zoë'nin arkadaşlığını çok istiyordu. Zoë, diriltici ve birazcık tehlikeliydi. Ve Phaedra gibi, aptallara tahammül etmiyordu. Zoë, diğer türlüymüş gibi yapsa da, çok akıllıydı.

Günde en az bir kere çay veya alışveriş ve dedikodu için buluşuyorlardı ve bu süreçte Zoë, Phaedra'ya kendini neredeyse yeniden bir kız çocuğu gibi hissettiriyordu. Phoebe ve Zoë'nin arasında, nasıl olduysa Stefan'ın zengin, yeni bir gardırop teklifini kabul etmeye ikna olmuştu. Ve Phaedra bunu dört gözle beklemeye başlıyordu. Doğrusu, Phaedra, Zoë'yle birlikteyken daha çok kendi olduğunu hissediyordu; yaşamı birazcık değişse, belki olabileceği kendisi.

Sonunda yeni elbise Zoë'nin parlak, koyu saçlarının üzerinden geçirilerek, yere yakut rengi ipek dalgaları halinde döküldü. "Nefes kesici," dedi Phaedra arkayı ilikleyerek. "Bu ne için?"

Zoë bir hanıma yakışmayan bir esnemeyle, "Leydi Kirton'ın hayır balosu," dedi. "Bu yılın büyük sezon açılışı. Davetiyen var mı?"

"Sanırım," diye cevapladı. "Annem genellikle gider."

"O zaman benim hain planım hızla işliyor," dedi Zoë arkasını dönerek. "Bu yıl sen de gideceksin."

"Ah, sanmıyorum." Phaedra kendini Zoë'nin yeni elbisesinin fırfırlarını düzeltmekle oyaladı.

"Lord Robert ve Bay Upjohn orada olacaklar," diye yalvardı tek düze bir tonda. Zoë cansız sesiyle dil döktü. "Belki Avoncliffe bile çıkıp gelir. Bu arada, dün gece neredeydin Tanrı aşkına?"

Phaedra'nın elleri gerildi ve tekrar yukarı baktı. "Pardon?"

Zoë boynunu içeri çekip sırıttı. "Dün gece," dedi. "Saat birde uğradım ve camına taş attım."

"Zoë!" Phaedra yerden yükseldi. "Neden?"

Phaedra dar omzunu silkti. "Şey, Bayan Hendrick'teki müzikale gitmiştim ve çok korkunçtu," diye şikâyet etti. "Bu yüzden Winnie Teyze bir baş ağrısı uydurdu ve ayrıldık. Ama eve gittim; sıkıldım ve kuşkusuz senin uyumayıp kitap okuduğunu biliyordum; bu yüzden yağmur azaldığında, yanıma bir puro alıp sessizce dışarı çıktım ve seni almaya geldim."

"Zoë!" Boğuk bir gülüşle Phaedra onu çevirip düğmeleri açmaya başladı. "Sezon bitmeden beni rezil edeceksin."

Zoë'nin sırıtışı arttı. "Bana sorarsan rezil olan senin evde olmaman," diye cevapladı omzunun üzerinden göz kırparak.

"Özellikle ben, annen ve kız kardeşinin Bayan Hendrick'te olduğunu bilirken."

Phae hiçbir şey söylemedi.

"Yani...?" diye sordu Zoë.

"Ne yani?" Phaedra aşağı işine baktı.

"Kiminleydin?" Zoë hâlâ Phaedra'nın gözlerini yakalamaya çalışıyordu.

"Benim biriyle olduğumu nereden biliyorsun?"

"Eğer evde olsaydın, Phae, çoktan hiç taş sesi duymadığından yakınırdın," dedi Zoë kırmızı elbiseyi kalçalarından aşağı oynatırken. "Ama bunu *söylemedin*."

"Hiç taş sesi duymadım."

"Çok geç!" Zoë'nin sırıtışı arttı. "Ayrıca, sanırım bir cam tabakasını çatlattım. Korkunç bir ses çıkardı ve kimse bu seste uyuyamazdı."

Phaedra yüzünün yandığını hissetti. "Şişt, Zoë," diye yalvardı. "Duyulmasın."

"O kadar fena, öyle mi?" Zoë bir pişmanlık bakışı numarası yaptı ve elbiseyi bir yana attı. "Bana anlatsan daha iyi olur, Phae. Eğer biri seni gördüğünü düşünürse; şey ben en azından senin başka yerde olduğunu idda edebilirim."

"Ah, teşekkürler Zoë." Phaedra yatağın üzerine kırmızı ipek yığınının yanına çöktü. Gerçekten biriyle konuşabilmeyi isterdi, ama Zoë'ye bile tüm gerçeği anlatamazdı.

"Yürüyüşe çıkmıştım," dedi sonunda. "Bilmen gerekiyorsa... Bay Talbot'la... Avoncliff'le buluşmak için."

"Ah, Tanrım!" Zoë ellerini yanaklarına vurdu. "Bunu biliyordum. Sadece biliyordum. O sana abayı yakmış, Phae. Herkes geçen gece seni nasıl diğerlerinden ayırdığını fark etti. Ama ah, Phae, onunla dikkatli ol!"

"Düşündüğün gibi değil," diye yalan söyledi Phae. "Sadece bir konuda yardımına ihtiyacım vardı."

"Evet, birçok kadının olduğunu duymuştum." Zoë kıkırdadı. "Ve oldukça minnettar bırakmasıyla tanınıyor."

"Zoë!" Phaedranın omuzları düştü. "Gerçekten!"

"Evet, *gerçekten*!" Zoë'nin ses tonu alçaktı ve belli belirsiz takdir ediciydi. "Her şeye rağmen, hâlâ Zoë karşıtı olup olmadığını merak etmeye başladım, Phae. Seni yine öptü mü?"

Phaedra'nın kızarması arttı ve pencereye döndü. Belki Zoë'ye şu ilk öpücükten bahsetmemeliydi. Ama Phaedra'nın, her zaman kendini üstün gördüğü şu fısıldaşılan, kızlara özgü günah çıkarmalarını birinde anlatmıştı, çünkü yaşamında ilk kez *gerçekten* bir arkadaşa ihtiyacı vardı.

"Seni öptü," dedi Zoë onu odanın bir yanından diğer yanına takip ederek. "Ama bu bir buse miydi, Phae? Yoksa bir öpücük mü?"

Phaedra bakışını cama kaldırdı ve Zoë'nin dalgalı yansımasına baktı. "Bir öpücüktü," diye fısıldadı. "Ah Zoë. Fazlasıyla bir öpücüktü."

"Ah, Tanrım." Zoë'nin gözleri fincan gibi açılmıştı. "Avoncliffe ya gelmiş geçmiş en ahlaksız adamdır ya da bir kez ölümüne ciddi olduğunda sanırım bu mümkündür."

"Ne demek istiyorsun?"

Zoë omuz silkti. "Şey ben Avoncliffe'i asla kötü biri olarak düşünmemiştim," dedi düşünceli. "O... şey, bir *hovarda* değil, anlarsın ya. O bir hergele. Arada fark var."

Phaedra, Zoë'nin sözcüklerinin hayalinde canlandırdığı görüntünün uzaklaşmasını isteyerek gözlerini kapadı. Bir hovarda, bir hergele; eğer ona âşık olmuşsa, ikisi arasında ne fark olacaktı ki?

"Ama iyi bir çeşit hergele, sanırım." Zoë yüksek sesle düşünüyordu. "Onun asla bakireleri harcadığını duymadım. Oldukça büyük bir çeyizin mi var, Phae?"

"Evet, var," dedi Phaedra. "Onu kullanmayı düşündüğümden değil."

Zoë onu duymazdan geldi. "Hayır, bu olamaz," diye sesli düşündü, kafasını sallayarak. "Avoncliffe'in seninle paran için evlenmeye ihtiyacı yok."

"Benimle *evlenmek* mi?" Phaedra pencereden döndü.

Zoë ona aptal bir çocukmuş gibi baktı. "Phae eğer Avoncliffe'i öpmek için gizlice kaçmaya devam edersen sonunda yakalanırsın," diye uyardı. "Bunu ben bile biliyorum. Sonra Lord Nash ondan yapması gerekeni yapmasını talep eder. Ve Avoncliffe eğer seni bir skandaldan korumak istiyorsa bunu yapacaktır."

Phaedra çerçeveye arkasını yasladı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Onun hakkında söylediklerin doğru bile olsa, Zoë, ben bunu yapmayacağım," dedi arkadaşına resmi bir şekilde bakarak. "Bunu unutuyorsun."

"Ah, onunla evleneceksin," dedi Zoë bilmiş bilmiş. "Emin ol. Çünkü sana aile onuru; skandal ve Phoebe'nin evlilik beklentilerini nasıl mahvedeceğin gibi şeylerle ilgili her çeşit konuşmayla saldıracaklar ve sen teslim olacaksın, Phae. Ve iskambil kulesi gibi çökeceksin."

"Ama sen çökmedin."

"Çünkü ben bencilim," dedi Zoë yatağın üzerine tekrar oturarak. "Sen böyle değilsin, Phae. Bunu yapacaksın."

Phaedra Zoë'nin haklı olduğundan korkarak bir anlığına sessiz kaldı.

Zoë başını yana eğdi. "Umarım âşık olmadın, Phae?"

Phaedra sadece ellerini kavuşturdu. "Ah, Zoë, umarım olmamışımdır? Böylesi... kara sevda olur. Değil mi?"

Zoë omuz silkti ve gülüşünü canlandırdı. "Şey, o kadar kötü olamaz," dedi neşeli bir şekilde. "Bir koca olarak Avoncliffe'in eli ağır olmaz ve en azından adam yatağında olacak. Bu belirgin bir avantaj. Ayrıca, bir varise ihtiyacı var. Önünde sonunda evlenmek zorunda."

Bu, Phaedra'nın aptal fantezilerini birdenbire durdurdu. "Bence sen evlenmek zorunda kalacaksın," dedi iğneleyici bir şekilde. "Bence Lord Robert Rowland'la kuytulara sıvışmak yerine onunla evlenmelisin."

"Robin'le evlenmek mi?" Zoë gürültülü bir şekilde güldü. "İşte bu asla olmayacak. Hem onu alan kadın çekeceklerinden başka hiçbir şeye sahip olmaz. Kesinlikle ben bile bunu hak etmiyorum, Phae?"

Ama Phaedra onun gözlerine bakamadı. Zoë'nin kelimeleri, aldığı risklerin ve onun kimse için uygun bir gelin olmadığı gerçeğinin katı bir hatırlatıcısıydı. Bir kontun ilk çocuğu olarak Tristan hesaplanamaz bir zenginlik ve onunla birlikte üç yüz yıllık bir tarihin umutlarını ve hayallerini devralacaktı. Ve ondan karşılık olarak bir oğul dünyaya getirmesi istenecekti. Doğurgan olan bir eş alması istenecekti. Düşkünlük veya şefkat veya sevgi bile muhtemelen bunun içine girmeyecekti.

Hayır, bir adam lekelenmiş bir gelini almaya istekli olsa bile, o kendine asla çocuk veremeyecek bir kadını alamazdı. Yaşam bu şekilde işlemezdi.

"Üzgünüm, Zoë. Seninle Lord Robert'la ilgili dalga geçmemeliydim." Phaedra masasına gitti ve mektup açacağını dalgın dalgın kaldırdı. "Ve korkarım bugün alışverişe gidemeyeceğim. Evde kalmalıyım."

"Ah, dalga geçmeni zerre kadar umursamıyorum. Ama neden yeni elbiselerini sipariş etmeye gidemiyoruz?"

Phaedra masadan çarpık bir gülüşle döndü. "Halıları ve perdeleri bahar temizliği için üst kata çıkarıyoruz," dedi sakince. "Ve sonra şey, Bay Talbot, annemle ve benimle çay içmeye geliyor."

Zoë'nin gözleri, sırıtışı geri dönerken kocaman açıldı. "Ah, Tanrım! Kulağıma saygın niyet durumu gibi geliyor. Hakikaten, Phae! Dün geceden sonra, ya sana *teklif ederse?*"

Phaedra kafasını sallamaya çalıştı. Ama gözyaşlarının sıcak baskısı gözlerinin arkasına yükselmişti ve aniden gözyaşıyla dolmuş bir baraj patlamak üzereymiş gibi hissetti. Dudakları titredi ve yüzünün buruşmaya başladığını hissetti.

Zoë gözleri yumuşayarak yataktan birdenbire sıçradı. "Ah, Phae," dedi omuzlarına bir kolunu atarak. "Tatlım, sorun ne? Ne yaptı sana? O hain! Onu ellerimle öldüreceğim."

Phaedra dudağını ısırdı ve kafasını salladı. "Tristan değil. Yani sandığın değil."

Zoë onu yatağa geri çekti ve oturmaya zorladı. "Öyleyse ne, Phae?" diye fısıldadı. "Dün gece bir şey mi oldu?"

"Hayır," diye fısıldadı Phaedra. "Dün gece değil."

"Ah zavallı Phae'm!" Zoë dantelli bir mendil çekip çıkardı ve Phaedra'nın yanaklarını kurulamaya başladı. "Ah, lütfen canım, ağlama. Ne olursa olsun bunu düzeltiriz."

Zoë'yi aniden böyle ciddi ve şefkatli görünce artık dayanamadı. Ve Phaedra'nın gözyaşları dökülürken kelimeler de birlikte geldi. "Ah, Zoë, sen çok tatlısın ama bunu kimse düzeltemez! Hem çok uzun zaman önce oldu. Bir hastalık geçirdim, anlarsın ve ondan sonra doktorlar bana... bana büyük olasılıkla kısır olduğumu söylediler. Büyük olasılıkla çocuğumun olmayacağını. Şimdi anladın mı?"

"Ah, Phaedra, hakikaten mi?" Keder Zoë'nin gözlerini kapladı.

Phaedra başının Zoë'nin omzuna düşmesine izin verdi. "Bu konuyu çok sık düşünmüyorum," diye fısıldadı güçlükle göz kırparak. "Düşünmüyorum. Gerçekten. Ama sonra onunla tanıştım. Ve onunla evlenmek istemiyorum, Zoë. Hakikaten istemiyorum. O da beni istemiyor. Ama yine de... yine de..."

"Yine de eğer onu *isteseydin*," diye fısıldadı Zoë, sıcak güçlü eliyle Phaedra'nın saçını okşayarak, "Ona sahip olamazdın değil mi? Saygıdeğer olanı yapardın."

"*Hiçbir* şey yapmazdım," dedi Phaedra Zoë'nin omzuna doğru burnunu çekerek. "Bu her zaman yaptığım şey. Her zaman içime kapanırım, Zoë. Çünkü böyle mahrem bir şeyi açıklamak sonra bir erkeğin gözlerinde hayal kırıklığının ortaya çıkışını izlemek çok zor. Orada acımayı görmek ve sonra onun uzaklaşmasını izlemek. Buna dayanamam."

"Hayır, ben de dayanamam." Zoë uzun bir zaman boyunca başka bir şey söylemedi. Bunun yerine sadece Phaedra'nın saçını okşadı. "Çok üzgünüm, Phae," diye mırıldandı sonunda. "Öyle çok üzgünüm ki. Bir gün belki böyle şeylerin bir anlam ifade etmediği bir erkek bulursun? Ama ne olursa olsun her zaman benim güvenimden ve arkadaşlığımdan emin olabilirsin."

"Teşekkürler, Zoë."

Ve gerçekten söylenecek başka bir şey yoktu. Orada, güneş pencereden ayrılıp Mayfair çatılarının üzerine yükselene kadar yatakta birbirlerine sıkıca sarılarak oturdular. Sonra Phaedra yeni arkadaşının yanağını öptü, onu kapıya kadar geçirdi ve tüm bu arada yaklaşmakta olan öğleni, atlatması gereken çayı ve bir şekilde bütün ve sağlam muhafaza etmesi gereken kalbini düşündü.

O öğlen Tristan hükümet binasına geri döndüğünde, Hauxton'ın kargalarına çok benzeyen rahatsız edici, siyah palto lu bir devlet memuru ona eşlik ederek Lord de Vendenheim'ı merdivenlerin tepesindeki küçük ofisine götürdü. Onu şok eden küçük bir midilli boyutunda büyük siyah bir köpek dev çenesi halıya hafifçe salya akıtarak masanın önünde devrilmiş yatıyordu. Tristan'ı gören şeytan çenesini yaladı; sonra onu, görünen o ki doğru dürüst bir öğün için çok sinirli bularak tekrar uykuya daldı.

Kendi soruşturmasının gelişmesi hakkında de Vendenheim'a bilgi vermek on dakikadan az sürmüştü. Sonra Tristan, Phaedra'nın ödülünü çıkardı. Ne yazık ki de Vendenheim küreyle ilgili hem Tristan hem de Kemble'dan daha az şey biliyordu. Vikont, topu parmaklarının arasında döndürerek nehire ve aşağıdaki caddeye bakan pencerelerin yanında dikildi. "Bunun Gorsky'nin elinden düştüğünü söylüyorsun?"

"Evet, Leydi Phaedra onu görmüş. Dün gece geç saatte onu birdenbire hatırladı."

De Vendenheim gözleri sertleşerek başını yukarı kaldırdı. "Dün gece geç saatte?"

Tristan duraksadı. "Yani söylediği bu."

De Vendenheim dikkatini tahta küreye geri çevirdi. "Elbette Kiril dillerinde uzmanlarımız var," dedi düşünceli. "Ama birini bulmak ne kadar zaman alır bilemem."

"Kahrolası," diye homurdandı Tristan. "Vakit çok önemlidir."

"Bunu bilmediğimi mi düşünüyorsun?" diye sertçe karşılık verdi de Vendenheim. "Ama bilmediğim bu lanet olası tahta parçasının bir anlama gelip gelmediği. Belki harfler rastgeledir? Veya belki Cicero'nun kayıp *Consolatio*'sudur? Ben nereden bilebilirim?"

Tristan onun bu taşkınlığını göz ardı etti. Vikont'un kızgınlığı anlaşılabilirdi. "Hemen şimdi gerçekten ihtiyacımız olan tek şey Rusçayı akıcı okuyan biri," dedi üzerinde düşünerek.

De Vendenheim bakışını Tristan'ınkine kaldırdı ve gözleri anlayışla parlıyordu. "Kesinlikle," dedi. Kapının arkasından paltosunu bulup getirdi. "Lucifer!" diye seslendi köpeğe. "Viens ici!"

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Tristan.

Vikont çoktan geniş siyah bir paltoyu üzerine giymekteydi. "Mayfair'e," dedi topu paltosunun cebine sokuşturarak. "Rusçayı anadili gibi okuyabilen çok az İngiliz'den birine ve sanırım tek güvenebildiğime."

Bunu kavramak Tristan'a başından aşağı bir kova soğuk su dökülmüş gibi etki etti. Ama şimdi bu konuda yapacak bir şey yoktu. De Vendenheim devasa köpeği hemen ardında, kapıdan hemen hemen çıkmıştı. Tristan onların arkasından hızlandı. Phaedra'nın güçlü ağabeyinin neye benzediğini biraz merak ediyordu. Görünen o ki öğrenecekti.

"Bu arada Dışişleri Bakanlığı'nda işe başladığını duydum." De Vendenheim merdivenlerden aşağı inerlerken ona dikkatli bir bakış attı. "Doğru mu?"

"Tamamen palavra," dedi Tristan sakince. "Yine de Vostrikova'nın dikkatini bana çekebilir."

De Vendenheim ona yeniden baktı. "Öyleyse dikkatli ol, Talbot."

Lord ve Leydi Nash ilk bakışta Park Lane'in yarısına yayılacak kadar geniş görünen bir şehir evinde yaşıyorlardı. Vikont köpeğe yukarıdan bakarak "*Stas fermo!*"* dedi. Büyük

* İt. Gel buraya!
** İt. Dur.

canavar çenesini titreten bir iç çekişle başını pençelerinin üzerine yerleştirerek en üst basamağın üzerine yayıldı.

Tristan ve de Vendenheim uşakların Altın Salon diye adlandırdığı ama çoğu Londra evindeki iki misafir odasını içerebilecek, Hyde Park'a tepeden bakan şık bir odaya götürüldüler. Odadan âdeta yaldız damlıyordu ve şampanya rengi ipekle kaplanmış duvarları ortama sıklık ve huzur katıyordu. Fakat tam oturmuşlardı ki, holde, odanın yaldızlı kapılarının dışında bir bağırış yükseldi. Bir çocuğun mutlu çığlıkları, havlayan bir köpek ve sessiz olmayı tembihleyen bir kadının sesi. Sonunda curcuna yatıştı ve kadının sesi salondan duyulur oldu.

"Gerçekten öyle mi?" dedi topukları mermerde tıkırdayarak.

Hoş, koyu saçlı bir hanımefendi, kalçasına dayalı bir çocukla ve ayaklarının dibinde küçük, havlayan, boynuna tasma niyetine kırmızı bir kurdele bağlanmış bir Spaniyel'le kapıda belirdi. Tristan giyim kuşamına dayanarak onun Leydi Nash olduğuna karar verdi. En son köpeğe –o kadar küçük bir yaratıktı ki dışarıdaki canavar için güç bela bir atıştırmalık olurdu– kuşku dolu bir bakış atan bir uşak geldi.

"Max!" Leydi, çabucak yanına giderek, engellerine rağmen bir şekilde de Vendenheim'ı kucaklamayı başardı. Tristan, Vikont'un, Lord ve Leydi Nash'e, ona bildirdiğinden çok daha yakın olduğuna karar verdi.

De Vendenheim, Tristan'ı "Bay Talbot" olarak tanıttı ve Leydi'nin gözlerinde esrarengiz bir ışık yandı. "Ama siz ayrıca Lord Avoncliffe'siniz, değil mi?" dedi markiz, keskin bakışı onun üzerinde gezinirken. "Nihayet bu şerefi tattım."

"Genellikle Talbot olarak bilinirim," dedi Tristan, onun sözlerine hayret ederek. Yine de ona en zarif reveransını yap-

tı ve doğrusu en iyi reveransları çok zarifti. Ne yazık ki cılız Spaniyel –siyah beyaz tüy yumağı– kendini Tristan'a fırlatmak için o anı seçti; bir yolunu bulup Tristan'ın kollarına yerleşerek, diliyle çabuk çabuk yüzünde çalıştı.

Daha neşeli çığlıklar Leydi Nash köpeğe uzanıp onu uzaklaştırmaya çalışırken meydana geldi. De Vendenheim, Leydi Nash'in düşürdüğü, köpeğin kırmızı kurdelesini yakalamak için eğildi. Özür dilemelerinin ve Tristan'ın paltosunu eliyle temizleme çabalarının arasında, nasıl becerdiyse becerdi, ciyaklayan çocuğu da Vendenheim'a geçirip, köpeği yakaladığı gibi uşağa tutuşturdu.

"Bu Çinçin," dedi köpeğin kulaklarını kabaca karıştırırken. "O ağabeyimin köpeği, oğlumun ziyaret etmek için yalvardığı şeytani bir yaratık. Lucifer'in onu yemesine izin vermeliydim."

Burnu yukarıda, zavallı Vernon, havlayan yaratığı dışarı taşıdı. Çocuk onları matemli bakışıyla takip etti, sonra ağzına teselli edici başparmağını sıkıştırdı.

"Lütfen oturun, beyler, lütfen." Leydi, çocuğu Vikont'tan aldı ve brokar bir divanın üzerine çöktü.

Leydi bebeği dizlerinin üzerinde hoplatırken, "Küçük Luke hızla büyüyor," diye belirtti de Vendenheim, "Dışarıda havanın tadını çıkarıyordunuz, sanırım?"

Leydi Nash güldü. "Hayır, aslında Wapping'den yeni geldik." Tristan'a döndü ve gülümsedi. "Ailemin bazı nakliyat hisseleri var, Bay Talbot. Muhasebe şubemizin üzerinde Luke'un kendine ait çocuk odası var ve ben çalışırken şeker bir bakıcı ona bakıyor."

Çalışırken? Ne kadar garip. Ve tahmininde yanılmıyorsa çocuk odası biraz daha kalabalık olmak üzereydi. Leydi Nash, yaşam dolu gözler ve gösterişli koyu saçlarıyla solgunca, ha-

sketli bir Meryem Ana gibi görünüyordu. Gözünün açılmasının evliliğini bozması veya bir can sıkıntısından akılsızca kararlar vermesi halinde, kesinlikle dikkatini çekecek türden bir kadındı.

Oysa bugün kocasının ne tür bir adam olduğunu merak ederek onu tarafsızca izledi. Phaedra'ya iyi bir kız kardeş olup olmadığını ve nasıl bir aile oluşturduklarını merak ederek. Birbirine bağlıydılar, muhtemelen. Leydi çocuğu hâlâ dizinde oynatıyordu ve görünürde ne bir bakıcı ne de bir dadı vardı.

Hoşsohbetle biraz zaman geçirmelerinden sonra, "Pekâlâ, sizden ayrılmalıyım," dedi. "Nash kısa sürede aşağıda olur. Sizinle tanışmak zevkti, Bay Talbot. Çinçin'le ilgili korkunç derece üzgünüm."

Tristan o doğrulurken çevik bir haraketle ayaklarının üzerine yükseldi. "O zevk bana ait Leydim. Köpekleri çok severim."

"Şey, iyi bir palto pahasına değil sanırım." Derin derin düşünerek gülümsedi, ona son bir duraksayan bakış attı, sonra çocuğu kalçasına oturtup ayrıldı.

Tristan sandalyesinden dönen merdivenleri ve hızla aşağı inen uzun, esmer erkeği görebiliyordu. Leydi Nash'i merdivenin ayağında karşıladı, onu cömertçe kucakladı, sonra çocuğu yanağından öptü.

Kesinlikle Lord Nash'ti. Soylu erkek varlığı aniden hükmederek odaya geldi. Tristan'dan belki iki-üç santim uzundu ve sadece birazcık daha zayıftı. Koyu gözleri odada gezindi ve Tristan onun her şeyi birden gördüğüne dair garip bir izlenime kapıldı.

Adam, de Vendenheim'ın elini sıktı ve delici bakışını Tristan'a çevirdi. Kıyafetleri sade, koyu renk ve son derece pahalıydı. Gözleri hafifçe yabancı bir açıyla duruyordu,

yüksek aristokratik bir alnın üzerinden, yukarı taranmış saçı Tristan'ınki gibi tam anlamıyla modaya uygun olabilmek için gereğinden fazla uzun ve koyuydu.

"Talbot." Lord Nash başını hafifçe katıca eğdi. "Sonunda tanıştığımıza memnun oldum."

İşte yine başladı, diye düşündü Tristan. *Bir şey* ima eden, o hafifçe beklenti uyandıran işaret. Tristan'ın tüyleri düşmanının kokusunu alan bir kurt gibi dikildi ve duruşunun katılaştığını hissetti. Ama Nash dikkatini hemen Vikont'a çevirdi ve tahta küreyle ilgili hikâyesini dikkatle dinledi. Tristan unutulmuş gibi görünüyordu.

De Vendenheim'ın işi bittiğinde "Ben niçin Phaedra'dan bu küre işiyle ilgili hiçbir şey duymadım?" diye sordu.

"Sanırım ancak dün gece hatırlamış," dedi Vikont.

"Dün gece?" Başı, şahin bakışlarıyla Tristan'ı tekrar çivileyerek ona döndü. "Bu doğru mu, Talbot?"

Ulu Tanrı. Ellerini kaldırdı. "Söylediği şey bu, efendim."

"Sizi Kemble'ın orada buluşmaya mı davet etti?"

Ah, Lord Nash onu kaygan zemine çekmeye çalışıyordu. "Biri haber göndermek için yollandı, sanırım," dedi lakayıt bir şekilde. "Ben yataktaydım."

Nash bakışını uzun bir an çekmedi, sonra küreyi elinde hafifçe çevirerek onu inceledi. "Bunlar aşağı yukarı alfabetik sırayla düzenlenmiş harflerden başka bir şey değil," dedi bir süre sonra. "Burada gizli mesaj yok."

"Böyle şeyleri daha önce gördünüz mü?" diye sordu Vikont.

Nash kafasını salladı. "Yine de bu kakma işi şimdiye kadar gördüklerimin en iyisi," dedi dalgın dalgın. "Macar, hatta İtalyan bile olabilir."

"Veya Leh?" diye önerdi Tristan.

Nash ona garip bir şekilde baktı. "Olabilir."

De Vendenheim iki elini bir yumruk yaptı. "Nasıl açacağımızı bilmeyi şeytanın kendisi kadar isterdim."

"Meselenin bunu açmak olduğunu düşünmüyorum," dedi Tristan.

İki adam küreye boş boş baktılar. Tristan omuz silkti. "Bir koyunun derisini yüzmenin birden çok yolu vardır. Siz, baylar, sadece küreye sahip olmayı mı yoksa içindeki neyse ona sahip olmayı mı istediğinize karar vermelisiniz."

De Vendenheim ve Nash karşılıklı bakıştılar. "Tanrı biliyor ya, içindeki neyse onu istiyorum," dedi Vikont. "Bu şeyin güzelliğini zerre kadar takmam."

Tristan küreyi Nash'ten aldı, tahta çubuklardan birini kaydırdı, zengin şark halısının ötesinde bir noktaya geçti ve onu mermer zeminin üzerine koydu. İki adama çabuk bir göz attı. "Tam olarak eminsiniz?"

De Vendenheim ona şüpheyle baktı. "Oldukça eminim," diye cevapladı. "Ama bir testere olsaydı..."

Sözcükleri tahtanın parçalanmasıyla kesildi.

Tristan çizmesinin topuğunu yere geri koydu ve küreden kalanlara bakınarak dikildi. "Temel fizik kuralı," dedi.

"Bakın." De Vendenheim tahta parçalarının yanına diz çöktü. Bir kâğıt parçası. Dikkatlice ezilmiş tahta çubuklarını ayırdı ve küçücük katlanmış kağıdı çekti.

Hâlâ koltuğunda oturan Nash, Vikont kâğıt parçasını açarken, düşünceli bir edayla parmaklarını kaldırdı. "Sizin için tercüme edebilir miyim, sevgili dostum?" dedi de Vendenheim konuşmadığında.

"Hayır," dedi Vikont donuk bir şekilde. "Hayır, buna gerek yok."

Tristan, Vikont'u izliyordu. "Azıcık solgun görünüyorsun, de Vendenheim. Ben bir bakabilir miyim?"

Vikont ona karanlık bir bakış attı, sonra aşikâr bir gönülsüzlükle kâğıdı ona geçirdi. Bir isim listesinden başka bir şey değildi. İlk birkaçını tanımıyordu ama sonrakiler belli belirsiz tanıdıktı. *Kara kargalar.* Onlardan üçü, herneyse. De Vendenheim'a uzun uzun baktı. "Bu adamları tanıyor musun?"

Vikont duraksadı. "Hepsi hükümette çalışıyor, evet. Bu top Rusların ona kimin aklını çelmesini istediklerini söyleme yolu."

"Veya Vostrikova'nın *onlara* çoktan kimlerin aklını çeldiğini söyleme şekli." Tristan kâğıdı iki elini açık tutmuş bekleyen Lord Nash'e uzattı.

"Ben bunun adamakıllı dışındayım, beyler," dedi sakince. "Lordlar Kamarası'ndaki hizmetim dışında hiçbir görevde kral hazretleri için çalışmıyorum."

"Nasıl isterseniz," dedi de Vendenheim kâğıdı alarak.

Nash ayağa kalktı ve bir hizmetçi çağırdı. "Vernon," dedi uşak göründüğünde. "Bu pisliği süpür, lütfen ve parçaları Lord de Vendenheim için paketle."

De Vendenheim kâğıdı sakladı. "Pekâlâ, ben yola çıkmalıyım. Şu kırık tahta parçalarını büroma yollatırsın, tamam mı, Nash?"

"Kesinlikle, eski dostum." Sesi garip bir şekilde sakindi. Nash ışıldayan bakışını Tristan'a çevirdi. "Talbot, kalmak nezaketini gösterir misin? Söyleyeceklerim var."

De Vendenheim ona hemen hemen cana yakın bir bakış attı ve hızla odadan dışarı çıktı. Nash'in bastırılmış duygularını şimdi tamamen elle tutulabilirdi. Bu hiddet, diye düşündü Tristan. Bunu anlamak garip bir şekilde onu korkutmamıştı.

Nash'ten daha iri adamlarla kapışmış ve galip gelmişti. Eğer Nash meydan okursa, Tristan sadece onu kabul etmek zorundaydı.

Oturdu ve bir kaşını sorgular biçimde kaldırdı.

Lord Nash karşısında oturan adama buz gibi bir kibirle baktı. Talbot yakışıklı bir adamdı, bunu kabul ediyordu. Çekici ve de sanılandan daha akıllı. Ama pek çok yakışıklı, akıllı, çekici adam vardı ve de Vendenheim'ın uygun deyimini ödünç almak gerekirse, çok azı işe yaradı. Nash'in açısından Talbot'un hangi gruba girdiği belliydi.

"Leydi Phaedra Northampton'ın benim kız kardeşim olduğundan haberiniz var, değil mi Talbot," dedi sakince. "Ve benim aslında onun vasisi olduğumdan."

"Biliyorum, evet."

"O zaman lütfen bana açıklayın, bayım, onunla gizlice buluşmak kimin fikriydi? Bu uygunsuzdu ve siz bunu biliyorsunuz."

Zeytin rengi tenine rağmen Talbot'un rengi biraz kaçmıştı. "Gizlice mi, efendim?" diye tekrar etti. "Sizin haberdar olduğunuzu bilmiyordum."

"Hayır," dedi Nash kuru kuru. "Sanırım bilmiyordunuz. Ama hizmetçiler konuşur Talbot. Ayrıca maaşlarını da ben ödüyorum. Hatırlamanızı tavsiye edeceğim bir gerçek."

"Brook Caddesi'nden bahsediyorsunuz öyleyse?" Talbot'un omuzları rahatlamayla sarkmış görünüyordu. "Leydi Phaedra'ya hiçbir zarar vermeye niyetlenmedim, sizi temin ederim."

Nash aniden ayağa kalktı. Odada bir uçtan bir uca volta atarak, "Evet, Brook Caddesi," dedi. "Başka neyi kast edebilirim?"

Talbot hafifçe gülümsedi. "Emin olamadım," diye cevapladı Nash ile ayağa kalkarak. "Kardeşinizi ayrıca bir iskambil partisinde görmek şerefine eriştim."

"Evet," dedi Nash. "Kulağına fısıldarken ve onunla gereğinden fazla yakın vals yaparken görüldüğünüz bir parti veya Dul Leydi Nash bana öyle bildirdi."

Talbot'un bakışı neredeyse küçümseyerek onun üzerinde gezindi. "Leydi Phaedra'nın vals yapmasına izin verilmiyor mu, efendim?" diye sordu kaba bir şekilde. "Ne yazık. İkna edilebildiğinde çok güzel dans ediyor. Ve bence efendim, böyle söylememi affederseniz, dans *etmeyerek* çok uzun zaman geçirmiş."

Lord Nash avını uzun, sessiz bir an boyunca gözden geçirdi. "Kız kardeşim güzel bir elbise giyip önemsiz meselelerle dolu bir akşam geçirmeyeli ne kadar uzun zaman olmuştu, bir fikriniz var mı, Talbot?"

"Gereğinden fazla uzun," diye cevapladı Talbot.

"Kesinlikle," dedi Lord Nash. "Ve şimdi böyle yapması, benim sebebini merak etmeme yol açıyor."

"Hiçbir fikrim yok, efendim."

Nash çenesindeki kasın seğirdiğini hissetti. "Hayır, sanırım bildiğinizi düşünmedim." Sonraki kelimelerini dikkatlice düşündü. "Sizi kötü ününüzle tanıyorum, Talbot ve bunun içinde son zamanlarda sizi tavsiye etmemi sağlayacak hiçbir şey yok."

"Kendinizi düşünmeniz ne incelik," dedi sakince.

Marki gizli alayı anlamazdan geldi. "Ama," diye devam etti, "savaş alanındaki geçmiş kahramanlıklarınızın da farkındayım. Beyninizde ne eksikse görünen o ki saçmalıklarınızla telafi ediyorsunuz. Bu en azından sizin hakkınızda bir şey söyler."

"Lütfen sadede gelir misiniz?" Talbot'un sesi soğuktu. "Kayıplara karışan bir katilimiz var hatırlarsanız. Ben budala, bir adam olarak hâlâ şu alçağı yakalamaya dair zayıf bir umut besliyorum."

Talbot bir noktada haklıydı. Dahası, Nash aynı tartışmayı kardeşinin karısıyla yapalı sadece bir ya da iki yıl olmuştu ama o zaman soruşturmaya uğrayan o olmuştu ve bu sebepsiz değildi. Yine de Talbot'un tüm kaygısız tutumuna rağmen sıkıştırılmayacak bir adam olduğunu hissetti. Tüm bu kayıtsızlığın altında tehlikeli suların karanlık parıltısı vardı ve Talbot'un son birkaç yılı kadın peşinde koşan bir serseri olarak harcamasına rağmen devrimdeki, intihar gibi kahramanlıkları efsaneviydi. Ve Yunanların, kadınlara ve çocuklara bile yavaşça işkence ederek şehir duvarları içindeki her Yahudi ve Türk'ü katlettiği zulüm olan kanlı Tripolitsa Kuşatması'ndan sonra Yunanistan'dan aniden ayrılışı da öyleydi.

Görünen o ki Talbot bir zamanlar düşselleştirilmiş Yunan davasına sırtlarını kolayca dönenler arasındaydı ve Nash, böyle yaptığı için ona daha fazla önem veriyordu. Ve kabul etmek gerekirse Talbot'un gözlerinde bir an için dikkatini çeken imalı bakış, Edwina'nın heyecanıyla birleştirildiği zaman, bu adamla Phaedra arasında *bir şeyler* olabileceğinin mümkün olduğunu düşünmeye başlamıştı. Ve ciddi kaygılarına rağmen, kendini bunu parçalamak için isteksiz bulmuştu.

Vernon baston ve küçük bir kutuyla döndüğü için şu birkaç dakikayı sözlerini yumuşatmaya ayırmıştı. *Topraktan geldi insan, yine toprağa dönüşür,* diye düşündü Nash, uşak yanından geçerken. Hiçbir şey; sert tahta veya buz gibi kalpler bile sonsuza dek hayatta kalmazdı.

Vernon odadan ayrılır ayrılmaz dikkatini tekrar Talbot'a çevirdi. "Tartışmamız bitmiştir, bayım," dedi sakince. "Gidip de Vendenheim'ı bulun, sonra katilinizi yakalayın. Ama lüt-

fen..." Sesi utanç verici bir şekilde takılmıştı ve Nash, başını çevirmek zorunda kaldı.

"Lütfen, ne?" diye sordu Tristan yumuşak bir biçimde.

Nash güçlükle yutkundu, boğazını temizledi ve bakışını beklenmedik misafirine çevirdi. "Tanrı aşkına, kardeşimi incitmeyin, Bay Talbot. Daha önce çok fazla incindi. Sadece hoş bir kadınla oyalanmak istiyorsanız, size yalvarırım gidin ve bir başkasını bulun. Phaedra bunu hak etmiyor."

Talbot ona sabit bir şekilde dikkatle baktı. "Bence, bayım, kız kardeşiniz çok güçlü bir kadın," dedi sonunda. "Sizin inandığınızdan daha güçlü, sanırım."

Ama Nash kafasını salladı. "Şimdi, Talbot bu ancak senin onu ne kadar az tanıdığını kanıtlıyor. Dikkatle kurulmuş ön cephesinin ardında hakikaten cam kadar kırılgan bir kadın var."

Talbot, Nash'in sözlerini düşünüp taşınıyormuş gibi odanın uzak köşesine baktı. "İtiraf etmeliyim, Nash, ben onu bu şekilde görmüyorum."

"Çok az insan görür," dedi Nash. "Ve bu, bayım, benim onu başka bir erkeğe teslim etmekte aceleci olmayışımın sebebi. Beni anlıyor musunuz?"

Talbot son derece şaşkın ve mutsuz görünüyordu. Gözlerini indirdi ve başıyla hafif bir selam verdi. "Sanırım bir anlaşmaya vardık, lordum."

"Umarım sizin iyiliğiniz için varmışızdır, bayım," dedi Nash katı bir şekilde. "Çünkü eğer kız kardeşim sizin elinizde zarar görecek olursa, hikâyeyi anlatacak kadar yaşamayacaksınız."

Talbot korkusuz görünüyordu. "Phaedra'yı incitecek bir şey yapmayacağım, bayım." Sesi güçlü ve kendinden emindi. "Bu durumda tehditiniz gereksiz." Bunun üzerine, Talbot tek-

zar selam verdi ve uzun, son derece rahatlamış bir yürüyüşle odadan ayrıldı.

Kolları yüzünün altında kavuşturulmuş kız, dar karyolanın üzerinde, öğlen güneşinin ışınları kalçalarını yol yol yapan kırbaç izlerini keserken yüzükoyun, çıplak uzanıyordu. Üzerine eğilmiş yaşlı kadın bir *cık cık* sesi çıkardı ve kırbacının en kötü izlerine, derinin altında şimdiden moraran şişmiş bir et çıkıntısına yeniden hafifçe dokundu.

Kumaşın batmasıyla, kız, dişlerinin arasından tıslayarak, kımıldadı.

"Kıpırdamadan yat, Flora, yoksa buraya gelecektir," diye fısıldadı yaşlı kadın. "Şahin gibi üzerine çöküp, gözlerini didikleyecek."

"Benim hatam değildi," diye ağladı kollarında. "Adi herifin biriydi, sert bakışlı bir manyak, Hettie. Ben... ben buna dayanamadım."

Çok geçti, kapı aniden açılmıştı. Uzun zayıf bir siluet eşikte dikiliyordu; beyaza yakın sarı saçları elbisesinin siyah bombazeniyle keskin bir tezat oluşturuyordu. Kız hıçkırdı ve yüzünü duvara çevirdi.

"Burada ne oldu?" Madam Vostrikova yakut yüzüğüyle güneş ışığını yakalayarak ve odanın içine kan kırmızı alev ışınları yollayarak, bir parmağını kıza doğrulttu. "Flora neden geçimini sağlamak için üst katta değil?"

Yaşlı kadın duraksayarak leğeni ve kumaşı indirdi.

"Size bir soru sordum." Eli vurmak için kalkmış Madam dar odaya yıldırım gibi girdi.

Yaşlı kadın geri çekildi. "Lord Horrowood onu aşağı geri yolladı, Madam. Flora onun yanında hastalanmış."

"Hastalanmış?" Madam'ın sesi kulak tırmalayıcıydı. "Eğer bu küçük sürtük beni utandırdıysa, en iyisi kaderi için dua etsin."

"Bayılmış, sadece bu," dedi yaşlı kadın. "Horrowood zevk alıyormuş ve çok kabalaşmış, Madam. Bu kadar basit. Bu yaralar çürüğe dönecek gibi. Bir hafta falan oturamayacak."

Madam masaya doğru yavaşça yürüdü; sonra elinin çabuk bir kavrayışıyla, kızı gür, kızıl-altın rengi kıvırcık saçından yukarı kaldırdı. Madam onun üzerine eğilirken kızın gözleri ürkmüş bir tay gibi sağa sola fırladı.

"Şimdi dinle seni küçük aptal, hem de iyi dinle," diye fısıldadı. "Lord Horrwood'a ihtiyacım var ve sen ona vermek için para alıyorsun, beni duydun mu?"

"Denemediğimden değil, hanımım," dedi kız soluk soluğa bir titremeyle. "Çok denedim, yemin ederim. Ama kırbaç –büyük olanı istedi hanımım– ve ben... ben ona dayanamadım."

"Bak sen, korkak sokak çocuğu." Madam, onun yüzünü masaya itti. "Seni Whitechapel'den çekip çıkardım, giydirdim, besledim ve başının üzerine bir çatı koydum; aldığım teşekkür bu mu?"

"Üzgünüm," diye ağladı kız. Sesi yatak tarafından boğulmuştu. "Gideceğim. Sen... geri dönmeme izin ver, tamam mı? Brick Lane'de ucuz bir sokak orospusu olmayı tercih ederim."

Madam gösterişli bir şekilde güldü. "Ah, bu Horrowood'unki gibi bir fantezi. Şimdi kalk, giyin ve işe geri dön ya da arkana çizdiği kırbaç darbeleri taşıyacağın diğeriyle karşılaştırıldığında solacaktır; çünkü onlar benim ellerimden çıkacak."

"Eve..." kızın sesi bir hıçkırıkla pürüzlendi. "Evet, Madam."

Sarkaçlı büyük saatin *tiktaklarının* melankolisi Dul Leydi Nash'in oturma odasının sessizliğini vurguluyordu ve aslında sakin bir ortama yaklaşan bir "kötü son" atmosferi katıyordu. Phaedra sabırsızlığını bastırmak için sandalyesinde kusursuz biçimde kıpırdamadan oturdu ve eteğinin plilerini düzeltmeye başladı.

"Bunu bir düşün!" Dul Leydi şalının dantelini biraz gergince büktü. "Bir beyefendi, Leydi Phaedra'yı ziyaret ediyor!"

Phoebe uzanıp isteğiyle erkenden getirilmiş tepsiden bir tane daha limonlu bisküvi aldı. "Şey, Avoncliffe'e beyefendi demek mümkün mü bilmiyorum," dedi kurabiyeyi inceleyerek. "Ama kesinlikle fazlasıyla yakışıklı."

Phaedra kardeşinin elinden lezzetli lokmayı kaptı. "O buraya bile gelmeden tüm bisküvileri yemek zorunda mısın, Phae?" diye söylendi. "Ve Lord Avoncliffe her yönüyle tam bir beyefendi. Ancak görünüşünün benim için hiç önemi yok."

Phoebe ona dikkatle göz attı. "Benim için kesinlikle önemi olurdu."

"O esrarlı bir şekilde, esmer," dedi Dul Leydi biraz zorla. "Ve onun çok düşük seviyede arkadaşlıklar kurduğunu duydum. Ve Bayan Hendrick, Leydi Hauxton'ın yarı-çingene olduğunu iddia ediyor. Ama yine de..."

Ama yine de, Phaedra boşlukları aklından doldurdu, *babası zengin ve kızım umutsuz.*

Kelimeleri yüksek sesle söylemedi. Bunun yerine hoşgörüyle gülümsedi. "Soyu fevkalade, anneciğim, ama bu seni ilgilendirmemeli. O sadece babasına olan yardımım yüzünden

minnettar ve uğrayıp bana teşekkür etmek istiyor. Emin kur yapmak fikri aklından hiç geçmemiştir."

Leydi Nash ikna olmamış görünüyordu. "Onu balçeşi yürümeye davet etmeye niyetlendiğini düşünmüştüm?"

Phaedra duraksadı. Aslında de Vendenheim'dan ne öğrendiğini keşfetmek ve dün gecenin ikisini de endişelendirecek bir anlam ifade etmediğine onu ikna etmek için Tristan'la yalnız kalması gerekiyordu.

Daha baştan dün gecenin bir aykırılık, bir ateşböceği gibi çabucak yakalanıp sonra geceye salınan bir güzellik olduğunu varsaymıştı. Gel gelelim, Tristan onu şaşırtmıştı. Veda sözleri onu tekrar görmek istediğini belli ediyordu. Doğrusu biraz yaralanmış gibi davranmıştı ama belki bu onun durakasamasına birazcık incinen erkeklik gururundan başka bir şey değildi. Şüphesiz, kendilerini ayaklarının dibine atan kadınlara alışıktı.

Ama her ikisinin de ne istediği veya ne beklediği şimdi pek bir anlam ifade etmiyordu. Zoë'nin arsız tutarsızlıkları Phaedra'nın onu yeniden yalnız görmenin ne kadar riskli olduğunu iyice anlamasına yardımcı olmuştu.

Priss ve Millie uğruna, Gorsky'nin ölümünü araştırırken kaydettiği ilerleme konusunda kendisini bilgilendirmesi konusunda ısrar edebilirdi. Bir pazarlık yapmışlardı. Bir aylığına onun yoluna çıkmayacaktı –ve Tanrı biliyordu, tek başına hiçbir şey başaramamıştı– ama Tristan'ın onu zaman zaman ziyaret etmesi için ısrar etmeliydi. Ve eğer annesi ve Phoebe bundan daha fazla anlam çıkarmaya çalışırlarsa bu ödemek zorunda olduğu bedel olacaktı. Priss'in mutluluğunu garanti etmek için Phoebe'nin dalga geçmesine ve annesinin beklentilerine katlanabilirdi.

Tik tak, tik tak.

Phaedra saatin daha sesli olduğunu düşündü.

"Merak ediyorum, anne, daha ne kadar süre beklemeliyiz?"

Phoebe'nin coşkun sesi sessizliği böldü. "En azından dondurmayı içeri getirtemez miyiz?"

Leydi Nash saate bir göz attı. "Ah, henüz değil tatlım, çünkü..."

Sözleri uşağın girişiyle kesildi. Ortasına kare şeklinde bir kart yerleştirilmiş gümüş bir tepsi taşıyarak öne çıktı. Bu ağlen gelen üçüncü karttı, ama telaşının dışında Phaedra'nın kalbi tekrar umutla hopladı.

Uşak dul Leydiye selam verdi. "Reyferry Düşesi, Madam," dedi monoton bir sesle. "Yeğeni Leydi Anne Jenkinsmythe ile beraber."

Phoebe'nin gözleri büyüdü. "Ah, Tanrım! Ve ben ikinci en iyi muslinimi giymiştim!"

Leydi Nash'in eli kartın üzerinde titredi, sonra aniden onu geri kaptı. "Hayır, Winston," dedi çabuk çabuk. "Evde yokuz."

"Reyferry düşesi için mi *evde değiliz*?" Phoebe annesinin koltuk kolunu kavradı. "Anne, delirdin mi?"

Leydi Nash dudaklarını büzdü ve kafasını salladı. "Üzgünüm Phoebe. Söylediğim gibi Lord Avoncliffe'e tüm dikkatimizi vermemizi istiyorum."

"Ama onun balosuna bir davetiye istiyorum!" Phoebe dudağını sarkıttı. "Gerçekten, anne, diğerleri önemsizdi ama *onu* görmelisin. Bu benim en büyük şansım."

Leydi Nash öne eğildi ve inatçı bir bukleyi Phoebe'nin kulağının arkasına yerleştirdi. "Phaedra'yı düşünmeliyiz, güzelim," dedi onu avutarak. "O senin sahip olduğun fırsatlara sahip değil."

Winston yeniden selam verdi ve ayrıldı.

Phoebe sandalyesine geri çekildi.

Tik tak, tik tak.

Saat biri vurdu; bu da ziyaretçiler için rağbette olmayan geç bir saatti. Phoebe çay masasının karşısında somurttu, sonra tekrar bir limonlu bisküvi almak için öne eğildi.

"Gelmecek, size söyleyeyim," dedi kız kardeşine hainçe bakarak. Sonra keskin beyaz dişleriyle lokmadan bir ısırık aldı.

Saat boğuk bir sessizlikle ilerledi.

Haklıydı. Kimse gelmedi.

Callidora, kadifemsi dudaklarıyla parmaklıkların içinden erişebildiği azıcık çimeni hafifçe ısırıp çekerken Tristan Grosvenor Meydanı'nda dirseği demir parmaklığa dayanarak duruyordu. Öğlen tamamen bitti, diye düşündü, bakışı Brook Caddesi'nden aşağı odaklanırken.

Çizmelerinin çitin taş altlığından kaymasına izin verirken üşüdüğünü fark etti. Callidora'nın dizginlerini kavrayan parmakları hareketsizlikten kaskatı olmaya başlamıştı. Veya belki yıkıcı kararsızlıkla kenetlendiklerinden öyleydi.

Hay aksi. Kararsızlık sıkıntısı olan bir adam değildi. Kederlenecek veya sövüp sayacak bir şey yoktu çünkü Nash ondan şimdiye kadar onun olduğunu ileri sürecek hiçbir şeyi almamıştı. Öyleyse neden hâlâ burada dikilip onun ön kapısını zeka özürlü biri gibi dikizliyor, içeri girerse ne olabileceğini merak ediyordu? Bu karanlık, ortaya çıkan boşluk neydi? Garip bir şekilde annesinin bavullarının merdivenlerden aşağı indirilişini izlerkenki gibi hissetti.

Tristan merak etti; Phaedra onu beklemiş miydi? Gelmediğini fark etmiş miydi?

Öğlenin erken saatleri boyunca sosyetenin kaymak tabakasını saçma bir şekilde adlandırılmış sabah ziyaretlerini gerçekleştirirken izledi. Üç güzel araba Northamptonların kapısına çekildi, iyi giyimli yolcuları sadece basamakları çıkıp geri çevrilip tekrar aşağı yollanmak için arabadan iniyorlardı.

Tristan homurdandı ve elini Callidora'nın parlak siyah boynundan aşağı gezdirdi. Bu ibikli arabaların yolcuları geri çevriliyorsa, belki Tristan'ın farkında olduğundan bile çok daha az umudu vardı. Ama umudun ya da eksikliğinin rüzgâr saçlarını döverken ve Callidora yemeğini isterken hâlâ Mayfair'in ortasında dikilmesiyle çok az ilgisi vardı. Hoş karşılanmaya alışık değildi. Hayır, burada elleri uyuşurken ve kalbi ağırlaşırken oyalanıyordu, çünkü kalbinin derinliklerinde Nash'in haklı olduğunu biliyordu. Babası da haklıydı. Bu kapıyı ona ardına kadar açsalar bile Phaedra'nın peşinde koşmaya hakkı yoktu.

Nash'ten korkmuyordu. Bunu hak etmeyen bir kızı incitmekten korkuyordu. Kalbi saf olsa bile yaşamı çalkantılıydı. Görevi muhtemelen oldukça tehlikeliydi. Onu gerçekten bu karışıklığa katmak istiyor muydu? *Onu* gerçekten istiyor muydu? Öyle olmasından korkmaya başlamıştı. Yine de bazıları onun bir serseri ve tam anlamıyla güvenilmez bir adam olduğunu ve Phaedra'nın hak ettiğinden veya ihtiyacı olandan uzak olduğunu söyleyebilirdi.

Bu hiç önemli olmayabilirdi de. Phaedra bunu açıkça belirtmişti: Evlilikle bağlanmak istemiyordu. İlk başta bunun ona uyduğunu düşünmüştü. Ama şimdi neden direndiğini merak ediyordu ve bu kadar meraklı olması tehlikeli bir işaretti.

Cam kadar kırılgan bir kadın.

Tristan, Northamptonların kapı önünü silmek için dışarı çıkan sarı saçlı bir hizmetçiyi izlerken, Nash'in bu noktada

da haklı olabileceğini düşündü. Yine de Tristan biri yüzüne çarpana kadar bu kırılganlığın sebebini fark etmemişti. Belki de Phaedra'nın bir kez suçladığı gibi bakışı göğüslerinin yu karısını pek fazla ziyaret etmemişti.

Çok yazıktı. Özellikle de, iyi bakıldığında, onun gözlerinde daima bir melankoli olduğu gerçeğini inkâr edemediği için. Hiçbir kadın iyi bir sebebi olmadan Phaedra'nın yapmış olduğu katı, zor seçimleri yapmazdı. Korkunç bir şekilde incindi, demişti ağabeyi. Ve ne olduğunu anlamak için büyük bir zekâya gerek yoktu. Biri ona ebedi aşkını vaat etmiş, ailesinin güvenini kazanmış, sonra ondan istediğini almış ve muhtemelen bu süreçte onun kalbini kırarak terk etmişti.

Tristan o piçin hikâyeyi anlatacak kadar canlı olup olmadığını merak etti. Nash Markisi'ni tanıdıktan sonra, öyle olmadığını tahmin edebiliyordu. Bu da iyi bir şey idi. Tristan bu işi kendisi yapmaya özenebilirdi. Sahip olma isteği veya isabetsiz erkeklik gururundan dolayı değil; hayır, böyle şeyler yapmaya hakkı yoktu. Bunun Phaedra'dan çaldıkları yüzünden yapardı. Fırsat. Sevgi. Umut; Londra'nın en kötü şöhretli kadın avcısıyla gizli saklı takılmaktan biraz daha iyi bir şey için olan umut.

İş fiziksel yakınlığa gelince, Tristan, onun görüp göreceği en iyi erkekti, ama bunu anlamak bile keyfini yerine getirmedi. Aslında, yaşamında ilk kez, bu hale gelmiş olmaktan neredeyse utanmıştı. Bir kadının son çaresiydi. Hatta bir fahişenin.

İkinci katın penceresinde bir lamba alevlendiğinde duygusuzca izledi. Büyük ihtimalle bir yatak odasıydı. Hatta belki Phaedra'nınki. Bir an gözlerini kapadı ve onun tekrar soyunmasını izledi. Zihninde, şüphesiz, giydiği muslin elbiseyi ve sonra onun altındaki sade elbiseyi soyduğunu görebiliyordu. Hemen hemen beline uzanan o mükemmel kestane saç topu-

sunu çözdüğünü. Tanrım, eğer bir kez bir erkeğin sevmesi ya da bir erkeğin tapması için bir kadın yaratılmışsa bu oydu.

O esnada St. George'daki saat zamanı vurdu, ses kurşuni gökyüzünün altında alçak ve dokunaklıydı. Tristan cep saatini çıkardı ve küfretti. Aynı zamanda Vostrikova'nın müşterisi olan arkadaşlık yürüttüğü bir okul ahbabıyla, St James'te bir kahvehanedeki buluşmasına gecikmişti. Bu gece gülüp kadınlardan bahsedecek, sonra yemek yemeye gidecek veya belki bir ya da iki kumarhaneyi ziyaret edeceklerdi. Ve birazcık şansla, sohbet, bir adamın pek sağlıklı olmayan arzularını dindirmek için nereye gidebileceği konusuna kayacaktı.

Gayri ihtiyari, paltosundan dantel süslü şerit bandı çıkardı ve ona baktı; elinin geniş avuç içinde öylesine masum ve narindi ki. Kendi aptal sevdası kadar inatçı, küçük gül hâlâ gevşek ipinden sallanıyordu. Onu, Phaedra'nın, kafasına dikiş attığı gün çalmıştı ve hâlâ bunu neden yaptığını bilmiyordu. Gayri ihtiyari, onu bırakacakmış gibi, demir parmaklığın çubuklarından birinin üzerine bağladı. Sonra birdenbire fikrini değiştirdi ve onu cebinin derinliklerine geri ittirdi.

Kadifemsi burun deliklerden gelen yumuşak bir *puf* sesiyle, Callidora, ağız dolusu son bir bahar çimeni otladı, sonra ona uğursuz bir bakış attı. Tristan onun başını dikleştirdi ve bir kez daha elini boynunda kaydırdı. "Gel, koca kız," dedi çizmesini onun üzengisine ittirerek. "Burada bize göre bir şey yok.

10. BÖLÜM

Derler ki, ölen adamların sözleri
derin bir ahenk gibi dikkat çeker.

Phaedra sonraki birkaç haftaya sabırsızlığını ve incinmesini bastıran bir metanetle dayandı. Fırtınalı, kötü rüyalar onu gecenin köründe uyandırdığında, kalktı ve yüzünü bol soğuk suyla yıkadı; sonra kendini *Çarmıh Yolcusu*'ndan bir bölüm okumaya zorladı. Tristan Talbot'u ve çayı düşünmemeye çalıştı.

Annesi ise, Phaedra'nın kolunu, sanki bir çocukmuş gibi okşayarak ve Phaedra'nın çok daha iyisini yapabileceğini bildirerek, istemeden de olsa olayın unutulmasını engelliyordu. Bu, züğürt tesellisiydi.

Leydi Kirton'ın hayır balosunun sabahında, Tristan'ın kollarındaki uğursuz geceden iki hafta sonra, şiddetli karın ağrısıyla ikiye katlanmış halde uyandı. Şafağın cılız ışığıyla, yataktan aşağı sıkıntılı kalbiyle indi ve lavaboya gittiğinde sadece gizli korkuları doğrulandı. Bacaklarının arasındaki kan, içindeki boşluğun lanet olası kanıtı, el havlusunun üzerinde parlak kırmızı olarak uzanıyordu. Phaedra acı hıçkırıklar vücudunu sararken dizlerinin üzerine çöktü.

Hiçbir anlamı yoktu. Ah, hiçbir anlamının olmadığını *biliyordu!* Tanrı'ya bu kez kendi aptallığından kurtulmadaki tali-

hi için şükretmeliydi. Kendi şeytani, asi tutkularından. Bunun dışında, hiçbir şekilde buna talih denilemezdi. Bu da düpedüz bir trajediydi; küçük bir trajedi, evet, ama ne olursa olsun büyük acıydı.

Phaedra bir şekilde kendini yukarı çekti ve gözyaşlarının arasında beyaz bezden bir kat yaptı, sonra ağır ağır yatağa geri yürüyüp yüzünü yastığa gömdü. Istırap ve kendine acımayla yıkanmış olarak bir kereliğine buna teslim oldu. Kızlık çağından beri ağlamadığı gibi ağladı.

Tristan'ın çocuğunu istemişti.

Bunu günlerdir, kalbinin derinliklerinden, bunun imkânsızdan başka bir şey olmadığını bilerek istemişti. Aslında, güç bela umut etmeye cesaret edememişti, en azından bilinçli aklıyla. Ta ki karnı görene kadar. Tristan bir çocukla ne yapacağını tam bilmiyordu da. Ama bunun önemi yoktu. Çocuğu tek başına yetiştirebilirdi. Şimdi bundan *emindi*. Ve skandal –annesinin ağlamaları, Stefan'ın hayal kırıklığı, hatta Phoebe'nin suya düşen kısmetleri; bunların hiçbiri– Phaedra sadece kendi çocuğunu kollarında tutabilme şansına sahip olsaydı, bir anlam ifade etmeyecekti.

Ah, bu yanlıştı ve bencilceydi ama onun umrunda değildi. İyi Phaedra olmaktan bıkmıştı. Sorumluluk taşıyan Phaedra. Doğrusu biraz ağlayıp lekeler yüzünden geçecek kadar ancak uyumuştu ki, Phoebe dönerek odaya girip Leydi Kirton'da giyeceği elbise ve ertesi gün almayı beklediği çiçeklerle yalakalıklar hakkında bir sohbet açtı.

"Beyefendiler sana da çiçek yollayabilirler, Phae," diye cıvıldadı annesi kahvaltının üzerinden, "sadece biraz kendini verirsen."

"Ama Zoë Armstrong onun yerine her şeyi yaparken, Phaedra'nın kendini vermesine gerek yok," diye açıkladı Phoebe.

Phoebe'nin iğneli sözünde biraz gerçeklik vardı. Bu ilk haftalar boyunca Zoë, Phaedra'yı oldukça ciddi olarak sezon projesi yapmaya yemin etmişti. Hem yumuşak, hem farbalalı, parlayan gök mavisinden, koyu zümrüt tonlarına kadar elbiseler ve süsler neredeyse her gün geliyordu ve geçmişte kısa ve öz bir biçimde geri çevrilecek davetiyeler Zoë'nin pohpohlamaları ve bazen fırçalamalarıyla kabul ediliyordu.

Sezon gerçekten açıldığında Phaedra dışarı çıktı. Gözlükler ise evde kaldı. Biraz dans etti, hiç flört etmedi ve günler geçtikçe, o, Tristan'ı her köşede boş yere ararken bile, ağabeyinin yüzünden endişenin biraz geçmesini izledi. Zoë'nin eğitimi altında –birazcık zalim olmasına rağmen– Phaedra geniş elbise dekoltesine gururla olmasa bile, en azından utanmadan dayanmayı ve yelpazesini biraz titretmeyi öğrendi. Ve onun endamına dikkatli bir bakış atan her yakışıklı erkek tarafından ayartılmaktan artık korkmadığını da fark etti.

Tabii, biçimleri ve içerikleri değişmiş olsa da eski savunmaları hâlâ yerli yerindeydi. Giden, gri yün ve kumaş bağı zırhıydı. Ve onların yerinde şehvet düşkünlüğünün bir günah olmadığına ve bir zamanlar kontrol edilemez olduğundan korktuğu tutkusunun şimdi bir çıkış yolu olduğuna dair kafasına dank eden bilgi vardı; ama tabii bir fırlamaya kısmen âşık olduğunu bilmek ona çok fazla teselli vermiyordu. Randevularına sadık kalmayan ve muhtemelen sözlerine de sadık kalamayacak bir fırlama.

Ve tüm bunların arasında Phaedra, Millie'nin kolay kolay geri gelmeyebileceği olasılığını düşünmeye çalıştı. Priss hem annesiz hem babasız büyümek zorunda kalabilir ve Phaedra'nın ne yapıp edip bunu uzaktan telafi etmesi gerekebilirdi. Zihninde, Priscilla'nın savaşını değil, çok önce kaybedilmiş başka bir savaşı yürüttüğünü anladı. Yine de kalbinden bunların hiçbirine inanmıyordu.

Ama gariptir, Tristan'a inanıyordu. Ona bir ay için söz vermişti ve onun pazarlığa uyacağına güvenmişti. Söz verdiği gibi onunla iletişime geçmiyor olabilirdi ve şüphesiz onunla flört etmekten yorulmuştu ama Millie'yi bulmaya Phaedra'dan çok daha fazla niyetliydi. Ama iki hafta üç döndüğünde ve adamdan tek bir söz duymadığında bu zayıf umudu da ellerinden kaymaya başlamıştı ve Phaedra öfkeden çıldırmıştı.

Leydi ve Lord Blaine'in uzun zaman önce söz verilmiş balosunun günü, Zoë, Bond Caddesi'nde Phaedra'ya eşlik etti. Phoebe nezleden –ya da sabah üçe kadar dans etmekten, bakış açısına göre değişir– yatağa düşmüş; bunun üzerine Phaedra kız kardeşinin elbisesinin son provasına gitmek için çağrılmıştı.

"Ah lütfen kambur durmayı unutma, Phae, yoksa etek tam olarak düzgün olmaz," diye yatağından bir mendil sallayarak yalvardı Phoebe. "Bir taşralı gibi giyinip gidersem şu Eliza dedikoducusu Brierwood'daki herkese anlatır."

"Kendine de küçük bir şey al tatlım, yeni bir şapka, belki?" diye seslendi annesi yatağın yanındaki sandalyesinden. "Bayan Armstrong, onun bir şey seçmesine yardım edin. Zevkiniz her zaman *comme il faut*[*]."

"Ah, bir de benim sarı terliklerim!" diye haykırdı Phoebe. "Henslow Teyze'nin cumartesi günkü bahçe partisi için. Onları alırsın, Phae, değil mi?"

"Pekâlâ," dedi Phaedra. Zoë'yi alışveriş listesi uzamadan önce kaçırmak için kapıya doğru sürükledi.

"Bu akşam Blainelerin balosuna gelmeni isterdim," dedi Zoë'ye, peşlerinde onları saygıyla takip eden hizmetçileriyle, Brook Caddesi boyunca yürürlerken.

[*] Fr. Münasip.

"Ben de," dedi Zoë suratsızca. "Ama burada olmak zorundayım." Phaedra'nın sık sık önünden geçtiği şık çift kapılı bir şehir evine doğru işaret etti.

Phaedra onu incelemek için durdu. "Kildermore Kontesi'nin evi değil mi bu? Lord Robert'ın annesi?"

"Hayır, şimdi en büyük oğlu Mercer Markisi'ne ait," dedi gizemli bir biçimde. "Oraya her yıl babamla giderim. Kontes'in doğumgünü partisine."

"Ne yani, gitmek istemiyor musun?" Phaedra başını eğerek Zoë'ye baktı.

"Ne istediğimi bilmiyorum." Zoë alışılmadık biçimde durgundu. "Sen en azından bu kadarını biliyorsun, Phae. Kusursuz bir dünyada Avoncliffe'i isterdin; onun bu kayboluş durumu göz önüne alındığında, seni hak etmiyor ya..."

Phaedra ona keskin, yandan bir bakış attı. Bu tartışmayı çoktan bir düzine kez yapmışlardı ve Phaedra, Zoë yanılıyormuş gibi davranmaktan yorulmuştu. "Onun şeytani sırıtışını ve o sıcak esmer tenini özledim. Gözlerinin kenarındaki şu küçük kırışıklıkları. Ah, o utanmaz bir adam, biliyorum. Ama onu çok özlüyorum. Zoë ben büsbütün saf mıyım?"

"Evet," dedi Zoë somurtkan bir halde. "Sanırım, ben de öyleyim."

Bond Caddesi'nde her nasılsa Zoë, Phaedra'yı gözlerine mükemmel uyduğuna yemin ettiği geniş mavi kurdeleli yeni bir hasır şapka almaya zorlayarak keyifsizliğinden silkinip kurtuldu. Sonra ayakkabıları aldılar ve Phoebe'nin elbisesine son pilileri yapan ve o öğleden sonra teslim etmeye söz veren kadın terzisini ziyaret ettiler.

"Haydi, gidip dondurma yiyelim," dedi Zoë, dükkândan dışarı çıkarlarken.

"Bu günlerde bir dondurmaya dönüşeceksin," diye uyardı Phaedra. "Ve şişmanlayacaksın."

Ama Zoë her zamanki alaylı karşılığıyla cevabı yapıştırmadı. Phaedra ona bakınca, arkadaşının gözlerinin dikkatle kararlığını gördü. "Vay, vay," diye mırıldandı kendi kendine. "Avoncliffe'in eski oyunlarına geri döndüğünü görüyorum."

Üzerine çöken heyecanla Phaedra karşıya bakınca, Tristan'ın kafası kahkahadan geri yatmış, parıldayan güzel gözleriyle caddeden yukarı gelişini gördü. Bir dirseğinin kıvrımında iki şapka kutusu taşıyordu ve kolunda güzel, koyu renk saçlı belki kırkından biraz daha genç, ateşli bakışı onun yüzüne sabitlenmiş bir kadın vardı.

"Şeytan," diye homurdandı Zoë. Sonra elini kaldırıp neşeyle el salladı. "Avoncliffe! Ah, Avoncliffe! Nasılsınız?"

Phaedra, bunu Tristan onları gördüğü an fark etti. Tristan'ın yürüyüşü aksadı ve Phaedra neredeyse durakladığını hissedebiliyordu. Ama hiçbir seçeneği kalmayarak, Tristan, kaldırımda onların yanına yanaştı. Bununla birlikte ışık birdenbire gözlerinde soldu ve refakatçisinin dudakları hafifçe büküldü.

"Günaydın, Bayan Armstrong," dedi selamlayarak. "Leydi Phaedra, nasılsınız?"

"Oldukça iyi," dedi Phaedra göğsünde kıpırdanan kıskançlığa şaşırarak.

"Siz bayanlar, arkadaşım Bayan Nebbett'i tanıyor musunuz?"

"Ah, sosyeteye ilk defa çıkan biz sersem kızları bilirsiniz, Avoncliffe," dedi Zoë neşeyle. "Otuzun üzerinde birini zar zor tanırız. Nasılsınız, Madam?"

Bayan Nebbett'in gözleri bu kurnaz iğneli sözle parladı. Tristan çabucak takdimleri yaptı. Zoë ve Phaedra, Bayan Nebbett gibi reverans yaptılar ama onun gülüşü gergin ve baştan savmaydı. Açıkça, yapacak daha iyi şeyleri var, diye düşündü Phaedra, art niyetle.

"Bayan Nebbett'in eşi babam için çalışıyor," diye belirtti Tristan konuşma sırasında.

"Gerçekten mi?" dedi Zoë. "Sanırım Bayan Nebbett alışveriş düşkünü değil?"

"Bay Nebbett çok geç saatlere kadar çalışıyor," diye cevapladı kadın. "Bugün paketlerimi taşımak için yardıma ihtiyacım vardı ve Avoncliffe kibarca yardımını önerdi."

"Ah, şey bazen aksayan işler hayırlara vesile olur," dedi Trian neşeyle. "Ve güzel bir bayan her zaman iyi bir vesiledir; en azından bu, her zaman benim felsefem olmuştur."

Zoë onu tepeden tırnağa süzdü. "Evet, kendinizi kârlı bir şekilde işe vermişsiniz, Avoncliffe. Bildiğimiz medeniyet yeni değişti, değil mi?"

Hâlâ Tristan'ın kolunda olan Bayan Nebbett belli belirsiz hakarete uğramış görünüyordu. "Aslında Lord Avoncliffe Dışişleri Bakanlığı Müsteşar Yardımcısı." Koyu buklelerini sallandırarak Tristan'a sevgi dolu bir bakış attı. "Bu *çok* önemli bir görev; en üst derece devlet sırlarıyla uğraşmak."

Zoë gözlerini açtı. "Ben burada onun şömineyi kürekle temizlediğini ve kalemleri yonttuğunu hayal ediyordum."

Tristan güldü. Refakatçisinin elini kolunun üzerine daha fazla sokularak kıvırırken, "Ah, ben sadece babam yatağa düşmüşken bir parça işe girişiyorum," dedi. "Ve Bayan Nebbett'e Bond Caddesi'nde kavalyelik yapmaktan daha iyi bir yardım nasıl olabilir?"

"Evet, önünde sonunda her erkeğin kendine has bir uzmanlık alanı vardır," dedi Zoë biraz küçümseyerek.

O esnada Phaedra'nın tanımadığı, uşak giysileriyle; kırmızı bir palto ve gri kadife dizlikleriyle peruklu bir uşak yaklaştı. Tristan'a selam verdi ve hanımlara özür dileyerek baktı. "Lordum, affedin. Pemberton benden size Cavendish Meydanı'nda çok acil ihtiyaç duyulduğunu söylememi istedi. Hükümet meselesi diye söylememi istedi."

"Görev çağırıyor!" dedi Zoë canlı bir şekilde. Sonra keyifli bir şekilde el salladı ve Phaedra'yı kolundan yakaladı. "İkinizin de günü aydın olsun ve ah, Bayan Nebbett! Sadece iki kapı aşağıda, Watsons'ta, jakarlı ipeklerde indirim var. Bunu gerçekten kaçırmamalısınız."

"Jakarlı ipek?"

"Evet, onlar ışığı çok güzel yukarı yansıtır." Zoë'nin gözleri masumca açılmıştı. "Teyzem onların insanın görünüşünden beş yaş götürdüğünü söylüyor."

Bayan Nebbett bir anlığına arkalarından sadece ağzı hafifçe açık kalmış bakabildi.

Yürüyüp uzaklaşırlarken, "Zoë, bu kabaydı," dedi Phaedra dişlerinin arasından.

Zoë'nin gözleri kısıldı. "Şey, sen sadece onun gözlerini oymak istemiyor musun?"

Phaedra hiçbir şey söylemediğinde, Zoë onunla yüzyüze gelmek için dönüp birden kolunu çekti. "Öyle değil mi, Phae? Haydi kabul et. Şu yapmacık gülüşü yüzünden sökmek istiyorsun veya en azından ben öyle istediğini umuyorum."

"Zoë!"

"Hayır, beni dinle," dedi Zoë kızgınlıkla. "Ona âşık olduğunu biliyorum, Phae ve bu onun yaptığı bir şey, senin değil. Ne olursa olsun, o seni öptü. *Bir kereden fazla.* Ve sen bir adamın düşünmeden öpeceği tarzda bir kadın değilsin. Çöl kadar verimsiz olsan bile, aniden ortadan kaybolmasından daha iyisini hak ediyorsun."

Ama Phaedra belli ki tam olarak o tarz bir kızdı. Tristan onu tamamen unutmuştu ve onu yeniden gördüğüne de hiç memnun olmamıştı. Bu kadarı acı verici şekilde aşikârdı.

"Bu arada eskiden onun aşığıydı," diye ekledi Zoë kindar bir şekilde. "Savaştan ilk geri döndüğünde tırnaklarını geçirip kendini korkunç derece de gülünç duruma düşürmüştü. Onu tekrar istemesi mümkün değil."

"Zoë," dedi bitkince, "Anlatmak istediğin ne?"

"Anlatmak istediğim, onu istiyorsan, Phae, arkasından git."

"Ne? Şimdi mi?"

"Hayır, şimdi değil," dedi Zoë sabırsızca. "Başka bir yol düşünmelisin ama önce onu cezalandırmalısın, Phae. Ona acı çektir. Kalbini kır. Bir adam onu ayaklarının dibine getiremeyen bir kadına asla saygı duymayacaktır."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf etti.

Zoë onu omzundan yakaladı. "Onunla alay et," diye fısıldadı Phaedra'nın kulağına doğru. "Kedi sensin, canım. O da fare. Onu pençelerine getirmelisin."

Onunla alay etmek? Phaedra nasıl başlayacağını bilmiyordu.

Zoë'nin dondurması unutulmuştu. Phaedra, Zoë'nin ne söylediğini düşünüp taşınırken sessizlik içinde Brook Caddesi'ne geri yürüdüler. Doğruydu. *Tristan'a âşıktı.* Bundan kaçış yoktu. Ve onun bunu anlaması için de Zoë'nin patlamasına ihtiyacı yoktu. Hayır, yalnızca Tristan'ın kolunda bir kadın elinin görüntüsü onu herhangi bir şeyin yapabileceğinden daha yoğun şekilde kendine getirmişti, hissettiği sadece

kıskançlık değil, şiddetli, haklı bir öfke ve ardından yeniden derin ve geçmeyen kederdi.

Ama bir kadın bir erkeği dile getirilmemiş bir söz veya bir fanteziyle elinde tutamazdı. Yine de Tristan Talbot ona sesli bir söz vermişti. Millie'yi aramak için yemin etmişti ve onu gelişmelerinden haberdar etmeye ant içmişti. Onu en azından bu sözden sorumlu tutabilirdi.

Bayan Nebbett'i babasının uşaklarının eşliğinde hükümete yollamak ve Cavendish Meydanı'nın yolunu tutmak Tristan'ın on dakikasını aldı. Uşağın ona meselenin ne olduğunu söylemesine ihtiyacı yoktu. Ve o anda ne Bayan Nebbett'i ne de ondan bulup çıkaracağı bilgiyi umursuyordu. Sadece babasını görmeyi önemsiyordu. Hızla, gölgeli büyük girişe daldığında Pemberton'ın yanında sessizce luçkıran kâhya kadın Bayan Wight'ı buldu. Uşağın kendisi de solgun ve oldukça sarsılmış görünüyordu.

"Geldiniz efendim," dedi öne çıkarak. "Tanrı'ya şükür. Size derhal haber yolladım ama Simpkin'in gelmesi biraz zaman aldı."

Tristan'ın çenesi fena halde kasılmıştı. "Ne kadar kötü, Pem?"

"Oldukça, efendim," Pemberton merdivenlere yöneldi. "Lord hazretleri sabahtan beri sizi soruyor," diye devam etti, hızlanırlarken. "Şey, sanırım bir saat öncesine kadar. Doktor Glockner şimdi onunla. Buna rağmen sanırım uzun sürmeyecek, efendim."

Tristan içini boşalmış hissetti. İçi soğuk ve durgundu. "Ama dün canlanmıştı, Pemberton," diye mırıldandı. "Ne oldu?"

"Doktor Glockner ölümcül hastalarda bunun sık sık oldu-

ğunu söyledi. Son bir iyi günleri olur ve sonra..." Elini zayıfça kaldırdı.

Tristan başını salladı ve babasının yatak odasının kapısını itirerek açtı; şu aralar neredeyse bir aydır günde iki kere içinden girip çıktığı ayrı ağır meşe kapıyı. Doğrusu Tristan tüm yaşamı boyunca babasının refakatinde bu kadar zaman geçirdiğini hiç hatırlayamıyordu. Her zaman babasının kraliyete olan görevi vardı. Her zaman –her zaman– bu önde gelirdi.

Ve Tristan yukarıdan babasının kül rengi, hissiz yüzüne bakarken Hauxton'ın oğlunu şu son haftalarda başucuna çağırmasına neden olan şeyin görevden başka bir şey olmadığı gerçeğinin farkına vardı. Ve onu cevaplamaya teşvik eden de görevden başka bir şey değildi. Kendilerini kandırmalarına gerek yoktu. Bu kez babasının buyruğunu yerine getirdiği için pişman değildi. Aslında, bu sayede içinde uzun süredir uyuyan bir şey –katı bir kararlılık– uyanmıştı. Ama bu acı gerçek de dikkatinden kaçmamıştı.

Yatağın üzerine uzandı ve babasının çoktan soğumuş gevşek elini aldı. Saygıyla geride duran doktora çabucak bir göz attı.

"Hayır." Doktor kelimeyi yumuşak bir biçimde söyledi ve kafasını salladı. "Ama uzun sürmeyecek... lordum."

Tristan geç kalmış saygıyı bir kenara attı. Her zamanki sandalyesini yatağın köşesine çekti ve galiba hayatında ilk kez yaşlı ve yıpranmış hissederek oturdu. Phae'yi tekrar görmek onu çok etkilemiş ve onun akıl almaz gerçeğin farkına varmasını sağlamıştı.

Şimdi bunun ardından dayanması gereken bir kayba daha mı uğrayacaktı?

Önceden kararlaştırılmış gibi, Pemberton doktoru odadan çıkardı ve sessizce kapıyı kapadı.

Doktorun haklı olduğu anlaşıldı. Tristan şimdiden Hauxton'ın boğazının gerisinde ölüm hırıltısına döneceğini bildiği en zayıf işareti duyabiliyordu. Tanrı biliyordu ya, bu insanın asla unutmadığı bir sesti. Tripolitsa'nın düşmesinden sonra yerde askerlerin cesetleri o kadar kalın bir tabaka oluşturuyordu ki, ölenlerin ve can çekişenlerin üzerine basmadan şehir duvarlarından içeri girmek mümkün değildi. Vücut yığınlarından çıkan, yaklaşan ölümün sesleri, sonlarının vahşetine dehşetli bir kanıttı. Ve sonra en kötüsü –kadınların ve çocukların sistemli kıyımı– başlamıştı.

Gerçek, savaşların Hauxton gibi adamlar tarafından yapıldığıydı. Ve Tristan yine de, babası kendi yatağında, savaşın gerçekte ne olduğunu hiç bilmeden ölme rahatlığına sahip olduğu için minnettardı. Hauxton'ın yüzünden her türlü duygunun kayboloşunu ve benzi atmış cildinin şimdi dümdüz olduğunu, endişeyle kırışmadığını gördü aşağı bakınca. Ama görünüşe göre bu sadece bir yanılsamaydı.

Tristan elini babasınınkinin üzerine uzattı ve onu elinin içine aldı. "Buradayım, efendim," dedi sessizce. "Bana ihtiyacınız olursa, buradayım."

Babasının gözleri onu şaşırtıp titreyerek açıldı ama bakışı odaklanmamıştı. Görmüyordu. "Tristan."

Tristan nazikçe elini sıktı. "Acınız var mı, efendim? Afyon ruhuna ihyiyacınız var mı?"

"Hayır." Hauxton'ın ağzı bir dudak bükmeye dönmeye çalıştı. "Sadece anlat..." diyebildi sonunda. "Ne... haber?"

İş. Her zaman, işti. Ama başka konuşacak ne vardı? Bu onun ve Hauxton'ın paylaştığı tek şeydi. Babasının şimdi bir ömür gibi uzak görünen Phaedra'yla ilgili nutuğundan beri paylaştıkları tek şeydi. Ve böylece Tristan ve Hauxton'ın şu son birkaç haftada paylaştıkları her sohbette olduğu gibi bu başucu sohbetine başladı.

"Dün gece planlandığı gibi James Ridler'la tekrar akşam yemeği yedim, efendim," diye rapor verdi. "Şimdi Vostrikova'nın genelevini ziyaret için ve Ridler'ın dediği gibi malları test etmek için açık bir davetiyem var. Siz daha iyi hissedene kadar hissetmez, ben..."

"*Hayır.* Bekle-memelisin." Kelimeler arasında aksayan nefesi tel tel bir gıcırtıydı. "Başka... ne?"

Tristan isteksizce devam etti. "Planladığımız gibi sabahın büyük bölümünü Bayan Nebbett'le geçirdim. Kocasının gelirleri geçen ay –White's'taki bir kart oyunundan sonra veya ona söylediği bu– artış göstermiş. Ve Nebbett'in gerçekten eve diplomatik yazışma getiriyor olduğunu doğrulattım. Onu Vostrikova'yla paylaştığı muhakkak."

"Yazış..." diyebildi Hauxton. Gözleri yarı kapandı. "Ne... çeşit?"

"Gerçekten, efendim. Bu beklemeli." Lanet olsun, babasının ölüm nefesi bile İngiltere'ye mi adanacaktı?

"Ne... *çeşit*?" Hauxton, güçlükle duyulabilen sesiyle gıcırdadı.

Tristan gözlerini kapadı ve güçlükle yutkundu. "Masasında saklı bulabildiklerimden, hükümetten Varşova'daki adamımıza mektuplar," diye cevapladı. "Ruslar eğer savaş patlarsa, İngiltere'nin onların tarafında kalıp kalmayacağını tespit etmeye çalışıyorlar."

"Kahrolası... işbirlikçi... piç." Çelimsiz vücudundan bir titreme geçti. "*Güvenilir*... Nebbett."

Ve aniden Tristan babasının onu neden dâhil ettiğini anladı. Hauxton yanılmaz siyasi sezgileriyle vatan hainlerinin aralarında saklı olduğundan şüphelenmişti. Bu yüzden bu halkanın adamakıllı dışında olduğunu bildiği tek kişiyi, Tristan'ı çağırmıştı. Şimdi babasının ölümünü izlerken ken-

disinin, onun intikamının aracından biraz daha fazla anlam ifade ettiğini bilmek züğürt tesellisi olmuştu. Hâlâ bir paralı askerdi; parayla değil, babasının onayına duyduğu ihtiyaçla satın alınmış bir asker.

Hauxton konuşmaya çalıştı ama sözler boğazının gerisinde ancak ağulandı.

"*Durun*, efendim." Tristan babasının elini daha sıkı sıktı. "Bu gerekli değil. Dinlenmeye ihtiyacınız var."

Hauxton derin, takırdayan bir nefes çekti. Tristan'ın elini sıkarak, "Sen... durdur," diye fısıldadı. "*Söz ver... onu durdur. Hepsini.*"

"Evet, efendim." Tristan kafasını salladı. "Elimden gelenin en iyisini yapacağım, efendim."

Bununla beraber, babasının eli gevşeyerek Tristan'ın elinden kaydı.

Boğazındaki hırıltı arttı. Hauxton'ın gözleri hâlâ yarı açıktı. Bacakları da kalbi gibi kurşun misali ağırlaşan Tristan kapıya gitti, Pemberton'la doktoru içeri gönderdi. Doktor omuz çantasını açıp steteskopunu çıkarırken, Pemberton, Hauxton'ın geceliğini çıkartıyordu.

Glockner, tahta tüpü Hauxton'ın göğsüne koyup dinledi. "Çok zayıf," diye bildirdi. "Geceye çıkmayacak. Üzgünüm, lordum."

Böylece Tristan, sandalyesine geri oturarak uzun karanlık gece nöbetine başladı. Gece yarısı civarı bir saatte hırıltı sessiz bir likırtıya dönüştü. Sonra Hauxton'ın nefesi uzun aralarla aksadı. Sabah üçte son nefesi içine çekti. Tristan kalktı ve yatağa yaslanıp babasının yaşaması için dua ederek bekledi.

Tekrar nefes al, diye yalvardı. *Sadece bir kez daha.*

Sadece bir şans daha. Evet, bu gerçekten yalvardığı şeydi. Tüm bu yıllardan sonra bile babasıyla ne yapmak için oldu-

ğunu bilmediği son bir şans istiyordu. Ama Hauxton tekrar nefes almadı.

"Üzgünüm." Doktor, Tristan'ın omzuna kuvvetli elini koydu. Pemberton bir mendil çıkardı ve hafifçe burnunu sildi.

Tristan yatağın kenarından uzanıp babasının göz kapaklarını indirdi, sonra geceliğinin boğazını iilikledi. Babasına ölümünde bir parça saygınlık verdi; olabildiği kadarıyla.

Uşağa döndü. "Şimdi gitmeliyim," dedi sakince. "Ama onun için bir şey daha yapmalısın, Pemberton."

"Evet, lordum. İstemeniz yeterli."

Tristan bir babasına, bir uşağa baktı. "Eve kimsenin girmesine izin verme. Ölümüyle ilgili henüz bir şey söyleme, özellikle de Dışişleri Bakanlığı'ndan birine. Onlara sadece çok hasta olduğunu ve benim emirlerimle içeri giremeyeceklerini söyle. Bana güven, bu onun isteyeceği şeydi."

"Pekâlâ," dedi uşak tereddütle.

Tristan, uşağın giysisinin koluna elini uzattı. "Babamın bana bitirmemi emrettiği son bir görev var, Pemberton," dedi sessizce. "Ama zamana ihtiyacım var. Ve kimse onun öldüğünü bilmezse, çok daha kolay yürüyecek."

"Evet, lordum." Pemberton'ın sesi bu sefer daha emindi. "Cenaze levazımatçısının buraya gelerek, babanızın resmi kabul salonunda cenazeye hazırlanmasını düzenleyeceğim."

"Sağ ol, Pemberton," dedi, uşağın ona aşırı hürmetle baktığını fark ederek.

Aniden Tristan nedenini anladı. Bunlar; bu uşaklar, bu ev, bu vazife, babasının yüklendiği tüm sorumluluklar artık onundu. Bu asla dilediği bir şey değildi. Ama bedeli ne olursa olsun, en azından öncelikle bu aşağılık işin bittiğini görecekti.

Babasının vasiyeti yerine getirilerek huzur içinde yatmasını müsaade edecekti.

Galiba en sonunda bir anlam taşıyan tek şey buydu. Sonuç olarak aileler bunun için, diye düşündü.

Phaedra ertesi gün erkenden kalktı ve beklediği sorun için kendini hazırladı. Cumartesi Lord ve Leydi Henslow'un Richmond'daki Thames manzaralı malikânelerinde yıllık piknik düzenleniyordu ve bunu bir şenlik olarak adlandırmak doğru olmazdı. Phoebe'nin sosyeteye takdim sezonu olduğundan o ve Leydi Nash şenliklere hazırlanmak için erkenden gideceklerdi. Ama Phaedra gitmiyordu.

"*Neden* böylesine inatçı olduğunu anlayamıyorum, Phaedra," diye şikâyet etti annesi kahvaltı ederlerken. "Çoğu genç kız bir davetiye için ölebilir." "Ablam ona daha fazla herhangi bir yakınlık beslemediğini düşünecek."

Phaedra tabağına biraz suçlulukla baktı. Henslow Teyze'yi içtenlikle seviyordu. Ama teyzesi Phaedra'nın sosyetede dolanıp durma gönülsüzlüğünü anlıyordu. Ve dürüst olmak gerekirse, bazen teyzesinin arkadaşlığına dayanmak biraz zordu. "Henslow Teyze'nin piknik̇lerine hiç gitmedim anne," dedi sessizce. "Ve gitmeye başlamayı düşünmüyorum. Ayrıca, bence siz evde değilken ikinci katın yatak odalarını temizlik için boşaltmalıyız. Lütfen benimle tartışma."

Annesi tabii ki tartıştı. Azarladı, şikâyet etti ve dil döktü. O sırada, koridordan bir dizi çarpma sesi geldi ve iki uşak omuzlarının üzerinde büyük bir seyahat çantası taşıyarak kapıdan içeri girdi. Annesi, onlara kilitler birden açılır ve tüm güzel elbiseleri ön basamaklardan Brook Caddesi'ne saçılır diye, çantaları düşürmemelerini rica etmek için ayağa fırladı.

Phaedra birazcık yemesine rağmen, kalkıp büfeyi karıştır-

ma fırsatını değerlendirdi. Zaten, hiç iştahı yoktu ve güçlükle uyuyordu. Karmakarışık rüyalar içinde işkenceli bir gece geçirmişti; Priss'in, kollarında olduğu tatlı rüyalar ve hiçbir şekilde anlam taşımayan, Tristan'lı rüyalar. İki kez yorgana dolanmış halde, ateşle ve arzuyla onun ellerinin vücudunu ustan hissiyle ve burun deliklerine takılan kokusuyla uyanmıştı.

Nasıl onu tekrar görmeyi hem bu kadar isteyip hem de bundan korkardı? Şimdi bu gerçekten Priss'le mi ilgiliydi? Yoksa o, Zoë'nin söylediği gibi, aptalca âşık olduğu bir serserinin peşinden koşan bir saf mıydı? Düşünceleri hızlı bir girdapta olan Phaedra bagaj, ailenin seyahat arabasına yüklenene ve annesiyle kız kardeşi içeriden el sallayana kadar güçlükle bekleyebildi.

Leydi Nash yanaklarını öptürmek için aşağı eğilirken "Tırnaklarını temiz ve kurum lekelerini yüzünden uzak tutmaya gayret et canım," dedi. "Salı günü Leydi Huston'ın suaresine katılacağız."

Araba kaybolur kaybolmaz Phaedra alt kata indi ve personelin çoğuna iki günlük izin vererek onları şaşırttı, sonra hızla odasına çıktı ve Agnes'ı çağırdı. "Gittiler," dedi Agnes içeri geldiğinde. "Şimdi saçını mümkün olabildiği kadar sıkı firketele."

"Ah, hanımefendi," dedi Agnes sessizce. "Ah, ne yaptığınızı bildiğinizi umuyorum."

Phaedra da öyle umuyordu.

Agnes'a göre, Tristan Talbot, girişi ikinci el bir kitap satıcısı ve tamamen tozlu, şüpheli görünen çanak çömlekçi arasına sıkışıp kalmış, tek katlı, küçük bir dairede yaşıyordu. Normal olarak bir kitapçı Phaedra'nın dikkatini çekerdi ama ona şöy-

le bir bakış atarak yan kapıya hızla yürüdü ve tokmağı hızlıca vurdu.

"Battı balık yan gider," diye hatırlattı kendine. Ama halâ öfkesinin kalkanı, Covent Garden'daki yürüyüşü sırasında inmeye başlamıştı ve bu davetsiz gelişin Priss'e yardımdan biraz daha fazla anlam taşıdığından korkmaya başlamıştı.

Çok geçti. Phaedra merdivenlerden aşağı gelen ağır adımları duyabiliyordu. Efendisinin eşiğinde dikilen zayıf, genç beyefendiyi pek çıkaramıyormuş gibi, levhaya benzeyen alın derince kırışmış, kocaman bir yaratık kapıyı açtı.

Buna rağmen Phaedra onu anında tanıdı. O çok önceki gece Three Shovels'taki meyhane, son derece karanlık olmasına rağmen adamın boyu posu ve tamamen çıplak kafası onu ele vermişti.

"Avoncliffe'i görmek için geldim, adım Bay Hayden Worth," dedi sesini bir oktav kalınlaştırarak. Adam, Tony'nin beş-altı santim daha uzun ve çok daha yaşlı olduğunu kesinlikle bilemezdi ya?

Eldivenlerini çıkartırken canavar, dev başparmağının neredeyse örttüğü karta kaşlarını çatarak baktı. "Efendi hâlâ yatakta," dedi ruhsuzca.

Phaedra onu iterek dar giriş yoluna geçti. Ona şapkasını ve yürüyüş bastonunu vererek, "Evet, epey erken geliyor, değil mi?" dedi kısaca... "Lütfen onu kaldırın. Meselem acil."

Sert bakış, mümkünmüş gibi derinleşti. Phaedra çok fazla ziyaretçi almadıkları izlenimine kapıldı, çünkü antre, üzerinde iyi ovalanmış bir lamba ve güzel bir Çin kasesi olan doğru dürüst maun bir masa barındırmasına rağmen, alınan kartlar için gümüş tepsi yoktu. Tony'nin kartı hâlâ dev parmaklarının arasına kıstırılmıştı, uşak onu merdivenlerden yukarı, el yapımı gravürlerle –çoğunlukla av sahneleriyle– kaplanmış,

uzun, dar bir oturma odasına buyur etti; sonra tavana uzanan tıka basa doldurulmuş iki kitaplığın arasındaki iç kapıdan geçerek kayboldu.

Phaedra antika kitapların ve egzotik tütün harmanının tatlı ve garip bir şekilde çekici kokusunu içine çekerek odaya göz attı. Eski, deri bir kanepe arka duvarın büyük bölümünü kaplıyordu, önündeki masa üzerine düşüncesizce fırlatılmış çizme topuklarının iziyle yıpranmıştı. Solmuş bir Türk halısı yeri kaplıyordu ve darnadağın edilmiş ve zamanla kararmış sağlam bir Jakoben masası Long Acre'a tepeden bakan pencerelerin arasında duruyordu.

Phaedra orada burada çeşitli bibloları fark etmişti: şüphesiz hepsi Tristan'ın seyahatlerindendi; yüzeyi aşınmış gümüşten çok süslü bir İran tabağı, duvarda parlayan şeytani görünümlü bir pala, tahtası yumuşamış, pirinci zamanla ısınmış antika bir teleskop. Etrafına hafif bir onaylamayla bakarak, her şeyiyle bir erkeğin odası, diye düşündü.

Phaedra hâlâ aşağıdaki caddede her zamanki arabaların gürültüsünü duyabildiği halde ev sessizdi ve o, Tristan'ın ondan kaçmak için arka kapıdan çıkıp gidiverdiğini düşünmeye başlıyordu. Hiç önemli değildi, sonunda onu bulacaktı. Phaedra sabırsızlanarak odanın bir yanından öbür yanına, kitaplıklara doğru yürüdü ve raflara göz gezdirdi. Tarih, felsefe, eski bahis tabloları ve hatta birkaç romandan oluşan son derece eklektik bir tasnifti. Sinirlerini yatıştırmak için Phaedra birine uzandı.

"Bu kılıkla kimi kandırmayı umduğunu bilmiyorum," diye soludu arkasında biri.

Phaedra kitabı bırakıp arkasına döndü. "Bunu sürekli yapmak *zorunda* mısın?"

Dar odada aniden onun hatırladığından daha iri ve daha

kızgın göründü. Sakalının siyah gölgesi ve parlayan kara gözleriyle Tristan, şeytanın ta kendisi gibi görünüyordu. Üzerinde gömlek, ayaklarında çoraplarıyla dikiliyordu, manşetleri siyah tüyler serpilmiş, esmer, çok kaslı kollarını açığa çıkarak kıvrılmıştı ve karmakarışık saçları yataktan yeni kalktığını gösteriyordu.

Ona kısık gözlerinin arasından dikkatle baktı. "Ne oluyor, Phae?"

"Geç kaldın, Talbot," dedi sesini alçak tutarak.

"Geç?" Manşetlerini aşağı çekmeye başlamıştı. "Nereye?"

"Çaya," diye yanıtladı onu ittirip dar kanapeye geçerek. "Yaklaşık üç hafta kadar."

Kolunda dökümlü kırmızı ipekten bir giysiyle geri dönen Tristan'ın hizmetkârı ona şaşkın şaşkın baktı. En azından biri kanmıştı.

"Uglow, bir şey mi söyleyeceksin?" Tristan giysiyi –bir röbdoşambr– aldı ve onu açık gömleğinin üzerine çekti. Uşak başını salladı ve kayboldu. Bir an sonra arkada bir kapı kapandı ve ağır adımlar merdiven basamaklarından yuvarlanarak inmeye başladı.

Tristan öfkeli bakışını ona çevirdi. "Affedersin, Phaedra." Sesi bastırılmış bir hiddetle yüklüydü. "Ama bayanları ceketsiz karşılamaya alışık değilim."

Phaedra kırmızı ipeği baştan aşağı süzdü. "Ah, seni kısmen daha gayri resmi kılıkta da gördüm, Talbot," dedi. "Yoksa unuttun mu?"

"Hiçbir şeyi unutmadım," diye karşılık verdi. "Ve burada bu şekilde ortaya çıkmak için çok iyi bir nedenin olsa iyi olur."

Sözleri canını yaktı ve başka bir çeşit karşılama umduğunu biraz utanarak fark etti. "Ah," dedi sakince "Çok iyi bir sebebim var."

O zaman bazı adlandırılamayan duygular geçti yüzünden. Sevinç? Dehşet? İki geniş adımda yanına gidip onu kolundan yakaladı. "Phae, aman Tanrım?"

Sözcüklerin şiddeti onu şok etti ve bir adım geriye sendeledi. Sadece geçici hafif bir bakıştı, gözlerinin Phaedra'nın göbeğine inişi öyle çabuktu ki çoğu kadın farkına varamazdı. Ama Phaedra varmıştı. Ve birdenbire anlamıştı.

"Ah," diye fısıldadı alnı kırışarak. "Tristan, hayır. O değil." Tristan o uzun an boyunca umutsuzca baktı ve gözlerinde sessiz bir yakarış vardı. Ne için olduğunu bilmiyordu Phaedra. "Hayır," dedi tekrar. "Gerçekten, korkmuş olamazsın…"

"Üç hafta, dedin." Hâlâ dikkatli bir şekilde gözlerine bakıyordu. Aniden acımasız tutuşu gevşedi. "Hayır," diye fısıldadı onu bırakarak. "Hayır, bilemezdin, değil mi?"

Onu odanın öbür ucuna takip etti. "Beni dinle," dedi. "*Biliyorum*. Endişelenmene gerek yok."

"Nasıl endişelenmeyeyim?" Gözleri soğuk, duyguları tamamen yıpranmış halde –hiç ona özgü bir halde değildi– tekrar döndü. "Senin için endişeleniyorum; buraya gelirken görülmüş olabileceğinden endişeleniyorum. Ve o konuda da endişeleniyorum, evet." Tekrar aşağı çabuk bir göz attı. "O kadar da aşağılık bir adam değilim, Phae."

"Bense *var olan* çocuk hakkında endişeleniyorum, asla olmayacak çocuk hakkında değil." Elini onun koluna koydu; parlayan kırmızı ipek, parmaklarının altında yumuşaktı. "Tristan, benim… benim çocuğum olamaz. Ben kısırım muhtemelen. Lütfen bunu aklından çıkar."

Tristan ona yeniden derin, içine işleyen bakışıyla baktı. "Kısır?" diye tekrarladı. "Nereden biliyorsun?"

Phaedra gözlerini karşıya, uşağın içinde kaybolduğu kapıya doğru çevirdi. "Uzun bir hikâye. Bir keresinde ateşim çıktı ve bazı... komplikasyonlar. Hepsi bu. Bilirsin, olur böyle şeyler."

"Hayır, olmaz." Sesi gergindi. "Böyle olmaz, ayrıca..."

"Neden ağabeyimin kıyafetlerini giydiğimi ve ziyarete geldiğimi mi merak ediyorsun?" Ağzı büküldü. "Gerçekten o kadar açık mı?"

Tristan duraksadı. "Şey, sesini iyi taklit ediyorsun, yürüyüş de nerdeyse doğru," diye suratsızca ekledi. "Neticede fena değilsin, ama benim çocuğumu taşımıyorsan, buna eşlik edecek kahrolası iyi bir sebebin olsa iyi olur."

"İşte, uyuşuk bir hergelenin yargılayıcı bir despota ne kadar çabuk dönüştüğüne şaşırmak işten değil," dedi Phaedra, kolunu serbest bırakarak. "*Senin* bu davranışın için sebebin nedir Tristan? Haftalardır senden hiçbir haber almadım. Bir anlaşmamız vardı, bayım. Beni bilgilendireceğine söz vermiştin."

Odada bir uçtan bir uca volta attı. "Ah, hayır," dedi uyarırcasına. "Bunu benim üzerime yıkamayacaksın, kızım."

"Demek, bunu bir alışkanlık haline getirdin, öyle mi?" diye cevabı yapıştırdı. "Bir kadını duygusuzca öpmek, sonra kendi istediğin pazarlığı yapabilmek için isteğine boyun eğdirmek?"

Kırmızı ipeği yeniden savurarak arkasına döndü. "Pazarlığımız yok," dedi dişlerini gıcırdatıp parmağını ona doğrultarak. "Sana hiçbir söz vermedim. Ve inan bana, Phae, eğer isteğime boyun eğecek olsan, hemen şimdi şu kanapenin üzerine eğilmiştin."

"Ah, şimdi bir fantezi *var*," diye iğneledi. "Millie'yi bulmak için beraber çalışabileceğimizi söylemiştin."

"Hayır, canım bunu sen söyledin." Uzun ve sırım gibi ince dudakları acımasızlıkla incelmiş, onun önünde dikildi. "Tekrar düşün, Phae. Ben bir alçak olabilirim ama kadınlara tutamayacağım sözler vermem."

Başka tarafa yönelmeye başladı. "Tristan, yemin ettin..."

Phaedra'yı omuzlarından sıkıca kavrayarak, "Hayır, ona ne olduğunu bulacağımı söyledim," diye araya girdi. "Ve sana tehlikeden uzak durmanı söyledim. Bu hakikaten bu kadar zor mu? Bana gerçekten bu kadar az mı güveniyorsun?"

Parmağını sahte bir biçimde yanağına koyarak, "Ay, efendim, bilmiyorum," dedi. "Bir bakalım, dünü ve büyük olasılıkla dün geceyi Bayan Nebbett'ine hizmet ederek geçirdin. İnsan diğer yirmi günü ne yaparak geçirdiğini çıkarabiliyor."

"Hayır, dünü Bayan Nebbett'ten bilgi koparırarak geçirdim." Sesi neredeyse bağırışa yükselmişti. "Ve dün geceyi babamın ölüm döşeğinde dua ederek geçirdim. Ve ihtiyacım yok, Phae, senin şimdi buraya gelip işimi nasıl yapacağımı söylemene hiç ihtiyacım yok."

"Tristan, ben..."

"Sana da ihtiyacım yok," diye bağırdı. "Bu sefer hangi tehlikeli numarayı çekeceğini düşünerek korku içinde yaşamaya ihtiyacım yok; nehirden çıkardıkları bir sonraki kesik boğazlı cesedin sana ait olup olmadığını düşünerek yaşamaya... Beni anladın mı, Phae?" Bunun önemini vurgulamak için onu sertçe itti ama Phaedra *ölüm döşeği* kısmında takılıp kalmıştı.

Sarsak elini altına koyduğunda Jenny'nin peruğunun katı, yabancı buklelerinin elini fırçaladığını hissetti. Şimdi hepsi öylesine saçma, aniden öylesine önemsiz görünüyor-

du ki. "Affedersin," diye fısıldayabildi. "Baban... o... o öldü mü?"

"O öldü." Kelimeler düzdü. Neredeyse duygusuz.

Başını kaldırdığında, Tristan'ın gözlerinin akıtılmamış yaşlarda yüzdüğünü gördü. Bu ona çok dokundu. "Ah, aman Tanrım." Avuçlarını ropdöşambrının klapalarına koydu. "Ah, Tristan, çok üzgünüm, bilmiyordum."

Oda, uzun, korkunç bir an boyunca tamamen sessiz kaldı. "Kimse bilmiyor."

"Hiç kimse?"

"Doktor. Ev hizmetkârları." Omuz silkti. "Bir süre saklanmalı."

Ona neden olduğunu sormaya niyetlenerek geri çekildi. Ama gözlerindeki saf keder her soruyu kesip attı; ne kadar öfkesi varsa hepsini. "Çok üzgünüm," dedi yeniden. "Onu çok sevmiş olmalısın. O da seni."

Kafasını aniden salladı ama bu hafif, kararsız bir hareketti. "Onu hiç sevmediğimi düşünürdüm," diyebildi. "Onun da beni sevdiğini düşünmezdim."

"Ah, Tristan, bu doğru olamaz." Ellerini sıkıca, zayıf, traşsız yanaklarına koydu. "Gözlerinde bunun için gereğinden fazla keder var. Ve baban belki duygularını açığa vuran bir adam değildi; onun gibi insanların çoğu öyle değildir. Ama biri seni bir kez sahiden tanıdığında nasıl sevemez?"

"Phae." Elini gür saçlarının içinden geçirdi. "Phae. Buraya gelmekle aptallık ettin."

"Hayır," dedi sakin bir güvenle. "Ben aptal değilim. Artık değilim."

Ve aniden onu öpmek dünyadaki en doğal şey gibi –hayır, *gerekli* gibi– göründü. Bugün buraya gelme ihtiyacı kadar

gerekli ve açıklanamaz... Phaedra parmak uçlarına yükseldi ve dudaklarını hafifçe onunkilere yerleştirdi ve o an sanki zaman geriye gitti. Brook Caddesi'nde salon kapısının arkasında dikilerek, Tristan'la tatlı, yumuşak bir şekilde öpüşüyordu sanki yeniden.

Ama bu baştan çıkaran bir öpücüktü. Karmakarışık siyah dalgaları, güzel serseri ağzı onunkinin üzerinde yumuşarken, öne düşmüştü. Onun dudaklarını uysal, gönül alıcı darbelerle biçimlendiriyordu. İçindeki tatlı, sıcak arzuyu uyandırıyordu. Onu tamamen kendine çekiyordu.

Ama birdenbire geri çekildi ve onu sendeler halde bıraktı. "Şimdi git," dedi boğukça. "Millie'nle ilgileneceğim ve haber yollayacağım, yemin ederim. Eve git, Phae."

Düşünmeden ağzının köşesini dudaklarıyla okşadı. "Gerçekten istediğin bu mu?" diye sordu gözleri kapanarak. "Bence değil."

"Eve git, canım," diye soludu. "Çok yorgunum ve hırçınım. Kendimde değilim, Phae."

Gözlerini açtı ve yüzünü inceledi. Yüz ifadesi sertti ve bakışları kederden yumuşamıştı. "Bence sanırım seni şimdiye kadar gördüğümden daha gerçeksin," diye fısıldadı. "En azından kızgınsın. Hüzünlü. Endişeli. En azından *önemsiyorsun*."

Ağzının bir köşesi, kuru, keyifsiz bir gülüşle kalktı. "Evet, dediğim gibi, kendimde değilim."

Kafasını salladı. "Her zaman gülen ve hiçbir şeyi önemsemeyen şu adam. Bayan Nebbett'in kolundaki şu çekici düzenbaz. Tristan söyle bana bu gerçekten sen misin? Ben... ben bilmeliyim."

Gözlerini bitkin bir şekilde, sanki Phaedra'nın orada okuyabileceği mesajdan korkarmış gibi, kapattı.

Phaedra içgüdüleriyle hareket ederek avuçlarını onun ropdöşambrının kırmızı ipeğinde kaydırdı; sonra onu tekrar; ellerini boynunun arkasına dolayarak öptü. Bunun bir futku ve tatmin öpücüğü olması gerekirdi. Ama bugün onda kırılgan ve umutsuz bir şey, bir sertlik vardı. Ve dilini arzuyla onun dudaklarının kenarlarında dolaştırdığında, Phaedra açıldı. Tristan, içine dalarken bir şeylerin çatırdadığını hissetti; yanmakta olan bir lambanın, yere çarpıp bir alev çağlayanı halinde dağılması gibi bir şey. Sıcaklık Phaedra'yı boydan boya yıkadı, doldurdu ve her damarının içinde dalgalandı. Şimdi ağzı onunkinin üzerinde hareket ederken aynı aciliği onda da hissedebiliyordu. Kaçınılmazlık ve haklılık hissini.

Kirpikleri, hâlâ yaşlarla ıslak, yüzü acıyla buruşmuş Tristan ona sarıldı. Phaedra her neye ihtiyacı varsa, isteklice ona sunarak karşılık verdi. Dolgun üst dudağını hafifçe onunkine sürtüp tıraşsız yanaklarıyla tırmıklayarak, ağzını onunkinin üzerine koydu. Onu kendine çekerek, güçlü ve sıcak kollarıyla onu sardı. Her nefeste onu daha çok içine çekerek, sabunun ve sıcak erkek teninin kokusunun tadını çıkardı. Phaedra, sanki geniş göğsünün kuytusu onu koruyacakmış gibi kendini onun vücudunun esnek gücüne teslim etti.

"Phaedra," diye fısıldadı Tristan.

Ağzını onun dudaklarının yumuşak ayartışından çekmekten aciz, zayıf ve iradesiz veya sağduyusuz hissetti. Artık sadece vücudu değil kalbi de onun için çığlıklar atıyordu: Onu tekrar daha cesurca öptü ve ellerini kırmızı ipeğin altına kaydırdı. Avuçları, sırtının güçlü kaslarını okşadı ve daha aşağıya inerek onu kendine çekti. Elinden gelen teselliyi sunuyordu.

Tristan, derinlere girerek, diliyle onun darbelerine karşılık vererek, ellerini onun üzerinde kuvvetli ve baştan çıkarıcı şekilde gezdirerek, onu kabul etti. Phaedra şimdi kendi kalp atışını duyabiliyordu. Ne olacağını biliyordu ve onu sevinçle

karşılıyordu. Onun neye ihtiyacı varsa –beraber ne iseler– o anda oradaydı.

Kanepenin yanında bir yerlerde Tristan onu hâlâ hararetle öperek paltoyu omuzlarından çekti. Boyunbağı da onu izledi; şark halısının zengin motif ve renklerinin üzerinde beyaz bir çizgi olarak yerini aldı. Dönüp duran bir ateş ve çılgınlık içinde Phaedra bir şeye dayandı ve bir dergi yığını yere saçıldı. *Kitaplık.*

Düşünmeden, elleri Tristan'ın pantolonunun önüne gitti ve düğmeleri açtı. Çok eski bir methiyeden bir parça aklından geçti. *Ölümde bile yaşam vardır.*

Şu geçen haftalar boyunca canlı hissetmişti. Saymaya dayanabildiğinden daha fazla yıl boyunca ilk defa canlı. Parampara ve umutsuz bir yaşamın ölümünden dönmüş gibi. Kendinden çok uzun süredir esirgediği yaşamın tüm zenginliklerinin, zevkinin ve hatta acısının tadını çıkarmak istiyordu.

Yeleği, gömleğini boğazından aşağı açık bırakarak kaydı. Tony'nin pantolonu kalçalarına sürüklendi. Bir şekilde bir bacağını pantolondan çıkardı ve dizini Tristan'ın beline kaldırdı. Ağzını onunkinden kopardı; sonra yumuşak bir ah sesiyle ona döndü ve kolu masanın üzerini süpürdü. İran tabağı, ard arda inen tüy kalem, kâğıt ve mürekkep hokkasıyla birlikte yerde tangırdadı.

Tristan, onu kabaca kaldırdı; iki yandaki pencerelere aldırış etmeden onu masanın köşesine oturttu. Phaedra'nın yanan sırtını dayadığı tahta serindi. Tristan pantolonunu beceriksizce indirdi, keten külodunun düğümünü çözdü. Şişkin ve gün ışığında çok daha göz korkutucu erkekliği birdenbire serbest kaldı. Phaedra elini kararsızca sıcak, ipeksi uzunluğunda kaydırarak onun inlemesine sebep oldu. Yüreklenerek onu yakınına çekti. Tristan kabaca tek bir darbeyle kendini derine gömerek ve kafasını arkaya bırakarak içeri girdi.

"Üzgünüm, Phae," dedi tıkanırcasına. "Ah, Tanrım."

"Üzgün olma." Dudakları yanağından aşağı sürtündü.

Her darbede onu titreterek ve tahtanın üzerinden kaldırarak, masayı, hatta duvarlarda asılı gravürleri bile sarsarak gidip geldi. Phaedra ona yapışarak öpücüklerini şehvetle kabul ediyor ve onlara dolu dolu karşılık veriyordu.

"Üzgünüm, üzgünüm," dedi Tristan, boğuk sesle.

Sonra Tristan içine, alçak, insana ait olmayan bir inlemeyle son bir kez daldı. Tohumları, Phaedra'nın içine sıcak, tatmin edici bir sel gibi kabararak aktı. Ve bir –belki üç– dakikada fırtına dinmişti. Kol, bacak ve keten gömlek karmaşası içinde, derin solukiar alırken onun üzerine düştü.

"*Phae*," dedi soluk soluğa. "Ah Tanrım. Bana bunu istediğini söyle."

"Bunu istedim," diye fısıldadı, burnu onun nemli boynuna gömülmüştü.

Kollarını ona dolamış Tristan, onu masadan çekip indirerek karşılık verdi.

Tristan onu kapıdan geçirip evin derinliklerine taşırken Phaedra her iki bacağını belinin çevresine sardı. Karanlık koridorda, yarı yolda ikinci ayakkabısı da düştü ve pantolonunun son bacağını da kaybetti. Tristan loş bir odaya döndü ve Phaedra bunun onun odası olduğunu fark etti; serin, durgun hava onun kokusunu taşıyordu. Alttaki yayı gıcırdatarak, vücutları hâlâ birleşik bir şekilde yatağa çöktüler.

Tristan, tereddütle elini kaldırdı ve Jenny'nin eski perüğünün altına bir parça saçı sıkıştırdı. "Şey, bu tamamen küçük düşürücüydü," diye mırıldandı gözleri yüzünde gezinerek. "En kötüsünden bir dünya rekoru sanırım."

Phaedra ağzını yumuşakça yanağına koyarak tekrar öptü. "Bazen birinin ihtiyaç duyduğunu o anda alması sadece en

iyisidir," diye fısıldadı. "Bazen Tristan, sevgililer bunun içindir."

"Ya sen?" diye sordu. "Senin ihtiyaçlarının hiç mi önemi yok?"

Meryem Ana'ya benzer sessiz bir gülüşle güldü. "Bana çapkını oynamana gerek yok," diye mırıldandı. "Kendimi sana karşılığında bir şey alabileyim diye vermedim."

"Öyle mi?" diye sordu eli yüzünü hafifçe kavrarken. "Öyleyse neden?"

Duraksayarak ileri baktı. "Çünkü seni isteyebileceğimden çok daha fazla önemsiyorum, sanırım. Eğer kaldırabileceğinden fazla suçluluk duyuyorsan, telafi et."

"Phae." Kelime yumuşaktı, neredeyse takip eden öpücük kadar yumuşak. "Ben yapmamalı..."

Parmağını dudaklarına uzattı. Phaedra'nın öfkesi –ve onunki– yanıp kül olmuştu. "Bana zorunluluklardan söz etme, Tristan," dedi sakince. "Ben ne istediğimi biliyorum. Kim olduğumu. Bununla değiştim. Seninle. Ah, canım, ben saf değilim. Ne yaptığımızı kesinlikle biliyorum. Ve kesinlikle ne kadar ileri gitmesi gerektiğini."

"Ne kadar?" dedi gıcırtıyla.

Phaedra yüzünü çevirdi.

"Phae." Sesi yalvarır gibi geliyordu. "Benden ne istiyorsun?"

"Sadece... bunu," diye cevapladı. "Şimdi hakkında konuşarak bunu berbat etmeli miyiz? Baban öldü, Tristan. Onun için ne şekilde yapman gerekiyorsa, yas tut veya sadece hayatta olmanı kutla. Şimdi başka hiçbir şeyin önemi yok."

Bu garip bir şekilde tam olarak Tristan'ın umduğu cevap değildi. Kalbi hâlâ küt küt atıyordu ve gözlerini Phaedra'nın

üzerinde gezdirdi. O geldiği için memnundu; bencilce, beklenmedik bir biçimde memnundu. Ve Tanrı biliyordu, onu tekrar uzaklaştıracak kadar onuru yoktu.

Oyalanarak, kendini onun garip şekilde baştan çıkarıcı zıtlıklarını içeren her görünüşünün tadını çıkarmaya bıraktı. Boynunun dişi kıvrımını vurgulayan kısa kahverengi saçı. Derin beyaz manşetlerle çevrelenmiş zarif kemikli bilekleri. Kolalı erkek gömleği ve altında pürüzlü nefesiyle yükselip kumaş bağından patlamakla tehdit eden göğüslerin boş yere ümit veren kabarıklığı.

Ona her gece işkence etmeye başlamış rüyalarda Phaedra sadece en dişi kumaşlar, dantel katları ve bakirelere özgü beyaz ipek giyerdi. O her düğmeyi titizlikle açtığında vücudundan santim santim kayan yumuşak, gündelik giysiler. Sanki rüya tanrısı sadece onu kışkırtmaya niyetlenmiş gibi sıra sıra, sıkı, minik, imkânsız düğmeler. Ondan uğruna yandığı şeyi esirgemek için. Her gece, parlayan gülüşü, okunamayan gözleriyle yatağına gelirdi. Ve düğmeler asla tamamlanamazdı. Titreyerek, ter içinde, saflık ve kurtuluşa ulaşamadan uyanırdı.

Belki de bu, hak ettiği şeydi. Ama Phaedra buradaydı; şimdi yatağındaydı ama ona olan arzusu zar zor sönmüştü. Tristan eliyle Phaedra'nın gömleğinin açıklığını kapadı; göğüs arasının kaymaklı güzelliğini bakışlarına maruz bırakarak, esmer parmaklarının onun solgun tenindeki tezatından büyülendi.

Görmek yeterli değildi. Onu nazikçe kaldırdı, gömleği vücudundan çıkardı, sonra gözlerini kapadı ve yanaklarını onunkine dayayarak üzerine eğildi.

"Bunu duymaya ihtiyacım var, Tristan," diye fısıldadı nefesi kulağına dolarak.

"Neyi duymaya, aşkım?"

"Burada olmamdan memnun olduğunu söyle."

Belirsiz, şehvetli bir şekilde güldü. "Hiçbir suretle burada olmamalısın."

"Sanırım şimdiye kadar *olmamalıyı* çoktan geçtik."

Gözlerini kapadı ve onun kokusunu içine çekti. Lavanta ve sıcak, erotik hisler uyandıran kadın kokusu. Haklıydı. Aralarındaki şeyler merhametsizce değişmişti; yön değiştirmiş ve sonuç ne olursa olsun daha fazla inkâr edilemeyen bir şeye dönüşmüştü. Onunla arasına mesafe koymak artık bunu değiştirmeyecekti. Hatta muhtemelen onu incinmekten bile koruyamayacaktı. "Burada olduğun için Tanrı'ya şükrediyorum, Phae," diye kabul etti sonunda.

Phaedra, onun altında uzanırken iç geçirdi ve kumaş bağı çözmeye başladı. Tristan dirseğinin üzerine yuvarlandı ve giysilerinden kalanı çıkardı. Ona tekrar yukarıdan baktığı zaman gözlerinde bazı adlandırılmayan duyguların parladığını görebiliyordu. Arzu ve biraz daha fazlası. Hafif bir kararsızlık belki?

Tristan acı acı gülmek istedi. Onun yükümlülüğüne ortak olmayı iyice düşünen her kadın şüphenin yararlı bir dozunu hissederdi. Ve aniden bu şüpheyi kesip atmak istedi. Yaşamında ilk kez kendinden daha iyi ve daha harika bir şeye layık olmak istiyordu. Ve Phaedra dudaklarını ayırdığında ve ona baktığında, dili hafifçe ağzını incelerken yüzünü eliyle kavrayarak onu nazikçe öptü.

Sıcak, nemli ve güneşten ısınmış yaban çilekleri gibi birazcık ekşi bir tadı vardı. Ağır göğüsleri şimdi tamamen açıktaydı; gün ortası güneşinin ışıkları şeffaf ve ince örtülerin içinden geçerek onu zayıf, sıcak bir aleve dönüştürüyordu. Tristan, göğsünü eliyle kavrayarak başını eğdi ve diliyle ha-

fifçe göğüs ucuna dokundu. "Çok büyükler," diye fısıldadı Phaedra, utanarak.

Boğazının derininden gelen bir kahkaha attı ve ona bakmak için başını kaldırdı. "Çok aptal, çok sevimli fikirlerin var," dedi, ona yukarıdan gülümseyerek.

İleri doğru, kararsız bir bakış attı. "Her zaman bir çift fincan büyüklüğünde, güzel göğüs isterdim. Beni, sadece erkekleri günaha davet etmek için yaratılmış bir vücut olarak gösteren bir şey değil."

Göğüslerine takdir eden bir bakış attı. "Sen tapılmak için yaratılmışsın, Phae," diye düzeltti. "Kadınlığının tam baharında gösterişli bir güzellik. Bundan daha saf ve mükemmel ne olabilir?"

Ona azarlayıcı bir bakış attı. "Bunu sadece istediğini elde etmek için söylüyorsun."

Bunu söylediğinde kafasını geri atarak güldü. "İstediğimi çoktan aldım," diye düzeltti. "Şimdi sadece tapınarak oyalanıyorum."

Phaedra'nın eli, onun ereksiyonla sertleşen erkekliğini tutmak için aşağı kaydı. Yumuşak mavi bakışı onunkini yakalayarak, "Ne kadar korkunç bir yalancısın," diye fısıldadı.

Gözlerini tekrar kapadı, nefesi vücudundan alçak, arzulu bir homurtuyla titreyerek çıktı. "Ben bir yalancıyım," diye kabul etti. "Seninle ve güzel göğüslerinle sevişmek istiyorum, Phae. Yavaşça. Zarifçe."

Ve o anda, korkuları, onu hamile bırakabilecek olması veya ağabeyinin Tristan'ı bunun için öldürebileceği gerçeği hiçbir anlam taşımıyordu. Tek anlam ifade eden, onun Phaedra'yı neyin tatmin ettiğini bilmesiydi. Onun ihtiyacının seslerini ve vücudunun kokusunu biliyordu. Biraz kontrolle ve evet, biraz baskınlıkla onu nasıl teslim alması gerektiğini

biliyordu. Ve o, kendini Phaedra'nın içinde harcamanın katışıksız zevkini biliyordu.

Yavaşça, o zevkten inleyene kadar parmağının ucuyla dik göğüs ucunu yuvarlayarak ona dokundu. Ama elleri her darbede hâlâ belli belirsiz bir halde ve ona en azından bugünlük verilen değerli bir hediyenin bilgisiyle titriyordu.

Phaedra'nın elleri uzanıp, ağzını göğsüne çekerek, çıplak ayağı onun bacağında kayarken, yüzünü tuttu. Ustaca, okşanmanın zevkini arayan bir kedi gibi kolunu ona doladı. Zevk inlemelerinin arasında bir yerde, Tristan karışık peruğu ileri itti ve gerçek saçını, omuzlarından aşağı ve göğüslerinin üzerine dökülen görkemli altın kahverengi kıvrımları çözdü. Giysi yığını yataktan tekmelenmişti. Çarşaflar onun tuvaliydi ve Phaedra, şaheseri olacaktı.

Tristan, onun yumuşak zevk solumaları odanın sakin sessizliğini doldurana kadar, ellerini ve ağzını üzerinde gezindirdi. Göğüsleri, göbeği, uzun güzel bir şekilde yontulmuş bacakları. Ellerini onun bacağı boyunca bileklerinden birleşim yerinin tepesine kadar, yavaş yavaş yukarı çıkardı. Diliyle, bacaklarının arasındaki tatlı, sert yumruyla ancak onu zevkle yükseltmeye yetecek kadar oynadı.

O, yolunu yukarı doğru bulup dilini göbeğine daldırdığında, "Tristan," dedi Phaedra soluk soluğa. "Tristan, bekle."

Sesinde onun kafasını kaldırmasına yol açacak bir aciliyet vardı.

Uzun kahverengi kirpikleri neredeyse titreyerek kapandı ve dilinin ucu ağzının köşesiyle oynamak için ortaya çıktı.

Kendini yukarı çekti ve onun yanına uzandı. "Ne oldu, sevgilim?" diye mırıldandı, sol göğsünü burnu ile dürterek. "Durayım mı? Daha hızlı mı gideyim?"

Kafasını salladı.

Bir parmağını göğüs kemiğinin pürüzsüz beyaz uzunluğundan aşağı doğru gezdirdi.

"Gel, Phae," diye fısıldadı boynuna doğru. "Artık sevgiliyiz. Anlat bana. Seni memnun etmeme izin ver."

Kafasını çevirdi, boğazı bir aşağı bir yukarı inip çıkıyordu. "Çatı katında yaptığını istiyorum," diye fısıldadı. "Şeyi istiyorum... nasıl açıklayacağımı bilmiyorum."

Vücudunun ağırlığını onunkinin üzerine kaydırdı, yüzünü iki eli arasına aldı ve onu uzun ve derince öptü. "Tamamen altımda olmak mı istiyorsun?" dedi, o nefessiz kaldığında. "Daha fazla bir şey istiyorsun?"

Gözleri hâlâ kapalı, kafasını salladı. "Bazen... çok fazlaymış gibi hissettiriyor," dedi. "Fazlasıyla *iyi*. Sanki kendime yapmak... güvenemiyormuşum gibi... bilmiyorum. Kendimi anlamıyorum."

Karanlık ve aşina bir şey içini kapladı. "Sana hâkim olmamı istiyorsun," diye mırıldandı boğukça. "Seni kontrol etmemi."

"Evet." Kelime arzulu bir fısıltıydı. "Yapmanı istiyorum..."

"Sanırım ne istediğini biliyorum," diye fısıldadı.

Bir rahatlama iç çekişi duyuldu. "Ben... bozuğum! Bir şekilde," diye fısıldadı. "Ama bu... bu bizim sırrımız olacak, Tristan. Değil mi?"

"Sen bozuk değilsin. Sen son derece şehvetli bir kadınsın, Phae, ama bir sebepten kendine güvenmiyorsun. Bu yüzden şimdilik sana hükmeden güçlü bir sevgili istiyorsun. Ve bunda utanılacak bir şey yok, nazik bir şekilde yapıldığı sürece ve derin... derin bir şefkatle."

Ona şaşkınlıkla baktı.

"Phae, zamanla kendi arzularını yönetmeyi öğrenebilirsin. Ya da benim senin yerine yönetmemi ister misin? Nazik bir şekilde sevişeceğim ama sadece bu senin istediğin şeyse."

O cevap vermediğinde, Tristan yataktan doğruldu ve pencere kenarındaki alçak konsola gitti. Geri döndüğünde karnının üzerine yumuşak bir ip halkası koyup onun yanına boylu boyunca geri uzandı. "Bu ne?" diye sordu Phaedra, ipe bakmadan.

"Uzak Doğu'dan bir *kinbaku* ipi." Aşınmış bir ucu kaldırdı ve hafifçe göğüs ucunu dürttü. "Bu, ipekten yapılmış ve çok yumuşak. Eğer biraz sapkınsan tensel zevki arttırmak için kullanılıyor."

Yüzü pembeleşti. "Böyle bir şeye sahip olduğuna inanamıyorum," diye heyecanla konuştu. "Sanırım Zoë'nin bildiğinden çok daha kötüsün."

Tristan güldü ve ona gerçeği söylemedi; bu ipek ipin kısa bir süre önce, doğu yakasından, kayıtsız bir melankoli anında alınmış olduğunu. Onu kullanmayı hiç düşünmemişti ve şimdi de bunu yapması gerektiğinden tamamıyla emin değildi.

Ama Phaedra beyaz ipin diğer ucunu belinin çevresinde bükmüştü ve ona gözlerini dikerek bakıyordu. "Nasıl kullanılıyor?"

"Ah, sanırım birkaç fikrin var, tatlım," diye mırıldandı. "Ellerini yatağa bağlayıp senin üzerine çıkabilirim."

"Ah, vay," dedi boğukça.

"Ya da bacaklarını açıp bağlayabilirim."

"Ah," dedi soluyarak.

"Ya da bunu göğüslerinin etrafına ve sonra bileklerine bağlayabilirim," diye önerdi. "Sanırım bu benim yaramaz kızımı yerinde tutar?"

"Evet." Gözleri aniden açılmıştı, bakışı açık ve arzuluydu. "Bu."

Ulu Tanrı. Tristan güçlükle yutkundu. Ama ipi o almış ve ona teklif etmişti. "Otur," dedi sesi kabalaşarak.

İpi göğüslerinin çevresinde iki kere doladı, belinin bir yanında düğümledi, sonra göğüslerinin üzerinden solgun tüm seklere iki kere bağladı.

İpi dikkatlice göğüslerin arasından geçirdi. Bu güzel, oldukça erotik bir görüntüydü.

"Uzan," dedi soluyarak.

Bir tebessüm Phaedra'nın ağzının köşesinde belirip kayboldu. "Ah, çoktan acımasız oldun," diye homurdandı.

"İtiraf etmeliyim, canım," dedi esrarengiz biçimde, sonunda, "senin bana itaat etmen fikri oldukça sarhoş edici." İpi boğazından yukarı çekti ve kollarını nazik düğümlerle bileklerinden bağlayarak yukarı kaldırdı. İpi yatağa düğümledi ve eserini incelemek için kalçalarının üzerine oturdu.

Bir amatör için fena değil diye düşündü.

Phaedra'nın gözleri düğümü test ederken açıldı. "Ah," dedi baskılanan göğüsleri hafifçe kalkarak.

Tristan bakışının dolgun tepeciklere baskı yapan ipler üzerinde gezinmesine izin verdi ve ham şehvetin kabardığını hissetti. Tanrım, bir erkeğin buna alışabileceğinden fazlasıyla korkuyordu. Phaedra'ya sahip olmanın erotizmi –buyurgan, her işe karışan bir kadındı– onun altında tamamen bağlı ve hareketsiz olması baş döndürücüydü. Ama onun üzerine eğilip onu bütün ağzıyla öpünce gerçek erotizmin kontrolden değil ama güvenden –Phaedra'nın ona çok isteklice sunduğu güvenden– kaynaklandığını fark etti. Onun ne kadar uzun zamandır, böyle bir utancı, kendini onu yargılamayacak bir aşığa açmasının mümkün olmadığını düşünmek ona acı ver-

di. Yaşamı ne kadar da yalnız olmalıydı. Galiba onu tahmin edebileceğinden daha iyi anlıyordu.

Ve bu farkına varma anında ağızları birbirlerinde teselli ararken onun içinde bir şey Phaedra'yı çok istemenin baskısıyla kırılmış gibiydi. Bundan kurtulamayacağı kadar derindeydi ve aniden başka kadınları memnun etmekle harcanmış yaşamından bıktığını anladı. Yataklarından hissizlikle kalkmaktan yorgun, genellikle adlarını veya aslında onları niçin istediğini bile hatırlamaktan acizdi.

Tristan, Phaedra'yı zevkten delirtmek için yanıyordu. Onu bununla esir etmek ve sonsuza kadar kendine bağlamak... Bacaklarını diziyle iyice açtı ve onun üzerine uzanarak kendini bir koluyla destekledi. Ağzını tekrar daha kabaca aldı ve kalçalarının arasındaki nemli, kadınsı ateşin içine parmak uçlarını sürükledi. Damlacıklar parmaklarını kayganlaştırdı ve bütün vücuduna yoğun haz dalgaları yolladı. Erkekliği ısrarcı bir şekilde zonkladı. Sabırsızlığını bastırmak için ağırlığını daha aşağı kaydırdı ve bir kolunu bacağına yerleştirdi.

O baygın gözleriyle izlerken yavaşça iki parmağını içine kaydırdı. Phaedra'nın geçidi kasılarak onu içeri, daha derine çekti. Kendini kaybetmek istedi. Etini onunkine daldırmak ve onu tekrar bir kez kendine ait kılmak istedi. Bunun yerine orasını öptü; sonra dilini daha derinlere soktu, gözlerini gözlerinden ayırmadan.

İpleri çekip sonra tekrar gevşetti soluyarak. Aralarında bir bakış gelip geçti: Bir teslim olma ve kabullenme bakışı. "Şimdi kontrolümdesin, Phae" diye fısıldadı. "Onun için yalvarmazsan kaçışın yok."

Yalvarmazsan kaçışın yok.

Phaedra kelimeleri duydu ve titredi. Onu bağlayan ipler sıkı ama acı verici değildi, yine de hepsi sınırlayarak etine bas-

kı yapıyordu. Onu Tristan'ın dokunuşuna bağlıyordu. Onu gözleri ve vücudu için bir ziyafet gibi sergiliyordu. Tristan'ın ereksiyonunun zonklamasının ağırlığını, bacağının içinin duyarlı derisinde hissetti ve kendini işkenceye teslim etti.

Tristan başparmağını kullanarak onu tamamen açtı ve diğer elini uyluklarının iç kısmına onu nazikçe genişlemeye zorlayarak yerleştirdi. Dili sıcaklığını, günahı ve onu yıkayan heyecanı okşadı. Hayal edilemez bir düşüştü bu. Mücadele ettiğinde ve sıvışmaya çalıştığında güldü ve göbeğinin duyarlı derisini nazikçe ısırdı. "Ne yaptığına dikkat et," diye homurdandı. "Benim kontrolümdesin hatırladın mı?"

Ah, hatırlamıştı. Ve bu onu birazcık korkutmuştu.

Dili daha derinlere daldı, sakalı tenini sertçe zımparalıyordu. İpin baskısının altında Phaedra'nın göğüs uçları sertleşti. Onu arzunun ve dönüp duran ateşli deliliğin içine çekiyordu. Bu sefer içine bir parmağını kaydırarak tekrar daldı ve Phaedra'nın kalçaları yataktan sıçradı.

Karşılık olarak onun çılgınlığının tam merkezini hafifçe yaladı. Onu ağzıyla, elleriyle ve ipiyle, sonunda bir haz selinde kaybolana kadar esir etti. Yalvararak çığlık attı; sonra onda kayboldu. Dalgalar çarparak onu uyuşturucu, kendinden geçiren bir haz dünyasına çekti.

Sersemlemiş, titrek bir halde tekrar yüzeye çıktığında, kollarının yanık, oyulmuş kasları gergin ve gözleri arzuyla kararmış Tristan, üzerinde hazırdı. Dudaklarını kararsızca yaladı. "Beni çöz?"

Yavaşça kafasını salladı. "Sanmıyorum, tatlım." Kelimeler boğazından soluk soluğa çıkmıştı. "Bana yalvarana kadar olmaz."

Kararsız bir gülüşle, Phaedra gözlerini Tristan'ın üzerinde gezdirdi. Bir savaşçının vücuduydu; yağsız ve sıkı, kollarının

üzerinde ve kalçasındaki yaralarla, Tanrı'nın kusursuzluğu insanlığın zalimliğiyle bozulmuştu. Ve buna rağmen güzeldi. Gözlerinin, kalçaları kadar geniş güzel omuzları ve belinin biçimli kıvrımına doya doya bakmasına izin verdi. İki noktanın arasında güçlü kaburga kemiklerinin üzerinde kat kat, bal renkli kas ve göbeğinde nerdeyse yok olan koyu, kıvırcık tüyleri dışında hiçbir şey uzanmıyordu. Ve bunun altında, *ah*...

Phaedra arzunun geri dönüşünü hissedince şok oldu. Kalçalarını davetkar bir biçimde kaldırdı. "Yalvarmıyorum," diye fısıldadı. "Bunun için değil, ne pahasına olursa olsun."

Diziyle bacağını daha geniş açtı, sonra elini tümseğine koydu. "Ne kadar güzel olduğun hakkında hiç fikrin var mı, Phae?" Siyah çingene gözleri Phaedra'yı büyüledi ve birazcık sarstı. "Seni ne kadar çılgınca istediğime dair fikrin var mı?"

Zayıfça sırıtmayı başardı. "Büyük ihtimalle bunu bağladığın tüm kızlara söylüyorsun," diye fısıldadı.

Ona boş boş baktı, gözleri hâlâ arzudan kapkaraydı. "Bilmem," diye söylendi. "Şu anda daha önce başka biriyle sevişmiş miydim, onu bile hatırlayamıyorum."

Bununla birlikte, bir elini aletinden aşağı sürükledi ve anın tadını çıkarıyormuş gibi gözlerini kapadı. Sonra kendini onun üzerine yerleştirdi ve daldı, onun içine tekrar kendini gömerken kafası geriye gitti.

Kol kasları belirginleşip, beli iyice gerilerek, ritmik bir şekilde gidip geldi. Phaedra kadınların neden bunun için kavga ettiğini anlayabiliyordu. Tristan dans eder gibi ham, fiziksel bir zarafetle sevişiyordu; yaşamı en doygun şekilde yaşayarak, zevki sadece o anda arayarak. Bunda görkemli, vahşi bir güzellik ve bir yaşam dersi vardı.

Phaedra başının arkaya, yatağın yumuşaklığına düşmesine izin verdi ve darbelerini eşit derecede coşkuyla alarak ona

yükseldi. Kokusu –bergamot; sabun ve kendi tensel sıcaklığının kokusu– burun deliklerine ilişti. Tristan'a, onun verdiği gibi aşırı zevk vermek istedi. Öğlen ışığı, güneş Covent Garden çatılarının üzerinde yer değiştirirken şimdi güçleniyordu. Onun üzerinde, hoş tenini altın bir parıltıyla yıkayarak parladı. Tristan bir dansçı zarafetiyle onun içinde tatlı, mükemmel zamanlanmış darbeleriyle hareket ederek ritmini arttırdı.

Açlığının dönerek yükseldiğini hissetti ve kendini ona teslim etti. Tenleri şimdi nemliydi; vücutları birbirlerinin üzerinde kayıyordu. "Phae," diye bağırdı, saçı bir gözünü gölgeleyerek öne düşmüştü.

Onu solan ışıkta izleyerek cesurca ona yükseldi. O erkeksi güzellik, vücudunun bütün ihtişamı onun mahvolma sebebiydi. Haykırdı. Kendinin bir bilinmeyene düşüncesizce yuvarlandığını hissetti, Tristan'ın kolları onu sıkıca ve güçlü bir şekilde sarıyordu.

Uzun zaman sonra Tristan'ın bacağının kendisininki arasına atılmış ağırlığını hissederek kımıldadı. Onun yanında yüzükoyun, dudakları boynunun kıvrımına bastırılmış, bir kolu belinin çevresinde tatlı, sahiplenici bir hareketle bağlanmış uzanıyordu. Phaedra onundu. O bunu bilse de bilmese de; bundan daha fazla bir anlama gelse de gelmese de Phaedra onundu. O, düşüncesizce ve umutsuzca âşıktı.

Vücudu bitmiş ve hâlâ içten içe titreyen Tristan, Phaedra'nın kımıldadığını hissetti. Bir şekilde onu kulağının altından hafifçe öpecek gücü buldu. "Immm."

"Ah, aaa." Onun altında Phaedra bir ürpermeyle oh çekti. "Tristan. Bu..."

"Immm," diye tekrar inledi Tristan. "Harika."

"Evet, *harika*," diye iç geçirdi Pheadra. "Haydi tekrar yapalım." Kafasını kaldırdı ve ona kapkara, düzensiz saçlarının arasından baktı. "Ciddi olamazsın."

Phaedra'nın yüzü cayır cayır yandı.

Ciddiydi. Tristan bir meydan okumaya kayıtsız kalacak biri değildi. Güldü ve bir dirseğine dayadı. "Açgözlü pisi!" diye mırıldandı. "Doyumsuzsun."

Kafasını çevirdi. "Bazen öyle olabileceğimden korkuyorum," dedi yumuşakça. "Ama sen bunu çok güzel bir şeye dönüştürüyorsun. Çok... *normal*. Tekrar yapabilir misin? Tekrar?"

Yatağın kenarına uzanarak, her zaman çizmesinin içine koydu bıçağını el yordamıyla aradı. Sonra göğüslerin arasından aşağı gerilmiş ipi tuttu, bıçağı, dişleriyle kınından çıkardı ve göğüslerinin arasından kaydırdı. İpleri kesiverdi.

Bir anda, Phaedra'nın elleri kurtuldu. Tristan bıçağı bir tangırtıyla yatağın başucundaki komodine fırlattı ve onun bileklerini tutup, öğlen güneşinin ışığında sağa, sola çevirdi. Ona baktığında utancın yanaklarından solduğunu gördü. Uzanıp onu nazikçe ve uzun uzun öptü.

"Sorunun cevabı," dedi, "Evet. Bunu tekrar yapabilirim." Şimdiden arzunun zayıf kıpırtısını hissediyordu. "Ama bu sefer, Phae, ip olmadan yapacağız."

"İp olmadan?"

"Ve sen üstteyken."

Gözleri büyüdü. "Ama ben... ben bilmiyorum."

Ellerini beline koyarak yolunu kesti. Sırtının üzerine yuvarlanırken onu da beraberine alarak "Ah, sana göstereceğim," diye söz verdi. "Bu sefer, Phae, sen egemensin, hem de sonuna kadar, aşkım..."

Biraz vakit aldı. Tatlı bir şekilde yavaş ve kararsızdı. Phaedra deneyimsiz olduğu için kendi teniyle barışık olmasının zaman alacağını biliyordu Tristan. Ve kabul etmek gerekir ki Tristan da formunda değildi. Belki yaşı sonunda etkisini göste-

riyordu. Veya belki sadece fiziksel olarak değil duygusal olarak da kederin ve arzunun yorucu karışımı tarafından, Phaedra'nın ilgilendiği yerin ne kadar derininde olduğunun şaşırtıcı farkın dalığından tükenmiş olabilirdi. Ama o anda –o mükemmel yer ve zamanda– bunun hiç önemi yoktu. Vücudu kısa zamanda onunkiyle birleşti ve geçici bir an, dünya onundu.

11. BÖLÜM

Ah, bu aşkın ilkyazı nasıl da benziyor,
bir nisan gününün değişken görkemine!

Uzun anlardan sonra, Tristan, Phaedra'nın kestane saçının bir lülesini parmağında tekrar tekrar döndürerek ve kıza duyduğu gitgide derinleşen hislerle ilgili ne yapması gerektiğini düşünüp taşınarak doymuş bir şekilde yanında yatıyordu. Şimdilik hiçbir şey, diye düşündü üzüntüyle. Üzerlerine gelen çok fazla şey vardı. Babasının ölümü ve Vostrikova'yla ilgili hallolması gereken şu mesele. Onun ailesinin itirazı. Onun şu annesiz çocuk ve kayıp taverna hizmetçisiyle ilgili takıntısı. Ve her şeyin üzerinde tehlike.

Fakat bakışı, uykuyla tatlı bir şekilde yumuşamış yüzünde gezindiğinde, kalbinin sarsıldığını hissetti.

Aniden, ön kapının *güm* diye çarpılışı onu kendine getirdi. Tristan saate göz attı. *Üç buçuk.* Aksi şeytan. Büyük ihtimalle geri dönen Uglow'du. Onun ağır adımlarının oturma odasının içinde dolaştığını hissetti. Birkaç dakika sonra koridordaki zemin uğursuzca gıcırdadı.

Phaedra'nın gözleri titreyerek açıldı. Tristan çabucak dudaklarına parmağını koydu ve yatak örtülerini yukarı çekti. Adımlar, yavaş ve ağır, devam etti; kapının hemen önünde

durdu. Tristan içgüdüsel olarak yan tarafına dönerek bıçağını kaptı.

Kapıda yavaş, kuvvetli bir vuruş, hüzünlü bir ses duyuldu. "Lordum?" Uglow gergin gibiydi. Tuhaftı.

Tristan bıçağı bıraktı. "Evet, ne?" dedi sabırsızca.

Uzun, manalı bir ara oldu, sonra kapı uşağın geniş sırtını ortaya çıkararak sadece bir karış açıldı. "Lordum," dedi Uglow resmi bir şekilde. "Korkarım istifanı vermek zorundayım."

"Ne, şu dakika mı?" Tristan yatakta oturdu ve karanlık bakışıyla kapıya baktı. "Delirdin mi?"

"Sizinle hem iyi hem kötü günde birlikte oldum, efendim," dedi sertçe. "Sizin aşağılık kadınlarınıza ve kötü alışkanlıklarınıza tahammül ettim. Boğazımı ağır, kancalı bıçaklarıyla kesmeye çalışan tehlikeli Türklere de. Ama benim gibi bir adam bile *buna* bir dur der."

Tony'nin pantolonu havada süzülerek yatağa bir *puf* sesiyle indi.

Tristan bir anda anladı.

"Uglow!" Tristan yerden ipek ropdöşambrını kaptı. "Bekle. Hayır. Düşündüğün gibi değil."

Uglow duraksadı, sonra kapıyı çarparak kapadı. "Bu genç adamla yaptığınız şey anormal bir davranış efendim," dedi kapının arkasından. "Ve ben bunun içinde yer almayacağım."

Yanında Phaedra bir kahkaha patlattı sonra elini ağzının üzerine bastırdı. Tristan ona sert bir bakış attı. "Bekle, Uglow." Yataktan kollarını kırmızı ipek ropdöşambra sokuşturarak yuvarlandı. "Ve sen, sessiz ol," dedi Phaedra'ya dönerek. "Ben dönene kadar çıt bile yok, beni duyuyor musun?"

sırıttı ve örtüleri burnuna çekti. "Ah, evet lordum ve efendim," dedi biraz yüksek genç bir erkek sesiyle. "Lütfen, ah, lütfen, beni bağlamayın ve beni tekrar şeytanlığınıza alet etmeyin!"

"Tamam. Bu kadar yeter!" Uglow'un ağır ayak sesleri kapıdan uzaklaştı.

Tristan Phaedra'nın yönüne parmağını salladı. "*Sessiz ol!*"

Sonra kapıyı arkasından çarptı.

Bir çeyrek saat sonra Tristan Uglow'u yatıştırmış olarak geri döndüğünde leğende su, lavabonun üzerine atılmış nemli bir havlu buldu. Phaedra saçı düzeltilmiş ve ağabeyinin gömleğini giymiş, oturuyordu.

"Sana çok kızgınım," dedi kapıyı çarparak. "İtibarın şimdi mahvolmuş olabilir."

Ona baktı ve sırıttı. "Saçmalık. Ve sen bunu biliyorsun. Şimdiye kadar benim kocasının arkasından eğlenen doyumsuz, namussuz bir eş olduğuma onu ikna etmiş olmalısın."

Tristan yüzünün yandığını hissetti. Bu, aslında tam olarak Uglow'a söylediği şeydi. Uglow ona pek inanmamıştı; çünkü eski kurdun burnu iyi koku alırdı. Ama en azından, bir kadınla yattığına inanmıştı. Bu, Uglow'un aşırı tutucu fikirleri düşünüldüğünde çok daha iyi bir şeydi. Yıllar geçtikçe Tristan bu arkadaşa adamakıllı bağlımlı hale gelmişti.

Ropdöşambrı çıkardı, yüzüne iki eliyle soğuk su çarptı sonra çabucak yıkandı. Bu mahremiyet –Phaedra'nın yatağında olması, onun tamamen çıplak dolanması ve ikisinin birbirine birazcık saldırması– kusursuz biçimde doğal geliyordu. Rahat. Bu yüzden baştan çıkarıcı şekilde öyleydi.

Onun da bunu hissettiğinin farkına vardı. Yatak örtüleri çenesine çekilmiş Phaedra, göğsünü ve kasığını havluyla

kurulamasını sıcak, beğenen bir bakışla, ama bunu her gün yapıyorlarmış gibi bir izlenim bırakan bir kayıtsızlıkla izledi. Kızgınlığına rağmen, garip bir şekilde rahatlatıcı bir fikirdi.

Havluyu attı ve yatağa geri döndü.

"Pekâlâ, ödeştik, Tristan," dedi Phaedra yastık kümesine kendini bırakarak. "Buraya sana kızgın gelmiştim."

"Ya, öyleydin." Tristan bitkin bir halde örtülerin arasına emekledi. "Bunun için üzgünüm ama, sanırım, bu son sefer olmayacak."

Ona garip garip baktı. Geri uzanmıştı ama Phaedra öyle yapmadı. Bunun yerine alnını karıştırarak ve örtünün kenarlarını katlayıp açarak oturdu.

Şimdi, bu, normalde Tristan'ın kasıtlı olarak uykuya daldığı ve aşığının minnettarlığının, onu azarlamak üzere olduğu şeyden ağır basmasını umduğu bir durumdu. Bu işe yaramazsa, genellikle yataktan yuvarlanır ve unutulmuş bir randevu için izin isterdi. Ama kaçma günlerinin artık sona erdiğinden korkmaya başlıyordu. Ah, pekâlâ. Başka yapılacak bir şey yoktu. Onunla yüz yüze gelmek için geri döndü ve elini tuttu.

Parmaklarının üzerine bir öpücük yerleştirerek, "Ne oldu, Phae?" diye mırıldandı.

Phaedra bir kararsızlığın eşiğinde titredi. Sonra, sonunda kelimeler ağzından pat diye dökülerek konuştu. "Çaya neden gelmedin, Tristan?" diye sordu. Alçak, sıcak sesi ona uygun olmayan bir şekilde titrekti. "O kadar sıkıcı mı geldi?"

Bir an, ona ne söyleyeceğini düşünüp tartttı. Ama kaçamak cevap vermenin ötesinde olduklarını düşündü. "O öğleden sonranın çoğunu ağabeyinle geçirdim," diye itiraf etti.

"Şifreli topla ilgilenerek." Sesi sabırsızdı. "Evet, duydum."

"Ve sonra, biz... şey, senden bahsettik. Bana bazı şeyleri açıkladı."

"Ne söylüyorsun?" Phaedra ona inanmayarak baktı. "Stefan'ın seni benden uzak durman için uyardığını mı?"

Tristan gözlerini başka yöne çevirdi. "Seni incitmemem için beni uyardı," diye fısıldadı. "Ve kim olduğum göz önüne alındığında, mantıksız bir istek değildi."

Phaedra'nın dudakları öfkeyle beyazladı. Ellerini çok düzgünce katladığı örtünün içinde yumruk yaparak "Ah, bu bir istek değil, bir *tehdit*," dedi. "Stefan'ı tanıyorum. Onu boğazlayacağım. Yemin ederim."

"Phae, aşkım, o haklıydı." Tristan nazikçe diğer elini yakaladı ve parmaklarını düzeltti. "Seni incitebilirim. Tanrı bilir, bunu asla istemem. Ama yaşamımda hemen hemen hiç ciddi bir bağlılık olmadı. Ağabeyinin zarifçe ortaya koyduğu gibi kötü ünüm beni pek cazip kılmıyor. Ve şimdi babam için yoluna koymam gereken şu mesele çok iyi sonuçlanmayabilir."

O zaman Phaedra'nın öfkesinin bir kısmı geçti. "Ne yapmayı amaçlıyorsun? Tristan neler oluyor? Baban öldü. Ve yapmak üzere olduğun her neyse, bir cinayet soruşturmasından daha fazlası. Ben bile bu kadarını anladım."

Elinin tersini tekrar öptü ve vücudunu onunkinin üzerine kapayarak onu kendine doğru geri çekti. Dudaklarını boynundan aşağı sürterek, "Babama bunu tüm zorluklarına rağmen tamamlayacağıma söz verdim," dedi. "Ve bunu yapmayı amaçlıyorum. Ama sen Phae, –her ne kadar bana acı verse de– sanırım, şimdi eve gitmelisin. Yokluğun fark edilmeden önce."

Ona tepkisini ölçer gibi yandan bir bakış attı. "Ah, hâlâ konuşacak şeylerimiz var, Tristan. Ayrıca, annem ve Phee Richmond'a gittiler ve hizmetkârların yarısına –beni sorgu-

lamaya cesaret edebileceklerinden değil– iki gün izin verdim. Eğer aksilik çıkarsa Agnes benim için bahane uyduracaktır."

Yavaşça nefes alıp verdi ve bunu gözden geçirdi. Onun izini adamakıllı kaybettirmiş olduğundan çok az şüphesi vardı. "Delirmiş olmalısın, Phae," dedi dudaklarını yanağının üzerine sürterek. "Ve ben zayıfım. Doğru olanı yapıp, seni sepetleyemeyecek kadar zayıfım."

Döndü ve arkasını onun kasığına vererek, ona doğru sokuldu. "Lütfen, bu güzel anı doya doya yaşayalım, Tristan. Birkaç dakikalığına öyleymiş gibi yapamaz mıyız?"

Ama neymiş gibi yapmak? Nedense onun aklında ne olduğunu bilmek için yanıyordu. Sadece birkaç dakika önce bundan kaçmayı istemesi ne kadar garipti.

Ama Phaedra söylemedi, onun da soracak cesareti yoktu. Bunun yerine ona kolunu doladı ve elinin ayasını göbeğinin belli belirsiz şişkinliğine koydu. Bu ona, bu öğlen onu gördüğündeki tepkisini, vardığı saçma varsayımı bir kez daha hatırlattı. Şaşırtıcı bir biçimde, bu bir varsayımdan öte bir şeydi. Geçici bir an *umut* hissetmişti.

Bu düşünceyle gözlerini yukarı çevirdi. Bu hususta hep çok dikkatli olmuştu. Ve yine de onunla böyle olmamıştı. Onunla beş kez sevişmişti ve sadece bir kez önlemlerin en küçüğünü almıştı. Eğer Lord Nash'in gazabını çekmek ve Phaedra'nın yaşamını mahvetmek istiyorsa, bundan iyi bir metot seçemezdi.

Fakat Phaedra kendisinin kısır olduğuna inanıyordu. Ona bir masum olarak gelmişti ama bakire değildi; böylece bunun içinde bir yerde bir trajedi olduğunu biliyordu. Ama belki de bu trajedi ilk düşündüğünden daha kötüydü. Dirseğinin üzerinde hafifçe doğrularak, onu okşadı; yaşamının daha önce nasıl olduğunu merak ederek ve kalbine bir acı saplanarak omzunun köşesini öptü.

Phaedra, Tristan'ın elinin göbeğinin çevresinde dolaştığını ve bununla birlikte dile getirilmemiş sözlerin sallanan ağırlığını hissetti. Ona kararsız bir bakış attı. "Ne oldu?"

Çok geçmeden sormamış olmayı diledi. Tristan uzun süre soran gözlerle ona baktı. "Phae, o kimdi?" diye fısıldadı sonunda. "Bana anlatabilir misin?"

Neyi sorduğunu tabii ki anlamıştı. Ama sadece bir anlığına gözlerini kapadı ve anlamamış gibi davranmaya çalıştı. Ama o konuşamadan Tristan konuştu. "Hayır." Sesi sertti. Sıcaklığını ve rahatlığını çıkarıp atarak yatağın üzerine geri düştü. "Tanrım, özür dilerim. Unut bunu. Bunu sormaya hakkım yok... Üzgünüm, Phae."

Phaedra dönüp ona baktı; bakışı, onun akıldan çıkmayan gözleri ve dolgun, erotik hisler uyandıran ağzının üzerinde gezindi. "Anlıyorum," diye mırıldandı. "Benim ilk aşkımı merak ediyorsun." Ama bundan bahsederken bile kelimeden nefret etti. Şimdi bile tüyleri diken diken oluyordu.

Tristan elinin tersini yanağına koydu. "Bunların hiçbiri benim için bir anlam ifade etmiyor, Phae," dedi sakince. "Bunu duymaya ihtiyacım yok."

Ona azarlayıcı bir bakış attı. "Birbiri ardına iki yalan, Tristan," diye homurdandı. "Daha önce –oturma odasında– ne söylediğini biliyorum; beni neyle suçladığını. Ama sana güveniyorum. Öyle. Yine bir aptallık ediyor olabilirim... ama sanmıyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

Ama Phaedra kararını vermişti. Eğer Tristan onu mahvetmek istiyorsa, çoktan yeteri kadar koza sahipti. "Adı Edward'dı," diye başladı, onunla yüz yüze gelmek için omzunun üzerine uzanırken. "Sana soyadını söyleyemem çünkü bu konu benim için uzun zaman önce kapandı."

Tristan bir elini nazikçe onun şakaklarından geçirdi.

Phaedra devam etti. "Sana, sorduğun için anlatmıyorum," dedi parmağını dudaklarına koyarak. "İstediğim için. Sen kendime güvenmediğimi söyledin, Tristan. Yani cinsel yönden. Ve bunun doğru olabileceğini düşünüyorum."

"Peki. Devam et."

Phaedra başını salladı, gözlerini kapadı ve hatırlamaya çalıştı. O yıl zihnine mezar taşındaki oymalar gibi derin ve sabit bir şekilde kazınmıştı. "Edward yaz için Brierwood'a geldi," diye başladı, sanki binlerce kez provasını yapmış gibi. "Tony'nin Oxford'dan bir tanıdığıydı. Babamın öldüğü yıldı."

"Yani onu tanıyordun?"

"Hayır, ama onu büyüleyici buluyordum," diye itiraf etti. "Tabii ki, herkesin dediğine bakılırsa, acayip bir kızdım. Bezgin ve kitaplara çok düşkün biriydim. Edward'la Tony, annemle Phee gibi modadan veya farbalalardan değil, beni ilgilendiren şeyler hakkında –tarih, felsefe ve politika– öylesine tutkuyla konuşuyorlardı ki..."

Tristan nazikçe gülümsedi. "Ve böylece ona âşık oldun?"

Olmuş muydu? Phaedra artık emin değildi. "Ona aptal kızların sık sık güzel, sarışın erkeklere vurulduğu gibi vurulmuştum. Çok fazla şiir okuyordum, sanırım. Ve o beni iltifatlarla pohpohladı. Annem ve Tony bunun sevimli olduğunu düşünüyorlardı."

"Annen belki de aranızda bir birleşme ummuştu?"

Yine Tristan'ın gözlerine bakamadı. "Annem onun beni kız kardeşi gibi gördüğünü hayal ediyordu. Dikkati Phoebe'yle meşguldü. Phoebe kendini çalışmalarına veremiyordu ve özel hocası ondan umudunu kesmişti."

"Ve bu yüzden sen iyi kızdın?" dedi Tristan sakince, "doğru şeyi yapacağına güvenilen."

"Evet."

Tristan bunu Phaedra için basitleştirmeye çalışır gibi, "Ve sonra kur yapmayı aniden kesti mi?" dedi. "Üzgünüm, Phae. Zamanın kendisi kadar eski bir hikâye olmasına rağmen onun bir aptal olduğunu düşünüyorum."

"Hayır, kur yapmayı kesmedi." Gözlerini kapadı. "Tony, Avam Kamarası'na adaylığını koymak için Londra'ya geri döndü ve böylece Edward ayrıldı. Bense ne olduğunu anlamayacak kadar aptaldım. Bir çocuk beklediğimi anlayamadım."

Eli yüzüne dokunmak için kararsızca uzandı.

"Phae, Tony okulda benden iki sınıf öndeydi." Phaedra onun sesinden, farkına vardığını anlıyordu. "O yaşta, Avam Kamarası'na adaylığını mı koyuyordu? Sen... sen kaç yaşındasın?"

Phaedra bunun nereye varacağını biliyordu. Çıkarma işlemi zor bir iş değildi. "Gelecek ay yirmi iki olacağım," diye cevapladı.

Kasvetli bir duygu yüzünü taradı. "Phae," diye fısıldadı. "Phae, o zaman kaç yaşındaydın?"

Kafasını çevirdi ve pencerenin yanına koyulmuş tuvalet masasına uzun uzun baktı. "On beş," diye fısıldadı. "On beşe yeni girmiştim."

Tristan doğruldu ve ona döndü. "O ise yetişkin bir adamdı," dedi eklemlerini yanağından aşağı sürterek. "Ah, zavallı kızım."

Acı bir tebessüm ağzını kıvırdı. "Edward adam değildi. Şık bir takım elbise içinde dolaşan bir sürüngendi. Ama bunu bilemeyecek kadar tecrübesizdim. Çok saftım, Tristan, onunla

ne yaptığını bile kavrayamamıştım. Neyi feda ettiğimi."

"Phae." İki eliyle yüzünü okşadı. Phaedra titremeye başladı. "Phae, tatlım, seni zorladı mı?"

"Hayır." Kafasını salladı. "*Ben izin verdim.* Çünkü onu çok seviyordum veya öyle olduğuna inanmıştım. Babam gitmişti, Stefan Londra'da yaşıyordu ve ben... ben sadece birinin benimle ilgilenmesinden..."

"Tanrım," diye fısıldadı Tristan.

Ama Phae devam etti. "O yaz bahçelerde beraber okuduk ve annem onun bana vals öğretmesine izin verdi ve ben, Tristan, cennette olduğuma inandım. Benimle tenis bile oynardı. Hayal edebiliyor musun? O... o, kimse görmezken beni öpmeye başladı. Sonra bir gece odama sessizce girdi. Eğer onu seviyorsam kanıtlamam gerektiğini söyledi. Böylece istediğini yapmasına izin verdim. Bir kereden fazla. Ve... ben de istedim. O zaman bile bunu istediğimi düşündüm... veya *onu* istedim, hiç değilse. Bu zorlama değil, değil mi?"

"Hayır," dedi. "Bu açgözlü bir kurda korumasız bırakılmış bir kuzu. O puşt kaç yaşındaydı?"

"Yirmi üç," diye itiraf etti.

Bunun dehşetinin onun midesini bulandırdığını görebiliyordu. Tristan saçlarının arasından elini geçirdi. "Annen çok üzgün olmalı."

Phaedra'nın elini aniden uzatarak onun kolunu yakaladı. "Annem bilmiyor," dedi fısıltıyla. "Ve hiç kimse ona söylememeli, Tristan. *Asla.*"

Tristan ona inanamayarak baktı. "Ne demek istiyorsun, nasıl bilmiyor?"

Annesinin duygusal karmaşasını açıklamak için doğru kelimeleri aradı. "Annem iyi bir insan," diye başladı. "Ama ancak bir çocuk kadar olgundur, Tristan. Çok zeki değil. Bu-

nun insafsızca gelmesini istemiyorum, ama onun öncelikleri, şey... Stefan annemi sevmesine rağmen, onu kuşbeyinli olarak adlandırıyor."

"Üzgünüm," dedi Tristan katı bir şekilde. "Ama yine de nasıl bilmez, Phae?"

"Çünkü ona söylemedim," dedi Phaedra ısrarla. "Kullanılacak kelimeleri bile bilmiyordum. O kadar cahildim, Tristan. Sonunda dadım şeklimin yuvarlaklaştığını fark etti."

Tristan'ın başı hâlâ bunun çirkinliğiyle dönüyordu. "Phae, çok üzgünüm." Hikâyenin daha az trajik bir yön alacağını düşünmüştü ama öyle olmayacağını hissediyordu. "O ne yaptı?"

"Stefan benim vasim ve onun işvereniydi," dedi Phaedra sessizce. "Tabii ki korkmuştu. Ama korku içinde Stefan'a yazmıştı. Ve Stefan anneme anlatmanın bir anlamı olmadığını biliyordu. Annem harap olurdu."

"Ama sen çok masumdun," diye tekrar fısıldadı Tristan. Bakışı kendi içine dönmüştü. "Evlenmek için çok gençtin."

Phaedra'nın yüzünde solan bir tebessüm belirip kayboldu. "O zamana kadar beş ay geçirmiştim," dedi. "Şu berbat robalı elbiseler... ve evlilik söz konusu değildi. Edward, Northumberland'dan zengin, benden bile zengin bir kömür varisiyle kaçmıştı. Annem bunu bize bir sabah kahvaltı masasında, bilmeden, gazeteden okudu."

Acı gözleri hâlâ katıksızdı. Ve Lord Nash'in kötü ünü göz önüne alındığında Tristan bundan sonra ne olduğunu kolayca tahmin edebiliyordu. "Nash onu öldürdü mü?"

Phaedra kollarını göğsünün etrafında kavuşturdu. "Pek sayılmaz," diye fısıldadı. "Öyle yapmaması için ona yalvardım; Stefan'ın değil, Edward'ın hatırına. Çünkü hâlâ onu sevdiğimi düşünüyordum. İçler acısı, değil mi?"

"Ah, Phae." Tristan elini kaldırdı ve kulağının arkasına bir tutam saçı sıkıştırdı. "Zavallım."

Phaedra zorla tebessüm etti. "Stefan tabii ki ilk önce doğru Brierwood'a geldi," diye devam etti. "Ve Henslow Teyzem'le yurtdışına gideceğimi duyurdu. Teyzem anneme her zaman, bir kız kardeşten çok, bir anne olmuştu. Böylece Henslow Teyze beni Fransa'ya götürdü. Stefan anneme bunun küçük bir tatil olduğunu söyledi."

"Sana ne söylediler?"

"Henslow Teyze'nin her şeyi halledeceğini. Stefan bunu ona bırakmıştı, keder ve hiddetten kendinde değildi ve tek istediği Edward'ın boğazını sıkmaktı. Daha sonra Henslow Teyze'nin ne yapmaya niyetlendiğini tam olarak anlamadığını söyledi ve ona inanıyorum."

"Teyzen ne yaptı?"

Phaedra omuz silkti. "Ben çocuğu doğurabileceğimi düşündüm, aptal gibi ve onun... bilmiyorum... güvenli bir yere götürüleceğini? Ama doktor Paris'teki dairemize geldiğinde tam olarak altı aylık olmadığımı söyledi... sonra bana bir şey yaptı."

"Aman Tanrım," dedi tekrar.

"Ve bu iyi gitmedi." Bu sefer sesi ve yüzü de onunla birlikte acınacak bir şekilde zorlandı. "Küçük bir kızım olmuştu, Tristan," dedi boşanan yaşların arasından. "Çok tatlı, dünya güzeli bir küçük kız. Benim algılamak için fazlasıyla sersemlemiş olduğumu ve bilirsin, onu gördüğümü hatırlayamayacağımı düşündüler."

"Phae, sus, sus," diye mırıldandı onu kollarına çekerek.

"Ama onu gördüm, Tristan," diye ağladı göğsünde. "Ancak küçücük bir bebekti; nefes almıyordu ve bu yüzden onu götürdüler, sonra ona ne olduğunu bilmiyorum. *Ona ne olduğunu bilmiyorum*, anlıyor musun? Parmakları ve mürekkep karası saçları vardı ama ses çıkarmıyordu, *ağla, ağla da seni bana versinler*, diye düşünüp durdum! Ama orada doktorun ellerinde ölü gibi sessiz uzanıyordu. Ve sonra onu alıp götürdüler."

"Ah, Phae." Onu salladı, dudaklarını saçlarına bastırarak... Onunla birlikte ağlamamaya çabaladı. "Ah, benim zavallı, zavallı kızım."

"Bana hâlâ nerede olduğunu söylemezler." Sesi şimdi hıçkırıkların arasından güçlükle duyulabiliyordu. "Tabii ki onun öldüğünü biliyorum. Onun çok erken gelmesine sebep oldular. Bunu şimdi anlıyorum. Ama o zaman anlamamıştım. Her çocuğun annesine sahip olması veya en azından sevildiğini ve istendiğini bilmesi gerektiğine inanıyordum. Bir gün beraber olacağımıza inanmıştım. Doğrusu onu bir kimsesizler mezarlığına gömmüş olmalarından korkuyorum."

Öyle olsa, iyi, diye düşündü Tristan acımasızca. Muhtemelen çocuk akşam çöpüyle dışarı atılmıştı. "Ona güzel bir tören yaptıklarından eminim, Phae," diye yalan söyledi. "Eminim huzur içindedir."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Ama sesinde hiç umut yoktu. "Bundan sonrasını pek fazla hatırlamıyorum. Çok hasta oldum ve Henslow Teyze dehşete kapılmıştı. Ateşim sonunda düştüğünde doktor bize benim... bir nevi zarar gördüğümü söyledi. Enfeksiyondan kalan yaralar, dedi. Henslow Teyze ağladı ve bir daha çocuğum olup olamayacağımı sordu ve doktor bunun bir hayli olasılık dışı olduğunu söyledi. Eve gitmemi ve kendime sessiz bir yaşam kurmamı söyledi. Bu nedenle öyle yaptım. Millie kaçana ve Priss'i arkada bırakana kadar."

Göğsü kederle katılaşmış Tristan elini saçlarında gezdirdi. Bu, Nash'in atıfta bulunduğu şeydi; gözlerinde ızdırabı ve

belki hiddetin bir izini bırakan şey. *Cam kadar kırılgan*, demişti. Tristan Phae'nin Priss'le ve çocuğun annesini bulmakla ilgili takıntısının korkunç derinliğini kavramaya başlıyordu.

"Phae, umarım Millie'yi buluruz," dedi yumuşakça. "Ama bir anneyi ve çocuğunu bir araya getirmek... *seni* kızınla bir araya getirmeyecek. Üzgünüm. Bana bunu anladığını söyle."

"Anlıyorum," dedi sesi yükselerek. "Bu denli aptal değilim Tristan, o kadar değil. Kendi nedenlerimi anlıyorum. Kendi *kalbimi*."

"Neden o zaman?" diye yalvardı.

"Çünkü Priss benim akrabam ve kanım." Phaedra'nın sesi şiddetli bir duyguyla titrekti. "Ve çünkü Millie yaptığı şey için ödeyeceği korkunç bedeli anlamıyor. *Ben anlıyorum*. Bunun aklından çıkmayacağını bilmek için çok saf, Tristan. Çocuğunun yanında olmalı. Priss'i korumak için. *Bu seçeneğe sahip*, Tristan. Benden alınan seçeneğe."

Ama bunda onun da bir seçeneği olmayabilir, diye düşündü Tristan. Millie büyük ihtimalle ne yaptığını çok iyi biliyor ve muhtemelen umursamıyordu. Diğer yönden, kızın, Phaedra'nın şüphesiz inandığı gibi saf köylü kızı olma ihtimali –zayıf da olsa– vardı. Bu durumda... Yüce Tanrım.

"Sana acı çektiren adama ne oldu, Phae? Nash ne yaptı?"

Ona kararsız bir bakış attı. "Onu bir kamçıyla ölümüne kırbaçladı. Ama benim bildiğim farz edilmiyor."

"Yaptıklarından sonra ona az bile," dedi dişlerinin arasından.

Phaedra burnunu çekti ve bileklerini gözlerinin üzerine koydu, "Ve sonra Stefan Oxford'a gitti ve Tony'yi dövdü," diye ekledi. "Tony'nin, evine aşağılık bir bela getirdiğini ve

bana olanlardan onun da Edward kadar sorumlu olduğunu söyledi."

"Eh," dedi Tristan yavaşça, "bu mantıkta bir hata görmüyorum."

Ama Phaedra'nın gözleri şimdi oldukça kederliydi, gözyaşları ve öfke gitmişti. "Bir yıldan uzun zaman Tony uzak kaldı," diye fısıldadı. "Annem tabii ki bir şey yüzünden tartıştıklarını biliyordu. Bunun yüzünden ağlamaya başladı, üzüldü ve sonunda Stefan merhamete geldi. Bunun üzerinden çok fazla geçmeden Tony, Jenny'yle evlendi. Ama bu da çok iyi gitmedi."

Tristan Tony'nin hak ettiğini bulduğunu düşünmeye başlıyordu. Bayan Hayden-Worth'ü belli belirsiz hatırladı; çünkü hızlı, tehlikeli bir ayaktakımıyla ahbaplık ediyordu. "Yani Edward zengin geliniyle Northumberland'de ve kıçında birkaç yaradan daha kötü bir şey olmadan karısının parasının tadını çıkararak yaşıyor," dedi. "Tanrı biliyor ya, bu dünyada hiç adalet yok."

"Birazcık var aslında. Ben on sekiz yaşındayken Edward karısının yeğeniyle sınıfta yakalandı. Zengin kayınpederi onu kalbinden vurdu ama bu örtbas edildi."

Tristan yumruklarının gevşediğini hissetti. "Peki, sen nereden biliyorsun?"

"Bana Stefan anlattı." Kuru bir tebessüm etti. "Bunun bana daha iyi hissettirebileceğini düşündü, sanırım. Bundan nasıl haberi olduğunu bilmiyorum ve öğrenmek de istemiyorum."

Tristan ona doğru döndü ve kafasının altına kolunu sıkıştırdı; bundan sonra ne söyleyeceğinden emin değildi. İlk hissi –ona bunu yapmış olan puştu öldürmeye and içmek– şimdi anlamsızdı. İkincisi –onu kollarında tutmak ve ona bir yaşam

boyu güvenlik ve mutluluk güvencesi vermek– de aynı derecede mantıksızdı.

Ona sarıldı, sırtını göğsüne dayadı ve vücudunu onun kine koruyucu biçimde sardı. Sessizce onu kulağının hemen altındaki sık sık gözüne takılan yumuşak, mükemmel nabız noktasından öptü. "Tüm bunlar bitince ne yapacaksın, hayatım?" diye sordu, cevabından kısmen korkarak. "Millie'n sana iade edildiğinde, Bayan Thompson'ını, pantolonunu ve sosyeteye gönülsüz girişlerinin tümünü bıraktığında?"

Phaedra kafasını çevirdi ve bakışını yukarı, tavana çevirdi. "Eve gideceğim, sanırım. Brierwood'a geri döneceğim."

Ona bir süre dalgın dalgın bakakaldı; sonra elini kaldırdı ve parmağını yüzünde, çizgilerini ezberliyormuş gibi dolaştırdı. Parmağını burnunun ucuna sürükleyerek, "Leydi Phaedra Northampton. Sen gidince, seni özleyeceğim," diye mırıldandı.

Güldü; zorlama, hafif bir sesti. "Ah, çok uzun sürmez, sanırım."

Uzun kestane buklelerinden birini aldı ve tekrar işaret parmağının etrafına doladı. "Acelen ne, Phae? Neden şehirde bir süre takılamıyorsun? Seninle şu şık sosyete balolarından birine gidip ağabeyinin burnunun ucunda vals yapmayı ne kadar isterdim."

Kısmen yan tarafına dönerek, ona baktı. "Priscilla'yı özlüyorum," dedi sessiz bir itiraf ifadesiyle. "Ah, Tristan, gördüğüm en tatlı çocuk. Şişman, küçük bir melek gibi sevimli biliyor musun? Pembe elma yanaklar ve küçük, fiyonk gibi bir ağız ve öyle bir kahkaha ki, zaman zaman kulak çınlatıcı da olsa insanın kalbini ısıtan bir çığlık. Her gün onunla oynamak için Agnes'la köye yürüyoruz."

"Sanırım bunu anlayabilirim." Gülüşü yumuşadı ve onu

omzunun üzerine çekti. "Peki, kollarımda bir süre dinlen, Phae ve Priss'i hayal et. Kısa bir süre sonra Hampshire'a dönmüş olacaksın."

"Sadece bir süre mi?" diye tekrarladı, ses tonunda alınganlık izi vardı.

Güldü. "Çok kısa bir süre," diye düzeltti. "Çünkü önümde sıkı bir gece var. Ve sen kısa sürede evde olmalısın. Lütfen."

Kollarında huzursuz bir çocuk gibi kımıldanarak, onu tabii ki göz ardı etti. "Akşam için hiç planım yok," diye homurdandı gözleri yüzünü inceleyerek. "Seninki nedir?"

Tristan aniden tetiğe geçti. "Vostrikova'nın yerine gidiyorum," diye itiraf etti. "Oraya şöyle bir bakmak için kendimi davet ettirmeyi başardım."

"Hayır!" Yatakta yarı doğruldu. "O eve giriş imkânı mı elde ettin?"

"Ve Millie'yi unutmadım," diye çabuk çabuk ekledi. "Yemin ederim."

Ama Phaedra'nın alnı kırıştı. "Tristan, neler oluyor? Ve beni aptal yerine koyma. Stefan bana şifreli toptan birazcık bahsedebilir. Ama artık bunun sokaktaki ölü Rusla ilgili olmadığını biliyorum ve hiç öyle olmadığından şüpheleniyorum."

Ona ne kadarını anlatması gerektiğini düşünerek örtünün yıpranmış etekleriyle oynadı. Aniden onun yaptığı gibi içini dökmek istedi; ona en azından birazcık güven sunmak ve samimiyetlerini derinleştirmek.

"Hayır, onunla ilgisi yok," diye itiraf etti. "Vostrikova bir Rus ajanı. Yıllardır öyle olduğunu düşünüyoruz."

Phaedra'nın gözleri açıldı. "Bu, babanın işin içine girmesinin sebebi," diye fısıldadı. "Aman Tanrım. Hükümetin en güçlü adamlarına hizmet veren genelevi işleten bir ajan, bu

entrikanın tüm foseptiğini açar değil mi?"

Tristan benzetmeye güldü. "Vostrikova erkeklerin zayıflığını kendi çıkarına kullanmakta bir uzman," diye cevapladı. "Bu yüzden onu kışkırtmak için birkaçını ele geçirdim."

"Planın tam olarak nedir?"

"Çabucak içeri girip çıkmak," dedi. "Veya yapabildiğim kadar çabuk. Vostrikova'nın bitişikteki evde suit odaları var. Bu anlaşmaların yapıldığı yer. Bu arada ev tam bir köstebek yuvası. Bir değil, üç ev yukarıdan aşağı çatıdan bodruma bağlantılı."

"Öyleyse amacın onun özel ofisine girmek," dedi Phaedra, düşünceli.

"Sonunda, evet. Umarım, bu gece."

"Neyi araştırmak için?"

"Yazışmaları. Şifreleme kodları. Hükümete sadakatlerine gölge düşmüş şu adamların listesi. Ve incelikli çalışmaya zamanım olmayabilir. Ben dışarı çıkar çıkmaz muhtemelen neye uğradığını anlayacaktır."

"Şüphesiz, bir, iki kilidi kırman gerekecek," diye mırıldandı. "Yapabilir misin?"

İçten bir of çekti. Phaedra ona yardım etmekte hızlıydı, fazlasıyla hızlı. "Senin Bay Kemble'ın bana öğretti," diye yanıtladı. "O, akıllı bir adam."

Phaedra bu açıklamaya şaşırmış gözükmüyordu. Yine de bir şey ona yük oluyordu. "Tristan, bana bunun için bir cevap borçlu değilsin," diye başladı. "Ama sadece bilmek istiyorum..."

Kafasını yana yatırıp onu inceledi. "Evet?"

Kirpikleri aşağı indi, kararsız, utangaç bir edayla. "Ya oradayken... bir şey *yapmak* zorunda kalırsan?"

Bir çırpıda neyi kast ettiğini anlamıştı. Ve Phaedra pembenin üç tonuyla kızarmıştı. Bu, onun düşünmeyi istediği bir şey değildi. Ah, o bu işe başladığında Vostrikova'nın ahlaksızlığında yer almanın kaçınılmaz olduğunu düşünmüştü. Ama bu artık yapmaya istekli olmadığı bir fedakârlık olurdu.

"Hayır," dedi sonunda. "Hiçbir zaman fahişelerden yararlanmadım, Phae ve başlamayı da düşünmüyorum."

Phaedra'nın omuzları rahatladı ve kafasını çevirdi. "Yine de, bunu yalnız yapamazsın. Bu tehlikeli olur."

"Yalnız olmayacağım," dedi çabucak. "De Vendenheim'ın geriye yerleştirilmiş adamları olacak."

Başını salladı, belirgin bir şekilde yatışmış ve sakindi. "Peki," dedi sonunda. "Öyleyse Gorsky'yi kim öldürdü? Ve neden?"

Ona düşünceli bir bakış attı. "Vostrikova onu öldürttü," diye itiraf etti. "Sonra suikastçısını boğdurdu. Ama de Vendenheim ve ben, ikinci katili üç gün önce Estonya'ya giden bir gemiye binerken yakaladık ve o, kısa zamanda konuşacaktır. Peel ve babam dışında kimse bilmiyor."

"Etkilendim," diye mırıldandı. "Ama bu, kadının bunu *neden* yaptığını açıklamaz."

"Hırsızlarda onur yoktur, Phae," dedi Tristan, sözlerini ölçerek. "Gorsky onun suç ortağıydı ama Madam'ın uzağa yolladığı bir çocuk üzerinde anlaşmazlığa düştüklerinde..."

"İntikam her zaman tehlikelidir." Parmaklarıyla küçük bir ateş etme hareketi yaptı. "Ve?"

Bir omzunu kaldırdı. "Tartışmalarından çok az önce uğramışsın, ağabeyinin adını ortaya atmış ve İngiliz Hükümeti'nin tüm gücünü Gorsky'nin tepesine indirmekle tehdit etmişsin, galiba böylece onun yaratıcılığını uyandırdın," diye itiraf etti. "Tartışmalarından sonra muhtemelen intikam koparacağı bir

yol buldu. Belki sana yaklaşmanın güvenli olup olmadığını merak ederek seni takip ediyordu."

"Benimle konuşmak istedi," diye fısıldadı. "Ama İngilizcesi çok iyi değildi."

"Ve bunun bir parçası olabilir," diye kabul etti Tristan. "Adamın hiç arkadaşı yoktu, çünkü Vostrikova onu sürekli baskı altında tutuyordu. Belki ona ihanet etmeye niyetlendi ve ağabeyinin Rusça konuştuğunu biliyordu? Veya belki sana sadece bilgi satmak istedi? Asla bilemeyiz. Seninle konuşamadan öldü ve Madam Vostrikova'nın bunların hiçbirini bilmediğini umuyoruz. Aslında, bildiği şüpheli."

Phaedra'nın kanı çekildi. "Biz?" Elini kalbine bastırdı. "Tristan... *biz* kim?"

Bundan da kaçmayı ummuştu. "De Vendenheim," diye itiraf etti. "Ve ben."

"Ona söyledin mi?" Sıkılmış yumruğu kalbine gitti. "O eve gittiğimi söyledin mi?"

"Phae, başka ne şansım vardı?" Elini açtı, avucu yukarıdaydı. "Ne kadar çok öğrenirsek, o kadar mümkün görünüyordu. Bir noktada, senin güvenliğini tehlikeye atmak zorunda kaldım. Ona senin oraya gittiğini söyledim."

Bakışı uzaktı, sesi fısıltı halindeydi. "Ve o ağabeyime söylemedi." Parmak eklemleri şimdi bembeyazdı. "*Henüz* söylemedi."

"Hayır, söylemeyecek de." Tristan onun elini yakaladı. "Bana yemin etti, Phae. Ama seni korumasız bırakamazdım. Sana kendim de göz kulak olamazdım." "Her zaman değil," diye sessizce ekledi.

Ama onu kabul etmek istediğinden çok daha sık izliyordu. Ve eğer onu evinin ön basamaklarına başka bir baştan çıkarıcı, dekolte elbise ve kolunda gülen Zoë Armstrong'la hızla inerken görmek zorunda kalsaydı, kendi aletini koparmak veya sürekli bir üçüncü bacağa katlanmak zorunda kalacağını düşünmeye başladı. Onun başka birinin kollarında dans etmesi fikri, belki âşık olabileceği biriyle tanışması... Kendini çok toy bir oğlanmış gibi hissetmiş, ama yine de kıskançlıkla yanmıştı.

Ama Phaedra hâlâ onun söylediklerini düşünüyordu. "Korumasız?" diye sordu. "*Korumasızla* ne demek istiyorsun?"

"De Vendenheim biz araştırma yaparken sana göz kulak olacak birini ayarladı," diye itiraf etti.

"*Ajanlar* mı? Alay ediyorsun herhalde?"

"Hayır, *korumalar*." Tristan ona azarlayan bir bakış attı. "Çoğunlukla senin Bay Kemble'ın veya onun yardımcılarından biri. Bir kez de, saklanması güç olmasına rağmen, Uglow. Mayfair'den ayrıldığında kim olduğunu fark ettilerse, bunlardan biri büyük ihtimalle şu dakikada Long Acre'da geziniyordur."

"Tony'nin takımıyla?" Güldü. "İmkânsız."

Onun kılık değiştirmiş halini gören Tristan ona hak verse de sessiz kaldı. Kötü davranışı teşvik etmenin hiç anlamı yoktu. Yine de pantolonun içinde korkunç derece güzel görünüyordu...

"Ayrıca, dışarı, bahçenin içinden çıktım," diye devam etti Phaedra saçını yüzünden geri iterek. "Ve beni gözetleyen hiç kimse görmedim."

"Öyleyse işlerini iyi yapıyorlar," dedi Tristan, kendinden emin.

Endişeli bakışı yüzünü inceledi. Hiç olmazsa bunun ciddiyetini kavramıştı. "Ya sen? Sen ne yapıyordun?"

"Son haftaları belirli ilişkiler –onlara arkadaşlık diyebilir miyiz?– kurarak geçirdim," diye yanıtladı. "Oldukça fazla içiyordum; yeni hükümet görevim ve babamın bağlantılarıyla ilgili birazcık fazla yüksek sesle atıp tuttum. Ve Vostrikova'nın müşteri listesini usul usul topladım."

Phaedra'nın gözleri büyüdü. "Seni içeri sokması için."

"Plan bu," dedi sertçe. "Ama neredeyse bitmiş bir şey. İnsan kendini davet ettirmez; bu çok şüpheli görünürdü. Şimdi, canım, sana söylemeye izinli olduğum her şeyi, hatta hayli fazlasını anlattım. Giyin de seni eve takip etmesi için Uglow'u çağırayım."

Ama Phaedra'nın alnı hâlâ kırışıktı ve aklının uzakta olduğunu görebiliyordu. "Bunların hepsi çok ilginç," diye mırıldandı. "Ama bunlar Millie'yi bulmamıza nasıl yardım edecek?"

Tristan aşağı, ona baktı; kolları göğsünün üzerinde bağlanmıştı. "Şimdi *biz* mi olduk?"

Sürekli değişen açılarla odanın içine düşen öğlen güneşinin ışınları Phaedra'nın saçını parlatıp altın rengine boyuyordu. Kısa bir an, onu söylemek üzere olduğu şeyden caydırmak için tekrar öpmeyi düşündü. Tabii ki işe yaramazdı. Zeki bakışını ona kaldırmıştı. "Eğer Millie'yi bulursan, onun kaçmasına yardım edebilirsin," dedi. Sesi kusursuz biçimde sakindi. "Ama onun neye benzediğini bilmiyorsun."

"Onu tarif et." Zorla tebessüm etti. "En küçük detayı bile atlama."

Phaedra somurttu. "Sanırım, Londra'daki fahişelerin hemen hemen hepsi nasıl görünüyorsa öyle görünüyor. Genç, hoş ve çekici; bunun dışında kızıl saçları var. Ama bu bile sınırlandırmıyor."

Görünen o ki Phaedra Londra'nın sarışın bülbülleriyle

tanışmamıştı; buna ek olarak Doğu yakasındaki sokak fahişeleri de vardı. "Boyu kaç?" diye ısrar etti Tristan. "Gözleri ne renk?"

Phaedra ona göz ucuyla baktı. "Onlar fahişe, Tristan. Oturma odasında çay içiyor olmayacaklar ve sen kapıları çalmak için güçbela zaman bulabilirsin."

Tristan bunu inkâr etmedi. Ve bu Phaedra'ya yardım etmek istemediğinden değildi; istiyordu. Yalnızca Millie'nin bir kurban olduğuna hiç inanmamıştı. Çoğu genç kıza olduğu gibi kendi köyünden kaçırılmamıştı. Millie ise belasını aramıştı. Diğer yandan Vostrikova'nın kadınları esir tuttuğu ve hatta onları seks kölesi olarak sattığı biliniyordu. Bu bilgi ona sıkıntı verdi.

Phaedra yatağa uzandı. "Tristan, bu, rezaleti açığa çıkmış bir skandal gibi sonlanabilir. Eğer kötü giderse –Vostrikova gizliliğinin ihlal edildiğini öğrenirse– başka şansımız olmaz. Millie Avrupa'ya giden ilk gemide olur ve o kızlar dört yöne dağılır ya da daha kötüsü olur. O zaman kendimi asla affetmem."

Ama *seni asla affetmem* demek istiyordu. Ve haklı olduğu bir yer vardı. Tristan eliyle sakalını sıvazladı ve bunu gözden geçirdi. Aman Tanrım, belki iki düzine oda ve bir suitli evdeki bir fahişeyi aramak...

Phaedra onun bocalamasını hissetti. "Lütfen, Tristan." Sesi şimdi alçak ve titrekti. "Belki Millie hükümet için küçük bir sorun gibi görünebilir ama benim için her şey. Priss'in bir anneye ihtiyacı var. Şimdi, bana yardım edecek misin? Ya da bunu kendi başıma yapmaya geri mi dönmeliyim?"

Buz gibi bir kararlılıkla cevapladı. "Söz konusu olamaz."

"Tristan." Ona inadına dikkatle baktı. "Bana büyüklük taslama. Sahibim değilsin."

"İpek ipi hatırlatırım." Ona acımasızca baktı. "Seni uysallaştırmak sadece çok kolay bir şey gibi görünüyor."

"Onu bıçağımla parçalara ayırdın," diye karşılık verdi, başını inatçı bir açıya yerleştirerek iğneledi: "Senin aptallığın. Şimdi, Millie'ye dönersek?"

Yavaşça nefesini koyuverdi. "Pekâlâ" dedi sonunda. "Ona ne olduğunu bulacağım. Yemin ederim Phae ve yerine getiremeyeceğim şeye söz vermem."

"Onu *bulman* gerek," diye nazikçe üsteledi. "Veya nereye götürüldüğünü bulman gerek. Ve bunu yapmak için seninle içeri girecek birine ihtiyacın var. Etrafa bakınabilecek ve sen aşağı kata sızarken soru sorabilecek biri."

Tabii ki işin buraya geleceğini biliyordu. "Yalnız davet edildim," dedi. "Vostrikova'nın başka birini hoş karşılayacağından emin değilim."

"Ah, bence karşılayabilir." Phaedra şimdi sesli düşünüyordu. "Babanın çok hasta olduğunu duymuştur."

"Evet, doktor, personeline çarşamba günü dışarıda olmalarını bildirdi," dedi acımasızca. "Ve bugün ev kapatıldı. Yarın bunu duyurmak zorundayız."

"Ama geçen yüzyıl Dışişleri Bakanlığı'nda bir yerde bir Lord Hauxton vardı," diye hatırlattı Phaedra ona bir tebessümle. "Ve sonra senin şaşmaz caziben var. Madam Vostrikova buna dayanamayacaktır. Bahse girerim uzun vadeli planlar hazırlayan bir kadındır."

Tristan tabii ki bunların hepsini çoktan biliyordu. Yine de Phaedra'nın bu kadar çabuk kavramasına şaşırmıştı. "Pekâlâ, yanıma birini alırım," diye ikna oldu sonunda. "De Vendenheim'ın adamlarından biri işe yarayacaktır."

Phaedra hoşgörüyle gülümsedi. "Teşekkürler, Tristan. Ama onların hiçbiri Millie'nin nasıl göründüğünü bilmiyor.

Ve açıkçası Vostrikova'nın eğlendirdiği tip beyefendiler olarak tanınabileceklerinden oldukça şüphe ediyorum."

Bu kez Tristan iki elini de saçlarının arasından geçirdi. Bunun nereye gideceğini şimdiden anlamıştı. Bir an onu eve kilitlemeyi ve Uglow'u onu gözetlemesi için başına yerleştirmeyi düşündü. Ama bu, onu Vostrikova'yla aynı seviyeye indirirdi. Ve Phaedra bir aptal değildi.

"Bir eskiz çiz," dedi çabucak. "Sana hemen kâğıt ve kalem getiririm."

"Bence bu riskli." Nazikçe elini kendi elinin içine aldı, onu dudaklarına kaldırdı, sonra düzgün küçük bir ani çekişle, altın mühür yüzüğünü küçük parmağından kaptı.

"Phae!"

Tatlı bir tebessümle onu sağ elinin üçüncü parmağına kaydırdı, sonra onu öğlen ışığının aydınlığına yukarı kaldırdı. "Her zaman bir Talbot olmak istemişimdir. Sanırım Harold olacağım, senin en büyük kuzenin."

İki kaşını da kaldırdı ve ona karanlık bir bakış attı. "Ailemden oldukça iğrenirim. Onlar da benden iğrenirler."

"Ama mirasa konmak üzeresiniz, lordum." Yüzüğü oraya buraya, güneşi yakalama şeklini takdir ederek çevirdi. "Ve böyle durumlarda genellikle her şey unutulur."

Tristan of çekti. "Harold diye bir kuzenim mi var?"

Ona kibirli bir bakış attı. "Leydi Phaedra'nın Debrett'lerle ilgili engin bilgisinden şüphe etmeye cesaret mi ediyorsun?" diye mağrurca sordu. "Harold Tobias amcanın en büyük oğlu."

"Ya?" Öfkeli bakışı derinleşti. "Devam et."

"Wiltshire'da senin yerinin yakınında ve Hampshire'dan çok uzak olmayan bir yerde yaşıyorlar." Yüzüğü indirdi ve

gülümsedi. "Ne yazık ki büyükşehre çok sık gelmiyorlar. Yine de genç Harold, bir gencin büyükşehrin günahlarından biraz cık tatmak isteyebileceği bir yaşta. Ve onu çok seven daha büyük bir kuzen ona iyilikte bulunabilir."

Tristan yüzünü ekşitti. "Muhakkak."

"Ve eğer sen, Tanrı korusun, Vostrikova'nın oradaki kızların geçirdiği şu korkunç hastalıklardan biri yüzünden telef olursan, genç Harold –en uygun olarak– veliaht olacak. Bu yüzden eminim Vostrikova onunla tanışmaktan da memnun olur."

Tristan iç geçirdi. Korkutucu olan şey Phaedra'nın bu işin üstesinden gelmeyi büyük ihtimalle başaracağıydı. Ve onsuz içeri girmektense onunla girmeyi tercih ederdi. Hazır cevaplık yeteneği müthişti ve bu işe yarayabilirdi. Ama işler ters giderse, Tristan kendini öldürürdü. Eğer Phaedra'nın ağabeyi daha önce öldürmezse.

"Phae, sevgilim, güvenli değil. Ve Tanrı biliyor ya o ahlaksızlık... hiçbir kadın böylesi bir iğrençliğe şahit olmamalı."

Omzunu rahat, zahmetsiz bir hareketle kaldırdı. "Seninle gitmem, geçen sefer yaptığım gibi tek başıma gitmemden daha iyi. Ayrıca, çoktan gözlemlediğin gibi, ben hiç de çekingen bir masum değilim. Bu yerin beni şok edeceğinden oldukça süpheliyim."

"Tatlım, bu, senin ve benim oynayabileceğimiz yatak oyunlarının çok ötesinde," diye uyardı. "Ama daha önemlisi, ya seni koruyamazsam?"

"Tristan, *yapabilirsin*," diye üsteledi. "Ama gerek kalmayacak. Sen aşağı katta tehlikeli işi yapıyor olacaksın. Ben dikkati çekmeden arkaya Kemble'ın adamlarının yanına sessizce gideceğim. Şimdi dinle. Bir planım var, hem de iyi bir plan."

"Ben de bundan korkuyordum. Bu, bir kızılın hizmetlerini kiralamamızı da içeriyor mu?"

Phaedra'nın gözleri açıldı. "Ah, en az," diye masumca cevapladı. "Açıkçası iki ya da üç tane kiralamamızı önerecektim. Bu, kuzen Harold için büyük bir gece. Paylaşmak isteyeceğinden emin değilim."

12. BÖLÜM

Kalbimi koluma üzerine takacağım
Kargalar didiklesin diye.

Bulutsuz güne ve yoğun esintiye bağlı olarak yıldızlar o gece seyrek belirmişti; Londra'nın üzerine küçük mücevherler gibi saçılarak göz kırpmak için ortaya çıkmışlardı. Ama Phaedra'nın Tristan'a isteğini kabul ettirmek için tehditleri ve düpedüz yalvarması birkaç saatini daha, saçını peruğu geri takabilmek için toplaması ise yarım saatini almıştı.

Bunu onu ikna edecek şekilde yaptığında, Tristan ona yürüyüşünü, sesini, el hareketlerini çalıştırmış, sonra onu geri oturtmuş ve her şeyden vazgeçmesi için tekrar yalvarmıştı.

Ama aslında Phaedra, tay gibi bacakları ve can sıkıcı bir kibirle, tam da aristokrasinin mükemmel çalımını yansıtan, Cambridge'ten yeni gelmiş genç bir İngiliz asilzadesi gibi görünüyordu. Küçük ağabeyinin o yaştaki halinin bir parodisiydi âdeta. Ne de olsa onun takım elbisesini giymişti.

Son yakarışları da fayda etmeyince Tristan bir of çekti ve Vostrikova'nın evlerinin, esnaftan ve devamlı müşterilerden koparmayı başardığı azıcık bilgiye dayanarak çizilmiş kabataslak kat planını açıp serdi. Ve tüm bunların arasında taverna hizmetçisi Millie'ye lanet etti.

Bu girişim güvenli değildi; bunu biliyordu. Ama gözlerindeki korkunç acıyı ve yaşamında bir şey fena halde yanlış gittiğinde işleri yoluna koyma gereksinimini anlıyordu. İnsanın gerçek veya farz edilmiş günahlarının kefaretini ödemek için yanıp tutuşmasını da. Bu, onu genç bir erkekken Yunanistan'dan kaçıran şeyin bir parçasıydı. Katliam, umutsuzluk ve ne yaparsa yapsın bunu onarmaya, hatta aksatmaya gücünün olmadığını bilmek. Böylece Tristan suçluluk duygusunu kayıtsızlıkla boğmuştu. Kendini hovarda yaşamla hissizleştirmişti. Ancak Phaedra farklı bir yol seçmişti.

Evet, Phaedra kalbinde, bu çocuğa yardım etmenin bir şeyleri değiştireceğine inanıyordu; bir şekilde yaşamını tekrar doğru biçime getireceğine. Ve eğer en küçük şekilde bile olsa, kalbinde ondan aldıkları çocuğun diyetini ödeyeceğine dair bir inancı varsa, onun böyle olmadığını söylemeye ne hakkı vardı? Evet, bu mantıksızdı. Ama kalbin sık sık öyle olduğunu anlamaya başlamıştı.

Bolca uyarının ardından, Tristan Phaedra'yı önden yollayarak, bloğun etrafından evin arkasına dönen ara sokağa girmesini tembihledi. Vostrikova'nın evine arka sokaklardan, yürüyerek gideceklerdi.

Üç dakika saydıktan sonra sabırsız ve gergin olan Tristan, arka merdivenlerden aşağı indi ve dışarı bahçe olarak kabul edilen yere çıktı. Orada, kapı dikmesinin yanında bekleyen cılız, fidan gibi Phaedra'yı gördü; karşıdaki lambanın zayıf ışığı ayaklarının civarına zayıf bir kızıllık yansıtıyordu.

Sessiz ve görünmeden, karanlığın içinden, çöp kutularını ve ek binaları geçerek yol aldı. Bir an onu gözledi, birbirlerinin kollarında geçirdikleri öğlenin tutkuları ve fısıldanmış sırları kabinde hâlâ tatlı ve ağırdı. Ve bunun yalnız geçirdikleri son an olabileceğini anlamıştı; eğer Phaedra bu gece Millie'yi bulursa, Hampshire'a hızla geri dönebilirdi.

Aniden ve çılgınca onu son bir kez öpmek istedi. Ama karanlığın içinden ona dokunmak için uzandığında her şey bir anda değişti. Bir şey boğazının çevresine dayandı. Bir kordon. Bir boğma teli. Mengene gibi bir kol karanlığın arasından çıkıverdi. Tristan boğuk bir çığlıkla kendini hareketsiz bir şeye sertçe çekilmiş buldu, döndü ve otların içine yüzüstü savruldu; bir diz belkemiğine sertçe bindirildi.

"Tristan!" Phaedra'nın sesi haşindi. "Dur! Onu elinden bırak!" Boğma telini çekmeye çalışırken onun birini tekmelediğini duydu.

"Of! Ne?" Saldırganının sesi karanlığın içinde kulak tırmaladı. "Bu *Avoncliffe* mi?"

"Evet! Kalkmasına izin ver!" dedi Phaedra.

"Hay aksi?" Saldırganının dizi kalktı ve tel gevşedi. Kan hücum ederken Tristan saldırgan kişiyi üzerinden atıp ayağa fırladı. Yumruğu havada vınladı; Kemble'ın burnundan sadece bir santim uzakta.

Phaedra elini uzattı. "Bekle! Dur!"

Tristan karanlığa düşmanca baktı ve bir küfür savurdu. "Aman Tanrım, birader! Beni öldürmeye mi çalışıyorsun!"

Kemble seri bir hareketle Tristan'ın bastonunu aldı ve ona fırlattı. "Eğer sizi öldürmeye çalışıyor olsaydım, lordum, şimdi ölmüş olurdunuz," dedi sakince.

Tristan bastonu havada yakaladı; adamın sesindeki bir şey, sırtından aşağı bir titreme yolladı. Çıtkırıldım züppe gitmiş, yerine daha korkutucu biri gelmişti. Ama Tristan'ın kolayca gözü korkmazdı. "Öyleyse ne halt ediyorsun?"

"Onu koruyordum, aptal." Kemble'ın bakışı Phaedra'yı onun güzel porselenlerinden biriymiş gibi süzdü.

Tristan eğilip şapkasını kaptı. "*Benden* korumana gerek yok!"

Kemble güldü ve yakasından birazcık çimeni silkti. "Merak ediyorum, Avoncliffe, ağabeyi de bu görüşü paylaşır mıydı? Söyle bana, siz yaramaz çocuklar gün boyu ne yaptınız?"

Ateş, Tristan'ın yüzüne akın etti. Long Acre'a doğru parmağını salladı. "Tüm gün orada mıydın?"

"Ve tüm gece," dedi Kemble onlara bilmiş bir bakış fırlatarak. "Üç dakika öncesine kadar."

Phaedra nefes nefese kalmış gibiydi. "Beni takip ettiniz."

"Öyle yaptım." Kemble manşetlerini eski yerlerine çekti. "Ve eğer Avoncliffe göründüğü gibi bir bastonlu saldırgan olup burada arkadan saldırsaydı, şimdi ikiniz de bunun için çizmelerimi öpüyor olurdunuz."

O zaman Tristan süngüsünü indirdi. "Tabii, haklısın. Karanlıktaki yaklaşımının, olduğundan tamamen farklı göründüğüne eminim."

"Masum, evlenmemiş, terbiyeli genç bir bayana iltifatlarını sunacak gibi görünüyordun. Hatta belki onu evine –veya yatağına– bir çeşit alçak eğlence için çekecektin. Tanrı'ya şükür yanılmışım."

Sesindeki ima Tristan'ın dikkatinden kaçmadı.

Phaedra kendini dimdik yukarı çekti. "Bay Kemble, gerçekten!"

"Ben, yine de açık fikirle dinlemeye gönüllüyüm," diye yılmadan devam etti. Burada Phaedra'ya yırtıcı bir gülüş attı. "Leydim?"

"Kusura bakmayın ama bu gerçekten sizi ilgilendirmez," dedi Phaedra sakince.

Tristan Phaedra'yı yanına çekti. "Beni kutlayabilirsin, Kemble," dedi kuru kuru. "Bu öğlen Phaedra beni dünyanın en mutlu erkeği yaptı..."

"Evet, ben de bundan korkuyordum."

"...ve yüce gönüllülükle karım olmayı kabul etti."

Leydi Phaedra dehşet içinde geri çekildi. "Tanrım. *Tristan.*"

Kemble derin derin içini çekti. "Ah, gösteriyi bırakın, Avoncliffe." Karanlıkta bir kedi gibi pürüzsüz gümüş bir enfiye kutusu çıkardı ve elinin tersine ağır ağır küçük bir fiske bıraktı. "Seninle evliliği, en kötü düşmanıma bile dilemem. Bir bana burada neler olduğunu söyleyin."

Phaedra rahatlamayla iç çekti ve sivri bir şey Tristan'ın kalbini deldi. "Planladığımız gibi Vostrikova'ya gidiyorum," diye aksi bir cevap verdi.

Kemble enfiyesini çekince canlandı. "Ve?" dedi imalı biçimde.

"Ve ben de gidiyorum," dedi Phaedra çenesini kaldırarak.

Kemble ona karanlık bir bakış attı. "Ne yapmak üzere olduğunu bildiğine inanıyorum, canım? Orası iğrenç, tehlikeli bir yer. Tanrı biliyor ya yeteri kadar zekisin. Yine de, bugün çok sayıda konu hakkındaki akıl yürütmen benim oldukça gözümden kaçmış."

Phaedra, Kemble'ı hızlıca gölgelerin derinliklerine çekti ve açıkladı.

"Ah," dedi Kemble bitirdiğinde. "Peki, bu çocuğun babası kim, merak ediyorum."

"*Stefan değil,*" dedi Phaedra suratsızca. "Ve sana anlatabileceğimin hepsi bu Kem."

Kemble bir an sessiz kaldı. "Vay vay. Bay Hayden Worth'ün damak tadı benim tahmin edeceğimden daha çeşitliymiş."

Phaedra alçak sesle küfretti. "Bebeğin onun olduğunu *asla* söylemedim."

Karanlıkta Kemble elini bir kez daha salladı, bir kez daha dört dörtlük bir çıtkırıldım olmuştu. "Canım kızım, benden ağzı sıkısını bulamazsın. Bir erkeğin hava kararıktan sonra ne yaptığını veya bunu kimle yaptığını sorgulamak bana düşmez. Şimdi, Vostrikova'nın kahpelik kalesine baskını nasıl planlıyorsunuz?"

"Seninle ve Vendenheim'la konuştuğumuz gibi," dedi Tristan. Phaedra'nın ne yapacağını çabucak açıkladı. Bitirdiğinde duraksadı. "Sence o güvende olacak mı, Kemble?"

Tekrar Kemble'ın hızlı bakışı Phaedra'ya yöneldi. "Vostrikova'nın ayakkabılarındaki çamuru önemsemediği sürece evet," diye cevapladı, eğilip çizmesinden bir şeyi çekerek. "Leydi Phaedra kül yutmaz."

Tristan rahatlamayla oh çekti.

Rahatlaması Kemble tabancayı Phaedra'nın eline dayayana kadar sürdü.

Soho'da, arka girişten kabul edildiler ve Madam Vostrikova'nın özel odalarını bulundurduğu evin önüne kadar eşlik edildiler. Onları merdiven sahanlığında bekleyen ev sahibesini bulmak için üst katta bir oturma odasına buyur edildiler. Formalite icabı bir takdimden sonra can sıkıntısını ele veren sadece ufacık bir titreşimle koyu renk gözleri Phaedra'yı inceledi.

"Benim mütevazı müesseseme hoş geldiniz," Madam Vostrikova kolunu Tristan'ınkiyle birleştirdi ve kirpiklerini zayıf, yaşlanan bir koket gibi titreterek, merdivenlerden yukarı onlarla birlikte çıktı.

Phaedra kadının korkutucu olduğunu düşündü. Beyaza yakın sarı saçları, elbisesinin parlayan siyah ipeğiyle çarpıcı bir tezat oluşturuyor ve tehlikeyle parlayan, en küçük kışkırtmada insanın boğazını kesip açmaya hazır dümdüz bir ustura hatırlatıyordu.

Yine de bir kontesi gururlandırabilecek davranışlarla kusursuz bir ev sahibesiydi. "Size en iyi şarabımdan bir kadeh sunmama izin verin," dedi hemen büfeye giderek. "Bordo'daki özel bağımdan geliyor ve sadece en özel misafirlerime ikram ediyorum."

"Burada ne kadar etkileyici bir müessese yaratmışsınız, Madam." Phaedra, Tristan'ın, şarap kadehini çalışılmış bir ağırlıkla havaya kaldırışını, pembe sıvının onun uzun, ince parmaklarının arasında dönüşünü izledi. Tristan geldiklerinden beri yaptığı gibi, ev sahibesini, bir kâse kaymağı gözetleyen ve kendini onu yalamak tehlikesine atıp atmamayı düşünen bir erkek kedi gibi inceliyordu.

Madam Vostrikova kristal şarap sürahisini indirdi ve büfeden döndü. "İlginize sevindim, lordum."

"İlgi sanırım çok hafif bir sözcük. Kuzen Harold ve ben daha memnun olamazdık. Bu arada bu şarap mükemmel."

"Spasiba*, lordum." Madam ikisini de sarkık gözlerinin altından inceleyerek karşıdaki bir sandalyeye yerleşti. "Müşterilerime sadece en iyi zevkleri –hem tensel hem de başka türlü– sunduğumu göreceksiniz."

"Sizin olağanüstü anlayışlı bir kadın olduğunuzu söylüyorlar, Madam." Tristan'ın düzgün, kusursuz dişleri, kadehinin üzerinden gülümserken, esmer tenine tezat oluşturan bir beyazlıkla parlıyordu. "Buna tam olarak ne diyorsunuz?"

Madam Vostrikova kendine birazcık çeki düzen verdi. "Bu bir kırmızı şarap, lordum. Ama geleneksel bir çeşit; sol-

* Rus.: Teşekkürler

gun rengi bu yüzden ve anason ve kakuleyle esanslandırılmış. Bugünlerde Fransızların bize satmaya çalıştıkları lezzetsiz döküntüden çok farklı."

Phaedra, gözleri koyu, şık oturma odasının üzerinde dolaşırken bir yudum daha aldı. Duvarlar koyu mavi ipekle kaplanmıştı, mobilya hafifçe Asya stilindeydi ve genel olarak küçük bir servete mal olmuş gibi görünüyordu. Şu ana kadar, Vostrikova'nın müessesesi bir geneleve veya Phaedra'nın bir genelevin nasıl görüneceğini hayal ettiği şeye, uzaktan yakından benzemiyordu.

"Benim özel kırmızı şarabımla ilgili ne düşünüyorsunuz, Bay Talbot?" diye sordu Madam Vostrikova.

Phaedra soylulara özgü bezgin görünüşü taklit etti. "Fena değil, teşekkürler," dedi sesini bir oktav kalınlaştırarak, "ama daha sert ve dolgun yapılı bir şeyi tercih ederim, belki koca memeli bir kızıl? Ne de olsa bunun için buraya geldik."

Aniden Vostrikova'nın gözleri hainlikle parladı. "Gerçekten mi?"

Tristan atmosferi canlı bir kahkahayla böldü. "Ah, gençlerin sabırsızlığı, Madam," dedi kadehini hafifçe sallayarak. "Korkarım Harold iştahını ıslah etmeyi henüz öğrenemedi."

Vostrikova, Phaedra'yı dikkatle süzdü. "Öyle mi? Akıllı bir adam ona sunulan bu şeyin tadını çıkarmayı bilir."

Tristan sırıttı, "Kesinlikle öyle. Belki böyle öğretilerde uzmanlaşmış genç bir bayan öğretmeniniz vardır? Çocukcağıza sabrı öğretecek?"

Madam baygın bakışını Tristan'a çevirdi. *"Da,* lordum. Beklenti zevkin yarısıdır. Ama açıkçası Bay Talbot'u beklemiyordum. Onun ziyareti... çok olağandışı oldu."

Tristan şarap kadehini sandalyesinin yanındaki şık kakma masanın üzerine koydu. "Ah, çok iyi anlıyorum, Madam!"

Her hareketi gamsız bir uyuşukluk gösteriyordu. "Galiba daha fazla zamanımızı almamalıyız."

İlk defa Madam'ın yüz ifadesi birazcık bocaladı. "Hemen gitmek zorunda mısınız?"

Tristan bir elini açtı. "En iyisi olur," dedi dümdüz. "Harold'a bir hovardalık gecesi söz verdim ve onun hayal kırıklığına uğramasını hiç istemem. Neticede, ailenin hovardası olarak, korumam gereken bir ünüm var."

Madam Vostrikova, Tristan'la birlikte zarifçe doğruldu. "Umarım tekrar gelirsiniz, lordum?" *Yalnız* kelimesi açığa vurulmamış kaldı.

Phaedra, Tristan'a sinirli bir bakış attı. "Alacağın olsun, kuzen," dedi aniden ayağının üzerine dikilerek. "Birazcık eğlence için buranın en iyi yer olduğunu söylediğini sanmıştım!"

Tristan, ev sahibesine baştan çıkarıcı biçimde gülümseyerek onu göz ardı etti. "Tabii ki tekrar uğramak isterim, Madam," dedi çok yakınına uzanarak. "Maalesef, Dışişleri Bakanlığı'ndaki yeni sorumluluklarım günden güne daha baskıcı oluyor."

Madam'ın keskin, köşeli kaşları yukarı kalktı. "Bunu duyduğuma çok üzüldüm."

Tristan başını arkaya atarak güldü. "Benim gibi, Madam. Tam bir serseri olduğum eski yaşamıma büyük bir hasret duymaya başladım. Ama, babamın ısrarıyla birkaç haftalığına yurtdışına gidiyor olacağım."

"Ama bu korkunç bir haber!"

Tristan omuz silkti. "Yazık ki, gitmek zorundayım," diyerek şikâyet etti. "Aksi takdirde Hauxton, aylığımı kesmekle tehdit etti. Babamın beni kendi zevkine göre birazcık fazla miskin ve bencil bulduğundan korkuyorum."

"Ah, pekâlâ. İlginç bir yere seyahat edeceksiniz, umarım?"

Tristan duraksadı. "Varşova'ya," dedi sonunda. "Polonya'da bir karışıklık var ve babam onun adına gitmemi istiyor. Doğrusu, benim kendi beynimde fikir yokmuş gibi söyleyeceğim her kelimeyi yazdı."

"Öyle mi?" dedi Madam gözleri ışıldayarak "Öyleyse çok akıllıca sözler olduğunu umarım."

Tristan tekrar güldü. "Madam, çok naziksiniz. Sizin gibi harika bir hanımı babanın sıkıcı hükümet sırlarıyla sıkmaya cüret etmem. Gel, Harold, bastonunu ve şapkanı al. Madam'ın zamanını yeterince aldık."

Madam Vostrikova kaşlarını çatarak eli kapıda durdu. Phaedra, Tristan'ın, bir zamanlar inandığı aptal, çekici yüz gibi görünürken Madamla profesyonel bir dolandırıcı gibi oynadığını fark etti.

Phaedra, kapının yanında kollarını göğsünün bir yanından öbür yanına savurarak huysuz bir poz takındı. "Bana biraz cık eğlence göstereceğini düşünmüştüm, kuzen,"

"Seni Lucy Anne'ye götürürüm belki," dedi Tristan hafif sinirli bir tonla. "Lütfen olay çıkarma, evlat." Döndü ve elini kapı tokmağına koydu.

"Bekleyin," dedi Madam Vostrikova.

Tristan elini bıraktı ve ona baktı.

"Birazcık kuraldışı, lordum," dedi sakin bir tebessümle. "Ama sonuçta Bay Talbot sizin kuzeniniz ve varisiniz. Pek de genç. Gençleri hayal kırıklığına uğratmayı istemeyiz."

Tristan şen şakrak güldü. "Yaşlı ve yorgunları da hayal kırıklığına uğratmak istemezsiniz, sanırım?" Kocaman gü-

lümsedi. "Nihayet merhamete geldiniz mi? Bizi bu gece kabul edecek misiniz? Bunu çok harika bir lütuf sayarım."

"Ve biz kızıl istiyoruz," dedi Phaedra alçak, kalın bir sesle. "Iris bana bunun için söz verdi ve ben de bunu istiyorum. Onlardan bir çift; belki, kuzenim enerjikse üç tane."

Tristan gözlerini açtı. "Ah, düello eldiveni yere atıldı," Vostrikova'ya geri döndü. "Madam, sanırım kan bağı etkisini gösteriyor. İsteklerimizi temin edebilir misiniz?"

Madam bir parça memnun olmuş görünüyordu. "Sadece kızıllar, lordum?" diye mırıldandı. "Size daha... egzotik bir şey sunamaz mıyım?"

Evet, şantaja daha uygun bir şey, diye düşündü, Phaedra.

Tristan başını Phaedra'ya doğru eğdi. "Yakında, Madam," dedi sessizce. "Bu gecelik –çocuk için– sadece kadınlar, diye düşünüyorum?"

Vostrikova güldü. "Anlıyorum. Yardımcım Matmazel La-Foy size üst katı gösterecektir. Ben gidip bir çift kız –da, Bay Talbot, bulabilirsem, kızıl saçlı– temin edeyim."

Son anda Talbot onun bileğini yakaladı. "Affedersiniz, Madam," dedi sakince "Ama kuzenimin içinde saldırgan bir taraf var. Ve ben, şey, olabildiğince gizli tutmak zorunda olduğum zevklerim var. Kızlarınız... böyle şeylere hazırlıklı mı?"

Madam Vostrikova'nın ağzı bir tebessüm denilebilecek bir şekilde veya tamamen kana susamışlıkla kıvrıldı. "Bana güvenin, lordum. Hayal kırıklığına uğramayacaksınız," dedi usulca.

"Eh, *Harold*," dedi Tristan kapı kapandığında, "Bizi bir atış bile yapmadan, kızlarımızın üzerine dışarı attırmayı neredeyse başarıyordun."

"Git başımdan, Tris," dedi Phaedra. Vostrikova kulağı kapıya koyabilir diye karakterlerinde kalmayı kararlaştırmıştı. Phaedra, Tony'nin öfkeli hallerinden birini taklit ederek kendini bir koltuğa fulattı. "Babamdan ve onun erdemli layan fikirlerinden bir gecelik olsun kaçtım ve bunun tadını çıkarmaya niyetliyim."

"Öyle mi gerçekten?" diye mırıldandı Tristan. "Tabii. Amca çok gurur duymalı."

"Evet ve bize şu brendiden biraz koy, olmaz mı? Şu pek be zırvadan daha sert bir şey istiyorum."

Tristan ona birazcık kötü bir şekilde baktı ama bir yudum koydu ve ona getirdi. "Hareket tarzına dikkat edeceksin, sı lat," dedi kadehi eline sıkıştırarak. "Madam Vostrikova bu buraya bedava bir zevk için davet etti. Bir dahaki sefer dolgun kızılın sana pahalıya patlayacak."

Phaedra homurdandı ve brendisini yudumladı.

"Vostrikova'nın kendisinin hâlâ bir çift güzel hamuru var. Annemiz yaşında, ama yine de..."

Tristan bir ağız dolusu şarabı neredeyse püskürtecekti. "Hamur?" dedi yutkunduktan sonra. "Bir çocuğun bugün lerde Cambridge'te öğrendiği kelimeler... Tanrı aşkına, Harold?"

Phaedra omuz silkti. Onun yönüne son bir öfkeli bakıştan sonra Tristan uyuşukluk numarası yavaş yavaş kaybolarak bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. Şimdi onu tanıdığından, Phaedra, adımındaki sıkıca sarılmış enerjiyi, güçlükle bastırdığı huzursuzluğu hissedebiliyordu.

Bir an sessiz durdular, Tristan'ın adımları Vostrikova'nın şark halısı üzerinde ağır ve ritmikti. Kendi kaygısını dağıtmak için bir yan sehpada uzanan siyah kitaplardan birini aldı. Cilt zengin, süslü bir şekilde kesilmiş deriyle kaplanmıştı ve

üstüne sadece altın yaldızla kabartmalı Romen rakamları işlenmişti. Phaedra meraklanarak kitabı açtığında nerdeyse nefesi kesiliyordu.

Tristan hemen yanına geldi. "Ah, Tanrı aşkına!" diye tıslad "Şunu bana ver!"

Gözleri büyümüş Phaedra onu sıkıca tuttu. "Hayır, sanmıyorum," diye mırıldandı, sesi biraz titrekti. El boyaması baskılar, zarifçe detaylandırılmış ve Fransızca başlıklı her bir çizim, bir öncekinden daha müstehcen sayfalarda gezindi.

"Ulu Tanrım," dedi Tristan bir sonraki sayfa düştüğünde.

"Hakikaten öyle," diye mırıldandı Phaedra. "Bak Tris. Bu ilgi çekici değil mi?"

Tristan'ın elleri şimdi arkasında sıkıca kavuşturulmuştu. "Evet," dedi gergince, "sanırım."

"Dizlerinin üzerinde böyle ne yapıyor sence bu kadın?" diye sordu Phaedra.

"Anlayamadım," dedi dişlerinin arasından.

Phaedra yukarıya baktı ve arsızca sırıttı. "Tahmin et."

Daha aşağı eğildi. "Kitabı aldığın yere koy," dedi sessizce.

"Şey, sanırım ağzında –ımm adamın erkekliği– var." Phaedra bir erkeğin sesini ve söz dağarcığını sağlamayı başarmıştı. "Bu tekniği hatırlamalıyım. Sanırım bir gün yararlı olabilir."

"Sanırım olabilir, *Harold*." Tristan'ın parmaklarının şimdi onun koltuğunun kolunu kazdığını fark etti.

"Hiç denedin mi?" diye sordu kaygısızca. "Belki bir gün denersin."

"Ulu Tanrım," dedi Tristan, ayağa dikilerek.

Phaedra benzer bir resim bulmak için diğer sayfayı çevirdi. Bu sefer diz çöken kadın, aşığı bir yastık kümesine dayanmışken ona ağız yoluyla hizmet ediyordu ve ikinci bir erkek arkasında diz çökmüştü.

"Aman!" Bu sefer Phaedra'nın sesi bir miktar kaymıştı. "Bu... bu çok dikkat çekici."

Tristan burun kemiğini, acı dikkatini dağıtabilirmiş gibi sıkıştırıyordu. "Sanırım bu Madam'ın özel pornografi koleksiyonu, Harold," dedi gergince.

"Ve kesinlikle paylaşılması amaçlanmış," dedi Phaedra sakince. "Bu yüzden buraya masanın üzerine bırakılmış, değil mi? Şimdi ikinci adamın –onun arkasında dizlerinin üzerinde olan– erkekliği sence nerede?"

"Harold!"

Phaedra kadının havaya kaldırılmış kalçalarına işaret etti. "Soruyorum, yani, çünkü buradan onun içine sokulmuş gibi görünüyor?"

Tristan tam kapı açıldığı anda kitabı onun dizlerinden kaptı. Phaedra ayaklarının üzerine fırladı ve kitabı bıraktı.

"Bonsoir," beyler." Başka siyahlı bir kadın odanın içine hızla ilerledi, bu çok daha gençti. "Ben Matmazel LaFoy."

"Bonsoir, matmazel." Tristan selam verdi ve kitabı bir yana bıraktı.

Phaedra şaşkınlıkla, bakmamaya çabalayarak garip bir selam verdi.

Kadın yarı gece elbisesi, yarı korse bir kıyafet giyiyordu. Yine de korse kısmı meme uçlarını çok kapamıyor, onları acıtıcı görünecek şekilde yukarı itiyordu. Mürekkep karası saçları yüksek ve sıkı taranmış, dudakları kan kırmızıya boyanmıştı

* Fr. İyi akşamlar.

ve akik gibi görünen uzun damlalar kulaklarından sarkıyordu. Bakışı Phaedra'ya sabitlenmiş kadın, uzun siyah bir binici kırbacını elinde sürüklerek, yürümüyor, âdeta kayıyordu.

"Pekâlâ, Madam bana bu akşam küstah bir genç erkeğimiz olduğunu söyledi." Onlara doğru yaklaşırken sesi kalındı ve genizden geliyordu. "Söyleyin, lordum, kuzeninizin bir derse ihtiyacı var mı?"

Tristan'ın gözleri keyifle ışıldadı. "Aslında, onun kıçına adamakıllı bir sopa yemesini seyretmek hoşuma giderdi..."

"Tristan!" Phaedra kelimeyi neredeyse ciyaklamıştı.

"... Ama," diye devam etti Tristan, "başka bir gün, belki? Bu çocuğa ilk seks partisi için söz verdim de."

Bununla Phaedra onu sertçe dirsekledi.

"Ah, kızıllarla tabii ki," diye ekledi Tristan.

Matmazelin yüzünde hayal kırıklığı belirdi. "Pekiyi, lordum." Matmazel LaFoy başını eğdi ve kırbacı elinden son bir kez geçirdi. "Yazık. Şimdi beni takip ederseniz, beyler, sizi üst kata götüreceğim."

Daha önce geçtikleri koridor boyunca genç kadını takip ettiler; ama bu sefer bir kat merdiven çıkıp evin derinliklerine ilerlediler. Her birkaç metrede bir onun açıkladığı gibi Madam'ın müşterilerine ekstra mahremiyet vermek için var olan bir dizi kapının içinden geçtiler.

Çöken bir hayal kırıklığı hissiyle Phaedra, işinin ne kadar zor olacağını ancak fark etti. Yol boyu bütün kişisel odalar kilitli görünüyordu. Hiç salon veya hiçbir çeşit kabul salonu görmemişti; sadece, daha fazla siyah deri kitap içeren küçük kitaplıklarla ve müstehcen sanat eserleriyle kaplı konsollarla süslenmiş geniş şık koridorlar. Yaramaz periler, keçi ayaklı satirler ve hatta yağmacı Romalılar arasındaki anormal seks faaliyetlerinin tüm şekillerini betimleyen güzel tablolar. Pha-

edra bunların yanından geçerken gözleri yuvalarından fırla ve çoğu kez kendini Tristan tarafından kolunun üzerinden y kalanmış ve ileri sürüklenmiş olarak buldu.

"Çeşitli zevkler sağlıyorsunuz, öyle değil mi, *matmazel*?" diye kaygısızca sordu Tristan ikinci kat merdiveni çıkarken. "Hem erkek hem kadın temin ediyorsunuz?"

"*Oui*," lordum. Ve istediğiniz her yaştan. Size genç bir..."

"Hayır, hayır." Tristan elini önüne geçmek ister gibi salladı. "*Mersi matmazel*. Yeni kariyerim göz önüne alındığında dedikodulara izin veremem, anlamalısınız."

Kadın kendini, aşağılanmış gibi dikleştirdi. "Lordum, size ağzı sıkılıkta uzman olduğumuzu hatırlatırım. Madamla istediğiniz çeşit hizmetle ilgili tamamen imzasız anlaşma yapabilirsiniz."

Tristan arada kalmış gibi tereddüt etti. Kadın Phaedra'ya kötü bir bakış fırlattı. Açıkça kuzen Harold'ın diğer türlü gerçek bir ahlaksızlık gecesi için bir engel olduğunu düşünüyordu.

"Bu gece olmaz, sanırım," diye cevap verdi Tristan sonunda. Ama kesin surette merakım uyandı."

Koridorun sonunda kadın durdu, kırbaçt kolunun altına sıkıştırdı ve neredeyse üç santim kalınlığında masif meşe kapının kilidini açtı. Evin geri kalanı gibi aynı koyu şıklıkla döşenmiş bir oturma odasını açığa çıkarmak için kapıyı itti. Sağda Phaedra'nın şimdiye kadar gördüğü en büyük yatak vardı ve solda daha küçük, karanlık bir oda vardı.

Matmazel LaFoy pencerelerin yanındaki bir gardıroba gitti ve bir takım derin çekmeceyi göstermek için açtı. Siyah deriden ve parlak metalden edevat, kapakların içindeki kancalardan sarkıyordu. Phaedra hiçbirini tanımamasına rağ-

* Fr. Evet

men, donakalmıştı. Kadın onlarla yüz yüze gelmek için döndü, göğüsleri hemen hemen Phaedra'nın yüzüne giriyordu. "Lordum, ziyaretinizin zevkini arttırmak için çeşitli edevat sağlıyoruz. Kızlarımız ve erkeklerimiz... bunlara dayanmak üzere eğitilmişlerdir," diye açıkladı.

"Mükemmel," dedi Tristan. "Ve kapı gördüğüm kadarıyla oldukça kalın. Duvarlar da çift sıvalı gibi görünüyor. Sanırım ses dışarı çıkmaz?"

Hafifçe güldü. "Hayır," dedi, elini gardırobun boyundan aşağı sallayarak. "Size özel bir şey göstereyim mi? Veya size daha... egzotik bir şey temin edeyim?"

Tristan yalandan çekmeceleri açtı. "Hayır, bence bunlar işe yarar," Başiyla karanlık odayı işaret etti. "Orada ne var?"

Matmazel hafifçe güldü. "Bunu sizin keşfinize bırakacağım. Şimdi size geç kalmış bir akşam yemeği getireyim mi? Serinletici içkiler belki?"

"Bir şişe brendi ve biraz şampanya," dedi Tristan.

Kadın başını salladı ve kapıyı arkasından kapatarak çekildi.

Tristan hızla ellerini ve gözlerini duvarların üzerinde gezdirerek, perdeleri kaldırarak ve sanat eserlerinin arkasını bile çıkararak odayı baştan sona taradı.

"Ne arıyorsun?" diye sordu Phaedra onu takip ederek.

"Gözetleme delikleri. Ufak gözler. Bu cinsten herhangi bir şey."

Phaedra karşı duvara hareket etti ve araştırmaya başladı. "Böyle şeyler kullanıyorlar mı?"

"Çoğu genelev kullanır," dedi, kendine bir çeşit aletle zevk veren bir kadının portresini kaldırarak. "Ama burada, sanmıyorum." Resmi bıraktı. "Madam'ın şantaj sanatına

odaklandığını işittim."

Phaedra duvarını bitirdi ve karanlık odaya doğru hareket etti.

"Yapma," diye uyardı Tristan.

Ama çok geçti.

Onu orada kapı eşiğinin hemen içinde yakaladı, gözleri duvarlarda geziniyordu. "Tanrım," diye fısıldadı.

Tristan kolunu kabaca çekti. "Gel, Phae," dedi numaralarını unutarak. "Bunu görmen gerekmiyor."

Ama yaşamın dehşetlerinin çoğu gibi oda, insanın bakışını geri dönmeyi imkânsız kılarak donduruyordu. Tek ışık, tavanın yakınındaki dar, parmaklıklı, insanın erişiminin çok ötesinde bir camdan geliyordu. Zincirler ve askılar ortaçağ işkence aletleri gibi çıplak duvarlarda asılıydı. Dar, metal bir portatif karyola bir duvara monte edilmişti ve pencerenin altında keçeyle kaplı, üzerindeki duvara takılmış demir kelepçelerle, bir çeşit tahta at duruyordu. Phaedra geri kalanına bakmaya dayanamadı.

Phaedra'nın solgunluğunu gören Tristan'ı, iğrenme, soğuk ve hasta edici bir kova su gibi yıkadı. Onu zorla odadan çekti ve kollarının arasına aldı. Phaedra onun kucağına daldı ve kafasını boynuna doğru gömdü.

"Phae, üzgünüm," diye mırıldandı Tristan, elini onun başının arkasına koyarak. "Oda halis pislik içeriyor. Vostrikova bunda uzmanlaşmış. Erkekleri buna *bağımlı hale getiriyor*. Şimdi seni neden buraya getirmek istemediğimi anlıyor musun?"

Phaedra başını omzundan kaldırdı ve gözleri kasvetli dar odanın derinliklerine daldı. "Tristan, bana yaptığın şeyleri sevdiğimi biliyorum. Ama bu oda *iğrenç* görünüyor."

Yüzünü kendine çevirip onu burnundan hafifçe öptü.

"Phae, senin hoşlandığın şey seks oyunu. Baskın bir eş seviyorsun, evet. Ama bu oda acı çektirmeyi seven erkekler ve belki birkaç kadın için. Diğerlerinin cinsel aşağılanmasından heyecan duyanlar için. Bizim yatakta beraber yaptığımız şeylerden çok çok uzak."

"Biliyorum." Kafasıyla gardırobu gösterdi. "Ya diğer şeyler? Onlar da bu kadar ahlaksız mı?"

Güldü. "Ah, birazcık, belki. Küçük ama görece zararsız kırbaçlar ve birkaç kelepçe var, ama kadifeden yapılmış, metalden değil. Fransa'dan ve Doğu ülkelerinden bazı seks oyuncakları. Bunları kullanmaktan kimseye zarar gelmez."

Gözleri merakla açıldı. "*Kadife kelepçeler?*" diye fısıldadı.

Tristan şeytani bir şekilde sırıttı. "Sana bir çift getiririm. Ama sadece sırayla kullanmaya söz verirsen."

"Sırayla?"

"Şey, böylesi adil görünüyor," diye cevapladı, ona yukarıdan gülümseyerek. "Yatağa zincirlenmek ve takatsiz kalana kadar okşanmak hoşuma giderdi."

Dudaklarını kararsızca yaladı. "Daha önce hiç... hiç böyle bir şey yaptın mı?"

"Hatırlayamıyorum," diye yalan söyledi gözlerini kırpıştırarak. "Senden önce kimseyi hatırlamıyorum, Phae."

Ve bunun sık sık söylediği başka bir yalan olduğunu pişmanlıkla düşündü.

Ama bu sefer, gerçeğin tehlikeli bir şekilde yakınındaydı. Aslında, sadece ne kadar derine düştüğü üzerine kafa patlatmak istemiyordu. Özellikle bu cehennem gibi, mide bulandırıcı yerde. Phaedra'nın bu pislikle çevrelenmesini istemiyordu. Onun bir anlığına bile kendi arzularını sorgulamasını istemiyordu.

Onu korumak ve de kendi korkularını engellemek dürtüsüyle dolan Tristan, onu kendine çekti. Phaedra birazcık farklı olabilir, diye düşündü kafasını kendi çenesinin altına sıkıştırırken. Ama kendi tutkulu doğasından utanması dışında onda bir sorun yoktu. Onun gençliğini sömüren bir kadın avcısı tarafından cinsel arzuyla olabileceği en kötü şekilde tanıştırılmıştı. Fiziksel olarak hazır ama duygusal olarak olgunlaşmamış olduğu zamanda onu ayartan bir piç. Ve güvenle, sabırla ve sevgiyle ancak yavaşça iyileşebilecek derin ve çirkin bir yara açmıştı onda.

Aşağı baktığında, gözlerinin koyu mavisi şimdi daha yumuşak olan Phaedra'nın onu izlediğini gördü.

"Phae, canım bu yerden ayrıldığımızda, her şey bittiğinde, bunu unut," dedi sakince. "Ve buraya gelmene izin verdiğim için beni affet."

"Affedilecek bir şey yok. Benim istediğim şeyi yaptın. Ve ben bu yerden habersiz olsam bile, burası daha az kötü olmayacak."

"Phae." Dudaklarını onunkine bir güven verme öpücüğü için yumuşak bir şekilde bastırdı. Kadife gibi, uzun kirpikleri alçaldı ve kollarında tutku veya korkuyla değil, ama Tristan'ın tam adlandıramadığı bir şeyle titredi. Belki o da aralarındaki şeyin derinleşen önemini hissetmişti.

Aniden kapı savrularak açıldı. Tristan sarılmayı bozdu ve etrafına baktığında eşikte gözleri eğlenceyle dans eden Matmazel LaFoy'u gördü.

"Ah, lütfen sizi bölmeme izin vermeyin!" Kadının dudakları içeri girerken bir tebessümle kıvrılmıştı. "*Alors*, sizin için Sally ve Flora'yı getirdim," burada onu takip eden kızlara doğru elini kaldırmak için durakladı– "ama sanırım artık onların hizmetine ihtiyacınız yok."

Bir şaşkınlık bile duymadan Phaedra huysuz pozunu geri takındı. "Kızıl saçlı kızlar istedik," diye karşı çıktı, iki kızdan ufak olana işaret ederek. "Onunki sarı."

Matmazel LaFoy'un gözleri art niyetle parladı. "Flora'nın kızıl-altın rengi saçları var, Bay Talbot," dedi gerginice. "Ve tam memnuniyet vereceğini size temin ederim."

"Ama saçları *kızıl değil*," dedi Phaedra yavaşça. "Onu alıp götürün ve bize başka bir tane getirin."

Tristan otur anlamında işaret etti. "Harold, canım evladım, o çekici bir çocuk. Ama daha koyu saçlı biri var mı, *matmazel*? Tabii ki Flora'yı da tutacağız."

"O renkten başka biri yok," dedi Matmazel LaFoy gerginice. "Size bir esmer getirebilirim, eğer isterseniz."

Tristan, Flora denilen kızı yanına çekti. Kız dehşete düşmüştü, gözleri vahşice parlıyordu. "Teşekkürler, *matmazel*," diye mırıldandı. "Flora işe yarar."

"Mersi, lordum." Matmazel LaFoy çok hafifçe başını eğdi. "Ah... ve işte serinletici içkileriniz."

Bir hizmetçi, şişeler ve kadehlerle dolu bir tepsiyi indirdi, çabuk bir reverans yaptı ve kayboldu.

"Sabaha kadar rahatsız edilmek istemiyoruz," diye buyurdu Tristan paltosunu nerdeyse çıkararak. "Siz icabına bakın, *matmazel*."

"Ah, tabii ki!" dedi başını eğerek. "İyi akşamlar, beyler." Sonra Matmazel LaFoy kütük gibi kapıyı korkunç bir gümbürtüyle kapatarak çekildi.

Flora adlı kız hafif bir inilti çıkardı. Kalbi ağırlaşan Phaedra bakışını onların bayağı, dekolte elbiseleri ve boyalı yüzlerinde gezdirdi. Şu ana kadar Millie'nin gelmeyebileceğini âdeta kabul etmemişti. Kesinlikle her ikisi de şefkatini kazanan bu zavallı, zayıf, bitkin yaratıkları beklemiyordu. İkisi

de Priss'in annesine uzaktan yakından benzemiyordu. En ufak olan, Flora, bahçede üzerinde bir yaba bastırılarak yere lanmış bir bahar tavşanı gibi korkudan donmuştu.

Tristan şampanyadan iki bardak doldurdu ve onların eline tutuşturdu.

Flora içkiye yukarıdan daha önce böyle bir şey görmemiş gibi gözünü kırpmadan baktı.

"Nasıl istersiniz, efendim?" dedi Sally adlı kız. "İkimiz de soyunabiliriz ve ikinizle beraber uzanabiliriz, eğer bu şekilde isterseniz?"

"Ah, acele etmeyelim, canlarım." Tristan kendine brendi doldurdu. "Oturun. Sizi biraz tanımamıza izin verin."

Kızlar karşılıklı endişeli bakışlar attılar ama bardaklarını biçimsizce kavrayarak oturdular. Tristan onların önünde yukarı aşağı yürüyordu. "Söyleyin, kızlar, buradaki işinizi seviyor musunuz?"

Sally tereddüt etti. "Sadece iki gün önce geldim." Kemikli omzunu kaldırdı. "Ama tepemde bir çatı var, değil mi? Ve her gün yiyecek bir şey?"

Ucuz, parlak renkli elbisesinin içinde, göğüsleri açıkta ve tırnakları dibine kadar yenmiş kız, önlerinde çekingen bir biçimde oturuyordu ve Phaedra aniden ağlamak istedi. *Her gün yiyecek bir şey?* Bunun için mi vücudunu köleliğe satmaya mecburdu? Ah, Phaedra, tabii ki, her üst sınıf Londralının bildiği gibi, bunun olduğunu biliyordu. Ama bunu bu şekilde görmek ağır gelmişti.

"Flora?" Tristan cesaretlendirdi.

Flora cevap vermedi, bunun yerine günün sonundaki gündüzsefası çiçeği gibi kendini içine kıvırdı. Kız on altı yaşının üzerinde olamazdı. "Seviyorum, efendim," diye fısıldadı sonunda, ona bakmayı reddederek.

Tristan diz çöktü ve çenesini parmağıyla kaldırdı. "Ne kadar zamandır burada çalışıyorsun sorabilir miyim?"

Tabii ki sorabilirsin, diye düşündü Phaedra. Onu memnun edecek her şeyi yapabilirdi. Bu zavallı kızlar onun her aklına esen şeye boyun eğmek için para alıyordu ve öyle yapmazlarsa muhtemelen dayak yiyeceklerdi.

Flora'nın vahşi gözleri titredi. "Eylül'de bir yıl, lordum," diye fısıldadı.

"Anladım." Tristan ayağa kalktı ve brendisinden kalanı yuvarladı, sonra Sally'ye bakmak için döndü. "Tatlım, görünmeden veya azar işitmeden kendi odana dönüşünü bulur musun?"

Sally ona garip garip baktı. "Burada yapmak zorundayız efendim. Vostrikova'nın kuralları."

"Hayır, sen kovuldun demek istiyorum. Arkadaşım ve ben kendimizi bu akşam yalnızca Flora'yla eğlendireceğiz."

Flora küçük bir çığlık attı sonra ağzının üzerine titrek elini çarptı.

Sally hakarete uğradığına mı yoksa korktuğuna mı karar veremiyor gibi görünüyordu ama bardağını kenara koydu ve Tristan'a doğru yerde azametle yürüdü. Elini kaldırdı ve Tristan'ın yüzünden aşağı yavaşça okşadı. "Ah, ama siz öyle iyi, öyle paralı bir erkeksiniz ki, lordum. Neden ayrılmak isteyeyim?"

Tristan hafifçe gülümsedi, elini yüzünden kaldırdı ve o asil bir leydiymiş gibi elinin tersini hafifçe öptü. "İçten kompliman için teşekkürler, canım," dedi sessizce. "Ama fikrimizi değiştirdik."

Baştan çıkarıcı kadının çehresi indi ve panik gibi bir şey Sally'nin yüzünden geçti. "Hayır," dedi ansızın. "Ben... ben gidemem. Madam bir hafta kıçımın derisini yüzer. Sizi tatmin

edebilirim, lordum. Söz veriyorum."

Tristan gülümsedi ve eline birkaç bozuk para sıkıştırdı. "Bak, sen akıllı bir kızsın, Sally. Sessiz bir köşe bul ve dinle. Korkarım ısrar etmeliyim."

Sally kapıya doğru yanaştı. "Ve siz koca LaFoy'a söyleyeceksiniz?"

"Asla bilmeyecek," diye ona garanti verdi Tristan.

"Keyfin bilir o zaman." Kız giderken onlara son bir bakış attı.

Fakat Flora gözyaşlarının eşiğindeydi. Tristan Phaedra'yı bir yana çekti ve kafasını kıza doğru eğdi. "Sence bir şey biliyor mudur?"

Phaedra omuz silkti. "Belki ama bunun için zamanın yok. Git. Kızı sorgulamayı bana bırak. Eğer bir yıldır buradaysa Millie'ye ne olduğunu kesinlikle bilmeli."

"Ben de böyle düşünmüştüm." Tristan Flora'ya başka bir bakış fırlattı. "Ama onun halini sevmedim. O iyi değil. Ne öğrenirsen öğren, Phae, onu buradan çıkarmak zorunda olacağız."

Phaedra onayladı. "Bunu bana bırak. St. Anne'deki saat gece yarısını vurana kadar vaktin var. Öyle ya da böyle planlandığı gibi eski bulaşıkhanede olacağız. Şimdi git."

Gözleri endişeyle dolu Tristan, Flora'ya sadece Vostrikova'nın müşterilerinden aslını öğrenemediği şeylerin, evin her yanındaki odaların, ofislerin, hizmetkârların merdivenlerinin yerini soracak kadar oyalandı. Kız onu düz, tek heceli bir sesle cevapladı ve Tristan'ın neden sorduğunu umursuyorduysa da, hiç belli etmiyordu. Phaedra, Flora'nın en son bir şeyi umursadığından beri uzun zaman geçtiği izlenimine kapılmıştı. Flora bir şeyi umursuyorduysa da, hiç belli etmiyordu. Tristan haklıydı. Kız Vostrikova'nın pençelerinden

kurtarılmalıydı. Phaedra'nın tek endişesi orada aynı onun gibi kaç tane daha kız olduğuydu.

Tristan kapıda çenesini yukarı kaldırdı ve onu kuvvetlice öptü. "Dikkatli ol Phae, Tanrı aşkına."

Phaedra göğsüne dolan korkuyla savaşarak başını salladı, sonra onu kapıdan dışarı itti. Kızın sandalyesine geri döndü. "İyi misin, tatlım?"

Kız gözlerini vurulmayı beklermiş gibi sıkıca yumdu. "Evet."

"Flora sana zarar vermeye niyetimiz yok," dedi kalın sesi için daha fazla zahmete girmeyerek. "Dinle, tüm bunları açıklamak için zamanım yok. Buradan ayrılmak ister misin? Eve gitmek?"

Yüzü buruşarak başını salladı. Gözyaşları ve korkusuna oldukça dikkat çekecek biçimde güzeldi.

Phaedra elini tutup sıktı. "Öyleyse seni bu gece uzaklaştıracağız. Vostrikova seni tekrar kullanamayacak, yemin ederim."

Kız, Phaedra'yı ona ne yapacağını merak edermiş gibi garip bir şekilde izliyordu. Phaedra doğruldu ve pencereye geri çekildi. Yağmur tekrar başlamıştı; lamba ışığının altında kaldırım taşlarını sarımtırak bir parıltıyla düzleştiren bir sağanak. Cadde gri ve ürkütücü görünüyordu.

"Flora, bilgiye ihtiyacım var," diye nazikçe üsteledi. "Birini arıyoruz. Eminim isteği dışında burada. Adı Millie Dales ve o uzun, kızıl saçlı!!! Burada mı?"

Flora sessizce kafasını salladı.

Çok geç kaldık, diye düşündü Phaedra keyifsizce. Akşamın olayları üzerine yüklenmişti ve gözleri yaşlarla doldu. Ne kadar toy bir aptaldı! Tristan haklı çıkmıştı.

"Bu gece değil," diye fısıldadı kız.

"Ne?" Phaedra'nın kafası ona döndü. "Ne diyorsun? rada olduğunu mu?"

Kız ıslak ıslak burnunu çekti. "Bir haftadır yok, sanır Millie gelir ve gider. Madam onu ödünç olarak dışarı verir

Umut Phaedra'nın göğsüne sıçradı. "Yani geri geliyor

Kız tekrar burnunu çekti ve başını salladı. "Yarın, gali Sanırım, bu doğru."

Phaedra onun yanına giderek her iki elini tuttu. "Pha beni dinle," diye yalvardı. "Seni buradan çıkaracağız, Millie de. Ama önce bana *her şeyi* anlatmalısın."

Tristan'ın, ayak sesleriyle başka sesler duyması için, on beş dakika boyunca irili ufaklı odalara girip çıkarak, ridor ve merivenlerden oluşan bu tavşan yuvasında dolaş durması gerekti. Kapıların bazıları kilitliydi ama Kemble ona ödünç verdiği aletler –dört uzun, ince metal parçası– çok işine yaradı.

Tristan, Madam Vostrikova'nın, akşamları güzel çocukla rından biriyle satranç oynama alışkanlığının olduğunu öğren mişti. Ofisleri en sondaki evin zemin katındayken, özel odaları onun iki kat üstündeydi. Girmek için çatı yolunun üzerinden, eski mobilyalarla, saklanacak bol miktarda yerle ağzına kadar dolu bir çeşit sandık odasının içinden geçti.

Görünen o ki, böyle düşünen yalnızca Tristan değildi. Çı kışın yakınında karanlık bir köşeyi döndü, neredeyse eski bir divana takıldı. Bir uşak ve kızlardan biri onu tutku güreşle rine zemin olarak değerlendiriyorlardı. Tristan, çabucak bir gardırobun arkasına kaydı ve inlemelerin kesilmesini bekledi. Genellikle röntgenci bir tip değildi.

Kız eteklerini aşağı indirdiğinde ve ikisi de sıvıştığında Tristan sürünerek, dışarı, dar, tozlu merdiven basamaklarının

üzerine çıktı. Gölgelerin içinden süzülerek, bir kulağı sürek li tetikte, hemen alt kattaki giriş salonuna açılan bir sonraki daha geniş merdivenden aşağı indi. Son merdiven sahanlığın da keskin kadınsı bir ses duydu. Üzerindeki oturma odasının kapısı, basamaklardan aşağı ışık saçarak açıldı. Tristan nefesi ni içine çekip bir saksı bitkisinin arkasına girdi.

"*Da*, yün şalım, Lavrin," diye buyurdu Vostrikova. "Ve sen, kız! Ateşe biraz daha kömür at."

Kapı kapandı. Bir adam onu geçip, merdivenlerden aşa ğı indi. Onları içeri alan, bodur eşkıyaya benzeyen adam, bir uşak olmak için fazlasıyla iyi giyimliydi. Karanlıkta Tristan'ı fark etmedi. Topukları alttaki mermer zeminde çınlayıp sonra uzaklaşarak çabuk çabuk merdivenlerden indi ve holü geçti. Uzakta, St. Anne'deki saat on biri vurdu; sesler şehir evinin önünde yankılandı.

Tristan soluğunu bıraktı, sonra zemin kata doğru yavaş yavaş ilerledi. Vostrikova'nın özel ofisleri hemen giriş salonu boyuncaydı; bir ziyaretçinin geldiğinde göreceği ilk odalar. Sezgileriyle çalışan Tristan ilk kilidi açtı ve geniş, kare, geniş bir odaya girdi. Gaz lambasının ışığı, koltukların ve iki duvar da sıralanmış kanepelerin üzerine hayaletimsi bir parıltı yan sıtarak pencerelerin arasından düşüyordu. Oda bir masa ve arkaya doğru bir dizi kitaplık barındırıyordu. Tristan zamanı olursa onları aceleyle karıştırmayı zihnine not etti.

Diğer kapı biraz daha fazla zamanını aldı, ama çok değil. Bu oda daha küçüktü, ama kırmızı ve altın tonlarıyla pahalı maun mobilyalarla zenginceydöşenmişti. Cilalı masa sonsuz luğa uzanıyordu. Üzerinde bir lamba ve süslüce oyulmuş gül ağacından bir kutu dışında bir şey yoktu. Tristan nazikçe ka pağı kaldırdı. Purolar güzel, tatlı Cavendish, diye düşündü; bir tanesini burnunun altına sürterek.

Masanın arkasında dört çekmeceli, camdan cama
nan bir kasa vardı. Kilidi kırmak sadece bir an almıştı,
lambayı yaktı ve işe koyuldu. Çekmeceler, hesap defte
faturalar ve yazışmalar içeriyordu ve neredeyse hepsi bi
lizceydi. Yarım saatlik titiz bir araştırmadan sonra şüphe
doğrulanmıştı. İşe yarayan hiçbir şey yoktu. Masaya dön
Yine olağan yığın dışında hiçbir şey yoktu. Mühür mu
Mürekkep. Mektup kâğıdı. Bir tüccarın faturalarının dü
bir yığını.

İçini çekerek resimlerin ve mobilyaların arkasına dikka
bakmak için lambasını yukarı kaldırdı ve caddeden gözü
yenler olabileceğini hesaba katarak, odanın geri kalanını s
bucak araştırdı. Yağmur oluklarının içinde çatırdayan yo
murun hacmini değerlendirerek bunun mümkün olmadığı
düşündü. Phaedra'yı ve şu an nerede olabileceğini düşünme
meye çalıştı. İnsanın konsantrasyonunu kaybetmesinin, hata
ların en ölümcülü olduğunu çok iyi biliyordu.

Sinir bozucu bir biçimde araştırması hiçbir şey sağlama
mıştı, bu yüzden Tristan kasaya döndü. Gayri ihtiyari, alt
çekmecelerden birini çıkardı ve çekmeceli dolabın içini ince
ledi. Elinin tersiyle alta tıklattı. Evet, çok yüksek ve çok boştu.
Parmaklarını çerçeveyle tahta pervazın arasına sıkıştırdı. Ah
pervaz aslında menteşelenmişti, düşerek, bir tepsiden biraz
daha büyük iki sığ çekmeceyi açığa çıkardı.

Çekmeceleri dikkatlice açarak, şaşırtıcı ölçüde düzenli ü
tiflenmiş mektupları ve hesap defterlerini dışarı çıkardı. Bu,
kuşkusuz, onun istediği şeydi. Tristan yazışmaları gözden
geçirdi. Çoğu Rusçaydı ama okuyabildiği kadarı yasadışıydı.
Yıllara bedel isimler, tarihler, entrikanın her türlüsü oradaydı.
Ve ne yazık ki bunlar insanın paltosunun altına sıkıştıramaya-
cağı kadar fazlaydı.

Odaya bakındı ve siyah yünden uzun bir şeyin masanın
sandalyesinin üzerine gelişigüzel atıldığını gördü. *Madam'ın*
kürk palto. Bu rastlantı onu keyiflendirdi.

Aceleyle Tristan onu yere yaydı ve ganimetini üzerine
attıfedi. Onu sıkı bir bohça haline getirdi ve masanın içinde
gördüğü uzun paket ipiyle bağladı. De Vendenheim'ın adam-
larının evi izliyor olması gerekiyordu. Tristan uyanık olmala-
rını diledi.

Bohçayla lambayı bir ön pencereye taşıdı ve pencere ka-
nadını kaldırdı; sonra lambayı dışarı uzatarak, üç kere öne
arkaya salladı. Aceleyle ipi aşağı salarak, bohçayı evin yanına
alçalttı.

Zemin katı balkonunda duraksadı. Bohçayı oradan kaldı-
rının üzerine sallandırmayı başarabilirdi ama yoldan geçen
biri onu daha önce bulabilirdi. Hem sonra yağmur vardı. En
iyisi başladığı gibi gitmekti. İpi tabii ki birkaç santim kısaydı.
Sonunda, dua edip ipi bıraktı. Bohça, bodrum kat merdiven-
lerinin altındaki kaldırım taşına bir *pat* sesiyle kondu.

Pencereden dışarı bir an daha aşağıda birinin duyup
duymadığını merak ederek baktı. Bodrum katın bu bölümü
kömür, şarap ve benzer şeyler için depo olarak kullanılıyor ol-
malıydı ve çok az girip çıkan olurdu. Tristan geri çekilip pen-
cereyi kapadı.

Ama tam o anda bir araba caddeden aşağı tangırdayarak
geldi. Hızlı hareket eden siyah bir tek atlı araba. Pencerelerin
önüne çekti. Tristan hızla çömeldi. Sürücü aşağı sıçradı, diz-
ginlerini bir lamba direğinin etrafına doladı. Zayıf gaz lamba-
sı ışığının birikintisinde adamın yüzünü tanımamaya imkân
yoktu. George Nebbett cehennem köpekleri ardındaymış gibi
–ön merdivenleri– sekerek çıktı. Tristan alçak sesle küfretti.

Bu iyi olmamıştı.

Göz açıp kapayıncaya kadar Nebbett kapıyı deli gibi yumruklamaya başladı. Tristan fitili kıstı ve seçeneklerini gözden geçirdi. Şimdi holde sesler vardı; Nebbett'in sesini bir uşağın gergin ama nazikçe sabırsız sesi izliyordu. Tristan odanın çevresine göz gezdirdi. Eğer biri içeri gelirse, hiçbir çıkış yolu yoktu; ikisi de merdiven boşluğuna tepeden bakan pencereler dışında ve kaçış Phaedra'yı evin içinde bırakmak anlamına geliyordu. Başka bir yol bulması gerekiyordu.

Düşünmek için fazla zamanı yoktu. Biri ağır, diğeri hafif ve hızlı adım koridordan oraya doğru geliyordu. Kızgın kelimeler karşılıklı söyleniyordu. Giriş odasındaki kilit çıngırdadı. *Bir tane kaldı.* Tristan bir ajanın sezgisiyle yakalanmak üzere olduğunu anladı.

Yüzsüzlüğe vurmaktan başka yapacak bir şey yoktu. Lambayı tekrar yaktı, ağzına bir puro aldı ve çizmelerini Vostrikova'nın güzel maun masasının üzerine koydu.

Koridorlarda yankılanan sesler üzerine, Phaedra, arka merdivenlerde Flora'yı arkasına sıkıştırarak donakaldı. Eğer Tristan'ın mantığı doğruysa evin bu kısmının şimdi sessiz olması gerekiyordu. Değildi. Bir anda hizmetkârların sesleri çınladı. Hızlı, hafif ayak sesleri havadaki gerilimi yükselterek kapının ötesinde yankılandı. Phaedra durarak dinledi.

"Akşamlarının bölünmesinden hoşlanmam, Bay Nebbett." Bu Vostrikova'nın koridorda yankılanan sesiydi. "Bu yarının meselesi?"

Phaedra uzandı. Geçidin karşı ucunda, eline bir anahtar takımı sıkıştırılmış, yüzü öfkeyle gerilmiş Vostrikova'nın ön merdivenlerden indiğini görebiliyordu.

"Madam, bu bekleyemez." Phaedra, elinde sırılsıklam bir şapkayla holde duran çelimsiz beyefendinin yüzünü görebildi. "Az önce korkutucu bir haber aldım."

Vostrikova uşağı gönderdi, sonra adama onu takip etmesi için işaret etti. "Gel," dedi anahtarları şıkırdatarak. "Ama çabuk ol." Siyah ipek etekleri köşeyi hışırdayarak döndü.

Adam onun arkasından kayboldu. Vostrikova'nın anahtarının kilitteki sesi duyuldu.

Olamaz, Tristan neredeydi? Tristan'ın ona gösterdiği planlan, bunların Vostrikova'nın özel ofisleri olduğunu biliyordu. Heyecandan kulakları uğulduyordu. Bir an gözlerini kapadı. Dışarı çıkacak zamanı olmuş muydu acaba?

Ama bu olası değildi. Bunu biliyordu. Phaedra dudaklarını ısırarak paltosunun cebine uzandı ve Bay Kemble'ın ona verdiği küçük tabancayı çıkardı. Nabzı bir kerte daha arttı. "Bensiz aşağı in, Flora," diye fısıldadı omzunun üzerinden. "Bizden biri gelene kadar eski bulaşıkhanede saklan."

Kız tabancaya göz attı ve hızla uzaklaştı. Phaedra açık koridora doğru hızla ilerledi ve arkasını duvara dayayarak, gölgelerin içine kaydı. Sesler net gelene kadar evin ön tarafına doğru yavaş yavaş hareket etti. Silahın ağırlığı elinde, bir ölü gibi, soğuk, anormal bir şeydi. Kemble'ın talimatlarını hatırlayarak onu daha sıkı kavradı.

"O puştun evraklarını karıştırdığını söylüyorum!" diye çınladı adamın gerilmiş sesi. "İki kere onu kütüphanede yalnız bırakması için karımı kandırmış. Bunu bu gece itiraf etti, sadakatsiz sürtük."

"Herhangi bir şey karıştırılmış mı?" diye sordu Madam. "Ya da alınmış mı?"

"Şey, hayır. Görebildiğim kadarıyla hi-hiçbir şey." Adam şimdi bağırıyordu. "Ama tehlike kapıda, size söylüyorum. Yakalandık."

Vostrikova'nın keskin kahkahası çınladı. "Öyle korkaksın ki Nebbett. Herkes Tristan'ın çekici bir zamparadan başka bir

şey olmadığını bilir." Ama sesinde endişeli bir ton vardı.

Phaedra şimdi merdivenlerin ayağının dibindeydi. Yukarı çabuk bir göz attı, merdivenlerin dönemeçleri yükseldikçe karanlığın içinde gözden kayboluyorlardı.

"Onun bir zampara olduğunu düşünebilirsiniz. Ama iki kez karımla hemen burnumun dibinde yatacak kadar kurnazdı ve bildiğim kadarıyla dün bunu yine yaptı."

Phaedra aceleyle basamakların dibinden karşıya geçti ve sırtını açık kapının yanına yasladı.

"Sosyetenin yarısı karımla yattı, Nebbett." Madam'ın sesi yükseldi. "Tanrım! Adam! Bu aile içi drama gerçekten satranç oyunumu bölmeni gerektirecek kadar önemli mi?"

Phaedra köşeden odayı gözetledi.

"En kötüsünü duymadınız." Nebbett denilen adam ellerini önünde ibadet eder gibi kavuşturdu. "Lord Hauxton artık beni görmeyi reddediyor. Personele beni içeri almamaları emredilmiş."

"O hasta," diye cevabı yapıştırdı Madam. "Her an ölebilir, aptal."

"Hauxton'ı tanımıyorsun!" Nebbett haykırdı. "Kalemi soğuk, katılaşmış parmaklarından zorla alana ve tabutuna çivi çakana kadar çalışacaktır. Hayır, Madam, size söylüyorum, *ben olduğumu anladılar*! Lütfen, lütfen, bana yardım etmek zorundasınız."

"Yardım etmek?" Vostrikova'nın sesi kuşkulu geliyordu.

"Madam," dedi onu elbisesinin kolundan yakalayarak, "bu ülkede vatan hainlerine ne yaptıklarını biliyor musunuz?"

Vostrikova adamakıllı güldü. "*Benim* ülkemde vatan hainlerine ne yaptıklarını biliyorum, Nebbett. İngiltere'de ölümün bir lüks olacak; çabuk ve acısız."

"En azından bana mektupları geri ver," diye yalvardı Nebbett. "Onları okumak için şimdiye kadar zamanın olmuştur. Senin için bir anlam ifade etmezler."

Vostrikova onu silkti, sonra yumuşadı. "Ah, pekâlâ; eğer bu beni senden kurtaracaksa." Arkasındaki kapının kilidini açmak için döndü.

"Hepsine ihtiyacım var," diye vurguladı Nebbett. "Bu gece onları ait oldukları yere geri koymalıyım."

"Sessiz ol, aptal," diye tısladı Vostrikova. Phaedra kapı açılırken yüreği ağzında, izledi. "Mektupların benim ofisimde güvende."

"Artık değiller." Phaedra Tristan'ın sesinin karanlıkta neşeyle çınladığını duydu.

"Tanrım!" diye Nebbett haykırdı, odaya dalarak, Vostrikova arkasından azametle yürüdü.

Phaedra kapının kenarından uzandı ama sadece Tristan'ın masanın üzerine dayanmış çizme topuklarını görebildi. Şu adamın küstahlığı! Yüreklenerek arkalarından içeri süründü; korkmuş ama kararlı bir şekilde son kapının soluna yerleşti. Tüm dikkatleri Tristan'ın üzerine yoğunlaşmıştı.

Vostrikova hızla masanın köşesine yürümüştü. "Lord Avoncliffe." Sesi tuhaf biçimde sakindi. "Beni şaşırttınız ve sürprizlerden hoşlanmam."

"Majestelerinin Hükümeti de öyle," dedi Tristan, ağzının bir köşesinden duman fosurdatarak. "Bu arada Madam, bunlar çok güzel purolar. Bana tütüncünüzün adını vermelisiniz."

Nebbett, Madam'ın kolunu yakaladı. "Öldürün onu," diye tısladı. "Zorba adamlarınızı çağırın! Mektuplar onda!"

Phaedra Tristan'ın ağzının bir sırıtışla kıvrılışını izledi. "Artık değil," dedi Tristan. "Kahretsin, öyle kafasızım ki, on-

ları okuyamadım bile, bu yüzden, onları okuyabilecek üstü rime yolladım."

"Yalan söylüyorsun," diye tısladı Vostrikova. Bir elini d ğer elinin üzerine atarak tuhaf bir hareket yaptı. "Bu eve ne gelen oldu ne de giden. Mektuplar hâlâ burada ve *ben onları bulacağım*, lordum."

"Öyleyse etrafı gözden geçir." Tristan sırıtması artarak ayağa kalktı ve orası ona aitmiş gibi çizmesini sandalye nin ortasına yerleştirdi. "İsterseniz gizli çekmecelerinizi çekip açın. Ama onların boş olduğunu göreceksiniz."

Vostrikova birdenbire manşetinden uzun ve parıldayan bir şey çıkararak öne uzandı. "Tanrı biliyor ya, bunu mahvetmene izin vermeyeceğim!" diye haykırdı bıçağı savurarak. "Nebbett! Onu yakala!"

"*Onu yakala?*" Nebbett korkuyla büzüldü.

"Yakalasana!" diye homurdandı Vostrikova. "Yoksa Tanrı'ya ant içerim, ondan sonra senin boğazını keserim."

"Kimse kimsenin boğazını kesmiyor," dedi Phaedra kendi sesiyle. Tabanca iki elinde doğru düzgün tutulmuştu, Phaedra dirseklerini Kemble'ın ona gösterdiği gibi üst üste koymuştu.

Sonunda Tristan'ın sırıtması kayboldu. Rengi de onunla beraber gitti. Vostrikova gözleri art niyetle parlayarak döndü. "Bakın hele, *Bay* Talbot değilmiş," diye fısıldadı bıçağı titreyerek. "Seni küçük sürtük. Senin ne mal olduğunu hemen anlamalıydım."

"Phae." Tristan elini yana doğru uzatmıştı. "Phae, ben hallederim."

"Ama bıçağı var," diye fısıldadı Phaedra. "Ve ben sadece..."

O zaman olanlar oldu. Vostrikova bir anlığına Phaedra'nın ötesindeki bir şeye göz attı. Phaedra soluna bir şeyin hamle ettiğini görmekten çok hissetti. Kalın bir kol boğazının çevresine dolanarak geri çekilmişti. Çeliğin soğuk öpücüğü soluk borusunun altına sürtündü. "Silahı at," diye soludu kalın, yabancı bir ses, Phaedra'nın kulağına. "Seni temin ederim benim bıçağım çok daha hızlıdır."

Nebbett yüzü kül gibi olarak geri çekildi. "Lavrin! Tanrı'ya şükür!"

Tristan'ın sesi tamamıyla sakindi. "Söylediği gibi yap, Phae. Her şey yolunda."

Phaedra masanın karşısından onu izledi. Tristan neredeyse sezilemez bir şekilde başını salladı, sonra göz kırptı. Bir planı vardı. Phaedra tabancayı ileri fırlattı. Tabanca halıdan sekerek, alçak, ağır bir sandığın altında kayboldu.

"Öldür onu, Lavrin!" Vostrikova'nın sesi ve bıçağı öfkeyle titriyordu. "Onu hemen öldür!"

Adam kolunu Phaedra'nın soluk borusunu ezerek daha sıkı bastırdı. Bundan sonra zaman ileri sıçramış gibiydi. Kusursuz tek bir hareketle Tristan bir eliyle Vostrikova'nın bileğine vururken, diğer eli çizmesine gitti. "Phae, çök!"

Phaedra saldırganını da beraberine alarak gevşedi. Bir bıçağın parıltısı adama doğru uçtu –Phaedra neresine geldiğini bilmiyordu– ve adam haykırdı. Külçe gibi yere yığıldı. Nebbett çığlık attı ve odadan kapıyı çarpıp arkasındaki kilidi kırarak gitti.

Phaedra kıpırdandı ve esmer, tıknaz bir adam arkasındaki zemine ıstırapla kıvranarak yuvarlandı; bıçak sağ omzuna gömülmüştü. Hepsi bir anda olmuştu. *Bitmişti.*

"Tristan," dedi. Rahatlamayla eğildi, silahını arayacak kadar düşünceli değildi. Aniden yaralı adam –Lavrin– acıy-

la sersemlemiş halde ayağa kalktı. Vostrikova bulabildiği tek silahı –masasının üzerinde yanan lamba– kapıp Phaedra'ya döndü.

"Evrakım, Avoncliffe!" diye talep etti lambayı havaya kaldırıp, cam lamba şişesini çatırdatarak. "Onları hemen göster! Yoksa onu ateşli bir ölüme yollarım."

Phaedra duvara doğru geriledi. Vostrikova şimdi kapının önündeydi. Eğer lambayı halıya çarparsa tüm oda çok kısa sürede alevler içinde kalıp onları kapana kıstıracaktı. Madam'in eli şimdi titriyordu ve gözleri hiddetle açılmıştı.

Tristan iki elini de yukarı kaldırdı. "Siz kazandınız, Madam," dedi masanın arkasından yavaş yavaş çıkarak. "Sadece lambayı..."

"Orada kal!" diye haykırdı. Alev tüyler ürpertici bir şekilde duvarlara dans eden öldürücü gölgeler yansıtarak titreşiyordu.

"Lilya, hayır!" Lavrin elini uzatmaya çalıştı. Omzuna saplı bıçakla ona doğru yalpaladı.

Daha sonra, bayıldı mı yoksa sadece dengesini mi kaybetti anlayamadı. Ama Vostrikova'nın üzerine yıkılarak kaburga kemiklerine çarpmıştı. Vostrikova lambayı kavrayışını kaybetti. Lamba yere çarptı. Yağ sıçradı, alevler halıyı ve eteğini sardı. Vostrikova çığlık atarak ve alevleri döverek kapıya doğru düştü.

Phaedra her nasılsa Lavrin'i ayak bileğinden yakalamayı akıl edebildi. Tristan yanındaydı, diğer bileği çekiyordu. Onu halıdan sürüklediler; bıçak omzunda hafifçe sallanıyordu. Vostrikova çığlık atıyordu; alevleri elleriyle yelleyerek daha kötü hale getiriyordu.

"Yuvarlan!" Tristan ona bağırdı. "Yerde yuvarlan!"

"Hayır!" diye haykırdı, sırtını kapıya vererek. "Hayır, hayır!" Sıcaklık ve ışık odayı doldurdu.

"Phae! Benimle gel!" Tristan onu pencereye çekti ve pencere kanadını yukarı sürdü. "Dışarı çık" diye emretti.

Phaedra duraksamadan pervaza oturdu ve iki bacağını da dışarı çıkardı.

"Aman Tanrım!" diye haykırdı aşağı bakarak.

Çabucak onu öptü. "Yüksek değil, sevgilim. Yemin ederim."

Ama bunu düşünecek zamanı yoktu. Tristan onu kuvvetle itti. Phaedra tuğlalar sırtını çizerek evin yanından aşağı kaydı. Merdivenlerin dibine, sert ve şişman bir şeyin üzerine çökerek ve kafasını alt basamağa çarparak kondu. Siyah ve gümüş gibi bir şuursuzluk Phaedra'yı sardı; kendini bilmeden yattı.

13. BÖLÜM

Gerçeği yaratan pek çok yemin değil,
Gerçeğe adanmış tek bir yemin.

Phaedra kafası karışmış bir halde ve titreyerek, yatağını çaprazlama kesen soluk sabah ışığının aydınlığına uyandı. Kafasını yastıktan kaldırarak odanın içine bakındı; bilincinin derinlerinde bulanık ve korkutucu bir şey görmek için.

Ama hiçbir şey yoktu. Sadece sabah görevlerine koyulmuş Agnes. Onun perdelerini ve eski kızaklı küvetini çekiyor. Pencerelerinin altındaki caddede arabaların her günkü takırtısı başlamıştı ve güvercinlerin ötüşmeleri pervazlardan taşıyordu.

Phaedra yastığa geri düştü. *Kendi odasındaydı. Kendi yatağında.* Ve yine de karanlık onu rahatsız ediyordu. Bacakları yatak örtülerinin altında kurşun gibiydi, elleri kansızdı.

Tristan.

Elini ışığa siper ederek, doğruldu. "Agnes?"

Hizmetçisi temizlediği fırçayı fırlattı ve yüzünde aksi bir ifadeyle birdenbire yatağa çullandı. "Uyandınız mı, hanımefendi?" dedi, Phaedra'nın gözlerine dikkatle bakarak. "Ah, beni ne kadar korkuttunuz!"

Phaedra'nın beyni pamukla sarılmış gibiydi. "Ne oldu?" diye sordu dirseklerinin üzerinde yükselerek. "Ben... ben anımsayamıyorum."

Agnes yatağın kenarına yerleşti. "Düştünüz, hanımefendi. Hatırlıyor musunuz?" Phaedra'nın saçını alnından arkaya sıvazladı. "Aah, ne kadar kötü bir yumruunuz var!"

Phaedra'nın eli şakağına gitti. "Bir yumru?" Evet, şimdi parçalar halinde hatırlamaya başlıyordu. Agnes'ın bileğini yakalayarak, "Tristan? O... güvende mi?"

Agnes şimdi ona gülümsüyordu. "Ah, evet. Yangında saçının bir kısmını kaybetmiş ama yeniden çıktığı için..."

"Tanrıya şükür," diye fısıldadı Phaedra.

Nasıl olduğunu bilmemesine rağmen onun güvende olduğunu tabii ki biliyordu. Ama anıların en belirsizleri canlanmaya başlamıştı. Tristan'ın yüzüne dayalı yumuşak eli... Onu nazikçe bir arabanın içine kaldıran kolları... Yanağının onunkine dayandığını hissetmişti. Gözyaşları hissetmişti. Onun muydu? Yoksa Tristan'ın mı? İkisi de, diye düşündü. Ulu Tanrım. Parmakları dudaklarına sıkıca bastırarak titredi.

Agnes yatak örtülerini düzeltirken, boğazını biraz tuhafça temizledi. "Şu Bay Kemble bu sabah sizi sormak için uğradı, hanımefendi. Bay Talbot'un dün gece tam bir kahraman olduğunu söyledi."

"Beni bir pencereden dışarı itti. O kadarını hatırlıyorum."

"Yaşamınızı kurtarmaya çalışıyordu."

"Evet." Phaedra'nın gözleri daldı. "Sanı-sanırım başımı basamağa vurdum."

"Evet, söylediler," diye mırıldandı Agnes.

Phaedra birinin onu çekip çıkardığını da hatırladı. Karan-

lıktan çıkarlarken kulağının yanında çok derinden gelen bir ses. Yüzündeki serin yağmur. Boğazının gerisinde duman kokusunu hâlâ hissedebiliyordu. İçini kaplayan soğuk dehşeti... Tristan'a korkunç bir şey olduğunun korkusu.

Onu Vostrikova'nın ön basamaklarından taşımışlardı. Ve sonra onu görmüştü; alev almış ve parçalara ayrılmış bir tahta halenin içinde, yüzü is lekesiyle kararmış, cehennem kapılarından kaçan bir intikam meleği. Rahatladı. *Tristan hayattaydı.* Kendisi de hayattaydı. Ve her ikisi de çok şanslıydı.

Ama bir zamanlar güzel olan Madam Vostrikova artık güzel değildi. Phaedra görüntüyü uzaklaştırma isteğiyle gözlerini kapadı. Madam, Tristan'ın alevleri söndürmek ve onu dışarı çıkarmak için kullandığı halının üzerinde uzanıyordu; saçları kavrulmuştu, yüzü o kadar kötü yanmıştı ki tanınmayacak haldeydi, dökümlü ipek elbise parçalanarak vücudunu bir koza, çok soluk bir kılıf gibi sarmıştı. De Vendenheim alçak sesle küfretti ve Phaedra'nın yüzünü çabucak başka yöne döndürdü.

Bu onu uyandıran rüya olmuştu. Kaçmayı istediği şey. Bunu şimdi hatırlıyordu ve titredi. Phaedra onu uzaklaşmaya zorladı ve Agnes'a baktı.

"Lord de Vendenheim," dedi kalbi ağırlaşarak. "Beni merdiven boşluğundan yukarı taşıyan oydu. Ve şimdiye kadar Stefan'a *her şeyi* anlatmış olmalı."

Agnes, Phaedra'nın omzuna sakinleştirici elini koydu. "Sanmıyorum, hanımefendi. Sizi kendi arabasıyla buraya getirdi. O ve Bay Talbot sokakta sert sözler söylediler ama sanırım bir anlaşmaya vardılar."

Phaedra gözlerini kapadı. Sadece de Vendenheim'ın onu Soho'da gördüğündeki öfkesini hayal edebiliyordu ve tabii ki bunun için Tristan'ı suçlamış olmalıydı. Canı sıkıldı. "Ya per-

sonelimiz?" diye fısıldadı pek önemsemeyerek. "Beni g
oldu mu?"

"Ah, hayır, hanımefendi," diye güvence verdi A
"Cook'u saat onda güçlü, sıcak bir içkiyle ve boğazı için
yumuşak kumaşla yatağa yolladım. Bir miktar bitkin g
düğünü düşündüm, ona da öyle söyledim."

Phaedra zayıf bir tebessümü başardı. Cook adı çıkmış
hastalık hastasıydı ve pencerelerden gözetleme eğilimi v
"Zavallı kadın. Ölüyor olduğunu düşünüyordur."

Agnes omuz silkti. "Her nasılsa araba arkaya uğradığın
ben gözetliyordum, hanımefendi. Etrafta kimse yoktu. A
bir kız, korkmuş küçük bir şey vardı. Onu Flora diye çağ
dılar. De Vendenheim onu görev yerine götürüyordu. Meydanlardan benimle çıktığınızı hatırlamıyor musunuz?"

"Evet, biraz." Kafasındaki yumruya büyük bir dikkatle dokundu.

"Bu arada Cook'a dün gece halıya takılıp düştüğünüzü söyledim," diye devam etti Agnes, Phaedra'nın tuvalet masasının köşesini işaret etti. "Mermer köşe korkunç biçimde sert. Bir şekilde sizi doğruca yatağa yatırdım. Ve o zamandan şu ana kadar buradaydınız ve aksini söyleyecek kişinin alnını karışlarım."

Phaedra iki elini de saçlarının arasından geçirdi. Çok kirli ve keçe gibiydi. "Vostrikova?"

Agnes'ın yüzü yumuşadı. "Şu Kemble onun yaşadığını söyledi ama şimdilik. Çok kibardı. Size diğer adamın –omzunda bıçak olan adamın– adliye yüksek memurları tarafından tutuklandığını söylememi istedi." Yataktan doğrulurken küçük bir titreme geçirdi. "Aah, hanımefendi, dün gece neler olduğunu düşünmek beni ürpertiyor."

"Evet, şey yalnız değilsin," dedi Phaedra kuru kuru. "Ken-

düşünç duruma düşürdüm ve neredeyse Bay Talbot'u öldürüyordum."

"Ah, hanımefendi, eminim öyle yapmamışsınızdır." Agnes sitem dolu bir bakış attı, sonra zili çalmaya gitti. "Şimdi bunların hepsini kafanızdan atmalısınız. İhtiyacınız olan güzel, demli bir fincan çay."

Birkaç dakika sonra çay doldurulmuştu ve bir hizmetçi olayı Phaedra'nın banyosu için su taşıyordu. Gittiklerinde örtüleri çekti ve çay fincanı elinde çınlayarak doğruldu. Tristan'ı görmek zorundaydı. Emin olmalıydı... bir şeyden.

Ama neyden? O iyiydi; o kadarını biliyordu. Ve şimdi aralarında daha fazla ne vardı? Söylediği gibi yapmıştı. Onu bulmasına yardım etmişti; Millie! Phaedra fincanını tuvalet masasına koydu. "Ah, Agnes! Onunla Millie hakkında konuşmayı unuttum!"

"Millie?" Dizlerinin üzerindeki Agnes küvetten gözleri açılmış döndü. "Onu buldunuz mu hanımefendi?"

"Millie'nin bugün geri gelmesi gerekiyor!" Phaedra sabahlığını çıkardı. "Acele et Agnes, mavi yürüyüş elbisemi hazırla. O vardığında orada olmalıyız."

Agnes şüpheli görünüyordu. "Bay Talbot gelene kadar kımıldamanıza izin vermeyeceğim. Dün gece öyle söyledi. Bu sabah sizi kontrol etmek için uğrayacağını söyledi."

Phaedra geceliğini çıkardı. "Öyle mi? Öyleyse acele etmeliyim. Haydi saçımı yıkamama yardım et."

Bir saat sonra, Phaedra aile salonundaydı, bir aşağı bir yukarı yürüyor ve pencerelerden dışarı bahçeyi gözlüyordu. Şu yolu Tristan'ın güçlü, güvenilir kolunda çıktığını, yanmış yünün burun deliklerindeki keskin kokusunu şimdi hatırlıyordu. Gecenin korkuları; gördüklerinin tüm çirkinliği ve daha az şanslı kadınların nasıl yaşadığının kesin bilgisiyle ge-

len hüzün sardı etrafını.

Yeniden öylesine katılaşmış ve öylesine kaderine ra
len Flora'yı ve Sally'yi düşündü. Karanlık, dar, iğrenç
düşündü. Ama çoğunlukla Tristan'ı; ona ne kadar çok
olduğunu düşündü. Ona kendi elleriyle dokunmayı ve
dini her şeyin iyi olduğuna inandırmak için, ne kadar
suzca yanıp tutuştuğunu. Bu sabah uğrayacağını söyle
ve uğrayacaktı. Her şeyin ötesinde, o, sözünün eri bir adam
Ve o zaman ondan son bir şey isteyebilirdi; son bir iyilik; Ta
biliyor, istemeye hakkı olmamasına rağmen.

Dakikalar sonra, ön kapıdaki tokmağın vurulduğu
duydu ve bir kadının sezgileriyle gelenin o olduğunu anla
Phaedra koridora koşup kapıyı kendi cevaplama dürtüsün
ellerini önünde kavuşturarak dayandı. Birazcık edepli
azından görünürde– hareket etmeye başlamanın zamanı ge
di diye düşündü.

Tristan'ı burada kabul edeceğini uşaklara çoktan bildir
mişti, çünkü böylesi uygun görünüyordu. Bu yumuşak, rahat
samimi odada onu ilk kez tanımaya başlamıştı. Onu ilk defa
öpmüştü. Ve bu odada, ona şimdi elveda demesi tamamıyla
mümkündü. Neticede söylenecek daha fazla ne vardı? Arala
rında daha fazla ne kalmıştı? Sadece onun Priscilla'nın anne
sini bulma isteği onları bir araya getirmişti ve bugün öyle ya
da böyle bu sona ermişti. Phaedra buna karar vermişti. Eğer
bu öğlen Millie'yi bulmazsa, daha fazla aramayacaktı.

Bir gürültü vardı; ayakkabıların halının üzerinde çıkardığı yumuşak ses. Tristan'ı eşikte görmek için döndü. Yüzünün bir yanı fena kızarmış ve saçının bir kısmı kavrulmuştu ama şu dayanılmaz neşe gözlerinde hâlâ saklıydı.

"Bay Talbot, Leydim." Uşak baş selamı verdi ve kenara çekildi.

Tristan odaya her zamanki gibi oda onurmuşçasına dolu, gevşek adımlarının zarafetiyle girdi. Phaedra'nın ağzını kurutarak ve kalbini hızla attırarak, varlığıyla odayı doldurmuştu. Tristan bir an ona baktı, iki elini de dar kalçalarına koydu; gülen gözlerinin arkasında keskin ve inceleyen bir şey vardı. Endişeli olduğunun farkına vardı.

"Teşekkürler, Stabler. Başka bir şeye ihtiyacımız yok," diyebildi.

Uşak selam verip çekildi. Phaedra kapıyı kapadı ve kendi niyetlerini tamamen bilmeden, kendini Tristan'ın üzerine attı.

"Phae." Kolları, güvenilir ve sağlam, ona dolandı. "Her zaman münasebetsizliğin eşiğinde."

Bir ses çıkardı, bir çeşit boğuk hıçkırık. "Ah, sessiz ol! Doğru düzgün olmaktan yoruldum. Ve seni görmekten son derece memnunum!"

Onu biraz geri itti, bakışı ciddi ve dikkatliydi. "Zor, acayip bir geceydi, kızım," dedi sertçe. "Ve seni hastalıktan kalkmış gördüme çok memnunum."

"Ah, Tristan!" Güçlükle gözlerini kırptı ve kendini toparladı. "Sen yanmışsın!"

"Yakışıklılığımı bozacak kadar değil," dedi sırıtarak. Sonra yüz ifadesi soldu ve onun şakağındaki morluğa hafifçe dokundu. "Zavallı aşkım. Acıyor mu?"

"Çok. Ve bunu hak ettim, Tristan, bu kadar aceleci olduğum için çok üzgünüm."

Şeytani bir neşe siyah çingene gözlerinde dans etti. "Sen, Phae? Aceleci?"

Phaedra içini çekti. "O tabanca. O odaya gelmen. Sen ne yaptığını biliyordun, *ben de seni kurtardığımı düşündüm!*"

Tristan kafasını geriye attı ve güldü. "Ah, ne olursa olsun herkesin karıştığı bir kavga olacaktı. Yaşlı Nebbett ortaya çıktığında, planım pencereden dışarı çıkmaktı; söylediğim için üzgünüm ama siz..."

"Evet, tek pişmanlığım yemekli partilerde asla bu hikâyeyi anlatamayacak olmam," diye itiraf etti. "Bir gün, korku geçtiğinde, büyük olasılıkla eğlendirici gelecektir."

Başparmağının boğumunu yanağından aşağı gezdirdi, sonra kollarını bıraktı. "Vostrikova bu sabah erkenden öldü," dedi sessizce.

Phaedra bir an sessiz kaldı. "Ya ev?" diye sordu sonunda. "Kadınlar ve çocuklar? Onlar güvende mi?"

Tristan omuz silkti. "Yangın çok az hasar verdi. De Vendenheim'ın adamları, ayrılmak isteyenleri uzaklaştırıyor. Arkadaşı Leydi de Lacourt doğu yakasında bir hayır kurumu işletiyor."

"Ya sen Tristan?" başını bir yana koydu. "Acıya değdi mi? Bulmayı umduğun şeyi aldın mı?"

Dudağının bir tarafına doğru bastırılamaz bir sırıtış belirdi. "Ah, saçım bir kirpi kesmiş gibi görünüyor ve bir omzum azıcık su toplamış. Ama ihtiyacımız olanı bulduk, hatta fazlasını. Ek olarak Vostrikova öldü. Hükümeti bir idamdan kurtardı."

"Tristan." Hafifçe, iki elini de kendi ellerinin içine aldı. "Ah, Tristan. Seni bunun içine sürüklemiş olduğum için çok üzgünüm."

"Beni sen sürüklemedin," diye düzeltti. "Babam sürükledi."

Omzunu zayıfça kaldırdı. "Kısmen, belki. Ama yine de sana yardımın için teşekkür etmek istiyorum. Ve sana bittiğini söylemek isterim. Bugünden sonra, daha fazla Millie'yi aramayacağım."

"Bugünden sonra?" Ona şaşkınlıkla baktı.

"Agnes ve ben bu öğlen geri gidiyoruz. Flora, Millie'nin bugün dönebileceğini söyledi. Sana anlattı mı?"

Koyu, çok güzel kaşını kaldırdı. "Hayır."

Phaedra dudağını büktü. "Onu bulmak için son bir kez denemeye niyetliyim," dedi bir an geçtikten sonra. "Eğer yapamazsak ona haber bırakacağım. Bundan sonra şey, sanırım hepimiz canlanıp hayatımıza devam etmeliyiz. Priss de dâhil."

Dudakları hoşnutsuzlukla incelerek ellerini sıktı. "Seni durduracak bir şey yok, değil mi?"

Kafasını salladı.

Uzun bir an sadece ellerini tuttu ve ona gözlerini dikip baktı. Bakışında ölçülemez bir bitkinlik vardı ve Phaedra ilk defa onun ağzının ve gözlerinin çevresindeki derinleşen çizgileri fark etti. "Öyleyse seni göstereceğim," dedi sonunda. "Tanrı biliyor ya öyle yapmamalıyım. Ama sanırım yalnız gitmenden iyidir."

Phaedra gözlerine dolan yaşların sıcak baskısını hissetti. "Çok naziksin," dedi rahatlamayla iç geçirerek. O korkunç yerle onsuz yüzleşmeyi istemiyordu. "Teşekkür ederim."

"Şey, bana henüz teşekkür etme," diye uyardı onu. "İşimiz bittiğinde, Phae, bana bir şey borçlu olacaksın."

"Evet, ne olursa. Sadece söylemen yeter."

Acı bir kahkaha attı. "Uzun bir konuşma yapacağız, kızım," dedi sertçe. "Sadece ikimiz. Ve her sözümü herhangi bir ciyaklama olmadan sonuna kadar dinleyeceksin. Anlaştık mı?"

Çenesini eğdi ve kravatının bembeyaz katlarına bakakaldı. "Evet, Tristan"

Tristan kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu ve onu karanlık bakışıyla gözden geçirdi. "Evet. Göreceğiz, değil mi?"

Soho'ya vardıklarında Vostrikova'nın evlerinde yoğun bir faaliyet vardı. Mavi, pirinç düğmeli takımlarının içindeki polisler her yerdeydi; ifade alıyor, kutuları dışarı taşıyor, insanları oraya buraya binek atlarıyla, arabalarla ve hatta yürüyerek yolluyorlardı. Phaedra, Agnes'a arabanın içinde beklemesini emretti. Bir fahişenin ne olduğunu anlamak bir şeydi ama bunu birinin yüzüne çarpmak özellikle fahişe, insanın kardeşiyse bütünüyle daha zor bir şeydi. Tristan'ın kolunda, onu tüllü şapka giymeye zorladığı için minnettar olarak merdivenleri çıktı.

Giriş salonunda bir polis çavuşu onu durdurdu; Phaedra'nın, Bay Kemble'ın dükkânında haftalar önce gördüğü iri, kırmızı yüzlü adamdı bu. "Lordum bu kısmın yarısından fazlası, çoktan anayola çıktı," diye şikâyet etti, Tristan'ın görevde olduğuna açıkça inanarak. "Zabıtalara ne söyleyeceğiz?"

"Gerçeği, Çavuş Sisk. De Vendenheim kanıt olmadan kimseyi tutamayacağımızı söylüyor. Çocukları kilise kabul edecek. Diğerlerine gelince, yardımımızı istemiyorlarsa, gitmelerine izin vermeliyiz."

"Zavallı kadınlar," dedi adam kafasını sallayarak. "Yargıçlar da bundan hoşlanmayacak."

Tristan yeleğinden bir kart bulup çıkardı, sonra onu Sisk'in eline sıkıştırdı. "Herhangi bir zabıta seni sorgulayacak olursa, onlara emirlerin Lord Hauxton'ın olduğunu söyle."

Lord Hauxton. Bu Tristan'dı.

Şu ana kadar Phaedra bunun ciddiyetini idrak etmemişti. Şok içinde Tristan'ın hâlâ katılması gereken babasının cenazesi olduğunun farkına vardı. Ve sonra bol miktarda mal mülkün ve bir soyludan beklenen birçok görevin sorumluluğunu yüklenecekti. Phaedra'nın onun hoş karşılamayacağını bildiği –büyük çapta ve yaşam değiştirici– bir değişiklikti bu.

Ama Phaedra yukarı baktığında düşünceleri dağılıverdi. Bakışı birdenbire merdivenin yukarısına ve inip çıkan, merdiven parmaklıklarının üzerinden kendilerine ne olacağını merak edermiş gibi dikkatle bakan insanlara sabitlenmişti. Her çeşit kıyafet içerisinde ve ev kılığında kadınlar. Üst merdiven sahanlığında çıplak ayakla dikilen, kendi sıralarını beklerken el ele tutuşan bir çift genç oğlan; görünüşe göre ikiz. Cri şayak elbiseli anaç bir kadın tarafından indirilen, ancak on veya on iki yaşlarında olabilecek, Phaedra'nın yetimhaneye gitmelerinden korktuğu üç kız. Ve hepsinin arasında, ne olacağını açıkça bilen birkaç çelimsiz, keskin bakışlı kadın. Profesyonel fahişeler, diye düşündü Phaedra, ama kalbinde onlara da en az diğerlerine acıdığı kadar acıyordu.

Orayı inceleyen Tristan hafif bir lanet okudu. "Seni buraya geri getirdiğim için deli olmalıyım."

Kadınlardan biri, çatlamış deri bir bavul taşıyan, çenesi onu durdurmaya çalışan herkese meydan okur gibi yüksekte olan biri, onları iterek geçti. Phaedra, onun kolunu yakaladı ve kadının gözleri dehşetle yanarak açıldı.

"Bekleyin, bayan," dedi Phaedra nazikçe. "Yardıma ihtiyacınız var mı? Yemek veya barınak belki?"

Dehşet yaşamaktan bıkmış usanmış bakışı soldu. "İşime gücüme bakmak istiyorum. Ve sen kim oluyorsun da bana engel oluyorsun?"

"Sizi durdurmak istemedim," dedi, Tristan onu ileri iterken. "Sadece birini arıyorum, Millie Dales. Onu tanıyor musunuz?"

Kadının bakışı kararırdı ve başını merdivenlere doğru çekti. "Üçüncü kat, diğer eve doğru karşınıza çıkacak ilk oda. Ama onun yardıma ihtiyacı yok."

Basamaklardan yukarı devam ettiler, Phaedra kadının sözlerine ve onun gözlerindeki imalı alaya hayret etmişti. Millie'nin odasını kolayca buldular. Phaedra açık kapının arkasından içeri baktığında içinden çeşit çeşit giysinin taştığı, zemine koyulmuş bir valiz gördü.

Millie, pencerenin yanında kabarık manşetleri ve etekleri aşırı farbalayla süslenmiş açık pembe muslin bir elbiseyle –okuldan yeni çıkmış bir kıza yakışacak bir elbise– dikiliyordu; zevksiz yatak odası düşünüldüğünde garip bir tezattı. İri yapılı bir beyefendi onun iki elini kendi ellerinin içinde tutuyordu ve ona neredeyse kendinden geçmiş bir şekilde yukarıdan bakıyordu.

Ve böylece Phaedra'nın merhamet görevi –ne bir olayla ne de kısacık bir zafer anıyla bile değil– bir inilti ve üzerine çöken bir çaresizlik hissiyle sona ermişti. "Millie," diye fısıldadı tülünü kaldırmadan.

Millie yavaşça kendi ekseninde döndü. "Leydim?" diye haykırdı gözleri açılarak. "Bu siz misiniz? Ah, yüce Tanrım!"

Phaedra kıza atıldı ve her iki elini de yakaladı. "Ah, Millie. Gel sana bir bakayım! Ah, Tanrı'ya şükür. Agnes ve ben korkunç derecede endişelendik."

Ama Millie'nin yüz ifadesi tuhaf bir biçimde boştu. "Neden, ben gayet iyiyim, hanımefendi. Gerçekten. Ama teşekkürler."

İri yarı beyefendi pencereden geldi, alnı boğum boğum

olmuştu. "Kedicik?" dedi sertçe. "Tüm bu olanlar nedir?"

Millie kızardı. "Lordum, bu benim memleketimden bir hayan. O... işte, sadece beni ziyaret etmek için uğramış, dediği gibi, benim iyi olduğumu görmek için, dün geceki partiyle ilgili. Ve diğer bey..." Tristan'ın pahalı paltosuna ve cilalanmış çizmelerine değerlendiren bir bakış atarak çabuk bir reverans yaptı. "Korkarım onu tanımıyorum."

"Ah, beni dert etme," dedi Tristan kuru kuru.

Phaedra, Millie'yi kolundan hafifçe yakaladı ve parlak pirinç süslemeli, cilalı, deri valize bir bakış attı. Diğer kadınların taşıdığı eski elbise bavulları ve yırtık pırtık bohçalarla acı bir şekilde uyumsuzdu. "Millie, anlamıyorum," diye fısıldadı. "Bu ev kapatılıyor."

"Ah, bunu biliyorum, hanımefendi! Ama artık benim için önemi yok."

"Ama bu şeylere ihtiyacın olmayacak," dedi Phaedra, sesi sertti. "Seni eve götürmeye geldik."

"Onu eve götürmek mi?" dedi iriyarı beyefendi, sesi gergindi. "Ne için?"

Millie yeniden çabucak eğilip kalktı. "Ah, teşekkürler, Leydim, ama artık Madam olmadığı için, Lord Cotting'le bir anlaşmaya vardık. Onunla gidiyorum."

"Onunla mı diyorsun?" Phaedra tekrarladı. "Ama gitmek zorunda değilsin. Millie, artık bitti. Madam öldü."

Millie burnunu kırıştırdı. "Evet ya, öyle duydum. Yaşlı kinci kadını özleyeceğimi söyleyemem."

"Bir araba getirdik," diye üsteledi Phaedra. "Agnes dışarıda bekliyor. Seni Brierwood'a geri götürmek istiyoruz."

Ama Millie ona boş boş bakıyordu. "Ne? Meyhane zeminlerini fırçalamaya geri mi döneyim?" diye sordu geri çe-

kilerek. "Ah, hayır, hanımefendi. Teşekkürler. Gerçekten çok teşekkür ederim. Her zaman çok kibar oldunuz. Ama Lord Cotting bana odalar sağlıyor ve tüm mobilyayı ben seçiyorum."

Phaedra neredeyse kulaklarına inanamadı. "Ama Millie, bu yaşanı sevemezsin? Ya Priss?"

"Priss?" Pencerenin yanındaki beyefendi onlara döndü. Güverdi, bir gözü kuşkuyla kısılmıştı. "Priss kim, Kedicik?"

Millie omzunun üzerinden, çabuk bir bakış attı. "Hiç kimse, lordum," dedi çabucak. Sonra Phaedra'nın kolunu tutup onu koridora, dışarı sürükledi. Tristan bunun nereye gideceğini çok iyi biliyor gibi görünerek onları izledi.

Yine de Phaedra'nın kafası karışmıştı. Haklı olarak minnettarlık bekliyordu. Şimdiye kadar Millie'nin kendi yolunun yanlışlarını görmüş olduğuna inanmıştı. "Millie, anlamıyorum. Burada neler oluyor?"

"Beni dinleyin, Leydim," dedi Millie alçak sesle. "Lord, Priss hakkında hiçbir şey bilmiyor ve ondan bir daha bahsetmemelisiniz, duydunuz mu? Madam ona... şey, ona benim bakire olduğumu söyledi. Ve iyi para ödedi, beni... boz... bozma..."

"Seni bozmak için," diye kuru kuru atıldı Tristan.

Gözleri takdirle açıldı. "Aynen," dedi Millie, Tristan'a dönerek. "Bakirelik bozdurmakla iyi para kazanılıyor. Doğrusu, belli bir yaştaki beyler arasında hep çok revaçta. Hiç benim aklıma gelmezdi, sizin aklınıza gelir miydi?"

"Kesinlikle, asla aklıma gelmezdi," diye araya girdi Tristan. "Onları her zaman baş ağrısı olarak görmüşümdür."

Millie ona takdir eden bir bakış fırlattı. "Kesinlikle. Ama ihtiyar herifler onlar için büsbütün deli oluyor. Ve o benim onlardan biri olduğunu düşünüyor ya da düşünmüştü, her

neyse. Ve sadece birazcık tavuk kanı; sirke ve odanın içinde birazcık çığlık atma ve koşturmaya mal oluyor. O beni yakalayana, kıyafetlerimi çıkarana ve beni bağlayana kadar tabii ki."

Tristan Millie'ye bilmiş bilmiş baktı. "Ah, sen bunda iyisin değil mi?" diye mırıldandı.

Millie gururla dikleşti. "Madam beni uygun bir gösteri sahnelemem için eğitti," diye yanıtladı. "Otuz iki kere bozuldum." Sonra yüzü düştü. "Ama burada sadece Lord Cotting'in bana gerçekten kanı kaynadı. Bununla beraber karısı geçen ay öldü; şansımı hayal edebiliyor musun? O bir dul."

Phaedra'nın alnı kırıştı. "Ama ya Priss?" dedi yine.

Millie Phaedra'nın koluna elini sıkıca koydu. "Beni dinleyin," diye tekrar etti birkaçı uyarırcasına havada, ona yaklaşarak, "Priss iyi olacak. Kessie Teyze onun doğru düzgün yetiştirilmesine dikkat edecektir, eminim."

"Büyük teyzen mi?" dedi Phaedra inanamayarak. "O yetmiş yaşında!"

"Yakında biraz para da yollarım," dedi Millie peşinden. "Gerçekten hanımefendi. Üzgünüm. Ama başka ne yapacaktım? Hampshire'a gidip Bay Hayden Worth'ü mü bekleyecektim? Hayır, ben almayayım. Bebek geldiği zaman onun doğru dürüst bir şeyler yapacağını sandım ama o yapmadı ve şimdi Cotting yapacak."

Phaedra koluna elini koydu. "Tam olarak ne istiyorsun Millie? Ben, bak, yapabilirsem ayarlarım."

Millie'nin ağzı bir dudak bükmeyle döndü. "*İstemediğim* şey avuç içi kadar eski bir köyde sıkıntıdan ölmek. Güzel bir kızım, hanımefendi ve bunu harcamayacağım. Çok naziksiniz, eminim, ama bana yardım edemezsiniz."

Aniden koridora bir gölge düştü. "Kedicik, saate bak hiç fen." Cotting parıldayan altın saati yeleğinden çekti. "Arabam aşağıda bekliyor. Şimdi yeni şapkanı tak, küçük sevgilim ve hoşçakal, de."

Phaedra elini bıraktı. Ve bu, meselenin sonuydu. Kurtuluş da yoktu, sevinç de, hiçbir neşe yoktu; sadece birinin aşağıdaki soğuk ve çalkalanan sulara köprüden balıklama atlayışını izlerken gayretli bir şekilde yüzebilmesi için dua etmek gibi bir çaresizlik hissi vardı. Millie, Priss'i istemiyordu, heyecan istiyordu. Phaedra ise ağlamak istiyordu.

Tristan onun dirseğini yakaladı ve ona merdivenlerden aşağı nazikçe eşlik etti. Tristan'ın kolu onun kolunun altında sıcaktı, Priss'i ve eve, Brierwood'a eli boş dönmeyi düşündükçe Phaedra'nın midesi sıkı bir düğüm oluyordu.

"Phae, çok üzgünüm," dedi Tristan, Phaedra'yı tekrar güvenli bir şekilde arabaya bindirdiğinde. "Agnes, korkarım sana çok iyi haberler getirmedik."

Hizmetçinin yüzü, meydana gelenlerin Tristan tarafından dikkatle düzenlenmiş versiyonunu duyduğunda öfkeden bembeyaz oldu. Ama Agnes da Phaedra gibi Millie'nin fikrini değiştirmenin imkânsızlığını biliyordu ve Millie'nin –bencil ve becerikli olduğu için– her zaman sahiden dört ayak üzerine düşme şansı vardı. Muhtemelen geliri bile artardı.

Sonunda Agnes, Tristan'ın aşağı inip kız kardeşine hoşçakal deme teklifini kabul etti. Eli Lord Cotting'in kolunda, dirseğinin kıvrımında pembe dantel güneş şemsiyesi, neşeyle sallanan, kafası keyifli bir kahkahayla arkaya atılmış Millie, ön basamaklardan inene kadar acı bir sessizlik içinde bekledi.

"Her zaman kendini olduğundan üstün görür," diye homurdandı Agnes aşağı inerken. "Ve geri kalanların durumunu, özellikle Priss'i asla düşünmez." Son anda, arkasına dönerek onlara baktı, bakışı yaralıydı. "Onu kendinden geçene kadar tokatlamak istiyorum, hanımefendi," dedi sessizce. "Ama yapmayacağım. Onun istediği yaşama sahip olmasına izin vereceğim; mutlu olsun."

Derin bir keder ve başarısızlık hissi, hizmetçinin dar yolun karşısına hızla koşuşunu izlerken Phaedra'nın içine yerleşti. "Agnes'ın nasıl hissettiğini hayal edemiyorum. Doğrusu, onun için benden çok daha kötü olmalı."

"Çok üzgünüm, Phae," dedi Tristan tekrar. "Tüm çaban, Priscilla için olan endişen..."

Phaedra'nın omuzları bitkinlikle çöktü. "Bunun için yapacak daha fazla bir şey yok," dedi boğulmuş bir hıçkırıkla. "Agnes'ı bırakmalıyım. Teyzesi, Priss'i büyütürken yardıma ihtiyaç duyacaktır. Bencilce davrandım."

Tristan arabaya binip bankette onun yanına oturdu. "Hayır, Priscilla'ya annesini geri vermeye çalışıyordun," dedi onu sıkıca omzuna çekerek. "Ve Millie için, ondan yararlanmayı kafasına koymuş bir erkekle beraber olan her kadın için korkacağın gibi korkuyordun; çünkü sen bunun neye benzediğini çok iyi biliyorsun."

"Ama şimdi kimin kimden yararlandığından emin değilim," dedi Phaedra. "Gerçekten o kadar saf mıyım?"

"Sadece en tatlı şekillerde," diye mırıldandı. "Ama korkarım Millie açıkça Priss için uygun bir anne değil, Phaedra. Bunu söylediğim için üzgünüm."

"Hayır, hayır, haklısın." Gözlerinin arkasındaki yaşların sıcak, ısrarlı baskısını gözlerini yumarak geri almaya çalıştı. "Priscilla tüm dünyadaki en tatlı, en de-değerli be-bek." Ve sonra, şiddetli hıçkırıklara boğuldu.

Gözyaşları yağmur gibi boşanıyordu. Tristan'ın çocuğu-

nu taşımadığını fark ettiğinde ağladığı gibi ağladı. Priscilla için ve kendi aptalca hataları için ağladı. Tristan'ın paltosunu ıslanana ve mendili sırılsıklam olana dek ağladı. Tristan ona Phaedra'ya her şeyin düzeleceğini veya üzülmeye değmeyeceğini söyleme düşüncesizliğini göstermedi. Sadece onu sarıldı, dudakları ateşli alnına bastırılmıştı. Onun da bildiği gibi Tristan, bir dereceye kadar, uzun zaman önce kaybettiği çocuğa ağladığını biliyordu.

Mayfair'e dönüş yolu boyunca sessizlik içinde oturdular. Agnes camdan dışarı bakıyordu; elleri kucağında sıkıca kavuşturulmuştu. "Teşekkürler, lordum," dedi, Tristan onun Brook Caddesi'nde aşağı inmesine yardım ettiğinde. "Çok naziksiniz. Leydim kadar naziksiniz ve bu da bir anlama geliyor."

Phaedra kızararak Tristan'a döndü. "İçeri gelir misin? Belki serinletici bir içki içeriz?"

"Kesinlikle." Onu acımasız bakışıyla sabitledi. "Şimdi şeytanla yapman gereken pazarlığın sonuna geldin, kızım."

Phaedra o zaman neye söz verdiğini hatırladı ve salona giden yolu gösterdi. Koridorda takırdayan çizmeleriyle Tristan, öğle ışığında uzun bir gölge yansıtarak onun peşinden gitti. Bir ruh halinin bu kadar çabuk değişebilmesi ne garip, diye düşünceye daldı. Birlikte –bazıları tehlikeli şekilde ölüme yakın– saatler geçiren iki insan nasıl aniden bu kadar tedirgin hissedebilirdi?

İçeride, salon bir şekilde daha küçük ve Tristan çok büyük göründü. Çok görkemli bir şekilde *erkeksi*. Gayri ihtiyari pencere kanatlarından birini kaldırdı. Tristan'ın varlığı tüm havayı dışarı çıkarmış gibiydi. Veya belki bu, odadaki ani gerginlikti. Hoşlanmayacağını bildiği bir şey söyleyecekti, o hâlâ tam bir sükunet içinde olmasına rağmen Phaedra bunu

hissediyordu. Mutlak kontrol. Aynısına sahip olmaması çok yazıktı.

Duygularını dışardan saklayacakmış gibi, okuma masasına gidip beceriksizce, son zamanlarda neredeyse hiç takmadığı gözlüğünü taktı. Sonra kahve için zili çaldı. Geldiğinde, uydurulacak daha fazla erteleme sebebi yoktu, Phaedra kapıyı kapattı. Bu sefer Tristan onu azarlamamıştı; galiba kötüye işareti.

"Konuşmak istedin," dedi, gerginlik, kahvesinin birazını fincan tabağına dökerek. "Ve Tanrı biliyor ya, bu hakkı kazandın. Tüm bu çaba. Tüm bu... bu bana has *çılgınlık*. Ve şimdi gösterecek bir şey yok."

Ama Tristan fincanı dudaklarına kaldırmadı. Bunun yerine, onu bıraktı ve açık pencereye yürüdü; onun bu sabah yaptığı gibi bahçelere dalgın dalgın baktı; bir eli boynunun arkasına koyulmuştu. Tatlı bir esinti, koyu, fazla uzun saçlarını dalgalı siyah ipekten bir perde gibi kımıldatarak içeri girdi.

Phaedra aniden ona gitmek istedi. Ona dokunmak ve şu güçlü kasların dokunuşu altında titrediğini hissetmek. Elinin şu geniş, güçlü sırtından yukarı kaymasına izin vermek ve ona bir şey için yalvarmak. Ama ne?

Kalbi göğüs kafesinde çırpındı. Odadaki sessizlik ağır, elle dokunulabilir bir şeydi. Buna dayanamayarak kalktı ve ona gitti. "Tristan," dedi. Ama sadece koluna dokundu. "Tristan, ne oldu?"

Döndü ve elini indirdi. "Şöyle, Phae," dedi gözleri kasvetli. "Bence evlenmeliyiz."

Birkaç santim geri çekildi, dizleri birdenbire titredi. "Biz... biz ne yapmalıyız?"

"Evlenmeliyiz," dedi sertçe. "Biz. Dün gece sokakta bunu söylerken numara yapmıyordum. Seni mahvettim, şerefini

tehlikeye attım, namusunu kirlettim ve hem Kemble hem de Vendenheim bundan şüpheleniyor."

"Hayır, hayır, bekle biraz." Ama Phaedra, Tristan'ın sözünden yakaladığında Tristan dişlerini gıcırdattı.

İrkilerek geri çekildi. "Ah! Yanığın."

Ona baktı, belirgin, sert bakışında can sıkıntısı ve hayal kırıklığı vardı. "Bazen benim ölüm sebebim olacağını düşünüyorum, Phae."

Arkaya kararlı bir adım attı "Hayır. Olmayacağım. Sana yeteri kadar belaya sebep oldum. Seninle kesinlikle evlenmeyeceğim. Ve beni mahveden adam sen değilsin."

Bunun üzerine Tristan'ın çehresinden kararlık ve öldürücü bir ifade geçti. "Hayır," dedi yumuşak bir biçimde. "Öyle değil, belki. Ama onu yapan adam öldüğü için üzgünüm, Phae. Sessiz anlarımda birazcık başka türlü düşünürüm. O puştu son nefesini verirken izleme fırsatından mahrum kalmış hissediyorum."

Bu kez ona nazikçe dokundu. "Tristan, geçti," diye yalan söyledi. "Geçmişimde çok uzakta ve ben nadiren bunun hakkında düşünürüm. Kesinlikle bizimle ilgisi yok."

Gözleri hayal kırıklığıyla parladı. "Lanet olsun, Phae, görmüyor musun? Bizimle çok ilgisi var. O adam seni incitti. Ve ben… Phae… seni *seviyorum.*"

"Beni seviyorsun?"

İlk defa siyah, parıldayan gözlerinde kahkaha yoktu. "Her gün bunu bilerek uyanıyorum, Phaedra. Sen benim hayatımın anlamısın; benim hayattaki görevim seni sevmek ve seni mutlu etmektir. Bana izin verir misin?"

Phaedra konuşmak için ağzını açtı ama gözlerinin gerisinde yaşların sıcaklığını hissetti. Çabucak, yüzünü öteye çevirdi. Ona acıdığını düşünüyordu, gerçi onun bunu sonuna

kadar inkâr edeceğini ve henüz gizlice zarar veren bu duyguyu kendisinin bile fark etmediğini biliyordu. Ama bir gün anlayacaktı.

"Tristan," dedi sessizce, "Evlenmemeye uzun zaman önce karar verdim. Ve bu seçimimde genellikle mutlu oldum."

"Phae, lanet olsun, az önce ne söylediğimi duydun mu?"

"Evet, şimdi sen dinle." Sabırsızlığının ve bununla birlikte kalbindeki ağrının artmaya başladığını hissetti. "Artık bir kontsun; İngiltere'deki en güçlü adamlardan biri. Bundan hoşlanmayabilirsin ama sen Hauxton'sın. Durup düşünmeye zamanının olmadığı görevlere ve sorumluluklara sahipsin. Hukuki danışmanlarınla bile işlerini nasıl devam ettiğini anlamak için bir araya gelmedin. Henüz ne babanı gömdün ne de ölümüne yas tutacak zamanın oldu. Ne istediğini bilmen nasıl mümkün olur? Neye sahip olduğunu bile bilmiyorsun."

Aralarındaki mesafeyi kapattı ve ellerini omuzlarının üzerine sıkıca koydu. "Phae, yaşamımda hiçbir şey istemedim. Tanımlayabileceğim hiçbir şey. Seni tanıyana kadar istemedim. Şimdiye kadar yaşamım basitti. İsteklerim basitti. Ama bunun basit bir yanı yok. *Bizim paylaştıklarımız* basit değil."

Kendi zihnini doğru kelimeler için araştırdığı gibi –ona nasıl hissettiğini söylemeyecekti çünkü bu işe yaramazdı– onun yüzünü de araştırıyordu. Kelimeler yerine rahatlık ve güvence aradı. Onu bu durumdan kurtarmak ve kaderin ona sunduğu zengin ve mutlu hayata bırakmak; sadece huysuz ve kısır olması çok mümkün bir eş için üsteleme çılgınlığından caydırmak için bir yol aradı.

Ama Tristan onun cevabını beklemedi. Bunun yerine onu öptü. Kabaca. Sahiplenici bir şekilde. Daha önce hiçbir kadını öpmediği gibi… Keşke Phaedra bunu bilseydi. Ağzını onunkinin üzerine kapatarak ve nefessiz kalana dek, sahiplenerek

öptü. Onu isteyerek. *Evet* dedirtene kadar. Phaedra onu öpü umutsuzca istiyordu ki...

Tristan'ın elleri, saçlarına dolandı, ağzı ağzına kapand dizeleri titreyene ve saçlarının derisi acıyıp, Phaedra kend derisini terk ederek onunkine girmek, onunla "bir" olarak erimek isteyene kadar. Ağzı tekrar tekrar Phaedra'nınkin yöneldi; herhangi bir şefkat ya da nezaket göstermeden onu öperek ve onu kendine bastırdığı sırada, fırça gibi sakalıyla yüzünü çizerek.

Phaedra onu istiyordu; onu saf şehvetten daha fazlasıyla istiyordu. Tristan onun bir parçasıydı ve daima öyle olacaktı. Onu anlıyordu. Kendini onun fırtınasına bıraktı; coşkusunda ve arzusunda âdeta kendini kaybetti. Phaedra'nın özlemi onu Tristan'a sürükledi ve Tristan ona dayanmış titrerken, rahmi şu bildik sızıyla doldu.

Ama rahmi hâlâ soğuk siyah bir boşluktu ve umut incecik bir ipti. Dünyanın tüm tutkusu bir araya gelse, onu tekrar bütün yapmayacaktı ve etraflarındaki duygusal fırtına dindiğinde ve Tristan ağzını onunkinden kopardığında, Phaedra, onun karanlık bakışını bırakmadı ve gözlerinde gördüğü şeyle titredi.

"Şimdi söyle bana, Phae," dedi burun delikleri genişleyerek, "*Ne istediğimi bilmediğimi* söyle."

Cevaplayamacak kadar kararsız, başını çevirdi. Kendine güvenmek için fazlasıyla korkmuştu.

Tristan onu azıcık sarstı. "Sence unvanı umursuyor muyum, Phae? Bunun, ağabeyinin kabul etmemesini çok daha zorlaştıracak olması gerçeği dışında umursamıyorum."

Onun ayaklarına kapanmayı ne kadar umutsuzca istediğinden korkarak kafasını salladı. "Tristan," diye fısıldadı, gözyaşları gözlerinin arkasında birikirken. "Yaramayacak."

"Phaedra." Onu çenesinden yakaladı ve tekrar kendi yüzüne bakmaya zorladı. "Phaedra, beni seviyor musun?"

"Ah!" dedi yumuşak bir şekilde. "Ah, Tristan. Beni bunu cevaplamaya zorlama."

"Phae, bu, çocuklarla mı ilgili?" diye fısıldadı. "Çünkü kesin olarak bilmiyorsun. *Bilmiyorsun*. Bazen mucizeler olur. Ve öyle ya da böyle benim için önemi yok."

Ama sonunda onun için önemi olacaktı ve Phaedra bunu biliyordu. Tüm erkekler için önemi olurdu, özellikle de zengin ve unvanı olan erkekler için. Miras yasaları sahip olduğu her şeyi -olduğu veya hep olacağı her şey- bir oğula sahip olma kabiliyetine dayandırıyorlardı. Bunu onun elinden alamazdı. Özellikle kaderin ve babasının ölümünün ona mecburen yüklediği şeyleri kavramak için neredeyse hiç zamanı olmamışken.

"Çocuklar isteyeceksin, güven bana," dedi sakince, kendini sonraki sözleri için katılaştırarak. "Ve söylediğin gibi beni seviyorsan, Tristan, o zaman bana baskı yapmazsın."

"Yani beni istemiyorsun, öyle mi?" diye soludu; yüzü acıdan bir maskeydi. "Bu mu? Neden, Phae? Benim kanım kudretli Northamptonlar için çok mu karışık? Hiçbir İspanyalı, Sicilyalı ve Tanrı aşkına, hiçbir Çingene'nin o yüce aile ağacını tırmanmasına izin verilmiyor mu? Eğer buysa -eğer bana karşı hissettiğin sadece arzuysa ve daha fazlası değilse- pekâlâ, buna alışığım. Sadece söyle ve en azından ben..."

Parmağını dudaklarına yerleştirerek onu susturdu. "Yeterince iyisin," dedi eli ağzına dayalı titrerken. "Kim olduğun önemsiz. Lütfen, bunu bir daha söyleme. Bu çirkin ve hoş değil."

"Benim fikrimi değiştireceğimi düşünüyorsun." Kelimeleri duygusuzdu.

"Bundan korkuyorum, evet." Ve o zaman neredeyse bi naltıcı bir bitkinlik onu tepeden aşağı yıkadı ve ayakları ü rinde sallandırdı. "Ve senin çocuğun olmamasının nedeni ba olmayacağın, Tristan. Buna dayanamam."

Sadece kafasını salladı. "Phaedra, lütfen."

Hesapsız bir aptallık yapmadan önce onun gitmesini i tiyordu. "Eve git, Tristan," dedi sessizce. "Wiltshire'a demi istiyorum. Londra'nın pisliğinden uzaklaş; mülklerinle kon luğunu görmeye git ve kendine bir beyefendinin hoş, yumu şak başlı kızını bul. Seni genelevlere ve Londra'nın yatakha nelerine sürüklemeyecek ve sana saçlarını kökünden sökmeyi istetmeyecek biri."

"Bu çok esaslı tavsiye için teşekkürler, Phaedra," dedi bu gibi.

Pencereye gitti; sallanan ağaç dalları ve yapraklarıyla ala calı, bahçeye düşen öğlen ışığına gözlerini dikti. "Tristan," dedi sessizce, "sen evlenene kadar eğer ihtiyatlı olursak belki devam edebiliriz..."

"Hayır," diye araya girdi sert biçimde. "Böyle iğrenç bir şeyi önermeye cesaret etme Phaedra. Eğer beni istiyorsan, *be nimle evlenirsin*."

"Bunun akıllıca olduğunu düşünmüyorum. Ve bir kez yeni yaşamının nasıl olacağını kavradığında, bana bunun için minnet duyacaksın, Tristan."

"Ya duymazsam?"

Kafasını salladı, ağzını açtı, sonra tekrar kapadı. "Pekâlâ, duymazsan bir yıl ver," dedi sonunda. "Ve sonra... sonra... ah, bilmiyorum!"

"Bir *yıl*?" dedi alayla. Sonra elini paltosunun cebine soktu ve aralarındaki mesafeyi kapadı; aşağı pencere eşiğinin üzerine yürüyüşünü bozmadan bir şey fırlattı. "Kararsızlığın kah-

dası bir züğürt tesellisi, Phae ve ben sabırlı bir adam değilim. Şimdi, kusura bakmazsan katılmam gereken bir cenaze var."

Onun ayrılışını izledi, yürüyüş biçimi artık onun sevdiği kibar adımlar değil kızgın, kararlı uzun adımlardı. Onu intimişti; hem de mümkün olduğunu düşündüğünden daha fazla. Aniden üzerine bir ürperti çöreklenerek, iliklerine işledi. Ya onu yönlendiren sadece onur; şehvet veya şefkat değilse? Ya Tristan ne söylediğini biliyorsa? Ya ona sahip olabilmesi mümkünse ve de onun bundan asla ve asla pişman olmayacağını biliyorsa? Bu mümkün müydü? Ya az önce yaşamının en büyük hatasını yaptıysa?

Ama bu *mümkün değildi*.

Ah, çocukları umursamadığını söylemişti. Ama umursayacaktı ve o zaman umut etmeye başlayacaktı; sessizce ve derinleşen bir şekilde. Ve Phaedra pişmanlığın ne kadar korkunç bir yük olabileceğini çok iyi biliyordu, sevdiği insanın gözlerine yansıdığında iki kat ağır gelecek bir yük olmasından korkuyordu. Bunu, sessiz bir umutsuzluk bakışı olana kadar, yıldan yıla çürümesini izlemek zorunda kalmasından korkuyordu.

Evin derinliklerinde ön kapının çarpıldığını duydu. Düzensiz bir iç çekme sesi çıkardı ve kafasını eğdi. Ve o zaman onu gördü. Çok kızgın bir şekilde aşağı fırlattığı şey.

Onu aldı, sarı ipek öğlen güneşinin aydınlığında parıldıyordu. Çorap bağı. Küçük beyaz gül hâlâ bir ipin ucunda asılı duruyordu; cepteki madeni paralar ve ev anahtarları arasında yaşadığı hayattan birazcık kirlenmişti. Sonra ne kadar süredir kayıp olduğunu hatırladı; onu kaybettiği gün, Tristan'ı ilk kez öptüğü gündü.

Ona âşık olmaya başladığı ilk gün.

Ve sonra gözyaşları sel gibi aktı ve hıçkırıkları göğsünden artan bir kederle koptu.

14. BÖLÜM

Sevgin benim için asillikten daha yüce,
Dünya malından daha zengin; elbiselerin değerinden daha görkemli.

"Saksıda palmiye mi?" Xanthia'nın sesi bir çocuğunki gibi mızmızdı, ağzı ona özgü olmayan bir şekilde somurtmaya sabitlenmişti. "Yoksa glayöl sepeti mi?"

"Glayöl," dedi Phaedra çabucak. Stefan'ın uşaklarına palmiyeyi almaları için eliyle işaret etti. "Masanın ortasına konmak için uygun boydalar."

Xanthia iç çekti ve bir sandalyeye çöktü, bakışını gerçekten darmadağın görünen balo salonunun bir yanından diğer yanına gezdirdi. "Ah, niçin Phae, *niçin* buna bir kez başladım?" diye sordu, elini yeni yuvarlaklaşan göbeğinin yukarısına pat pat vurdu. "Ayaklarım ağrıyor, çabuk sinirlenirim ve herkes benim kutlama balosu vermemin bir domuzun dans etmeye çalışmasına benzediğini bilir."

Phaedra yanına çöktü. "Bu baloyu annemi memnun etmek için planladın, Xanthia," dedi elini kibarca sıkarak. "Tabii ki tamamen senin aptallığındı. Ama ona hepsini yapabileceğini, –bir aile yetiştirmek, bir işi yönetmek ve onun istediği– şık

sosyetenin en önemli kişisi Leydi Nash olabileceğini kanıtlamak istedin."

"Leydi Nash, en önemli kişi o. Bu ailede ben sadece kapının mandalıyım ve yakında herkes bunu öğrenecek."

"Saçmalık," dedi Phaedra. "Şimdi ben aşağı inip Monsieur René'yi küçük pastalarla ilgili azarlarken, ayaklarını şu iki sandalyelerden birine uzat. Sonra Gibbons bize bayrakları asacağımız yere karar vermede yardım eder, tamam mı?"

"Evet, tamam." Usanmış bir *püfle* Xanthia, yüzünden birkaç saç telini üfledi, sonra görümcesine minnettar bir bakış attı. "Tüm bunlar için sağ ol, Phae, kalmayı kabul ettiğin için de," dedi sessizce. "Kalmak istemediğini biliyorum. Ama bir fan bu sezon seni biraz dışarıda görmekten çok memnun."

"Burada olduğum için memnunum," dedi Phaedra.

Ama bu bir yalandı, diye düşündü beş saat sonra. Hummalı bir hazırlıkla, doldurulacak vazolar, asılacak çiçekli dekorlar, cilalanacak, taşınacak ve doldurulacak gümüş puro kâseleriyle harcanan beş saat. Ağabeyinin hizmetçilerinin hepsi ve Phaedra'nınkilerin yarısı yorgunluk nedir bilmeden çalışmıştı. Ve ne için?

Phaedra'nın annesi tüm arkadaşlarına karşı, Stefan'ın ne kadar harika, yetenekli, toplum tarafından kabul görebilir bir gelinle evlendiğiyle böbürlenebilsin diye. Ve Phaedra başka bir dekolte elbisesini giyip gecenin geri kalanını mutsuzluk içinde geçirsin diye.

Üst katta, misafir odalarından birinde, Phaedra, şimdi kendi hizmetçisi olmadığı için Xanthia'nın hizmetçisi Evans'ın yardımıyla giyindi. Agnes'ı neredeyse altı hafta önce Brierwood'a geri yollamıştı ve onu o zamandan beri özlüyordu. Konuşacak Zoë'den başka kimse olmadan, tatsız, yalnız haftalar geçmişti ve Zoë, Priss hakkında ve tabii ki Tristan'ın

evlilik teklifiyle ilgili hiçbir şey bilmediği için, onda aranacak küçük avuntu vardı.

Buna rağmen Zoë, Phaedra'nın umutsuzca, sıkıntı verici bir şekilde âşık olduğunu biliyordu. Phaedra bunu inkâr etme zahmetine bile katlanmadı. Ne de olsa hiçbir şeye yaramayacaktı.

"Elbisenizi şimdi mi giyeceksiniz, Leydim?" diye sordu Evans, elbiseyi kaplayan müslin kılıfı yukarı çekerek.

"Teşekkürler, evet." Phaedra kollarını kaldırdı, Zoë onu seçmesine yardım ettiğinde ona aşırı zevk veren, parıldayan, koyu yeşil balo elbisesinin içine kaydı. Ellerini önden aşağı doğru, kırışıklıkları düzleştirerek ve elbisenin ona şimdi niye zevk vermediğini merak ederek kaydırdı.

Çünkü Tristan gitmişti.

Ve çünkü sipariş ettiği her giysi –baharın o insanı çarpan ilk haftalarından beri giydiği her ipek veya dantel parçası– sadece tek bir sebepten ısmarlanmıştı. Çünkü kalbinden onu kalabalık bir balo salonunda zar zor yürürken görmeyi geçiriyordu. Birinin yemek masasına oturmuş. Veya birinin iskambil partisinde, uzun bacakları dikkatsizce dışarı uzatılmış dinlenirken, siyah çingene gözleri kahkahayla dans ederken. Dışarı, Zoë'nin kolunda kendini esprili ve canlı olmaya zorlayarak, Tristan'ın onu fark edebileceğine dair zayıf umuduyla çıktı.

Ama Tristan o sırada diğer önemli meselelerle meşguldü. Bunu şimdi tamamen kavrıyordu. Bunu o zaman anlamış olmayı diliyordu, evde her zaman yaptığı gibi kitaplarıyla; dikiş işleriyle ve sıcak ateşiyle kalmış olmayı diliyordu. Çünkü öyle yapsaydı, şimdi Zoë'ye annesine ve hatta Stefan'a artık neden hiç dışarı çıkmak istemediğini açıklamasına gerek olmayacaktı.

Aniden karnı, sert ve şiddetli bir şekilde kasıldı ve Phae-ra elini göbeğine koydu. Birazcık ses çıkarmış olmalıydı çü-kü Evans düğmelerini iliklerken ön tarafa geldi, yüz ifade-endişeliydi. "Leydim?"

Phaedra ifadesini rahatlatmaya zorladı. "Aybaşım. Her sürede geçecektir."

Ve geçerdi. Bu da aynı sonuncusu gibi, tam vaktinde gel-mişti.

Tanrıya şükür, Tristan'ın evlenmek için gözükara isteğine razı olmadım, diye düşündü, Evans son düğmeyi iliklediğin-de. Yoksa her dört haftada bir bu şekilde, bir eli midesinde, diğer eli kalbinde, Tanrı'ya kaçınılmaz olandan daha fazla bir şey için dua ediyor olacaktı.

Evans onu dönndü ve gülümsedi. "Güzel görünüyorsu-nuz, Leydim. Gerçekten oradaki en hoş kadın olacaksınız, eminim. Şimdi oturun, uzun, zarif boynunuzu göstermek için saçınızı çok yüksek toplayacağım."

Phaedra tuvalet masasının önündeki oturağa yerleşerek, "Teşekkürler," dedi. Kısa bir an sonra, kapıda sert bir vuruş duyuldu ve Zoë en sevdiği mor elbisesini giyinmiş olarak içe-ri girdi. Kızıl gerdan kuşunun yumurtası büyüklüğünde bir ametist kolye boynunda asılıydı ve siyah saçı içinden geçen uzun mor bir kuştüyüyle topuz yapılmıştı.

"Phae, acele et!" diye çıkıştı. "Winnie Teyze ve ben varan ikinci arabaydık ve şimdi kuyruk Oxford Caddesi'ne kadar uzandı."

Phaedra tuvalet masasından kalktı ve elbisesini bir kez daha düzeltti. Bunun doğru olduğundan tam olarak emin ola-mayarak, "Hazırım," dedi. "Nasıl görünüyorum?"

Zoë kaşlarını çattı. "Bir hayalet gibi," dedi. Phaedra'nın yanaklarını çimdiklemek için uzandı; mor tüyü her sıkışıyla

aşağı yukarı sallanıyordu. "İşte. Şimdi birazcık rengin geldi."

Merdivenlerden aşağı beraber indiler, Zoë neşeyle geve-zelik ediyordu. "Bu gece Robin geliyor. Ve kendini beğenmiş ağabeyi de. İkisi de onlarla dans edip edemeyeceğini sordu-lar, bu yüzden senin adına kabul ettim. Lord Mercer için bir çiftli dans, ah, Robin için de bir vals."

"Zoë, lütfen. Vals olmaz."

Zoë eline vurdu. "Ah, sadece Robin. Ayrıca, sen..."

"Zoë!" Phaedra aniden durdu. "Yeter artık. Yeniden bu tartışmayı yapmak zorunda mıyız?"

Zoë gözlerini yuvarladı. "Aman! Phae, ne uyuşuk bir tip oldun!" dedi kol kola balo odasına ilerlerlerken. "Ama bence bu gece şok olacaksın."

"Şok? Ne çeşit?"

Zoë yelpazesini açıp cilveli bir şekilde eğdi. "Avoncliffe'in taşradan döndüğünü sağlam bir kaynaktan duydum. Pardon, Hauxton Kontu. Dün tüm maiyeti, aldırış edersen, iki araba, yük arabası ve taptığı şu büyük siyah atla çıkagelmiş; yani bence yalnız gelmediğini söylemek yerinde olur."

Dizleri birdenbire titreyen Phaedra, Zoë'yi punç kâsesine doğru izledi. "Öyleyse kiminle gelmiş?" diye sordu kendini tutamayarak.

Zoë bekleyen uşaktan bir fincan aldı ve üzerinden Phaedra'yı süzdü. "Bilmiyorum," dedi ciddiyetle. "Ama bu baloya davetli olduğunu biliyorum."

Artan kalabalığın içinden, Lord Robert onlara doğru ya-vaş yavaş ilerledi. "Merhaba, Phae," dedi, Zoë'nin kolunu ya-kalayarak.

Ama Phaedra onu zar zor gördü. "Zoë, neden gelsin?" dedi, dişlerinin arasından. "Onu kim yollamış olabilir?"

Ama Zoë, Robin onu çekerken sadece gülümsedi. "[illegible] bu ağabeyinle tartışacağın bir konu bence," dedi kalabalığa içine karışırken.

Phaedra ağabeyine sormadı. Aslında, nasıl olabileceğini düşünemiyordu. Onun, evine kimi davet etmeyi seçtiğini Phaedra'yı neden ilgilendirirdi? Ama niçin Tristan?

Fakat bunu düşünüp taşınmak için tüm geceye ihtiyacı kalmadı. Zoë'nin Lord Robert'a verdiği sözü tuttu, bir valsten çok taşkın bir dansa benzeyen dansla odanın çevresinde koşturdu. Ama Lord Mercer onu şaşırttı. Onu iyi tanımamasına rağmen, genç markiz onu dans etmek yerine bahçelerde yürüyüşe davet etti ve Phaedra memnuniyetle kabul etti. Bir kek kardeşinin aksine Mercer ağırbaşlı, neredeyse sert bir beyefendiydi. Odadaki erkeklerden oldukça uzun boyu, koyu renkli saçı ve tuhaf renkli gözleri, dikkati kendine çekmek için hiçbir çaba göstermemesine rağmen onu misafirlerin geri kalanından ayırıyordu.

Phaedra elini, gece ceketinin altında güçlü ve sağlam olduğu duyumsanan kolunun üzerine uzattı ve Mercer'in belirgin bir çöküşte olduğunu bildirdiği kralın sağlığı gibi heyecansız konularda sohbet ederek, güzel zaman geçirdiler. Kitaplara ve ikisinin ortak zevki Fransız ve Alman filozoflara döndüler; Mercer hepsini de orijinal dillerinden okumuştu. Bunu da övünmek için değil, doğallıkla söylemişti. Bundan sonra onun özel zevki olan, safkan at yetiştirmekten bahsettiler.

Müzik sona erdiğinde Phaedra neredeyse hayal kırıklığına uğradı. Ama uygun olduğu gibi Mercer onu hemen Xanthia ve Stefan'ın yanına götürdü; karşılıklı birkaç nezaket sözü söylediler ve sonra en resmi şekilde reverans yaptılar. Phaedra onun gidişini, az önce kafa dengi biriyle tanışmış olduğuna dair garip bir hisle izledi.

Mercer kalabalığın içinde kaybolurken orkestra Phaedra'nın en sevdiği Hayden valsini çaldı. Ona aldırış etmeyip sonunda bir sandalyeye oturmaya ikna edilmiş ve azıcık aksıyor görünen Xanthia'nın üzerine nazikçe sallamak için yelpazesini şıkırdatarak açtı. "Ah, teşekkürler, Phae." Xanthia ona başka bir minnettar bakış attı. "Çok naziksin."

Ama doğrulduğunda Stefan biriyle sıcak ama biraz resmi bir tonla konuşuyordu. Belki göz ucuyla görmüştü veya belki bir çeşit altıncı hisli ama yavaşça, tuhaf bir şekilde kimi göreceğinden emin olarak döndü.

Ve haklıydı. Tristan, Stefan'ın karşısında, onu şimdiye kadar gördüğünden daha göz kamaştırıcı bir şekilde duruyordu. Resmi, simsiyah giyinmişti; keten gömleği neredeyse kör edici beyazdı. Yokluğundaki haftalar boyunca kesilmiş gibi görünmeyen saçı abanoz dalgalar gibiydi ve arkaya taranmıştı. Muazzam burnu ve esmer teniyle şık giyim kuşamı onun hâlâ neredeyse hiç meden görünmediği gerçeğini değiştiremezdi. Onun Ortaçağ Sicilyalı prensi yanlış zamanda yanlış yere koyulmuştu.

"Ah, Hauxton, sanırım kardeşimi tanıyorsunuz?" dedi Stefan, Phaedra'nın beline kolunu koyarak.

"O zevke eriştim." Tristan güldü ama gülüş gözlerine ulaşmadı. "Leydim, doğrusu çok iyi görünüyorsunuz."

"Lordum." Alçak, resmi bir reverans yaptı. "Sizi burada görmek ne büyük şok."

"Ve siz kolayca şok olmazsınız, değil mi, Leydi Phaedra?" Onda bir değişiklik vardı, daha önce görmediği bir yorgunluk ve bu Phaedra'nın kalbini acıttı. Tebessümü hâlâ ihtiyatlıydı, elini uzatmıştı. "Dans etmediğinizi görüyorum. Bana lütfeder misiniz?"

"Teşekkürler, ama..."

Phaedra belinde sert bir dürtme hissetti. Stefan? Yoksa Xanthia? Kafası karışmış olarak tekrar denedi. "Ama siz, siz temdesiniz," diye düşünmeden söyledi, sonra anında öyle söylememiş olmayı diledi.

Yanında Xanthia dişlerinin arasından söylendi.

Phaedra'nın yüzü cayır cayır yandı. "Özür dilerim. Bu münasebetsizceydi."

Tristan omuz silkti. "Görgü kurallarına hiç ehemmiyet vermedim."

"Ah, sanırım toplum birkaç istisnaya izin verebilir," dedi ağabeyi resmi bir şekilde. "Belki Lord Hauxton görevini uzanıyla yapmaya karar vermiştir ve bir eş arıyordur? Genellikle böyle acil koşullar altında oldukça acele düşünülür."

Phaedra dönüp ona baktı. "Pardon? Acil koşullar?"

"Evet, geçenlerde kuzeni Harold'ın sonu kötü olacakmış neredeyse," dedi Stefan, ifadesiz bir yüzle. "Soho'daki şu genelev yangınına karışmış, biri söyledi. Rus ajanları yakalanmış. Hükümet sırları açığa çıkmış. Böyle kepaze bir adamın varis olması şimdi uygun olmayacaktır değil mi?" Haşin, siyah kaşlarını kaldırdı ve ona anlamlı bir şekilde baktı.

Aman Tanrım, diye düşündü Phaedra. *Biliyor muydu?*

Ama Tristan açıklamayı duymazdan geldi ve bunun yerine Phaedra'ya döndü. "Dans edecek misiniz, Leydim?" dedi sabırsızca. "Önünde sonunda, *arkadaşız*, öyle değil mi?"

Stefan'ın haşin bakışından kaçmanın tek yolu gibi görünüyordu. "Teşekkürler," dedi, elini Tristan'ın daha büyük, daha esmer eline yerleştirerek.

Phaedra onu kalabalığın içinden dans pistinin kenarına izledi, sonra dönüp onunla yüz yüze geldi; kendini onu büyük bir zevkle izlemekten alıkoyamıyordu.

"Korkarım, Soho'daki meseleden haberdar olmuş," diye fısıldadı.

Tristan öteye baktı ve omuz silkti. "Büyük ihtimalle bir yerde bir dedikodu kırıntısı duydu ve sadece taşı gediğine koymak istedi. Sonuçta, kuzen Harold'ın maceraları benimkilerle karşılaştırıldığında sıkıcı."

Ona kaygılı bir bakış attı. "Evet, sanırım."

Uzun bir süre sessizce dans ettiler. Tristan onu tam olarak gerekli olandan daha yakına çekti, büyük, sıcak eli belkemiğinin kıvrımına sıkıca koyulmuştu. Her zamanki gibi vücudu onunkini sahiplendi. Onu sürükledi. Kollarında tutkunun canlanmasını hatırladı; uzun güçlü vücudunun onunki boyunca çıplak uzanmasının nasıl olduğunu. Onunla birleşmiş vücudu. Tristan'ın hep sevişir gibi dans ettiğine inanıyordu; yoğun bir şekilde, mükemmel bir ritimle. Bu gece de öyleydi.

Ama bu düşüncelerin faydası yoktu. Onları aklından atıverdi. "Taşrada olduğunuzu duydum, lordum," dedi katıca. "Orayı nasıl buldunuz?"

Ona yukarıdan hafif bir tebessümle baktı ama bir anlık koyu, parlayan bakışı ihtiyatsızdı.

"Biz tamamen yabancıymışız gibi konuşuyorsun, Phae," diye mırıldandı, sesi boğuktu. "Orayı sevdim."

"Öyle mi?" Onu bir sonraki dönüş için seri biçimde çevirdi. "Bunu duyduğuma sevindim."

O zaman tebessüm yüzünden kayboldu. "Yeni yaşamıma devam ediyorum, Phae. Benden beklenen şeyi yapacağım, şey... hükümet bölümü hariç. Ama mülkler, çiftlikler ve taş ocakları; bunun üstesinden gelmek için elimden gelenin en iyisini yapacağım."

"Ve elinden gelenin en iyisi, doğrusu çok iyi olacak, Tristan." Titrek bir tebessüm zorladı. "Bundan oldukça eminim."

Onu tekrar döndürdü bu kez, kaşları yukarıda, bakışlarının buluşmasını sağlayarak onu tamamen karşısına çekti. "Yarın evde olacak mısınız, Leydi Phaedra?" diye fısıldadı gözleri onunkileri bırakmıyordu ve dudakları çok yakındaydı. "Sizinle tanıştırmak istediğim biri var."

Phaedra ses tonundaki ciddiyetten hoşlanmadı. "Özel biri, anladığım kadarıyla?"

Tristan'ın yanakları hafifçe kızardı ama onu bırakmadı. "Bence çok özel. Onunla taşradayken tanıştım. Ve senin tavsiyeni hatırladım."

"Tavsiyem?"

"Bir beyefendinin hoş kızını bulmak hakkındaki tavsiyen."

İçinde bir şey dondu. "Evet, anlıyorum," diyebildi adımını tuttturmaya çalışarak. "Ve yumuşak başlı. Bu kısmı unutmadın umarım?"

Üzgün bir yüz ifadesi takındı. "Yazık, özellikle yumuşak başlı değil. Yine de, evet, yaşamımın kalıcı bir parçası olacağını düşünüyorum, Phae. Ama öncelikle senin onayını istiyorum. Onunla tanışacak mısın?"

Phaedra kendini gülmeye zorladı. "Öyleyse ağabeyim haksız değildi."

Yine o zayıf, belirsiz tebessüm. "Nash çoğu şey hakkında yanılmıyor, değil mi?"

Phaedra kendi ayağına basarak, kendini küçük düşürdü. "Lanet olsun," diye söylendi.

Tristan hatasının üzerini öyle zarif örttü ki hiç kimsenin görmüş olması mümkün değildi. Ama Phaedra görmüştü. Ve yeteri kadar usanmıştı. Eğer vücudu Tristan'ınkine fazlasıyla yakın bastırılmış, hoş, aşina kokusu burun deliklerine dolarken bunu sürdürürse mutlaka gözyaşlarına boğulacaktı.

Kasıtlı olarak yavaşladı ve Tristan onu palmiye düzenlemelerinin yanına kolayca çekti. Sonra kimse bakmıyorken, onu çabucak yanağından öptü. "Ağabeyin şimdi bana düşmanca bakıyor. En iyisi sana iyi geceler demem, Phae."

"Evet," diyebildi. "Ve teşekkürler. Teşekkürler Tristan, Millie'ye yardım etmeye çalıştığın için. Ve beni şimdi yakaladığın için."

"Sizinle, Leydim, o zevk her zaman bana ait."

Sonra, en sonunda Phaedra'nın sevdiği arsız sırıtıştan bir parça çaktı ve hayali bir şapkayla yeri süpürerek reverans yaptı; bu Phaedra'nın aklına onunla tanıştığı geceyi, neredeyse atından devrildiği geceyi getirdi. Bir gün, belki aralarındaki sıcaklık küllere döndüğünde ona bundan bahsedebilirdi. Belki arkadaş olarak eskisi gibi birlikte gülebilirlerdi.

"Yarın görüşmek üzere, o zaman?" diye sordu.

"Yarın, evet." Tebessüm etmeye zorlayarak, Phaedra ellerini bir araya kavuşturdu; tırnakları kendi etini deşiyordu. "İki buçuk diyelim mi?"

Ona biraz tuhaf bir şekilde baktı. "Pekâlâ, iki buçuk olsun."

Sonra odanın bir yanından diğer yanına geniş adımlarla yürüdü; kalabalık onun önünde bir deniz gibi ayrıldı ve sonra gözden kayboldu.

Ertesi gün öğleden sonra Tristan'ın arabası Brook Caddesi'nden aşağı tangırdayarak geldiğinde Phaedra üst kattaki kütüphanede pencerelerin yanında nöbet tutuyordu. Gün ortasından beri oradaydı; yaşların baskısı gözlerinin arkasında sıcaktı; tüm vücudu kaslarının acımasını bekleyerek kaskatı kesilmişti. Tekrar tekrar Tristan'ın dün gece söylediği sözlerin

üzerinden geçiyordu ama en kötüsü dışında onlara başka bir anlam yükleyemiyordu.

Biriyle tanışmıştı. Bir beyefendinin kızı. Yaşamının parçası yapmak istediği biri.

Çok yakın gibi görünüyordu, diye düşündü. Hazır değildi. Ne düşünmüştü?

Daha fazla zamanının olacağını? Tristan'ın bekleyeceğini ve isteğinde tekrar ısrar edeceğini? Onu tümüyle geri çevirmişken neden beklemeliydi? Ve ne değişmişti? Evliliğe iki ay öncesinden daha uygun bir gelin değildi? Ve şimdi, iki aylık üzüntüsü yaşam boyu bir pişmanlığa dönüşmek üzere, diye korktu. Onun tavsiyesini iyi tutmuştu. Yaşamını yeniliyordu.

Phaedra parmak uçlarına yükselerek arabanın yanaşmasını izledi, elleri kenetlenmişti, tırnakları avcunu deşiyordu. Ziyaret kartları getirilene kadar beklemeye ve sonra onları resmi bir biçimde misafir odasında ağırlamaya karar verdi. Şimdi kararı zayıflıyordu. Aşağı koşmak ve bu işi bitirmek istiyordu. Veya en azından onları kendi güvenlik vahasında, aile salonunda ağırlayabilirdi. Ama o oda Tristan'la geçirdiği hem acı hem tatlı çok fazla anı barındırıyordu.

Araba güzel, şık, lüzlü, seyahat ve mahremiyete uygun eski moda bir posta arabasıydı; Talbot aile arması yanlara konulmuştu ve peruklu uşaklar arkaya yollandı. O gün Bond Caddesi'nde gördüğü aynı gri ve kırmızı üniformayı giyiyorlardı, kadife dizlikleri altın tokalarla bağlanmıştı. Aşağı atlamışlardı, şimdi kapıyı açıyor ve arabadan basamakları indiriyorlardı.

Ve sonra onu gördü. Tristan her zamanki uzun parlayan çizmelerini gece mavisi bir palto giymişti; kaldırıma yanaştı, saçları yakasını kaplıyordu. Döndü, elini yukarıya birine sundu. Kadın onu aldı, aşağı yavaşça inerken ona neredeyse

saygıyla baktı, geniş siperlikli şapkası yüzünü gizliyordu.

Oldukça uzundu ve gri tonlarında çizgili bir elbise giyiyordu. Tamamen sıradan bir elbise. Göründüğü kadarıyla da sıradan bir kadındı. Phaedra, çarpıcı, yuvarlak hatlı, modaya uygun giyinmiş bir kadın olsa dayanması daha mı kolay olurdu diye düşündü?

Phaedra perdeleri hızla çekti ve pencereye arkasını döndü.

Bunu yapabileceğini sanmıştı. Ve yapabilirdi. *Yapacaktı.* Ama kalbi boğazında ve pişmanlık ağzında acıyken bu kolay olmayacaktı. Stabler gelene kadar volta attı, onun gözleri ciddiydi; uzattığı gümüş tepsinin üzerindeki küçük fildişi parçası onunla alay ediyordu.

"Hauxton Kontu, Leydim."

Sadece bir kart. Bir isim. Yine de o an aklına gelmedi.

"Tabii ki Leydi Nash'i sordu," dedi Stabler. "Ama o evde olmadığı için...?"

Phaedra, Tristan'ı annesinin dışarıda olacağı bir zaman davet ettiği için bir an suçluluk hissetti ama annesi izlerken buna dayanamazdı. "Onlara misafir odasını göster, lütfen," diyebildi kartı alarak. "Ve çay gönder."

Stabler selam verdi ve odayı terk etti. Pencereleri bölen sütun camlardan birine giden Phaedra yüzünü mendiliyle kuruladı. Bugün yanında yüzünü çimdikleyecek Zoë yoktu. Ayrıca, bu sonsuza kadar süremezdi. Son bir düzgün nefesle, çenesini kaldırdı ve odadan dışarı hızla yürüdü. Tanrı aşkına, o Leydi Phaedra Northampton'dı. Ve buna uygun davranacaktı.

Misafir odasına vardığında çenesi hâlâ yukarıdaydı ve rengi belki birazcık daha iyiydi. Çift kanatlı kapı koridora açılmıştı ve Phaedra yüzüne karşılama tebessümü yerleştir-

miş olarak içeri hızla ilerledi. Fakat eşikten içeri adımını atmaz afalladı.

Gri çizgili elbiseli kadın Agnes'tı!

Tristan yanında, dirsekleri dizlerinde, elleri kavuşturulmuş oturuyordu. Önlerinde yerde küçük bir çocuk, sarışın bukleleri sallanarak tıpış tıpış yürüyordu. Tristan'a sanki o güneş, kendisi, ayçiçeğiymiş gibi yüzünü kaldırmıştı.

"Bu Bunnet," dedi çocuk ona küçük doldurulmuş bir tavşanı uzatarak. "İşte. Al onu."

Tristan ona gülümsedi ve aniden tekrar kendi gibi göründü. "Teşekkürler. Şimdi Bunnet'i paltomun cebine tıkıştıracağım, yapayım mı?"

"Priss!" Phaedra dizlerinin üzerine çöküp çocuğu göğsüne çekmeden önce haykırdığını bile fark etmedi.

"Ah!" diye ciyakladı çocuk. "Phae, beni ezdin."

"Ah!" Phae onu biraz ileri itti ve parlayan saçlarında elini gezdirdi. "Ah, Priss seni ezmek istemedim."

Ama Priss sadece gülümsedi, iki sıra parlak ön diş ona gülümsüyordu. "Phae, benim top var," dedi dönerek. "Sana gösteririm." Tristan'ın parlak çizmesinin yanında, Aubusson halısının üzerinde, içinden oyuncaklar taşan bir sepet duruyordu. Priss ona tıpış tıpış yürüdü ve altüst etmeye başladı.

Hâlâ dizlerinin üzerinde olan Phaedra bir açıklama için bir Agnes'a, bir Tristan'a baktı. "Ne oldu?" diye sordu nefes nefese, karmakarışık duygu akını henüz azalmamıştı. "Teyzen nerede, Agnes? Neler oluyor?"

Agnes onun bakışına tam karşılık vermedi.

"Bu karışık," dedi Tristan. "Sadece söyle, Phae, onu gördüğüne memnun oldun mu? Bizi gördüğüne?"

"Tabii ki memnunum!" Phaedra bakışı hizmetçisine dönerek haykırdı. "Hepinizi gördüğüme memnunum. Nasıl olmam? Agnes, burada neler oluyor?"

Agnes, Tristan'a garip, kuşkulu bir bakış attı ve doğruldu. "Ben lorda memnuniyetle bunu açıklamaları için izin vereceğim," dedi Priscilla'yı almak için eğilirken. "Küçük hanım yaramaz ve o konuşurken biz bahçede gezineceğiz, olur değil mi?"

"Ama... ben anlamıyorum." Phae ayağa kalktı. "Neden gitmek zorundasın?"

Fakat Agnes az önce Priss'i kalçasının üzerine yerleştirmişti ve Tristan, bir veda bakışı attı. "Size iyi şanslar, lordum," diye mırıldandı.

"Agnes bekle!" Ama Agnes beklemedi ve onlar odadan çıkarken Phaedra arkalarından bakakaldı. Evin derinliklerinde kaybolduklarında, Tristan'a bakmak için döndü. Oyuncak sepetinin yanında, bir eli ince belinde, paltosunun önünü geriye iterek dikiliyordu. Diğer elinde birtakım kâğıtlar tutuyordu.

Phaedra birden ayağa kalktı. "Tristan," dedi sertçe. "Bana açıkça söyle. Burada neler oluyor?"

Tek kelime etmeden kâğıtları ona uzattı. Phaedra gözleri büyüyerek onları açtı, bir sayfadan diğerine geçti. "Ama bu... bu Millie'nin imzası," diye fısıldadı. "Burada. Ve burada. Ve bu mühürler –tüm bu yasal sözler– ne anlama geliyor?"

"Bu Priss'in benim vesayetimde olduğu anlamına geliyor," dedi sessizce. "Belge birkaç gün önce şehirde avukatım tarafından hazırlandı. Ve sen onaylarsan, Phae, Priss'i mümkün olduğunca çabuk evlat edinmek için mahkemeye dava dilekçesi yazmayı amaçlıyorum."

Şaşırmış Phaedra bakışını ona kaldırdı. Misafir odasında geleceğin Leydi Hauxton'ı yerine Agnes'ı görmesiyle rahatlaması, yerini tam bir kafa karışıklığına bırakıyordu. "Priss'i...

Priss'i evlat edinmek için," diyebildi. "Sen... sen bunu yapamazsın. Yapabilir misin?"

Tristan koyu, güzel kaşlarından birini kaldırdı. "Eğer kibelie kendi imzasıyla haklarını devrederse yapabilirim," diye cevapladı. "Bunu da bir bedel karşılığında ve seve seve yaptığını eklemeliyim."

"Sen... sen onu satın aldın?"

"Bu kulağa sert geliyor, Phae," dedi gergince. "Ama ağabeyin öne çıkıp çocukta hak iddia etmezse kararlıyım? Tabii ki o dönene kadar bekleme nezaketini gös..."

"Ah, Tony hak iddia etmeyecek," diye araya girdi Phaedra, kâğıtları teslim ederken. "Tristan, onu zorlamayacaksın. Düşündüğün bu mu?"

Karanlık ve kızgın bir ifade yüzünden geçti. "Lanet olsun, Phaedra!" diye homurdandı kâğıtları kaparken. "Benim o kadar aptal olduğumu mu düşünüyorsun? Hayden Worth'a bu fırsatı vereceğim –diğer türlü yapmak nezaketsizlik olur– ama bu çocukla ilgili doğru olanı yapmak isteseydi, şimdiye kadar çoktan yapardı. Başına onca bela bu yüzden açılmadı mı?"

Phaedra yaşların tekrar gözlerine dolduğunu hissetti. "Ama Priss... anlamıyorum."

"Çocuğun sevgi dolu bir yuvaya ihtiyacı var," diye cevapladı, ses tonu yumuşayarak. "Nash'in izniyle Agnes'i onun bakıcısı olarak kiraladım. Brierwood'a çok uzak olmayan Wiltshire'da benim mülkümde yaşıyorlar."

Phaedra bunu kavrayamayarak elini şakağına koydu. Aman Tanrım! Bütün bunlarda Stefan'ın rolü neydi? Tony'nin suçundan mı şüpheleniyordu? Veya Phaedra'nın? Hiçbiri mantıklı gelmiyordu. "Ama, Tristan, insanlara Priss'le ilgili ne söyleyeceksin?"

"Bunun onları ilgilendirmediğini," diye karşılık verdi Tristan. "En kötüsünü düşünecekler, tabii ki insanlar hep bunu yapar. Benim gayrimeşru çocuğum olduğu ve onu Lord Kinnoch'un Zoë'ye yaptığı gibi evlat edindiğim fısıldanacak."

"Ah," dedi Phaedra. "Ah, canım."

Tristan omuz silkti ve kâğıtları bir yan sehpanın üzerine fırlattı. "Bizim için önemi olmalı mı, Phae? O akıllı, tatlı bir çocuk ve ben insanların ne söylediğini asla umursamadım. Priss'e gelince –şey, sen söyle– Lord Hauxton'ın pohpohlanmış piçi olarak mı daha iyi durumda olur, yoksa bir taverna hizmetçisinin gayrimeşru çocuğu olarak mı? Mükemmel bir dünyada yaşamıyoruz. Elimden gelenin en iyisini yaptım."

Phaedra güçlükle yutkundu. "Ben... ben demek istediğini anlıyorum," diye fısıldadı. "Fakat biliyorum... Ah, Tristan. Bunu benim için yaptığını biliyorum."

"Evet," diye cevapladı sesi yumuşayarak. "Bunu senin için yapıyorum, yani yapıyordum."

"Anlamadım," dedi Phaedra, "ne demek istiyorsun?"

Birazcık utangaç biçimde omuz silkti. "Şu son iki haftada garip bir şey oldu, Phae," dedi. "Yaşam bana birazcık boş ve kasvetli görünüyordu. Ama çok sevimli bir şey, Priss."

Phaedra ilk defa gülümsedi. "Evet, öyle."

Sonunda sırıtarak, keskin bir tezat oluşturan kare, beyaz dişlerini gösterdi. "Yumurcağa fena halde düşkün oldum," diye itiraf etti. "Yani, evet, bunu senin için yaptım ve onun için, hatta belki Agnes için. Ama sanırım en sonunda benim için olacak, Phae."

"Öyle mi?" Sesi yumuşaktı. "Ah, Tristan. Çok sevindim."

Bakışı içinden geçtiği kapıya odaklanmıştı. "Haklıydın bilirsin işte... çocuğa ihtiyacım olduğunu söylerken. Priss'e

bakıyorum, öyle akıllı ve yaşam dolu ki ve şey... onu fazla çabaya değer olduğunu fark ediyorum. Yaşamını dınlatıyor. Belki kulağa çok dokunaklı gelebilir; bana bir veriyor."

Phaedra ona ihtiyacı olanın evlatlık değil bir *kan bağı* olduğunu ve bunun da kesinlikle bir kız olmadığını hatırlamadı. Ama o an hassastı ve onun gözleri dokunaklıydı. daha sonra düşünüp taşınmak için yeterince zamanı olacak.

Ellerini önünde sıkıca kavuşturdu. "Sevindim," dedi rar. "Eğer yürekten istiyorsan, Priss şanslı."

Bakışı onunkine sabitlenmişti ve kafasını salladı. "Hay ben şanslıyım. Ve hep bir kumarbaz olarak şansımı tekrar neyeceğim."

"Evet?" Aniden kalbi hopladı. "Ne... ne şekilde?"

Biraz yaklaştı. O ana dek, sandalyesinin yanında üstüste duran, kırmızı kurdeleyle bağlanmış iki paketi görmemişti Tristan döndü ve kurdeleyi açtı, sonra elinde küçük kutuyla Phaedra'nın önünde diz çöktü.

"Leydi Phaedra Northampton," dedi sakince, "İlk sefer bunu uygun biçimde yapmadım, bu yüzden..."

"Ah, hayır!" diye araya girdi, elini onu durduracakmış gibi kaldırarak. "Ah, Tristan, lütfen..."

"... bu yüzden tekrar denemek istiyorum," diye üsteledi. "Phae, seni hayatın kendisinden çok seviyorum. İki ay önce tam olarak böyle söylemeliydim. Lütfen benimle evlen. Lütfen Hauxton Kontesi ve Priss'in annesi ol ve beni dünyanın en mutlu erkeği yap. Şimdi, sevgilim, sana yalvarıyorum. Lütfen benimle evlen."

Phaedra o kadar kötü titriyordu ki arkasındaki divana çökmek zorunda kaldı. "Ah, Tristan lütfen kalk," dedi. "Gel, yanıma otur. Haydi bunu mantıklıca konuşalım."

"Hayır." Gözleri talepkâr, kutu elinde, ona uzandı. "Hadi bunu mantıksız bir şekilde konuşalım, Phae. Hadi birbirimizin kollarında nasıl hissettiğimizi konuşalım. Birbirimizi nasıl sevdiğimizden bahsedelim. Birbirimizi nasıl çileden çıkardığımızdan. Neden daha azını kabullenelim ve tutkusuz bir evlilik yaşayayım, Phae? Bir çocuk –bir varis– için değer mi?"

"Tristan, senin ihtiya..."

Dudakları inceldi. "Kusura bakma ama Phae, senin bana neye ihtiyacım olduğunu söyleyip durmandan birazcık usandım. Benim sana ihtiyacım var. Ve Priss'in *bize* ihtiyacı var. Sen, ben ve evet, büyük ihtimalle Agnes'a da. Ve tüm bunları nasıl çözeceğiz ve insanlara ne söyleyeceğiz henüz bilmiyorum. Ama senin bana çocuk veremememekten korkman yüzünden evlenmememizin tam bir saçmalık olduğunu biliyorum. Sevecek bir Priss'imiz olacak. Bırak kuzen Harold her şeyi alsın. O her kimse, şüphesiz iyi bir kont olacaktır."

Şimdi Phaedra'nın elleri titriyordu. "Bilmiyorum... ah, Tristan... düşünemiyorum."

"*Düşünme*," diye fısıldadı, bakışı onunkiyle buluşarak. "*Sadece, evet, de.*"

Gözlerini kapadı, elleri ona uzanmamaları için yumruk yapılmıştı.

"Phae, iyi bir koca olacağım, yemin ederim. Asla başka kadınlara bakma..."

"Hayır, *bakmayacaksın*," dedi sertçe. "Buna katlanamam."

"Öyleyse, en iyisi, *evet*, demen," diye alay etti, "ya da hiç bir şey deme!"

"Tristan," dedi gözleri aniden açılarak. "Ah, Tristan. Sen bir aptalsın."

Kafasını sallarken gözleri ciddiydi. "Hayır, insanların ne düşündüğünün önemi yok, ben asla bir aptal olmadım." Son-

ra yüz ifadesi aniden çok daha ele avuca sığmaz bir şey h geldi. "Şimdi, bu kutuda bir yüzük var, hayatım. Talih yadığını. Elini bana ver çünkü sormaktan yoruldum. Benimle evleniyorsun. Evet, diyebilirsin. Yoksa evinizi b da iki yıl kuşatabilirim. Veya Nash'e gidip anlat..."

"Tristan," dedi uyarırcasına.

"Sadece elini uzat," diye emretti "Ve *evet*, de. Phae. Çünkü seni seviyorum ve çünkü bence sen de beni viyorsun?"

Yavaşça, çok yavaşça kıpırdadı, parmaklarını açtı ve uzattı. "Pekâlâ, o zaman," diye fısıldadı. *Evet.*"

Kutuyu hızla açtı; serin ve gevşek yüzüğü parmağ kaydırdı. Phaedra son bir derin nefes çekti, sonra aşağı bak Üç büyük, mükemmel bir şekilde uyumlu zümrütle süsle miş bir sıra pırlanta ona göz kırpıyordu. İki veya üç yüz yı önce büyük bir hazine değerinde olan bir yüzük. O anda gö yaşlarına boğularak kendini utandırdı.

"*Evet,*" dedi tekrar, o gözyaşlarını öperek silerken. "Evet, *seni seviyorum* ve sen de bunu biliyorsun, seni pis alçak! Seni çılgınca seviyorum, hem de beni ilk öptüğünden beri."

"Asla böyle söylemeyeceğini düşünmüştüm," dedi ciddiyetle.

Güldü ve tekrar söyledi. "Evet, seni seviyorum ve bunu yaptığın için deli olmalısın ama bununla savaşmak için istediğim yok," diye cevapladı burnunu çekerek. "Ah, Tristan seni öyle çok özledim ki! Diğer kutuda ne var?"

"Açgözlü kız," diye fısıldadı kalkıp kutuyu alırken. Dönüp yanına oturdu ve onu dizlerinin üzerine bıraktı. "Açabilirsin," dedi sesi, ateşli ama alaycıydı. "Senin takman için veya değil; nasıl istersen."

Elleri hâlâ titreyerek Phaedra kapağı kaldırdı. İçinde, be-

yaz saten zeminde uzun altın zincirlerle ve ince altın kilitlerle bağlanmış ve her köşesine büyük damla şeklinde inciler konulmuş bir çift mor kadife kelepçe duruyordu. "Aman Tanrım!" dedi hürmetle. Uzanıp birine dokundu. Kumaş, kuştüyü kadar yumuşaktı.

"Sadece istersen," dedi Tristan yavaşça.

Sonra divanın üzerinde döndü, elleriyle yüzünü kavradı. Onu tatlı bir şekilde ilk kez öptüğü gibi ama daha içten öptü. Gelecek yılların vaadiyle ve sonsuz tutkuyla dolu bir öpücük. Ve geri çekildiğinde, siyah gözleri yeniden dans ediyordu ve arsız gülüşü eski yerindeydi. "Şimdi Phae," dedi alayla, "sen bana bir şey vermek zorundasın."

"Ne istersen." Ciddiyetle gözlerine baktı. "Sadece söylemen yeter."

"Öyleyse ödülümü istiyorum," dedi. Elinin ani bir hareketle onu bağırtarak eteklerini dizlerine kadar çekti.

"Tristan burada olmaz!"

"Evet, Phae. Şimdi." Parlak ve şeytani sırıtışı geri dönmüştü, "*Sarı çorap bağımı geri istiyorum.*"

SONSÖZ

Aşk iç çekişlerin buğusundan meydana gelen bir dumandır;
Arındırıldığında âşıkların gözlerinde parlayan bir ateş.

WILTSHIRE, OCAK 1833

Hauxton Kontu ter döküyordu; ama nemlenerek sadece güç harcamaktan ıslanarak değil, çıplak boğazından aşağı köprücük kemiğinin altında durulan ve oradan güzel, geniş göğsünü donatan esmer tüylerin hafif karmaşasına azar azar damlayan büyük dereler oluşturarak.

"Ah! Tanrım!" diye inledi. "Bu..."

"... *çok güzeldi,*" diye tamamladı karısı.

Üzerinde öne eğilmişti ve uzun, mor tüyü boğazından aşağı, omzunda bir yandan diğer yana ve daha da aşağılara gezdiriyordu. "*Şimdi tekrar yap,*" diye fısıldadı yukarıdan ona dik dik bakarak. "Yoksa bu sefer tüyümü acımadan gezdiririm."

Gözleri parlayan kocası, onu üzerinden atmakla tehdit ederek güçlü kalçalarını sıçrattı. Ama yapmazdı ve ikisi de bunu biliyordu. Bunun yerine Phaedra küçük bir çığlıkla direndi.

"Şişş," dedi sessizce. "Çocukları uyandıracaksın."

Phaedra kaşını kaldırdı. "İyi deneme, lordum," diye ıs vapladı, tüyünü böğründen aşağı o titreyene kadar sürükl yerek. "Ama o ikisi bir fırtınada bile uyur." Sataşan ve eğlen çektiren tüy yeniden ortaya çıktı. "Biliyor musun, Noel'i taş rada geçirdiğimiz için mutluyum."

Göğsünden aşağı ona bakmak için başını eğdi. "Öyle mi gerçekten?"

"Evet," diye mırıldı tüyü daha aşağılara sürükleyerek. "Bu temiz Wiltshire havası iştahımı açıyor. Bir kez daha; sonra söz veriyorum, seni çözeceğim."

Kont sızlandı. "Bu bir saat önce söylediğin şey. Tanrı aşkına şu cırtlak tüyü nereden buldun?"

Phaedra sırıtarak onu döndürdü. "Zoë'nin eski bir şeyi," diye itiraf etti. "Üst kattaki valizinden çaldım. Bunu bazen saçına takar."

Kocası sırıttı. "Bence sen de onu saçına takmalısın," dedi, koyu kaşlarını kaldırarak. "Çöz beni, aşkım ve nasıl göründüğüne bakalım, *hmmm*?"

"Ah, hayır, hayır," dedi Phaedra. "Sen benim kapatmamsın. Ve başka bir performans talep ediyorum."

Kont, yukarı, bileklerini yatağa bağlayan mor kadife kelepçelere baktı ve sağlamlıklarını kontrol eder gibi aşağı çekti. "Madam sanırım bana sahipsiniz. Zevklerinizi değişmiş görüyorum."

Ona doğru bir doygunluk iç çekişiyle düştü. "Evet, kendi tutkularımla başa çıkmayı öğrendim. Ve şimdi seninkilerle başa çıkacağım."

"Cadı!"

Vücudunun sıcaklığından ve güçlü şehvetli erkek kokusundan zevk alarak nemli boğazını öptü. "Ah, hayatta kalacaksın," dedi tüyü bir yana fırlatarak. "Ve kontrol eden olmaktan oldukça hoşlandığımı keşfettim."

Yüzünü onunkine çevirdi. "Sevgilim," dedi ciddiyetle "Kontrol her zaman sendeydi."

Gür, koyu kestane saç perdesi içinden üzerinde göz gezdirdi. "Gerçekten mi?"

Saçını yastığa sürterek başını salladı. "Evet, seni salon kapısının arkasında öptüğüm o çok uzun zaman önceki günden beri. Bundan hiç şüphe ettin mi?"

Dudaklarını dişlerinin arasına kıstırdı. "İlk başta," diye itiraf etti.

İnanmayarak kahkahayla güldü. Yorgun, arzular unutulmuş, o şekilde birkaç dakikalığına uykuya daldılar; kapıdaki belli belirsiz bir vuruşla uyandırıldılar.

"Leydim?" Bu baş kâhya Arnolds'tı. "Leydim, korkarım üst kata gelmeniz gerek."

Bir inlemeyle Phaedra kendini dikkatlice yuvarladı. "Ne oldu, Arnolds?" diye sordu, kelepçelerin anahtarlarını ararken.

Baş kâhya duraksadı. "Bayan Armstrong, Leydim," dedi sonunda. "Kimse incinmedi, ama korkarım Bayan Priscilla onu sınıftaki bir sandalyeye bağladı ve saçını eski bir çakmaktaşıyla tutuşturdu."

Kont homurdandı. "Yine vahşi Kızılderililer," dedi. "Onlara bu oyunu yasaklamadım mı?"

Phaedra derin derin içini çekti. "Teşekkürler, Arnolds," dedi, ilk kilidi çarparak açarken. "Evet, onlara söyledim ama Zoë, Priss kadar kötü. Onun için zerre kadar bile üzülmüyorum. Ama yine de sanırım acele etmeniz en iyisi."

Baş kâhyanın ağır adımları çekildi ve bir çırpıda giyinip üst kata, sınıfa koştular. Vardıklarında elleri kalçalarında,

zararı inceleyen özel hoca Bayan White'ı buldular. Priss pişmanlık numarası yaparak bir sandalyede otururken Zoë bir sandalyede aynı şekilde görünerek oturuyordu.

Her zamanki gibi Tristan en başta pes etti. "Ah, buraya gel, Priss," dedi, şimdi burnunu çekiyormuş gibi yapan çocuğu kucağına alarak. "Sanırım korktun, *hmm*?"

Phaedra diğer türlü bekliyordu ama dilini tuttu. Tüm hikâyeyi ve Zoë'nin durumu kışkırttığı için özrünü ortaya çıkarmak sadece biraz zaman aldı. Zarar ensesindeki saç tellerindeydi ve oda da hâlâ hafifçe yanmış saç kokusu vardı.

"Sadece beş yaşında, Phae, Tanrı aşkına," dedi misafirleri fısıltıyla. "O lanet olası şeyi gerçekten çakabileceğine hiç ihtimal vermiyordum."

"Evet, pekâlâ, bu sana bir ders olsun." Phaedra Bayan White'ın makasını ödünç aldı. "Şimdi aşağı bak Zoë, yanmış parçaları keseceğim."

"Sanırım yakında benden bıkacaksın." dedi Zoë üzgün bir şekilde makasın *şık! şık! şık!* sesinin üzerinden. "Sanırım eşyalarımı toplayıp Richmond'a geri dönmeli, babamın talepleriyle yüzleşmeliyim."

"Gözlerimle görmeden buna inanmam, canım." Saç kesildi, Phaedra makası bıraktı ve Priscilla'nın yanına gitti. "Ya sen, Priss," dedi uyararak. "Bayan Armstrong'a söyleyecek bir şeyin var mı?"

Priscilla kafasını babasının omzuna çevirdi. "Bunu yapmak, istemedim, baba," dedi kafasını omzuna yerleştirerek. "Üzgünüm. Böyle yapmak istemedim."

"Ah, öyle yapmak istediğinden oldukça eminim," dedi Tristan tarafsızca. "Şimdi seraya gidip babanla kahvaltı yapmaya ne dersin?"

Phaedra iç geçirdi.

"Bebekler gelebilir mi?" Priss babasına sevgi dolu bir bakış attı.

Tristan karısına sorar bir bakışla baktı ve o çabucak başını salladı. Yılların denemesinden sonra ikizler olmuştu; pekâlâ, bu gerçekten bir mucizeydi ve nadiren Phaedra'nın görüş alanından ayrılıyorlardı. "Onları getirmesi için bakıcıyı arayalım," diye kabul etti Tristan. "*Eğer* uyanmışlarsa."

Yarım saat sonra serada tüm aile birlikte oturuyorlardı, Tristan, Priscilla'nın parmaklarından reçeli siliyordu. Christopher hâlâ sepetinde uyurken, Zoë, Caroline'ı dizlerinde hoplatıyordu.

Phaedra çayını yudumladı ve pencereden dışarı dalgın dalgın baktı. Yağmur şimdi çok yağıyordu; soğuk ve sessiz, evin büyük bahçelerini beyaz bir pelerinle örtüyordu. Priss dışarı oynamaya çıkarılmak için sızlanmaya başlamış ve Tristan şimdiden teslim olmuştu.

Sadece birkaç kısa yılda her şey nasıl değişmişti! Sonu gelmeyen umut aylarından sonra –Phaedra hiç umut etmediğine yemin etmesine rağmen– hamile kalmıştı. Belki Tanrı onu sabrı için iki kere kutsamıştı. İkizler güzel, sağlıklı bebeklerdi ve bazı günlerde Phaedra onları kucağına aldığında hâlâ ağlıyordu.

Wiltshire'da Priss gerçekten serpilmişti. Teyzesinin kır evinden ayrılmadan uzun süre önce annesini sormayı bırakmıştı ve Phaedra bunun iyi olup olmadığını bilmiyordu. Önemsiz diye düşündü. Millie hâlâ Lord Cotting'in himayesinde yaşıyordu; evlenmemelerine rağmen lord hızla yaşlanıyordu ve henüz her şey mümkündü. Agnes baharda Tristan'ın uşağı Uglow'la görüşerek onları şoke etmişti. Şimdi arazide, Priss'in ziyaret ettiğinde yatacağı küçük bir yatağa ve ikinci bir bebekle oyuncak koleksiyonuna sahip olduğu bir kır evinde yaşıyorlardı.

Geriye, sadece mutlu bir şekilde düzen kuracak Zoë kalıyordu; doğrusu bu pek olası bir şey değildi; çünkü Phaedra'nın mutluluğunu kıskandığını ima etmesine rağmen evlenmeye her zaman olduğu gibi gönülsüzdü. Bunun yerine, babasının Richmond'daki malikânesinden üvey annesinin baba evine taşınarak, teyzesinin şehir evinde kalarak ve hatta Phaedra ve Tristan'la bir seferde haftalar geçirerek gezgin bir yaşam sürüyordu. Sanki kendini hiçbir yere ait hissetmiyor gibiydi.

Zihnini okumuş gibi Arnolds o anda sabah postasıyla taze kahve getirerek Phaedra'nın düşüncelerini böldü. Bugün sadece bir mektup vardı. Phaedra onu aldı, sonra kaşları yukarı kalkarak masanın karşısına, Zoë'ye ittirdi.

"Sana, Pokahontas."

Zoë, Caroline'ı Phaedra'ya verdi ve mektubu aldı, gülüşü soldu. "Babamdan," diye homurdandı yağ bıçağıyla balmumunu sökerek. "Ah, Phae, bu iyi bir haber olamaz."

Priss'i yumurtasını yemeye ikna etmekle meşgul olan Tristan, Zoë'nin bakışı sayfanın üzerinde gezinirken, dönüp onlara baktı. "Kimse hasta değil, umarım?"

"Sadece ben," dedi Zoë kuru kuru. Sonra of çekti ve mektubu dizine indirdi. Şey, balta sonunda düştü. "Bugün ayın kaçı Hauxton?"

"Yirmi Ocak," dedi Tristan. "Neden?"

Zoë, Phaedra'ya ekşi bir gülüşle döndü. "Babam konuşma için zamanın yakında geleceğini söylüyor," dedi. "Sadece birazcık daha özgürlüğüm kaldı, Phae; beş ay ve on bir gün."

Phaedra'nın bakışı, arkadaşının gitgide rengini kaybeden yüzünü inceledi. "Sonra ne olacak Zoë? Tyburn'e sürülmüş gibi görünüyorsun."

Zoë çenesini kaldırdı, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Öyle de denebilir. Sezona birkaç hafta var ve onun sonunda bir

...sa bulamazsam, babam benim için bir tane bulacak. Veya ...ce, İskoçya'ya gidebilirim. Seçeneklerim bunlar."

Phaedra şaşırdı. "Ah, benim zavallım," diye mırıldandı. "Ah, bu gerçekten çok zalimce. Ama *herhangi birini* bulamazsan, eminim o merhamet edecektir... değil mi?"

"*Herhangi biri*?" diye tekrarladı Zoë acı acı.

"Hayır, *herhangi biri* değil," dedi Tristan yardımcı olmaya çalışarak. "Haydi bir liste yapalım." Zoë'nin gözleri ona hançerler fırlattığında, açıklık getirdi. "Evliliğe uygun bekarların listesini yani. Neden olmasın, kırk yıl mutlu edecek, tanıdığım neredeyse bir düzine dürüst adam olmalı."

"Evet, Lord Robert'a ne dersin?" diye önerdi Phaedra. "Bir defasında biriyle yeteri kadar uzun öpüşürsen onunla evlenip çıkacağını söylemiştin, Zoë. Ve Robin yuva kurmak için uygun biri, tabii kendini öldürmeden önce."

Zoë birdenbire mektubu ellerinde buruşturdu. "Tanrım, ne istediğinizi...!"

"Pardon?" dedi Tristan.

Zoë, onu en karanlık bakışıyla çiviledi. "Üç yıl önce Hauxton, *evliliği* kavramak bir yana, onu heceleyemiyordun bile," diye bağırdı. "Ve Phae! Sen müzmin bir kız kurusuydun, hatırlarsın. Seni sadece uygun bir elbiseye sokmak iki haftamı almıştı."

Tristan ve Phaedra masanın karşısından utangaç bir şekilde karşılıklı gülümsediler. "Pekâlâ," dedi Phaedra. "Biz hatalıydık."

"Ah, ne sinir," dedi Zoë sandalyesini arkaya iterek. "Bundan kurtulmanın bir yolunu bulacağım bana güven. Babam yaşamının şokuna hazırlansın. Şimdi gel, Priss. Botlarını ve eldivenlerini al. Gidip karda yuvarlanalım. Ben, özellikle, soğumak istiyorum."

"Kar!" diye haykırdı Priss, sandalyesinden aşağı inerek.

Sonra bir telaş başladı. Bayan White dışarısı için uygun giyinmek görevini yüklenmek için birden içeri girdi, Zoë onu izledi. Bakıcı–iri yarı güvenilir biri– ikizlerin banyo zamanının geldiğini bildirdi; sonra dev saplarından sepetlerini yakaladı ve onları çabucak götürdü. Arnolds, uşaklara kullanılmayan tabakları kaldırmaları için işaret etti. Ve birkaç dakika sonra Phaedra ve Tristan kahvaltı masasının üzerinden birbirlerini süzerek yalnız oturuyorlardı.

"Pekâlâ, canım," dedi Tristan, "yine yalnızız."

"Evet, sevgilim. Ne yapalım?" Sayısız ihtimal Phaedra'nın aklından geçti, sonra birdenbire nefesi kesildi ve sandalyesinden sıçradı.

"Ne?" Tristan ayakları üzerine dikildi. "Phae, ne oldu?"

Phaedra yüzünün ateşle yandığını hissetti. "Kadife kelepçeler," diye fısıldadı, onun kolunu yakalayarak. "Ah, Tanrım! Lütfen, Tristan, lütfen, bana onları atmadığını söyle?"

Bunun üzerine Tristan kafasını geri attı ve güldü. "Ah, Phaedra!" dedi, Phaedra onu merdivenlerden yukarı sürüklerken. "Şimdi hizmetkârlara bolca dedikodu malzemesi çıkacak!"